

Giới thiệu Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo

Editor: CaarmTus1510

Thể loại: 1&1, nữ cường VS nam cường hơn, sủng văn, thăng cấp vô hạn, sủng ái vô hạn.

Nữ chính là đệ nhất sát thủ đầu bảng, đệ đầu lĩnh của tổ chức Âm Dạ, sống lại vào thân xác của một sắc nữ, khác xa một trời một vực, sẽ xảy ra tình cảnh nghịch chuyển thế nào đây?

Nếu ai dám bắt nạt ta phải không? Được, ta bắt nạt lại gấp mười lần như thế!

Ngâm chơi đùa ta? Tốt, đùa đến khi nào y phục người toi tã chạy về thì thôi.

Phát tiết với ta? Trực tiếp đánh cho người răng rơi đầy đất! Không thể tự mình sinh hoạt được.

Ngự vạn thú, luyện linh đan, chế thần khí, ngạo thế ngự trời, phượng hạ dị thể, tất cả những thứ này đối với nàng mà nói, quá đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Rừng Lạc Nhật

Editor: CaarmTus1510

Thành thật một vấn đề nhỏ: mình edit truyện chỉ theo sát nội dung chính, khoảng 75% là chính xác từng câu chữ. Toàn bộ các từ được đánh dấu sao để giải thích đều hoàn toàn dựa vào hiểu biết của mình, còn lí do mình không đặt hẳn vào chính văn mà phải đánh dấu sao giải thích riêng chính là vì mình cảm thấy để như vậy sẽ hợp với hơi thở của truyện cổ trang hơn. Cảm ơn bạn đã đọc những dòng nhắn gửi đầu văn của mình.

Lịch post: ON - GOING

Tỉnh đại lục, phía tây Đông Lâm quốc, có thiên mạch được gọi là Hoành Đoạn Sơn Mạch, rừng rậm Lạc Nhật, núi đẹp nhưng hiểm trở, là nơi huyền thú hội tụ, tên gọi hiểm ác, vang xa hậu thế.

Mặt trời mọc hướng đông, khiến ánh sao kì diệu phải ẩn mình, lúc đỏ về tây, phảng phất như lạc vào trong đó, vì vậy nó được người người gọi là rừng rậm *Lạc Nhật.

Rừng Lạc Nhật, hùng vĩ rộng lớn, mạch chủ đi qua cả bốn phía đông, tây, nam, bắc. Thiên hạ có bốn quốc, mười mạch uốn lượn hơn hai vạn dặm, núi non nối tiếp trùng trùng điệp điệp, vách núi treo leo cao ngàn trượng, ác, suối ngầm khí độc, đầm hung thú dữ nhiều vô số kể, giữa chốn huyền thú bá đạo, dù có là kẻ mạnh đứng trên đỉnh cao được phong hào thánh giả, lạc vào trong đó, hơi không cẩn thận một chút, cũng sẽ gặp kết quả hài cốt không còn.

Chỗ được đến đông nhất ở Lạc Nhật chính là bìa rừng, nơi có một nhánh sơn mạch kém cỏi chạy ngang qua, đó là mạch Thanh Vân Sơn, bao trùm cả một khu vực lớn, cây rừng xanh um, tia nắng tinh khiết trên cao chen chúc qua từng kẽ lá, được Đông Lăng quốc phân làm nơi săn bắn của hoàng thất, đồng thời cũng là sân huấn luyện của *thiết kỵ binh quốc gia.

*Thiết kỵ binh: binh lính mặc giáp sắt chiến đấu trên lưng ngựa.

Ở đây thường hay thấy được con cháu thế gia, hoặc là *sư sinh của học viện, đến để săn giết huyền thú, hoặc tìm kiếm bảo vật trời đất.

*sư sinh: thầy trò.

Giữa trời nắng gắt da gât thịt, tại bãi săn - luyện binh hoàng thất, mơ hồ truyền đến tiếng đập ra gió của trăm gót ngựa.

"Vô Song, chắc chắn Thất hoàng tử đang ở trong đó." Lục y nữ tử, đôi mắt đẹp đen trắng rõ ràng, dị thường xinh đẹp nói.

"Thật chứ?" Nữ tử được gọi là Vô Song đang phờ phạc, nghe vậy, ánh mắt vẫn đục đột nhiên lóe sáng lên, vui vẻ nói: "Ta biết Lăng Vân Tích là tốt nhất mà, cảm ơn."

Vừa nói chuyện, Lăng Vô Song vừa nhấc váy lên, như không thể chờ đợi được nữa, như gió như lửa xông vào rừng.

Cây rừng dày đặc, bóng cây loang lổ, bao trùm cả mấy dặm, lấp kín bầu trời.

"Hồng...."

Trong bãi sấm, nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ nghe được tiếng huyền thú gầm nhẹ xen lẫn tiếng gió cuốn lá cây kêu lên sà sạt.

Bước lên một bước, Lăng Vân Tích ngưng mắt nhìn bóng lưng của nữ tử, câu môi cười nhẹ, lòng dạ thâm độc cực hạn: "Lăng Vô Song, sân huấn luyện hoàng thất là nơi hỗn loạn thế nào, còn có không ít huyền thú hung ác, lần này, ta xem tên rác rưởi ngươi còn có thể không chết nữa hay không!"

Nói xong, liền xoay người rời đi, đôi mắt đẹp trắng đen rõ ràng, nhưng lại lộ ra xúc cảm chán ghét và căm thù không chút che giấu, trên mặt mạo yêu kiều kia, hiện ra dữ tợn đáng sợ.

Đại thụ dày đặc che lấp cả trời.

Lăng Vô Song có chút khó khăn mà bám vào góc áo, sao chỗ này lại lớn như vậy, nàng phải đi đâu mới tìm được Diệp ca ca?

Lúc này, xung quanh vang lên một trận âm thanh "đùng đùng" của tiếng cây cối gãy vỡ, "rắc rắc ỳnh ỳnh", từ trong không khí vọng ra nhịp thở thô bạo trầm thấp nặng nề của huyền thú, nhưng Lăng Vô Song vẫn còn chưa ý thức được tình cảnh của mình hiện giờ đang nguy hiểm đến cỡ nào.

Tiếng gió, tiếng run run loạch xoạch của bụi cây, yên tĩnh như vậy.

"Hồng -----"

Một tiếng gầm run trời, đột nhiên vang lên, trực tiếp dọa Lăng Vô Song bối rối, sững sờ đứng tại chỗ, mãi cho đến khi trước mặt từ đâu nhảy ra một con quái vật khổng lồ.

Toàn thân vàng óng ánh, lông bờm ở gáy dài nửa mét buông xuống, bốn chân mạnh mẽ, mắt lớn như chuông đồng, móng vuốt vàng sẫm đầy sắc bén, thân thể cường tráng cao tầm hai mét.

Huyền thú cấp sáu, Hoàng Kim Sư Tử!

"A.....a..." Lăng Vô Song bỗng nhiên hoàn hồn, thét lên chói tai, trong con kinh hoàng, vội chạy đi.

Có điều, Lăng Vô Song hoảng sợ còn chưa kịp xác định hướng để chạy, thì lại xui xẻo chân trái gán vào chân phải, té khụy xuống đất.

Hoàng Kim Sư Tử thuận gió phóng tới, vung vuốt lớn lên, tựa như gió thu cuốn hết lá vàng vậy, thân thể mảnh mai của nàng nhảy mất bị tung cao lên không hơn ba mét, rầm một tiếng vang lên, rơi xuống chặt vật như miếng vải rách, tàn nhẫn đập vào một thân cây khô to, chấn động đến một chỗ lá bị ép buộc rơi xuống không trung.

"Ấu...."

Trong rừng yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe rõ được cả tiếng xương cốt vỡ tan, Lăng Vô Song phun ra một ngụm máu tươi, nghiêng đầu một cái liền lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ánh dương như lửa, giữa trời nắng gắt.

Đau....

Đau quá.....

Thật con mẹ nó đau....

Người đang xụi lơ trên cây khô khế nhú mây, đột nhiên, một đôi mắt mở ra, lạnh lẽo tột cùng, sắc bén ngút trời, thứ đầu tiên nghênh tiếp nàng chính là cảm giác đau đớn, như đang phân cân thác cốt. Cảm giác trừ đau ra, thì chính là quá đau.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng đường đường là đầu lĩnh của tổ chức Âm Dạ, đồng thời cũng là đệ nhất sát thủ đứng đầu bang Âm Dạ Vô Song, vua không ngại của giới sát thủ, nàng còn chưa biết, có ai có thể thương tổn được nàng.

Chậm rãi, ý thức Lăng Vô Song mới dần dần hồi phục lại, không đúng, hình như nàng đang ở trong phòng thí nghiệm, sau đó, mức năng lượng chế tạo vũ khí đột nhiên tăng cao kì dị, một tiếng nổ oanh tạc chấn động gào lên bên tai, mắt đã chìm vào bóng tối vô tận, cuối cùng....

Ông trời ơi, suốt ngày đánh hổ, chỉ hôm nay mới có thời gian đến xem tàu ngầm Trữ vương phi....

Theo lý thuyết, dựa vào tính chất hủy diệt nổ tung của nó, có thể khiến cho cả một vùng đất lớn bị nghiền thành phần vụn, mà nàng khi trải qua nó đến giờ vẫn còn sống sót, điều này có được xem là đại kỳ tích thứ chín của thế giới chứ?

Chỉ là, ngoại trừ cả người bên ngoài đau đớn như khắc cốt ra, còn có từng luồng từng luồng tin tức đột nhiên xuất hiện trong đầu, che ngợp bầu trời, chen chúc nhau mà tới.

Tinh đại lục, rừng Lạc Nhật, quốc gia Đông Lăng, một nữ tử cũng tên gọi là Lăng Vô Song, là một rác rưởi không hề có chút huyền lực, sắc nữ nhu nhược vô năng, hình ảnh hiện chớp nhoáng ra trong đầu nhiều nhất chính là khuôn mặt tuấn tú của một nam tử....

Từng lần từng lần trí nhớ không thuộc về nàng cứ điên cuồng phủ lấp đầu óc, khiến đầu óc Lăng Vô Song càng thêm choáng váng, nàng không nhận được phải lắc đầu liên tục không ngừng.

"Vô Song, Thất hoàng tử đang ở trong đó."

"Người mau vào đi!"

Trong đầu, hình ảnh cuối cùng lóe qua chính là một lục y nữ tử, với ánh mắt vô vàng độc ác.

Rõ ràng đến thế mà cũng bị lừa? Nữ nhân này đúng thật là con mẹ nó cực phẩm mà.

Có lẽ lúc này Lăng Vô Song vẫn chưa ý thức được rằng, nữ nhân cực phẩm này, còn chẳng phải là bản thân nàng bây giờ đó sao.

"Đau quá, cái đầu này tuyệt đối đừng có nổ tàn!" Nói thầm một tiếng, Lăng Vô Song đau đến phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Nàng theo bản năng nhắm nghiền đau đớn, giờ bàn tay dơ bẩn lên, lại rõ ràng nhìn thấy đôi bàn tay như đã quen được sống trong nhung lụa, ánh mắt trượt xuống dưới, quần áo màu trắng, giày bó tinh xảo....

Tình huống gì thế này? Đây đâu phải tay của nàng!

Lăng Vô Song nháy mắt cảnh giác, ánh mắt phát lạnh, nhìn đau, vờn mình gương đầu dây, ánh mắt sắc bén chậm rãi quan sát xung quanh, cây cối xam um tươi tốt, ánh mắt trời loang lổ chui qua tán lá phủ lên nền đất khô khan... Chỗ này là rừng nhiệt đới già sao?

Nàng có chút bối rối... Lúc này mới bắt đầu chậm rãi tiêu hóa tin tức trong đầu, hồi sau mới phản ứng lại được tình thế.

Nàng là Lăng Vô Song, lại chẳng phải là Lăng Vô Song, nói cách khác, nàng đã xuyên qua rồi sao?

"Hồng... Hồng..."

Hoàng Kim Sư Tử giờ lên bộ móng vuốt vàng sẫm, đánh ra một chưởng, mắt thú trừng lớn, ung dung chuyển động, bước chân đầy tao nhã.

Hoàng Kim Sư Tử tức giận khịt khịt mũi, nó vốn định không quan tâm mà xoay người rời đi, nhưng mà.... Nhân loại nhỏ yếu này bị hấn một chưởng đánh bay, lại đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt kia, lại lạnh lẽo đến độ khiến nó nhìn mà phát khiếp.

Hoàng Kim Sư Tử cả đời kiêu ngạo lại bị run sợ trước một ánh mắt, điều này khiến nó nhất thời thẹn quá hóa giận, hơn nữa, nhân loại nhỏ bé này, còn không thèm nhìn tới nó!

Ngửa đầu lên trời, phần nộ hồng một tiếng, vung vuốt bén lên, không chút do dự đánh lần nữa về phía Lăng Vô Song đang nằm xụi lơ trên cây khô.

Khí tức nguy hiểm!

Không kịp nghĩ nhiều, lực nhảy cảm hàng đầu đã khiến Lăng Vô Song tỉnh táo lại trong nháy mắt, hai tay phản xạ có điều kiện đẩy lên một cái, thân thể linh xảo nhanh chóng nhảy vọt ra chỗ khác, thoát hiểm khỏi ma trảo của Hoàng Kim Sư Tử trong thời gian tích tắc.

"Súc sinh chết tiệt!" Chân vừa chạm tới đất, Lăng Vô Song cắn răng thấp giọng chửi rủa một tiếng.

Không động thì không biết, vừa động mới phát hiện ra thân thể này thật sự rất rất suy yếu, chỉ là một động tác đơn giản, mà lại phải mất sức nhiều như vậy.

"Hồng..."

Sau một giây Lăng Vô Song vừa nghiêng đầu né tránh, cú đánh hụt của Hoàng Kim Sư Tử hung ác hạ xuống, mạnh mẽ tàn phá đại thụ đến da tróc thịt bong, còn để lại một lỗ thủng màu vàng đất rất sâu, vô cùng kinh mắt.

Đánh một đòn không trúng, Hoàng Kim Sư Tử vô cùng phần nộ, buồn bực gào thét, bộ lông màu vàng óng hơi dựng thẳng lên, khiến toàn thân trông như vừa được phình to ra thêm vài phần.

Lông bờm ở gáy của Hoàng Kim Sư Tử dày đặc nhu thuận, hầu như phần lớn đều rơi xuống mặt đất, bốn chân mạnh mẽ, đột nhiên chồm lên, phá xiềng xích mà lên, thân thể cao lớn đột nhiên dùng tốc độ thần chưởng mà tới Lăng Vô Song.

Lăng Vô Song lắc mình né ra chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, nhắm nghiền đau đớn thấu thấu trên người, khụy đầu gối xuống, dồn hết lực xuống dưới, hai chân

chuẩn xác nhảy lên một cái, vươn mình mà lên, thành thạo nhảy lên lưng Hoàng Kim Sur Từ.

Ánh mắt nàng vô cùng lạnh lẽo, một tay dùng sức tóm chặt lông bờm ở gáy Hoàng Kim Sur Từ, kéo mạnh một cái, khiến nó đau đến mắt thú phải tròn to, trừng lớn như chuông đồng.

Cái miệng đỏ ngòm to lớn như chậu máu, ngửa đầu lên trời điên cuồng gào to, vang vọng khắp ngọn núi, thấu triệt trời đất.

"Hừ" Lăng Vô Song kẹp chặt hai chân, chụp chặt lông bờm, sức ở tay không những không giảm mà còn càng ngày càng tăng, một nhúm lông có tuổi vàng óng ánh dài nửa mét bị nàng thẳng tay nhổ không chút thương tiếc! Sau đó tay ngọc lại giơ lên, nhúm lông vàng óng ánh lập tức nhẹ nhàng vẽ nên một độ cong hoàn hảo trong không khí, vô cùng ưu mỹ.

Động tác kia, tư thái kia, nước chảy mây trôi, tiêu sái tuyệt vời.

"Súc sinh, để xem hôm nay ta có nhỏ ngươi thành con lừa trọc luôn hay không!" Đau đớn trên me người khiến giọng Lăng Vô Song ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Nàng đường đường là đệ nhất sát thủ đứng đầu bảng, thủ lĩnh Âm Dạ, chưa từng phải ăn thiệt thòi lớn từ ai bao giờ, nhưng hôm nay lại bị một con súc sinh đánh đến thương tích như vậy, điều này bảo nàng làm sao chịu cho nổi?

Cho dù là trong thân thể người khác, nàng cũng tuyệt đối không cho phép!

Người ta có câu: "Thúc thúc nhìn được không có nghĩa là thăm thăm cũng sẽ cho qua!"

"Loạch xoạch.... Loạch xoạch...."

Nhúm lông vàng óng thứ hai bay xuống, nhúm thứ ba rơi xuống, nhúm thứ tư.....

Đứng dưới thủ đoạn tàn phá đầy vô tình ác độc của Lăng Vô Song, đối với Hoàng Kim Sur Từ mà nói, đó chắc chắn chính là thiệt thòi lớn nhất từ trước đến nay nó ăn phải.

Mắt thú đỏ đậm, gào khàn cả giọng.

Tiếng thú hồng vang vọng khắp núi rừng, Hoàng Kim Sur Từ nhảy nhót tung bùng, đâm trái đụng phải, ý đồ muốn hất văng người trên lưng xuống, thân hình không lộ không ngừng va chạm vào cây cối xung quanh, "đùng đùng đùng đùng", thực vật theo tiếng mà lần lượt ngã xuống.

"Điện hạ, dựa vào tiếng hồng và mức huyền lực đang gọn sóng trong không khí này, hẳn là của một con huyền thú cấp cao!"

"Nếu ta nghe không lầm, đây chính là tiếng gào của một con Hoàng Kim Sur Từ."

"Nhanh, chúng qua đó xem một chút, nếu có cơ hội tóm được nó thì càng tốt, dù gì cũng là Hoàng Kim Sur Từ, nghĩ thôi cũng đã làm cho người ta hưng phấn rồi!"

"Có điều, nghe tiếng tranh đấu vang động này, sợ là đã có người bắt trước rồi."

Xa xa, một đám người nhanh chóng đi về hướng Lăng Vô Song, bụi bặm ngập tràn, cờ xanh tung bay, lá nào cũng thêu lên hai chữ Đông Lâm, không ngoài ý muốn, đó hẳn là vệ đội hoàng thất.

Người cầm đầu cười trên tuấn mã màu đen là một thanh niên trẻ tuấn đạt.

Áo gấm, dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt đen nhánh, tóc ngã theo chiều gió, uốn lượn đầy mỹ cảm.

"Điện hạ, đúng là một con Hoàng Kim Sur Từ rồi, còn đạt đến cấp sáu, không ngờ ở bãi săn hoàng thất sẽ xuất hiện một con huyền thú cấp sáu, đúng là tốt quá rồi, chúng ta bắt...." Nửa câu sau, lại mạnh mẽ kẹt trong cổ họng, không trôi lên nổi cũng xuống không xong, gương mặt người kia nháy mắt ảm ức đến đỏ chói.

Nhìn cảnh tượng cách đó không xa, những người theo đến xem cũng phải tròn mắt ngoác mồm, ngạc nhiên há to miệng, cảm động loạt răng rắc rơi xuống một chỗ.

Ông trời ơi, có ai có thể nói cho bọn họ biết, cảnh tượng này... Là tình huống gì không?

Thậm chí còn có người khuyếch đại đưa tay dụi dụi hai mắt, có phải bọn họ bị hoa mắt rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Nhổ lông trên đầu sư tử

Editor: Diệp Hạ Vô Ưu, CaarmTus1510

Điều làm họ bất ngờ, không phải là cây cối bị phá hủy đến tàn tạ, cũng không phải Hoàng Kim Sư Tử đang nổi giận đùng đùng, mà là nữ tử trên lưng nó, không, là nữ tử cũng không sao, nhưng nữ tử kia lại là Lăng Vô Song!

Lăng Vô Song là ai?

Nếu các hạ mới đến kinh thành này, cứ tùy tiện hỏi bất kì người qua đường nào đó, người đó dù là ai cũng đều có thể liên thuyên, kể cho các hạ nghe "Công tích vĩ đại" của Lăng Vô Song cả ba ngày ba đêm liền, nhưng các hạ đừng vội cho rằng đó là vì nàng có tài năng xuất chúng, hay là diện mạo đẹp, thật ra tất cả đều vì nàng là... Rác rưởi trăm năm khó gặp của Lăng gia!

Nói lịch sự một chút, nàng trời sinh nhất gan, tư chất bình thường khó làm việc lớn, còn khó nghe một chút, thì con mẹ nó, nàng chính là một cái phế vật, bần nhão không đỡ nổi tường.

Nhưng chính cái rác rưởi này, lại được Lăng gia chủ hết mực sủng ái, sủng ái đến vô điều kiện, chỉ là, tuy vậy, nhưng nàng vẫn luôn một mực mơ tưởng, vô cùng lưu luyến vị Thất hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất - Nam Cung Diệp.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai kêu nàng ta đầu thai vào đúng nhà, nên có được hôn ước với Thất hoàng tử đây? Cho dù Lăng Vô Song là phế vật, nhưng tương lai nàng ít nhiều gì cũng là chính phi của Thất hoàng tử, điều này làm cho vô số nữ nhân thương tâm không thôi, đến mức có người còn phải lệ trào tuôn rơi.

Thậm chí, trên dưới kinh thành còn lưu truyền một câu nói rất buồn cười: Đúng là phung phí của trời, loại rau trắng tốt nhất lại bị mang cho heo ăn!

Nhưng bây giờ bọn hắn lại nhìn thấy cái tình cảnh gì đây? Cái tên rác rưởi kia hiện đang ngồi trút lông ở trên đầu Hoàng Kim Sư Tử?

Đây đâu chỉ gọi là chuyện lạ, mà quả thật chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Đây ít nhiều gì cũng là Hoàng Kim Sư Tử nha, đến cường giả đạt cảnh giới Thiên Huyền phổ thông thấy được, còn chẳng dám công kích trực tiếp loại hệ huyền thú mạnh nhất như thế này. Hoàng Kim Sư Tử cấp sáu, đó là loại huyền thú không phải chỉ cần muốn là có thể thấy được dễ dàng.

Huyền thú ở Tinh đại lục, chia từ cấp một đến cấp chín, cấp chín là giới hạn cao nhất, chính là huyền thú Thánh Vực, huyền thú cấp cao rất khó xuất hiện. Sự xuất hiện của huyền thú Thánh Vực này, cũng giống như danh xưng thánh giá của con người vậy, hiếm như lá mùa thu.

(*Thánh giả mạnh hơn cả cường giả. Cường giả là kẻ mạnh, còn thánh giả là kẻ đã vượt qua hẳn ngưỡng cửa của nhân loại, đột phá tới một sức mạnh thần thánh nào đó!)

Huyền thú đạt đến cấp bảy, đã thuộc vào nhóm huyền thú cấp cao, dấu tích của bọn chúng thường chỉ xuất hiện ở những nơi sâu nhất trong rừng Lạc Nhật, chính vì lẽ đó, nên khi có một con Hoàng Kim Sư Tử sắp thăng cấp thành huyền thú cấp cao xuất hiện ở bìa rừng Lạc Nhật, thật sự làm cho người khác rất bất ngờ.

Sau khi bất ngờ xong, mọi người lại chuyển sang đau lòng và mơ ước. Cái nữ nhân trời đánh này, sao nàng lại quyết tuyệt tàn nhẫn đến như vậy chứ, hà cớ gì lại đem Hoàng Kim Sư Tử uy phong lẫm liệt, biến thành một con gà ngốc trụi lông, người không cần nó, nhưng bọn ta cần mà!

Huyền thú cấp cao chỉ có thể cầu chứ không thể gặp, ở Tinh đại lục, ai mà không muốn có một con huyền thú mạnh mẽ để cùng nhau chiến đấu cơ chứ? Nhưng vì cánh rừng Lạc Nhật này quá nguy hiểm, được bao nhiêu người dám xông vào đó?

Một trắng một đen, hai bóng người đứng đầu đội ngũ quan binh, tạo nên một cảnh quan rất đẹp mắt.

"Chà chà, đây đúng là Hoàng Kim Sư Tử." Vân Khanh Trần kinh ngạc, toàn thân áo trắng phiêu diêu, đột nhiên hấn ý thức được chuyện này không phải trọng điểm, mới kinh ngạc hỏi: "Diệp, đây chẳng phải là vị hôn thê của ngươi sao?"

Quả nhiên nơi nào có Nam Cung Diệp, nơi đó liền có Lăng Vô Song, hắn đã trốn đến tận bãi săn mà nàng cũng dám đuổi theo, đúng là càng ngày càng "điếc không sợ súng" mà.

Nam Cung Diệp nghe vậy, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt liền tối lại, hắn nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi thích nàng, bản điện hạ sẽ chấp nhận bỏ đi yêu thích của mình."

"Ta có thể từ chối không, ta không chịu nổi nàng đâu." Vân Khanh Trần vội vã khoát tay, vừa nghĩ tới câu "Loại rau trắng tốt nhất, lại bị mang cho heo ăn" kia, hắn liền không nhịn được muốn cười to.

Có một vị hôn thê mang đầy tiếng xấu trên khắp đường lớn ngõ nhỏ như vậy, Nam Cung Diệp đã trở thành trò cười trong mắt các bằng hữu tốt, Vân Khanh Trần hẳn không muốn sẽ nói gót dẫm lên vết xe đổ ấy.

Hắn tình nguyện cô độc cả đời, cũng không muốn làm rau trắng cho heo ăn.

Có điều, tình cảnh trước mắt này, đã có chuyện gì xảy ra? Lăng Vô Song, một rác rưởi không thể tu luyện huyền khí, lại leo lên đầu của Hoàng Kim Sư Tử bằng cách nào, hắn thật sự là đoán không ra.

Nam Cung Diệp cong môi thành một đường cong hoàn hảo, ánh mắt sắc bén khoá chặt một người một sư tử đang vật lộn cách đó không xa, hắn không có một chút hứng thú với Lăng Vô Song, cái hắn cảm thấy hứng thú chính là Hoàng Kim Sư Tử kia, vị lão sư hắn nhờ chế ra thiên huyền đan, vừa hay lại đang thiếu tình hạch của Hoàng Kim Sư Tử, đúng là buồn ngủ gặp được chiếu manh rồi!

Theo sát Nam Cung Diệp, Lăng Vân Tích cũng từ phía sau đi tới, lục y phiêu diêu, anh dừng hẳn ngang.

"Này, đây là Lăng... Lăng Vô Song?" Thấy tình cảnh như vậy, đôi mắt đẹp của Lăng Vân Tích trong nháy mắt trừng lớn, môi đỏ khẽ nhếch, từ ngữ không theo câu cú, mang theo tràn đầy phẫn hận.

Lăng Vô Song, đến nước này mà nguoi vẫn chưa chết!

"Hồng...."

Lúc này, Hoàng Kim Sư Tử bỗng dưng rống to, hai chân mạnh mẽ đạp xuống đất một cái, đột nhiên từ mặt đất nhảy lên cao, đồng thời quanh thân thể cũng phát ra một tầng hào quang màu vàng nhạt, đó chính là huyền khí, Lăng Vô Song không kịp đề phòng, sơ suất một phút liền bị hất xuống, lăn vài vòng trên mặt đất, hai tay đẩy một cái, nằng mới mượn lực ổn định lại thân thể.

Lăng Vô Song quỳ một chân trên mặt đất, một tay khó khăn chống trên bầu trời nâu, nằng gian nan ngẩng đầu lên nhìn con Hoàng Kim Sư Tử đang phát điên trước mặt, một trận đau đầu lại đột nhiên kéo đến, khiến nằng chóng mặt hoa mắt không thôi.

Đáng chết, cái thân thể này mai mốt còn làm ăn gì được đây, thực sự là quá yếu, lẽ nào nằng thực sự phải chết ở đây sao?

Hoàng Kim Sư Tử hai mắt đỏ đậm, lông xù lên hết cỡ, nó muốn xé nữ nhân này thành hai mảnh, nghĩ là làm, nó lập tức hé ra cái miệng lớn như chậu máu, thân thể Hoàng Kim Sư Tử cao to, hình thành nên một vùng tối lớn, cấp tốc chạy về phía nằng.

Lăng Vô Song cắn đầu lưỡi, trong miệng truyền đến đau đớn, giúp cho đầu óc nằng tỉnh táo hơn được một chút.

Khả năng chiến đấu như vậy, hơn nữa trước đó còn đã chịu một chương, dựa vào năng lực kinh người của Lăng Vô Song, bây giờ đã chống đỡ đến cực hạn rồi nhưng lại chẳng thể độc chế sư tử ấy được.

"Oanh..."

Mười ngón tay của Lăng Vô Song chậm rãi ấn sâu vào bùn đất, giữa lúc nằng đang chuẩn bị liều chết thì một luồng huyền khí màu cam bỗng dưng từ đầu đến, tàn nhẫn nện lên đỉnh đầu của Hoàng Kim Sư Tử, khiến cho thân thể to lớn của nó ngã ục xuống đất.

"Hồng...hồng.."

Hoàng Kim Sư Tử vì ở gáy không có lông, nên nhìn vô cùng chật vật, thể thâm nằm rạp trên đất, liên tục kêu rên.

Lăng Vô Song đứng lên, nâng mắt nhìn về phía sau.

Tà áo tung bay, hắn chậm rãi đi đến.

Hồng tiên, tóc đen, lam bào, màu sắc đơn giản, nhưng hắn mặc vào lại tao nhã vô cùng, đó chính là Nam Cung Diệp.

Lăng Vô Song hơi nhếch mày phượng, chỉ trách chủ nhân trước đây của thân thể này lại si mê hắn như vậy, Nam Cung Diệp này xác thực chính là mỹ nam tử một trăm phần trăm, không hơn không kém.

Việc mãi đặt ánh mắt lên người hắn, đối với Lăng Vô Song mà nói đó sớm đã thành thói quen, Nam Cung Diệp dừng bước chân, tránh xa Lăng Vô Song ra, đi thẳng về phía Hoàng Kim Sư Tử, đến một ánh mắt cũng keo kiệt không thèm cho nằng.

"Lui về sau!"

Ngừ khí nhàn nhạt, nhưng ngạo khí lại bức người.

Nam Cung Diệp nhìn chằm chằm Hoàng Kim Sư Tử, ánh mắt sáng quắc, tựa như đã coi nó là vật trong túi mình rồi vậy.

"Nam Cung Diệp, ván này chẳng phải đã quá tốt cho nguoi rồi sao?" Thanh âm của Lăng Vô Song vang lên, tuy suy yếu, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

Lăng Vô Song cau mày lại, nằng đương nhiên biết, trên dưới toàn thân Hoàng Kim Sư Tử chỗ nào cũng đều là bảo vật, nhưng con sư tử này là chiến lợi phẩm của nằng, Nam Cung Diệp chỉ là thuận tay tung ra một chương giải quyết nó vào phút cuối mà thôi, chỉ như thế đã muốn ngư ông đắc lợi, hắn nghĩ mình may mắn vậy sao?

Nam Cung Diệp đang đi về phía trước bỗng dung kinh ngạc quay đầu lại, hắn thật không tin câu vừa rồi hắn nghe được chính là từ miệng nữ tử phía sau phát ra.

Hai ánh mắt, tranh đấu với nhau trong không khí, thân người Nam Cung Diệp khẽ lay động.

Nữ tử trước mắt, bạch y nhiễm sương, loang lổ vết máu, mái tóc ngắn ngang theo thân thể mà trượt xuống, che lại mọi biểu tình trên mặt, không thể thấy rõ dung nhan nàng, chỉ là, bên dưới vài sợi tóc thưa, ánh mắt kia lại rất lợi hại, phảng phất giống như băng giá, mê hoặc chạm lòng người, sâu như hồ không đáy, đầu độc tâm thần.

Nếu nói cục diện của Lăng Vô Song trước đây không mấy khả quan cho lắm, như vậy thì bây giờ, nàng chính là một thân thanh khiết xinh đẹp, quanh thân chỗ nào cũng có một loại ngạo khí quân quân.

Lăng Vô Song nhận lấy ánh mắt bức người của Nam Cung Diệp, không hề có ý muốn lùi bước, cả người nàng tuy chặt vật, nhưng lại khiến người ta cảm thấy toàn thân nàng như có một luồng ngạo khí bức người, thân thể nhỏ nhắn, nhưng lại tựa hồ ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn.

Lăng Vô Song kỳ thực đã đứng bên bờ vực, nhưng vẫn như cũ không chịu thua, cùng Nam Cung Diệp đấu đá trong trạng thái im lặng.

"Mặt trời mọc phía Tây sao?" Vân Khanh Trần vừa cười ngửa vừa cẩn thận quan sát nữ nhân trước mặt, tràn đầy nghi hoặc.

Trên người Lăng Vô Song, so với trước kia thật sự không giống nhau, một mình chiến đấu với Hoàng Kim Sư Tử dũng mãnh, lại còn khiêu khích ở trước mặt Diệp. Nàng thật sự là một nữ tử nhất gan đáng thương, một sắc nữ ham mê nam sắc đến nghiêng răng nghiêng lợi, Lăng Vô Song đây sao?

Hai người mặt đối mặt nửa ngày, Nam Cung Diệp mới choàng tỉnh, suýt chút nữa đã thua rồi, nên cực kì tức giận, nói: "Lăng Vô Song, ngươi có ý gì?"

Lăng Vô Song cười nhạt, hai tay thủ thế trả lời, "Ta nói..."

Chỉ là, môi đỏ vừa mới phun được hai chữ, Lăng Vô Song đã cảm thấy đầu óc choáng váng, không cảm giác được gì nữa, cuối cùng hai mắt tối sầm lại. Trước ánh mắt kinh ngạc của Nam Cung Diệp, thân thể nhỏ nhắn của Lăng Vô Song "rầm" một tiếng, liền trực tiếp ngã nhào trên đất.

Ý nghĩ cuối cùng của Lăng Vô Song trước khi ngất chính là: Không biết có được hay không, nhưng lần sau tỉnh lại nàng thật rất muốn được đổi sang một thân thể mới?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Người gọi cha cầu mẹ cũng vô dụng

Editor: Diệp Hạ Vô Ưu, CaarmTus1510.

Đông Lâm quốc, tại kinh đô phồn hoa.

Sư Thửu đã, uy nghi đứng hai bên, giữa cửa lớn tỏa ra ánh hồng chói lóa, chớp đỉnh được mạ vàng cao chói vót, biển phủ đen như mực, bên trong đề hai chữ lớn "Lăng phủ" vàng óng ánh, từng nét rồng bay phượng múa, toát ra khí thế uy nghiêm nghiêm túc.

Trạch phủ mọc lên um tùm, lộ ra góc gác dày nặng.

Đông Lâm quốc có tứ đại gia tộc, thế lực rất rộng và đan xen chằng chịt, bọn họ được phân biệt với nhau là Lăng gia, Vân gia, Khương gia và Cơ gia.

Trong Tứ đại gia tộc, Lăng gia đứng đầu, chỉ là, trong những năm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra, thiên hạ đều biết, Lăng gia đã dần dần lụi bại. Còn về phần ba gia tộc kia, bên ngoài trông rất bình tĩnh, nhưng bên trong lại là lòng lang dạ thú, thế lực của bọn họ ở khắp nơi, luôn nhìn chăm chăm vào Lăng gia, chỉ còn chờ thời cơ đến nữa thôi.

Địa vị của Lăng gia ngày càng đi xuống, lão đà lão đảo giữa vô vàng khó khăn.

Thế nhưng, bách tộc chi trùng tử bất nhi cương*. Lăng gia là gia tộc có lịch sử kéo dài hơn trăm năm. Hơn nữa, dựa vào thực lực của Lăng Kinh Thiên, gia chủ hiện tại của Lăng gia, cấp chín bậc Thiên huyền đỉnh cao, gần như đã bước được một chân vào bậc phong hào Thánh giả thuộc hàng ngũ của các cường giả, ở Đông Lâm quốc này, ai còn dám đụng vào Lăng gia?

(*bách tộc chi trùng tử bất nhi cương: Côn trùng trăm chân đến chết vẫn còn giãy giụa.)

Mấy ngày nay, hai thị vệ bên cạnh Lăng Vô Song vẫn luôn cảm thấy lằng lằng, trong trạng thái không phân biệt được bốn phương tám hướng, tiểu thư Lăng Vô Song này, từ khi ở bãi săn hoàng thất về, sau khi hôn mê một ngày, mở mắt ra lại đột nhiên đổi tính!

Trước kia, mỗi ngày nàng chỉ làm một việc duy nhất, chính là đuổi theo Thất hoàng tử đi khắp kinh thành, náo loạn cả lên, không bao giờ yên ắng, làm cho bọn họ nhức đầu không thôi, chỉ là dạo này, tiểu thư luôn ở trong phủ, âm trầm, như thế lại càng làm cho bọn họ thấp thòm bất an hơn nữa, tiểu thư Lăng Vô Song này, chắc không phải bị dọa nạt đến mức si ngốc rồi chứ?

Người nói xem đây là đã tạo nên cái nghiệt gì đi, trước kia tiểu thư Vô Song bị xem như một tên rác rưởi, trước đã vô dụng rồi bây giờ còn thêm cả ngu ngốc nữa.

Có điều, phải nói ngược lại, bọn họ trước tiên vẫn nên lo lắng cho mình cái đã, tiểu thư lần này suýt chút mất mạng, đợi gia chủ về, còn không biết sẽ xử lý bọn họ thế nào đây?

Buổi trưa, mặt trời đã lên cao.

"Bang..Bang...."

Hậu viện Lăng gia, trên một thảm cỏ trống trải, dựng lên một loạt cọc gỗ, an ổn sừng sững đứng giữa trời. Thân ảnh nhỏ nhắn yếu đuối, lại vô cùng linh hoạt, động tác rất nhanh, đập lên cây cỏ xung quanh mà bay vút lên cao.

Hai tay nàng là đao, là vuốt, cũng có thể biến thành chùy, thành côn!

Gọt, cắt, đâm, mỗi một động tác đánh lên cọc gỗ, đều cực kì chính xác.

Hai chân, có thể thành kiếm, có thể thành gậy, có thể thành xà tiên, cũng có thể thành thương sống!

Thân linh hoạt như mũi đạn, lần nào di động cũng nhắm vị trí xuất kích rất chuẩn xác, chỉ dùng một đòn đã lập tức hạ sát giới.

"Oanh...."

Đánh xuống một đòn tàn nhẫn, thân thể Lăng Vô Song lộn ngược ra sau, đôi chân nhỏ trắng mềm mại vững vàng chạm vào đất, chỉ nghe răng rắc vài tiếng, một cọc gỗ dài gần một mét cách đó không xa dần tách ra, thì ra nó đã bị Lăng Vô Song dùng một tay chém ra thành hai nửa!

Lăng Vô Song nhàn nhạt thu tay về, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, thực lực của nàng đã dần hồi phục, nhưng khối thân thể này còn cần phải rèn luyện thêm.

Bất kể khi nào, ở đâu, thực lực vẫn luôn là điều quan trọng nhất, mà chuyện ngày hôm đó, càng khiến nàng khẳng định điều này hơn nữa. Tinh đại lực, duy vũ độc tôn!

Nhờ vào lượng ký ức nhỏ nhoi trong đầu, Lăng Vô Song cũng đại khái hiểu được: ở nơi này không hề giống thế giới trước kia của nàng, người nơi này, ai cũng tu luyện huyền khí, tôn sùng vũ lực, gọi là huyền sư.

Có các bậc: Huyền sĩ, Huyền giả, Huyền, Thiên huyền, phong hào Thánh giả, Đỉnh Cao Thần Nhân.

Muốn trở thành một huyền sư hơn người, thì phải rèn luyện từng bước, tăng lên từng cấp, mà càng tăng sẽ càng gian nan, cho dù là có thiên phú trắc tuyệt, thì số người kẹt lại ở cảnh giới (bậc) Huyền cũng nhiều vô kể.

Đông Lâm quốc, dân số hơn trăm triệu người, nhưng người đạt tới cảnh giới phong hào Thánh giả lại chỉ được có hai, từ đó có thể suy ra, phong hào Thánh giả này hiếm như lá mùa thu, có thể nói là cực kì hy hữu, nên Đỉnh Cao Thần Nhân cũng chỉ được xem như một truyền thuyết, thần long thấy đầu không thấy đuôi, thậm chí là chưa có ai từng được gặp.

Mà Lăng Vô Song, lúc năm tuổi khi kiểm tra huyền lực, từ đầu đến cuối, không hề thấy một chút huyền lực nào, nên nàng bị tặng cho một biệt danh, đó là "Đệ nhất phế vật", quanh vịnh trở thành rác rưởi đầu tiên của Lăng gia.

"Từ từ đi đi, chuyện này có sót ruột cũng vô dụng, chỉ ít hiện tại cũng không ai có thể dễ dàng giết ta được." Muốn giết ta? Vậy thì phải giao chiến với bản cô nương trước. Nhưng người có thể giết được nàng... Kiếp trước không có, kiếp này cũng tuyệt đối không thể có!

Lăng Vô Song tùy ý chỉnh lại y phục một chút, thoải mái chậm rãi xoay người, đi về phía phòng nàng, không nhanh không chậm, tư thái lười biếng mà thanh thản đến vô cùng.

Cứng mềm kết hợp mới là vương đạo, thân thể nhỏ bé mảnh mai này, bây giờ nàng vẫn có thể tỉ mỉ mà bồi dưỡng lại.

"Vô Song, vết thương của tỷ đã tốt lên chút nào chưa?" Lăng Vô Song vừa mới đặt chân vào phòng, phía ngoài lại lập tức truyền đến lời "quan tâm" của Lăng Vân Tích, âm điệu ôn nhu đến cực điểm.

Lục y váy xanh, tơ Hồ Diệp ôm sát hông, đôi mắt tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, vùng thịt trước ngực vươn lên kiều ngạo như sóng lớn mãnh liệt, dung nhan yếu đuối, như thơ như họa, nếu nói Lăng Vân Tích này quốc sắc thiên hương cũng tuyệt không quá lời.

Lăng Vô Song vẫn không xoay người lại, con ngươi hơi rũ xuống một chút, môi mím lại tạo ra một nụ cười nhẹ, nhưng lại chẳng đạt được đến đáy mắt.

Lăng Vân Tích đây là tự đưa mình tới cửa, nếu từ chối không tiếp thì thật quá bất kính rồi!

"Vô Song?" Lăng Vân Tích thấy Lăng Vô Song vẫn không đáp mình, chậm chạp mãi chưa phản ứng lại, lòng mảy thon gầy của nàng ta khó chịu chau lại một cái, sắc mặt lập tức xoay chuyển, cười duyên nói: "Làm sao vậy? Tỷ tỷ đang giận sao?"

Thấy nàng vẫn không để ý đến mình, hít sâu một hơi, Lăng Vân Tích ổn định lại lửa giận đang nhen nhóm trong lòng, than thở: "Tỷ tỷ, chuyện kia, muội đã xin lỗi rồi còn không được sao? Chuyện xảy ra ở bãi săn hoàng thất lần trước, muội cũng không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy. Còn làm tỷ bị thương, là muội không đúng. Tỷ tỷ, thật ra trong lòng muội vẫn luôn bất an tự trách mình, cảm thấy rất đáng hổ thẹn."

Lăng Vân Tích nói xong, một mặt đầy ý cười vẫn thản nhiên đứng ở cửa viện, chờ Lăng Vô Song giống như trước,....

Trước đây không phải cũng như vậy sao? Bất kể nàng làm cái gì, cái ngu ngốc này vẫn sẽ luôn vì mấy lời khuyên nhủ của nàng ta mà nhanh chóng nguôi giận? Vì muốn được gia gia yêu thích, nàng lại phải đi lấy lòng cái tên ngu ngốc này. Ông trời thật quá bất công mà.

"Vậy cho ta xem chút thành ý xin lỗi của ngươi đi!" Giọng nói lãnh đạm, còn chưa hết câu, một loại khí thế cường hãn, đột nhiên bắn ra từ thân thể Lăng Vô Song.

Nhảy lên, tay trái quặp thành móng vuốt, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai, đánh tới mạch máu trên cổ Lăng Vân Tích!

"Cái gì!" Mãi cho đến khi Lăng Vân Tích không thể tin được, hai tròng mắt mở rộng ra, lúc bừng tỉnh lại từ bên trong kinh ngạc, tay Lăng Vô Song, đã đến trước ngực nàng ta.

Nhưng mà, một thân huyền giả cấp chín của Lăng Vân Tích, cũng không phải hàng giả, theo phản xạ, cùng lúc ra tay ngăn cản lại, thân thể tức khắc phát ra một loại huyền khí hộ thể màu đỏ, vừa kêu lên: "Lăng Vô Song, ngươi muốn làm gì?"

"Muốn mạng của ngươi!" Hừ lạnh một tiếng, xoay tay ra chân.

Đạp không mà tới, chân xoay như gió xoáy, một bàn chân xinh đẹp hung hăng đánh ra, giống như nơi không người, xé không đâm tới huyền khí hộ thân trên người Lăng Vân Tích, dễ như trở bàn tay.

Dưới tốc độ cùng sức mạnh tuyệt đối ấy, tất cả vật cản đều như đã trở thành hư vô.

Giết người rồi xin lỗi, vậy pháp luật có ích lợi gì nữa? Lăng Vô Song thật sự đã bị Lăng Vân Tích hại chết, bây giờ nàng dùng thân thể của nàng ta, trừng trị kẻ có tội -- Lăng Vân Tích, đây xem như cũng là một lẽ công bằng.

Lấy mạng đền mạng, chỉ đơn giản như vậy thôi! Một kẻ muốn mạng của nàng, nàng còn giữ mạng lại cho kẻ đó làm gì nữa? Chờ bị ám toán lần nữa chăng?

"Chi bằng ngươi sao?" Lăng Vân Tích mắt đẹp thâm trầm, thẹn quá hóa giận, lập tức dựng thẳng đôi tay lên, đặt trên lòng ngực.

"Rầm....."

Một tiếng trầm vang, mặc dù Lăng Vân Tích đã dùng tay chặn công kích lại, nhưng không ngờ, nháy mắt sau đó, toàn bộ thân thể nàng ta lại bị hất văng lên, quét không khí mà bay, ngã xa cách vị trí cũ hơn cả mấy mét.

Một chiêu, chỉ một chiêu, Lăng Vân Tích đã lập tức bị đánh bại hoàn toàn.

"Ngươi... ngươi..." Gian nan ngồi dậy, Lăng Vân Tích buông tay cố gắng che ngực lại, khí huyết quay cuồng dâng lên, mắt nhìn bước chân phía trước, đang chậm rãi từng chút đến gần mình, một khắc đó, trong đầu ngoài hoảng sợ ra cũng chỉ có hoảng sợ.

Nàng là một huyền giả cấp chín, vậy mà lại tiếp không nổi một chiêu của Lăng Vô Song, Lăng Vân Tích lúc này mới nhận ra rằng, nữ nhân trước mắt không phải là đang nói giỡn, Lăng Vô Song muốn mạng của nàng là chuyện thật sự!

Hơn nữa, nàng ta hoàn toàn có năng lực làm được việc đó.

Rối rắm, phần nộ, sợ hãi... Các loại cảm xúc ập vào trong lòng, khuôn mặt Lăng Vân Tích vô cùng dữ tợn, mắt đẹp đỏ bừng, không chút quan tâm hình tượng mà hét lớn: "Lăng Vô Song, ngươi thật to gan, hôm nay, nếu ngươi dám giết ta, dù có là gia chủ, cũng không bảo vệ được ngươi đâu!"

Lăng Vô Song lạnh lùng chép môi: "Vậy thì sao? Ngươi, vẫn phải chết thôi."

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, đáng trả lại gấp trăm lần, đây là nguyên tắc làm người của nàng, đơn giản, nhưng không hề thương lượng đường sống.

"Huyền lực" Lăng Vân Tích nhanh chóng cử động, tụ hợp huyền khí, khẽ kêu một tiếng: "Giám cảm!"

Ngon tay nặn ra hình phát quyết, đoàn huyền lực màu đỏ hình thành nên một màng che dạng chất lỏng, đầu óc mơ hồ gắng gượng ném thứ ấy về phía Lăng Vô Song.

Thuật giam cầm đại địa, công pháp cấp cao.

Lăng Vô Song không hề bụng, biến năm ngón tay làm móng vuốt, đón tiếp màng che huyền khí màu đỏ đang nhanh chóng vọt đến, không lùi mà tiến tới, tách hai tay ra, màng che dạng chất lỏng bị năng phá như xé vải bố. Mạnh mẽ xé rách tan tành mà còn không cần phải tốn quá nhiều sức!

Nhưng kì thật, Lăng Vân Tích vốn cũng không hy vọng xa vời về chuyện khiến Lăng Vô Song bị thương vì quả cầu đó, mà chỉ muốn tích góp nhân chút thời gian đó, cố gắng hấp hối, tập hợp huyền lực, lách mình chạy về phía cửa viện, bỏ trốn mất dạng.

Lúc chạy thoát thân, luôn là lúc có thể khai quật tiềm năng của con người nhất, ví dụ như nói tới... Lăng Vân Tích đang ra sức chạy cấp tốc kia, nhắc tới giới hạn của cơ thể, thì bên dưới khí huyết cuộn cuộn, lao đảo nghiêng ngã mười mấy lần, thế nhưng còn có thể chạy như điên, đó cũng coi như là đã đột phá được cực hạn của thân thể rồi.

"Phụ thân, phụ thân" Lăng Vân Tích đưa tay che lại ngực đau nhói, vừa chạy trốn, vừa rống to lên: "Cứu mạng, cứu mạng, phụ thân, mau cứu ta!"

Lăng Vô Song điên rồi! Nàng nằm mơ cũng không ngờ, dưới ban ngày ban mặt, ngay viện của Lăng gia chủ, Lăng Vô Song lại dám công khai muốn giết nàng, đúng thật là to gan lớn mật.

"Muốn chạy sao?" Sau khi Lăng Vô Song xé nát huyền khí màu đỏ, thân hình nhỏ xinh vừa hiện ra liền lập tức đuổi theo, xoay nghiêng người một cái, nhanh chóng đuổi sát ra ngoài: "Lăng Vân Tích, hôm nay ai cũng không cứu được ngươi đâu"

Dù ngươi có gọi cha hay cầu mẹ thì cũng vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Giết người đền mạng

Editor: Captainmeow26, Diệp Hạ Vô Ưu.

Lăng Vô Song lách mình đuổi theo, tốc độ cực nhanh, phía sau chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh, chỉ thở mấy hơi, đã đuổi tới nơi.

Quẹo qua một cái cửa, Lăng Vân Tích vẫn điên cuồng với tốc độ nhanh như bẻ gãy một cành khô, chạy bỏ mạng, một loại khí tức theo sát phía sau, khiến sống lưng nàng ta không ngừng tê dại, tiếp theo, chính là cuồng phong của Lăng Vô Song bao phủ như thủy triều, phá không mà tới.

"Phốc....."

Bước chân đột ngột ngừng lại, Lăng Vân Tích ngẩng đầu phun ra một ngụm máu tươi, bị một cuồng đánh ngã về phía trước, thân thể mềm mại ra sức run rẩy, môi run cầm cập mở ra uy hiếp: "Lăng Vô Song, ngươi dám động vào ta, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, nhất định sẽ chém ngươi thành trăm mảnh."

Lăng Vô Song cười gằn, không chút lay chuyển: "Không thử sao biết được."

Thân người nhảy lên giữa không trung, gập đầu gối cong lại, lấy thế "thái sơn áp đỉnh", đánh tới phía người nằm trên đất.

Chưông, khuỷu tay, chân, hai chân, đầu gối, mỗi bộ phận trên thân thể, đều có thể trở thành vũ khí của Lăng Vô Song.

Lăng Vân Tích đặt tay lên ngực, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, đôi môi run rẩy, chết trong tay tên rác rưởi Lăng Vô Song kia, nàng ta thật sự thấy không cam lòng, không cam lòng!

"Người phương nào làm càn!"

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, một tiếng quát to cùng một loại huyền khí nồng đậm từ đâu ào ạt đến, huyền khí màu vàng, phá không bắn tới Lăng Vô Song.

Huyền khí vàng nhạt, cường giả bạc Thiên Huyền.

Lăng Vô Song nhú mày, phản ứng cực kì cấp tốc, hai chân xoay tròn trên không trung, mạo hiểm tránh thoát công kích kia, tung cao hơn cả một trượng, rồi lại bông bênh hạ xuống đất.

"Phụ thân!" Lăng Vân Tích nhìn nam tử trung niên đang cấp tốc chạy tới, nước mắt tuôn như suối.

Nàng muốn Lăng Vô Song chết, ngay bây giờ!

Người đến là nhi tử thứ hai của Lăng Kinh Thiên, Lăng Thương, cường giả cấp một bậc Thiên Huyền, cũng chính là vị phụ thân thần thánh sống lại trong truyền thuyết của Lăng Vân Tích.

"Tích Nhi, sao lại như vậy?" Không kịp nhìn nhiều thứ khác, Lăng Thương bước nhanh đến nâng Lăng Vân Tích đứng lên, nhanh chóng kiểm tra thương thế trên người nàng ta, chờ sau khi nhìn rõ, thoáng chốc mắt đen như muốn nứt ra, giận dữ hét: "Người phương nào to gan dám làm càn ở Lăng gia, đã thương nữ nhi của Lăng Thương ta?"

Lại dám đã thương nữ nhi của hần, dù là người phương nào, cũng phải trả giá thật lớn. Lăng Thương vội vàng chạy tới, phần nộ đến tóc tai đều dựng thẳng, hàng mày rậm dựng lên, gầm dữ dội: "Tiểu nhi ngông cuồng, dám đã thương nữ nhi ta đến thành bộ dạng như thế này, ngày hôm nay, không chém người thành trăm mảnh, ta sẽ là....."

Chỉ là, sau khi nhìn rõ ràng người đó là ai, mắt liền trừng lớn, cả kinh thốt lên: "Lăng Vô Song?!"

Dĩ nhiên là Lăng Vô Song, có phải hần bị hoa mắt không, người công kích Vân Tích, vậy mà lại chính là điều si nhục duy nhất của Lăng gia, một tên rác rưởi hoàn toàn không có một tia huyền lực.

Không thể, sao có thể có chuyện đó được?

Lăng Vô Song chống lại ánh mắt Lăng Thương, ung dung bước lên, ngón tay trắng thuần, móm móm lỗ tai, không nhanh không chậm, lúc này mới trả lời: "Nhị bá đúng là càng già càng dẻo dai, nhưng chất giọng vẫn mang mùi phần khí thế."

Nói xong, nàng lại quét ánh mắt trên dưới đối phương một lần, rồi chậm chạp dừng lại trên khuôn mặt bạo hồng của hần, câu môi nở nụ cười, nói: "Sắc mặt cũng không tệ!"

Con cháu Lăng gia, vì nghe được tiếng vang mạnh nên kéo tới, vừa nghe lời này, khoé mắt điên cuồng co rút, đây là khen người, hay muốn đã kích đây?

Một câu "càng già càng dẻo dai" mang mùi phần chân thật, Lăng Thương có vẻ cũng chỉ như ba mươi, cường tráng chính trực, có điều, gương mặt đồ lự, khí sắc đúng là không tệ, câu nói đó, không sai một chút, thật khiến người ta không cách nào phản bác được.

Chỉ một câu nói như vậy, Lăng Thương vốn đang nổi giận ùng ùng lại nóng hết mặt, nhanh chóng trồi lên hung tàn, trầm giọng nói: "Lăng Vô Song, đừng tưởng ngươi có gia chủ bảo hộ, thì liền coi trời bằng vung, nếu hôm nay không cho ta một câu trả lời, thì đừng trách ta vì sao lại đánh ngươi nằm ngang tại cửa viện ra vào này."

"Ngươi muốn ta giải thích?" Lăng Vô Song hừ lạnh, vung ống tay áo lên, tiến lên một bước, ánh mắt lạnh lẽo: "Đây ta xuống lòng sông lạnh, hủy hết một thân huyền lực của ta, lừa gạt ta vào bãi săn hoàng thất, suýt nữa đã bỏ mạng, những chuyện này, nhị bá có phải cũng nên cho ta một câu trả lời hay không?"

Câu cuối cùng, quát lên đặc biệt lạnh lẽo.

Có một số việc, Lăng Vô Song trước đây không nghĩ ra, nhưng không có nghĩa là cả nàng cũng không biết.

"Ngươi..... Ngươi...." Lăng Thương bị nàng hỏi ngược lại, á khẩu không trả lời được, sao nàng lại biết được những việc này?

Bất quá, Lăng Thương cũng không hồ là cường giả có thể đảm đương được một phần Lăng gia, rất nhanh liền phản ứng lại, tránh nặng tìm nhẹ: "Sự tình ở bãi săn thật sự là sai lầm của Vân Tích, nhưng ngươi lại bởi vì như vậy mà trực tiếp ra tay đã thương người, chẳng phải đã quá đáng rồi sao!"

Hần không biết Lăng Vô Song sao lại có được một thân thần thủ sắc bén như vậy, Vân Tích dù gì cũng là một huyền giả cấp chín, so với đám tiểu bối khác mà nói cũng được xem như là một người xuất sắc, hần vẫn luôn tự hào về nữ nhi này, nhưng vậy mà cũng đánh không lại Lăng Vô Song - một nha đầu không thể tự hợp được huyền lực này.

Đây quả thực là chuyện hoang đường! Nếu mà truyền ra ngoài thì mấy ai dám tin được?

Lăng Vô Song ngữ khí vừa chuyển, hai tay ôm quyền, trả lời: "Ta chỉ vừa học một chút bản lĩnh nho nhỏ, nên muốn tìm nhị tỷ bàn luận một chút, chỉ tiếc là học nghệ không tinh, chưa khống chế tốt được lực đạo, không cẩn thận đã thương người, nhị bá cũng không thể trách ta được."

Ngữ khí nhàn nhạt, nghe cực kỳ vô tội.

Nàng thực sự không muốn đã thương người, nàng chỉ là muốn mạng đền mạng mà thôi.

Nghe vậy, bốn phía vang lên một trận tiếng hít mạnh, đúng là quá vô sỉ, một chút bản lĩnh gì chứ? Bàn luận một chút gì chứ? Bọn họ chưa một ai từng nhìn thấy đánh thành như vậy, xoa thành như thế nà còn gọi là bàn luận được đâu, đây là gì vậy?

Đệ tử Lăng gia nháy mắt đều rơi vào mờ mịt, mấy lời đồn đãi về tiểu thư Vô Song, hình như có chút *hữu danh vô thực thì phải. Nếu như tiểu thư Vô Song là phế vật, vậy thì cỡ như bọn họ tính là cái gì đây?

(*hữu danh vô thực: lời đồn không có thật!)

"Chỉ được cái xảo biện." Lăng Thương bị chọc tức giận, nên lời nói ra có chút bừa bãi: "Vậy thì giờ ta và ngươi cũng bàn luận chút đi!"

Những người xung quanh đều tản ra, lúc này trên mặt mọi người đều mang thần sắc khinh bỉ. Đường đường là nhị gia vậy mà lại muốn xuống tay với một tiểu bối? Dù thế nào cũng đều không thể chấp nhận được.

Trong lúc đang nói chuyện, huyền lực màu vàng lại xuất hiện. Chân trái Lăng Thương đạp lên mặt đất nửa thước, đôi tay liên tục cử động, từng ánh sáng chớp lóe của kiếm dần dần xuất hiện. Huyền lực hùng hậu hóa thành vô vàng mũi kiếm, mạnh mẽ đâm về hướng Lăng Vô Song.

"Phụ thân, mau mau giết tiện nhân Lăng Vô Song đó đi!" Miễn cưỡng đứng thẳng dậy, nấp ở sau lưng Lăng Thương, lúc này Lăng Vân Tích đã không còn tâm tình để mà làm người tốt nữa.

Cường giả bậc Thiên Huyền sao, đồng tử Lăng Vô Song hơi rụt lại. Nàng không phải loại ngu ngốc mà chấp nhận đứng im chờ hứng chịu con bạo nộ của Lăng Thương. Bây giờ tốt nhất nàng nên tránh đi nguy hiểm này, nhưng hành động đó cũng không có nghĩa là nàng sẽ từ bỏ mục đích ban đầu.

Nàng đã nói, hôm nay nhất định phải lấy mạng Lăng Vân Tích!

Lăng Vô Song chém tay trái ra, thu tay phải về, động tác hai tay nhìn như giống hệt nhau, đẩy kéo không khí, một loại khí tức vô hình, từ trong thân thể trào ra, mạnh mẽ va chạm với huyền khí của Lăng Thương, tức khắc tạo ra trận nổ mãnh liệt, bụi tung bay đầy trời.

Huyền khí sao? Không đúng, hình như có chút giống với linh lực!

"Đây là loại năng lượng gì?" Không gian huyền lực bùng nổ, tức thời gây ra chấn động, làm chân Lăng Thương cứ nhiên không tự chủ được mà lùi ra phía sau một bước, lúc hắn phản ứng lại, trước mắt đã không còn thấy bóng dáng Lăng Vô Song đâu nữa.

Qua một hồi lâu, Lăng Thương mới đột nhiên ý thức được đối tượng nàng hướng tới, cấp tốc xoay người hét lớn: "Dừng tay!"

Quả nhiên, trong hỗn loạn, không biết khi nào Lăng Vô Song đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Lăng Thương.

"Ngươi dám!" Lăng Thương phẫn nộ gầm lên, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Chỉ thấy Lăng Vô Song dùng hết sức tung ra một cước, tàn nhẫn đá vào đan điền của Lăng Vân Tích, đôi con ngươi của Lăng Vân Tích trợn trắng lên, không kịp kêu lên một tiếng đã ngã nhào xuống đất, lâm vào hôn mê.

"A.... Ngươi dám... Sao ngươi lại dám?" Trơ mắt đứng nhìn Lăng Vân Tích bị phế, Lăng Thương tức giận đến run người, một thân huyền khí đột nhiên lên tới cực hạn, hân hét lớn: "Lăng Vô Song, trả mạng lại!"

Lăng Vô Song hoàn thành xong một đòn chí mạng, lập tức liền lác mình rời đi!

Một cước này được tung ra, đã thành công phế bỏ đan điền của Lăng Vân Tích, khiến nàng ta không thể ngưng tụ huyền khí được nữa, cộng thêm lần này Lăng Vân Tích còn bị trọng thương, không chết cũng tàn. Đòn này gây sát thương còn nghiêm trọng hơn cả việc lấy mạng Lăng Vân Tích gấp trăm lần.

Lăng Thương lửa giận ngập đầu, từng đòn công kích được phóng ra liên tục.

"Oanh....oanh..." Từng luồng từng luồng ánh sáng vàng nhạt đều chĩa mũi vào Lăng Vô Song mà ác liệt bay tới, hậu viện vốn là một vùng bằng phẳng, nay lại bị đánh đến đất đá bay tứ tung.

Lăng Vô Song nghiêng người, sau đó tách ra một luồng huyền khí vàng nhạt, lộn ngược ra sau mấy cái, lại nhẹ nhàng né tránh, nắm chắc cơ hội hiếm hoi, Lăng Vô Song gấp đầu gối lại, toàn bộ cơ thể như đang dang cánh bay về phía Lăng Thương, ở nơi này, bất kể nạn nhân bị công kích là ai đi nữa, nàng vẫn tin chắc rằng không nhân vật nào có thể đỡ được chiêu này!

Lăng Thương ra tay, bắn ra huyền khí màu vàng, chiêu nào cũng đầy tàn nhẫn, nhiều lần muốn đòi mạng Lăng Vô Song!

Chỉ thấy Lăng Thương hung ác tung ra một cước, gạch liền theo đó mà nứt ra, quanh thân tụ lại huyền lực, hai tay vươn lên, hân hét lớn: "Tiềm long xuất hải!"

(*tiềm long xuất hải: rồng ẩn sau màn nước vươn người ra)

Tiềm long xuất hải, công pháp cấp trung của Địa giai, chỉ có con cháu đích tôn của Lăng gia mới có thể luyện được.

Lăng Vô Song cảm thấy không khí xung quanh như đang gợn sóng, nhúc nhích khó khăn, xem ra là nàng đã đánh giá thấp Lăng Thương rồi. Lăng Vô Song hầu như cảm nhận được, tầng tầng huyền khí đang phả vào mặt mình, tất cả động tác đều bị kiềm hãm trì trệ.

"Lăng Vô Song, đi chết đi!" Lăng Thương hung ác nở nụ cười, huyền khí màu vàng, mờ hồ hiện ra bóng dáng của rồng thần, từ tay mà bay vút ra.

"Dừng tay!"

Đột nhiên, một tiếng gầm lên từ đâu vang lên khiến đầu Lăng Thương như muốn nổ tung, luồng ánh sáng hoàng kim trực tiếp nổ ra trước hai mắt hắn, còn chưa kịp làm thế thủ, dòng huyền khí cường đại đã phản hướng lại về phía hắn, đầu choáng váng một trận, hắn buộc phải lùi lại mấy bước, suýt chút nữa

còn đứng không vững mà ngã xuống.

Mà Lăng Vô Song cũng cảm thấy cảm giác ngột ngạt khắp người đột nhiên biến mất không chút tâm hơi, nằng nghi hoặc nhủ mày lại. Đây là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tức giận đến hộc máu

Editor: CaarmTus1510.

"Lăng Thương, ngươi đang làm gì?"

Một tiếng gầm vang lên, như tiếng sấm vang dội đánh xuống mặt đất, một số người năng lực yếu kém, bị chấn động đến tai ù mắt hoa, lảo lảo muốn ngã.

Người vận huyền bào xanh đen, nhanh chân bước đến, tóc dài hoa mỹ vẫn thành búi tóc, hai bên tóc mai có điểm vài sợi màu sương trắng.

Người tới đứng là gia chủ của Lăng gia, Lăng Kinh Thiên, người đến tuy đã đến tuổi sáu mươi, nhưng thời gian chỉ để lại dấu vết bằng cách hơi vương chút màu tuyết đặc chỗ hai bên tóc mai, khí thế hùng hậu, phảng phất như núi cao biển sâu, đó không phải là trình độ mà Lăng Thương có thể so được, về mặt trang nghiêm uy nghi, không giận mà tự uy.

Ngay cả Lăng Vô Song cũng không khỏi trầm nghĩ, lão nhân có khí thế thật tốt, dáng người uy nghiêm chính trực, tỏa ra khí chất thuần khiết như bao la của trời rộng, cao thủ, Lăng Kinh Thiên này, mới thật sự là cao thủ chân chính.

Ai ngờ, giây tiếp theo, Lăng Vô Song trượt chân một cái, mém chút nữa đã té nhào trên mặt đất.

Chỉ thấy Lăng Kinh Thiên nhanh chóng bước đến, chỉ tay thẳng vào Lăng Thương, không chút quan tâm hình tượng, chửi ầm lên: "Lăng Thương, cái tên súc sinh này, vậy mà lại thừa dịp lúc lão phu đi vắng, khi dễ Vô Song, hôm nay lão phu không đánh gãy hai chân ngươi, lão phu lập tức sẽ đổi họ giống với ngươi."

Đệ tử Lăng gia đứng xung quanh vừa nghe, tập thể tức khắc bị cuồng loạn, cùng họ với hắn? Chứ chẳng lẽ bây giờ ngươi và hắn khác họ sao?

Hình tượng oi, gia chủ một đại gia tộc, hình tượng ở đâu rồi?

Lăng Vô Song khoe miệng nâng lên, lão đầu có tính tình rất táo bạo, nhưng mà, nằng thích, một chút thoải mái lan tràn ra khắp người, ầm đến đáy lòng, loại cảm giác này phải nói như thế nào mới diễn tả được đây, chỉ biết tả bằng bốn từ "chưa bao giờ có".

Lăng Kinh Thiên bước như bay, chỉ giờ chân vài cái đã đi vào cửa viện, mặt đầy phẫn nộ.

"Phụ thân, sao người lại trở về rồi?" Hoảng loạn, kinh ngạc lần lượt hiện lên trên mặt Lăng Thương rồi chợt biến mất.

"Sao ta lại trở về hả? Lão tử không ở nhà, là ngươi có thể làm xằng làm bậy sao!" Lăng Kinh Thiên gầm lên, mười phần khí thế.

Lăng Thương áp xuống khí mạch đang quay cuồng, không cam lòng thu tay lại, mở miệng phản bác: "Phụ thân, ngươi đừng can ta, chuyện hôm nay, thật sự người sai không phải là ta, Lăng Vô Song đã thương nữ nhi ta, ta nhất định phải đòi được công bằng."

"Nghịch tử, ngươi còn dám nói." Lăng Kinh Thiên càng thêm giận dữ, hoàn toàn nổi bão: "Ngươi cho rằng lão phu ta là người mù sao, ta vừa vào cửa, đã thấy ngươi đuổi đánh Lăng Vô Song, mỗi một lần ra tay đều toàn là sát chiêu, một trường bối, lại đi bắt nạt một tiểu bối không hề có chút huyền khí, còn ra thể thống gì, ta đây bây giờ, cũng có thể bắt nạt ngươi như vậy đúng không?"

Vừa nói xong, đánh ra một chưởng, huyền khí vàng sẫm, bạc Thiên huyền đỉnh cao.

"Oanh....."

Huyền khí hùng hậu, uy nghi lan ra tới cửa hiệu ngoài mặt tiền, Lăng Thương lùi bước không ngừng, cắn răng một cái, cuống quýt mở miệng cầu xin tha thứ: "Phụ thân, ngươi bình tĩnh một chút, sự tình vốn không phải như ngươi thấy đâu."

Lăng Thương cũng xem như là kẻ thông minh, biết rõ nếu không kềm chế lại lão gia tử này, sợ rằng chỉ cần một hơi thở của lão gia tử phát cũng đã có thể đánh chết hắn, vậy thì hại nhiều hơn lợi, cho nên vội vàng chịu thua.

"Hừ!" Lăng Kinh Thiên vung tay áo, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tay vẫn được thu lại, run lên, lung lay trong ống tay áo.

Bình tĩnh? Chuyện này bảo hắn phải bình tĩnh như thế nào đây? Nếu hắn đến chậm một bước, tôn nữ bảo bối của hắn đã bị nghịch tử Lăng Thương này,

từ sống sờ sờ chuyển thành người bị đánh chết, nhĩ tử hấn yêu thương nhất đã không còn, chỉ để lại độc một tôn nữ duy nhất cho hấn, nếu ngay cả tôn nữ này cũng không còn, đây còn chẳng phải là muốn cái mạng già này của hấn rồi sao.

Nhân thời gian này, Lăng Thương cấp tốc nói: "Phụ thân, Lăng Vô Song tàn nhẫn đánh Tích Nhi, ra tay đã thương người, ta đã ngăn cản không kịp, cũng chưa so đo nhiều, ai ngờ, Lăng Vô Song ngày càng quá đáng, không nghe khuyên bảo, ngược lại còn ra tay càng lúc càng độc ác lạnh lùng hơn, phé đi đan điền của Tích Nhi."

Đan điền một khi bị phé, sẽ không thể tụ huyền lực được nữa, đồng thời cũng sẽ trở thành phế tài. Lăng Thương lắc đầu ai oán: "Lăng Vô Song đã thương Vân Tích tàn đến như thế này, ngươi bảo ta phải nuốt cục tức này thế nào đây?"

"Hỗn trưởng, chuyện tới bây giờ, ngươi còn muốn xảo biện." Lăng Kinh Thiên vừa nghe, con tức khiến lông mày nhíu lại, bụng hay đầu đều đều nhộn nhạo, cả giận nói: "Ngươi tưởng lão tử dễ bị lừa thế hả, Vô Song vốn không có huyền lực, vậy mà ngươi lại nói nàng đã thương một huyền giả cấp chín như Lăng Vân Tích?"

Câu cuối cùng, quát chói tai ra tiếng.

Lão đầu chỉ vào Lăng Thương, cả giận nói: "Lăng Thương, đừng nghĩ ta không biết được những việc mờ ám gì đó của các ngươi!"

Thật ra hấn rất muốn Vô Song ra tay đã thương người khác, nhưng mà, mỗi lần đi ra ngoài, lần nào cũng thương tích đầy mình trở về, lần này, suýt nữa còn bỏ mạng, nếu Vô Song không có người gia gia như hấn che chở, thì đã sớm bị bọn họ xuống tay, thậm chí hôm nay bọn họ còn đánh lên đầu hấn, chuyện này bảo hấn làm sao không giận cho được?

Lăng Thương bị quát một câu tức đến đỏ mặt, nhưng không sao phản bác được, giận mà không dám nói gì.

Nhưng, kì hấn nói là sự thật mà, thật vô cùng thật! Hấn cũng muốn biết, Lăng Vô Song bị làm sao vậy? Ai nói cho hấn biết được không?

Lăng Thương tàn nhẫn kìm nén lại lửa giận, hạ thấp tư thái xuống, chỉ thẳng vào Lăng Vân Tích, nói: "Phụ thân, ngươi nhìn một thân trọng thương của Vân Tích đi, là chính ta tận mắt nhìn thấy Lăng Vô Song đã thương nàng, ở đây có nhiều đệ tử Lăng gia như vậy, ai cũng có thể làm chứng lời nói của hài nhi không hề sai sự thật nửa phần."

Lăng Thương nói câu đó như ca như khóc, vô cùng đau đớn.

Đỡ Lăng Vân Tích trong tình trạng hôn mê lên, thân thể vắn vẹo, cả người máu me bê bết. Thị vệ đang chuẩn bị đưa nàng ta đi chữa thương, nghe vậy, mau chóng dừng chân lại.

Lăng Kinh Thiên mím môi, không quan tâm lắm mà quay đầu, thoáng nhìn qua, ánh mắt lập tức ngưng đọng lại. Lăng Kinh Thiên có thể phân biệt được, hấn là người lão luyện thế nào, chỉ liếc mắt một cái, là có thể nhận ra một thân huyền lực của Lăng Vân Tích đã bị tiêu tán, không có chút chuyển động nào, một thân trọng thương như vậy, không chết cũng tàn.

"Ngươi... Nói là ai làm chứ?" Sắc mặt Lăng Kinh Thiên ngưng trọng, chuyển mắt một cái, lúc này mới nhìn đến Lăng Vô Song ở sau lưng, mặt đầy nghi vấn, là ngươi làm sao?

Lăng Vô Song gơ hai tay, nhẹ nhún vai một cái, không chút hoang mang mà câu môi cười: "Ai thấy do ta làm đâu?"

Thần thái lười biếng, bình tĩnh tự nhiên.

Nhìn tư thái kia của Lăng Vô Song, khí thế chấn định về mặt nhàn nhã, Lăng Kinh Thiên thoáng sùng sốt, Vô Song hôm nay, có chút không giống bình thường, không đúng, là hoàn toàn khác nhau, sao lại thế này?

"Lăng Vô Song, là chính ta tận mắt nhìn thấy, ngươi còn muốn ngụy biện!" Lăng Thương bước lên vào bước, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, giọng tàn nhẫn: "Chuyện rõ như ban ngày, ngươi tưởng ta bị mù sao?"

Khí thế toàn thân nháy mắt phình to lên, nếu là người bình thường, có lẽ đã sớm sợ tới mức chấn động.

Nhưng mà, Lăng Vô Song chẳng những không lùi mà còn tiến tới, bước chân chậm rãi ổn định, ánh mắt sắc bén, liếc mắt nhìn đệ tử Lăng gia ở xung quanh, môi đỏ khẽ đóng mở, nói: "Vậy ai trong các ngươi, muốn đứng ra đây làm chứng, nhận mình đã thấy ta đã thương Lăng Vân Tích?"

Ngừ khí nhàn nhạt, sóng mắt uyển chuyển.

Uy hiếp!

Công khai uy hiếp!

Toàn thể nháy mắt im tiếng, không một ai dám động đây, đừng nói đùa, bảo bọn họ đứng ra làm chứng, đây là nói giỡn sao? Tiểu tổ tông này, ngay cả Lăng Vân Tích còn dám xuống tay, chỉ dùng một chiêu, đã phé đi đan điền người ta, thậm chí còn ra đòn trước mặt cao thủ bậc Thiên huyền như nhị gia, thủ đoạn sạch sẽ lưu loát như vậy, nếu không muốn tìm chết, ai dám đi chọc chứ?

"Nhiều người như vậy, mà chỉ có mỗi mình ngươi thấy sao?" Lăng Vô Song khoanh tay trước ngực, bề ngoài nhìn Lăng Thương, lười biếng câu môi cười:

"Nhưng mà, ngươi chỉ nhìn một mặt, thiên về một phía, cũng chẳng thể chắc chắn được gì."

"Ngươi, Lăng Vô Song.... Ngươi đúng là đồ vô pháp vô thiên!" Lăng Thương tức giận đến thiếu chút nữa đã học máu, nhưng vì ngại Lăng Kinh Thiên, lửa giận đầy ngập, cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ, quát đi quát lại: "Đúng là vô pháp vô thiên!"

"Khụ..." Lăng Kinh Thiên nhẹ ho một tiếng, trầm giọng nói: "Lăng Thương, ngươi xem lão tử là người không tồn tại sao?"

Tuy ngữ khí vẫn còn nghiêm túc, nhưng lửa giận đã vơi đi nhiều.

Lăng Kinh Thiên quét mắt liếc người chung quanh một vòng, lão luyện sớm đã thành tình như hắt, nhìn tình thế như vậy, tuy vẫn còn chút nghi ngờ như cũ, nhưng cũng đã ngầm hiểu được mấy phần.

"Phụ thân, ngươi tới xử chuyện này đi, trả cho ta một cái công bằng!" Lăng Thương nhìn Lăng Kinh Thiên nói.

Lăng Kinh Thiên lặng lẽ nhìn đôi lông mày vương hơi trắng, sau một lúc lâu, vẻ mặt chính đáng, mới nói: "Vô Song nói đúng, ngươi chỉ nghe từ một phía, lại không có ai làm chứng, không thể khẳng định chuyện gì được."

Một tràng lời nói, chung quy vẫn là nói rõ mà không rõ, tổ tông hai người, kẻ xướng người họa, phối hợp đến vô cùng ăn ý, khiến người ta thật muốn vỗ tay tán thưởng một tiếng.

Nghe vậy, Lăng Thương trừng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng được: "Phụ thân, đây rõ ràng là những lời Lăng Vô Song xảo biện, sao ngươi có thể tin tưởng được."

"Làm càn!" Râu run lên, phun ra hai chữ, sắc mặt Lăng Kinh Thiên nháy mắt trầm xuống: "Ngươi đây là muốn nghịch pháp mạng ta là lão hồ đồ sao?"

"Ta không có ý này!" Lăng Thương âm thầm cắn răng, cúi đầu, giận mà không dám nói gì.

Lăng Kinh Thiên hừ lạnh một tiếng, suy tư nửa ngày mới nói: "Vì thương thế của Vân Tích, ngươi đến đan đường lĩnh một viên địa linh đan đi, ngươi xuống tay với tiểu bối ngay trước mặt mọi người, rốt cuộc có nghĩ tới hậu quả thế nào không, nếu mọi người đều sôi nổi noi theo, Lăng gia này, chẳng phải đã rối loạn hết rồi sao."

Lăng Kinh Thiên nói xong, ngữ khí hơi đổi, tiếp tục: "May mà không gây ra thương tổn gì, nên chỉ xử nhẹ, đi hình đường, cảm tức một tháng, chuyện này xem như xong."

May mà không gây ra thương tổn gì? Ngay cả Lăng Vô Song cũng nhìn không được mà kéo kéo khóe miệng, nàng tùy ý liếc qua Lăng Vân Tích đối diện một cái, một viên địa linh đan cùng lắm cũng chỉ có thể giảm bớt một phần thương thế của nàng ta, đan điền bị phế hoàn toàn, dù có xoay chuyển trời đất cũng không thể khôi phục lại như ban đầu!

"Cảm tức một tháng!?" Lăng Thương bỗng nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng hỏi: "Phụ thân, sao ngươi có thể thiên vị cho phế vật kia đến thế, vì sao ngươi vẫn luôn bất công như thế với ta?"

Lúc Lăng Hạo vẫn còn sống, phụ thân rất thiên vị cho hắn, bây giờ Lăng Hạo chết rồi, chỉ để lại một phế vật nổi dỗi, phụ thân lại vẫn thiên vị như cũ, nhiều lần bênh vực nàng, tại sao ông trời lại không công bằng như thế chứ!

Hai chữ "phế vật" này, thật sự đã đâm trúng chỗ đau của Lăng Kinh Thiên, hắn lập tức trừng mắt lên, nhưng lại không nói thêm gì, vì điều hắn quan tâm nhất hiện giờ, không phải chuyện này.

"Không cần nói nữa, chuyện này chấm dứt ở đây!" Lăng Kinh Thiên hừ hừ mũi một cái, cổ tay áo hắn run run, vất tay phía sau lưng, đồng thời liếc Lăng Vô Song đang nhàn nhã đứng một bên, ánh mắt sắc bén: "Vô Song, ngươi theo ta tới thư phòng!"

Nghe hai chữ "phế vật" kia, Lăng Vô Song thật ra cũng không để bụng, khoanh tay trước ngực, xoay người đuổi theo Lăng Kinh Thiên.

Chẳng qua, trước khi rời đi, nàng còn không quên quay đầu chế nhạo một câu, "Bất công? Ta đây còn không biết, thì ra trong mắt nhị bá: nếu người vừa được lớn lên giữa lòng ngọc vừa có năng lực mà thua một hài tử kém cỏi thì đó chính là bất công. Hôm nay Lăng Vô Song xem như đã được mở mang kiến thức, thật không biết, đây có phải là vì do gen di truyền của loài không."

(Ý câu nói trên: Lăng Thương nói Lăng Kinh Thiên bất công, nhưng Lăng Thương lại dùng vũ lực để ức hiếp kẻ yếu (Vô Song). Còn "gen di truyền của loài" là i đời cha Vô Song, "loài Lăng Thương" đã ko bằng, tới đời con của "loài" cũng không thể thay đổi được, chế giễu đó là kết quả mà loài (từ để chỉ thú) của Lăng Thương mãi cũng ko sửa đổi được.)

Lời nói nhàn nhạt, lại mang theo vô vàng châm chọc, Lăng Vô Song chỉ để lại một câu như thế, đã tiêu sái xoay người, không mang theo chút vương bận mà rời đi.

"Phốc.....ha ha ha ha"

Vài đệ tử Lăng gia xung quanh, buồn cười, cúi đầu cười ra tiếng, còn dùng "loài"? Đó chỉ có huyền thú, loài tài trí.... Mãng người không mang theo chút thô tục, Vô Song tiểu thư này đúng là thật biết làm tức chết người không đền mạng mà.

"Lăng Vô Song, người, người đồ, người là đồ....." Lăng Thương tức giận, chỉ tay vào bóng dáng của nàng, run run rẩy rẩy.

"Oa....."

Đột nhiên, Lăng Thương không áp chế nổi cảm xúc, huyền khí bị nghịch lưu, phun ra một búng máu tươi.

Hàng thật giá thật, máu tươi, tiêu sái rơi xuống mặt đất.

Ông trời, thấy tình hình như vậy, đệ tử Lăng gia chung quanh không khỏi hít một ngụm không khí, tức khắc cảm thấy nghiêm túc kính trọng Lăng Vô Song, một cường giả bậc Thiên huyền nhất phẩm đang sống sờ sờ như thế, đường đường ngang ngạnh kiêu ngạo đến vậy, mà lại bị Lăng Vô Song chọc tức đến học máu!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Nói chuyện trong thư phòng

Tường vẽ thú dày đặc như mây, các hình ảnh được điêu khắc trên đó, chính là bích tri núi giả, san sát nối tiếp nhau. Trạch viện của Lăng gia chủ, lớn nhất là điều lâu gác cao, nhỏ nhất cũng là một gốc hoa một gốc thảo, cảm giác như đã hoàn toàn biểu lộ ra gốc gác dày nặng của nó.

Lăng lão gia chấp tay sau lưng đi vào thư phòng, phát tay liền ngồi vào vị trí chủ vị ở trên cùng. Hiện nhiên con giận vẫn còn sót lại, chưa tiêu tán hết.

Hắn nhìn dáng vẻ bước đến không nhanh không chậm kia của Lăng Vô Song, nhất thời càng tức giận đến râu mép cũng run run, mắt trừng lên, vừa muốn quát lên vài tiếng, lại lập tức thở dài, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ, lắc đầu liên tục.

Hắn đây đã tạo nên cái nghiệp gì chứ? Vô Song từ nhỏ thân thể yếu đuối, không thể ngưng tụ được huyền lực, không có phụ mẫu thương yêu, tất cả đều là do lão gia gia này một tay che chở, nhưng lại không ngờ rằng, cuối cùng lại nuôi nàng thành một người có tính tình ngốc nghếch như vậy!

Không thể ngưng tụ huyền lực cũng đã đành, học chút ngoại công, giúp cường thân kiện thể cũng được đi! Thế nhưng vừa nhắc đến luyện công, đọc sách, nghiệp chương này chạy còn nhanh hơn cả thỏ, nếu như một ngày hắn buông tay nhắm mắt rồi đi, thì nàng sẽ thế nào đây?

Nhưng đó vẫn chưa phải là chuyện khiến người ta phẫn nộ nhất, mà chuyện khiến người ta tức giận nhất chính là: mặc kệ lúc đó nàng đang làm gì đi nữa, chỉ cần vừa nhắc tới Nam Cung Diệp, tinh thần của nàng liền lập tức mê muội còn hơn cả khi dùng chất nghiện, khóc lóc om sòm chơi xấu, quấy nhiễu, lúc nào cũng muốn bám vào trước xe hay sau đuôi ngựa để được lại gần tên tiểu tử kia, bị bắt nạt thì có chết cũng không chịu nói, người chịu được những chuyện này, cũng thật đúng là.... Thôi tự hiểu đi!

Ài, Lăng lão gia bị thương thâm thở dài trong lòng, đúng là hối hận không kịp mà, trước kia hắn ngàn vạn lần không nên định ra mối hôn sự này mới đúng.

Suy nghĩ đến đây, Lăng Kinh Thiên tàn nhẫn mân mân môi một cái, thở phì phì phò phò hừ một tiếng. Ánh mắt lấp lánh có thần, chăm chú nhìn chăm chăm thân người nhỏ bé yếu kiêu trước mắt mình, không nói lời nào, chỉ có ánh mắt là đang biểu hiện ra sự oán giận, còn có cả bất đắc dĩ của bản thân mình.

Mà Lăng Vô Song, thì lại lẳng lặng đứng ở nơi đó, thân nhiên đón nhận ánh mắt của Lăng Kinh Thiên, khóe môi mang theo ý cười nhẹ, cái tư thái nhàn nhã đầy mình kia, đi kèm với bầu không khí yên tĩnh này, không những không xuất hiện ngột ngạt, mà ngược lại, còn kết hợp vô cùng hài hòa.

Địch không động, ta không động, so sức kiên trì, nàng chính là vô địch.

Ánh mắt Lăng lão gia, từ tức giận lại dần dần chuyển thành bất đắc dĩ, chậm rãi trở nên hơi kinh ngạc, trước đây mỗi lần hắn tức giận giống như vậy, Vô Song nếu không cúi đầu bảm góc áo, chết không chịu lên tiếng thì cũng là than đói bụng than khổ, lời ông tay áo hắn làm nũng treu chọc.

Con thỏ nhỏ chết bầm này, hôm nay bị làm sao đây, cảm giác như nàng đã biến thành một người khác vậy, nhìn cả người như đầy lười nhác, nhưng vẫn khó thoát ra một loại khí tức lạnh buốt lòng người khó có thể kiềm hãm được, rất không bình thường.

Lăng lão gia dừng ánh mắt trên khuôn mặt sạch sẽ khoan khoái của Lăng Vô Song, hơi ngưng mắt. Tốt, hôm nay không có vẽ lên mặt mình như ma như quỷ như ngày trước nữa, dáng dấp thế này thật rất dễ nhìn, trước đây nàng lúc nào cũng một mực đòi vẽ như mặt hoa của con hát vậy.

Lăng lão gia vui cười hơn hờ trong lòng, thầm nghĩ, người nhìn xem nhìn xem, không hổ là tôn nữ bảo bối của lão tử, nhìn thế nào cũng thấy ngoan ngoan làm sao.

"Khụ khụ...." Lăng lão gia vờ thấp giọng ho một tiếng, nhanh chóng gọi lại tâm tư đang bay xa của mình về.

Đôi mắt hồi lâu, cuối cùng người thua trận lại là Lăng lão tử, hắn đưa tay sờ sờ râu mép vương hơi bụi, có chút ngượng ngùng mở miệng: "Vô Song, vết

thương trên người người không sao chứ?"

Nghe vậy, trong lòng Lăng Vô Song không biết từ đâu chảy qua một dòng nước ấm áp, lão già này đối với Lăng Vô Song mà nói, thật sự là yêu thương từ tận đáy lòng, kiếp trước nàng không được biết tình thân là gì, kiếp này được vậy có thể xem là trời cao đang muốn bù đắp không?

Lăng Vô Song rũ mắt giấu đi luồng gió lốc trong mắt, thấp thoáng lóe qua một tia kiên định, cái người gia gia Lăng Kinh Thiên này, sẽ là người đầu tiên nàng chấp nhận.

Quyết định như thế, Lăng Vô Song đi tới trước bàn đọc sách của lão tử, cười đùa: "Gia gia nhìn ta đi, có chỗ nào là không tốt chứ?"

Chút trầy xước như vậy thì đã là gì, còn chẳng đáng để nàng đặt vào mắt, trước đây lúc huấn luyện trong tổ chức, có vết thương nào mà nàng còn chưa thăm hỏi qua?

Thấy thái độ không mấy quan tâm của Lăng Vô Song, Lăng lão gia chủ tức giận đến hàng lông mày đều dựng thẳng, một cái tát giáng xuống trên bàn, râu mép theo chuyển động của miệng mà lên xuống, cả giận nói: "Thứ hỗn trướng này, đúng là chết cũng không biết hối cải, chút nữa mệnh đã không còn mà ngươi vẫn giữ khư khư cái thái độ này sao?"

Hắn có việc phải ra ngoài, nhưng còn chưa làm xong chuyện thì đã nhận được tin tức Lăng Vô Song trọng thương ở bãi săn, đến nay vẫn đang hôn mê, mớ vôi vữa vàng vọt chạy về, tới chén trà cũng không kịp uống một ngụm, thì cảnh tượng mạo hiểm lúc này đã hiện ra sờ sờ tới trước mặt.

Sau mọi việc nàng còn dùng dáng vẻ không liên quan tới mình thế này để đối mặt với hắn sao? Thật đúng là giận chết hắn mà.

Lăng lão gia chủ tức giận đến liên tục lắc đầu: "Người đó, bị ăn thiệt nhiều như vậy mà sao mãi cũng vẫn chưa chịu khôn ra, nhất định phải đợi tới ngày nào đó bản thân mình bị chết trong tay Nam Cung Diệp thì ngươi mới cam tâm đúng không?"

Cái gọi là thâm tình, sao có thể nhẫn tâm chia cắt. Chính vì thế mà Lăng lão gia chủ ngoài yêu thương Lăng Vô Song ra, còn có cả đau đớn bất đắc dĩ và đan xen thất vọng.

"Hả....." Lăng Vô Song nghe Lăng lão gia tử nói mà sửng sửng sờ sờ.

"Hả cái gì mà hả!" Lăng lão gia mặt mũi đều tức điên, chỉ vào bộ mặt kinh ngạc của Lăng Vô Song, quát lớn: "Bắt đầu từ ngày mai, nghiêm chỉnh ở yên trong nhà cho ta, không được bước ra ngoài nửa bước, ta sẽ mời một lão sư cho ngươi, ngươi chỉ cần siêng năng học tập luyện công cho thân thể khỏe mạnh là được rồi."

Ngọc không mài dũa không thể thành được ngọc quý, trước đây là do hắn quá dễ dàng với Lăng Vô Song, mới hại nàng thành như vậy.

"Thận...."

"Đợi đến khi nào ngươi biết suy nghĩ thấu đáo, ta mới thả ngươi ra....." Lăng lão gia nói đoạn, ngữ khí đột nhiên tắt lịm, tựa hồ nhớ ra vừa rồi mới nghe được cái gì, ánh mắt trầm ổn dần ngưng trọng: "Ngươi nói cái gì?"

Lăng Vô Song vô cùng bất đắc dĩ, lặp lại lần nữa: "Ta nói ngươi cẩn thận."

Lần đầu tiên nàng biết cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, tình cảnh hỗn loạn này là do ai để lại, thật đúng là muốn dọn dẹp sạch sẽ cũng không mấy dễ dàng mà.

""Thật sao?" Lúc này đến phiên Lăng lão gia choáng váng, nửa ngày, râu mép run lên bần bật, mới xác định hỏi: "Ngươi chưa nghe rõ lời ta nói sao? Ý của ta là, bắt đầu từ ngày mai, không cho ngươi đi tìm Nam Cung Diệp nữa."

Đối với câu trả lời mà mình nghe thấy, Lăng lão gia thật sự có chút khó tin, hắn nhớ có một lần, hắn thậm chí còn nhốt Lăng Vô Song ở trong phòng, cuối cùng, nàng lại lừa gạt hạ nhân canh phòng, khoan động, leo tường trốn ra ngoài.

"Tiểu tử ngươi, chẳng lẽ muốn mong của lão già ta hay sao?" Trả lời thẳng thắn như vậy, chuyện này khiến hắn có chút khó tin.

Lăng Vô Song thật sự nắm bắt không được suy nghĩ Lăng lão gia, nàng đưa tay ra, nhẹ xoa xoa mi tâm giữa trán.

Trầm mặc một lát, nàng đột nhiên ngẩng đầu, mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng thật chất chỉ tùy tiện tìm ra một chút lí do, giải thích: "Sau khi Vô Song trải qua lần trở về từ cõi chết này, ta đã nghĩ thông suốt được rất nhiều chuyện, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, Nam Cung Diệp không thích ta, tất nhiên ta cũng không thể cưỡng cầu được đúng không?"

Nói xong, Lăng Vô Song hơi thả lỏng vai, trong ánh mắt, ẩn ẩn chứa đựng ý lạnh.

Lăng lão gia kinh ngạc đánh giá tiểu nữ nhi trước mặt, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, cẩn thận tỉ mỉ, như muốn nhìn thấu cả trong ngoài, Lăng lão tử vậy mà lại không biết nói thêm gì.

Có thể nói ra được lời này mà vẫn bình tĩnh như vậy, người này là Vô Song sao?

"Hừm, ngươi có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi." Im lặng hồi lâu, Lăng lão gia mới nửa tin nửa ngờ, phất phất tay, nhưng vẫn còn có chút mù mờ nói:

"Vậy xong, người nghỉ ngơi ba ngày đi."

Nghe được lời này, Lăng Vô Song cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trở về là tốt rồi, lòng bàn chân nhanh chóng nhấc lên, bỏ của chạy lấy người.

"Người nhớ kĩ những lời mình đã nói cho ta." Thấy dáng vẻ chạy trốn như chạy giặc của nàng, Lăng lão gia vừa thấy buồn cười, lại vừa tức giận, giờ cao tay vỗ bàn một cái: "Người đừng tưởng lão tử vừa xoay người sẽ lập tức quên đi những lời hôm nay."

"Biết rồi biết rồi." Bước nhanh ra khỏi phòng, Thanh Linh đầu cũng không xoay lại, chỉ phất phất tay.

Lão bộc đứng ngoài cửa nhìn theo bóng lưng phía xa xa, mãi cho đến khi mắt hút mới cất bước đi vào phòng, ánh mắt nhìn Lăng lão gia đầy sững sờ, mở miệng nói: "Lão gia, lão nô cảm thấy tiểu thư Vô Song lúc này rất khác biệt so với trước kia, tựa như đã biến thành người khác vậy."

"Đúng!" Lăng lão gia phục hồi lại tinh thần, đưa tay vuốt mép, phả ra một hơi nặng nề, cảm khái nói: "Lần trở về từ cõi chết này, nếu thật sự đã khiến cho Vô Song biết suy nghĩ thông suốt, vậy thì ta chết cũng đã được năn nguyện, có thể mỉm cười nơi chín suối rồi."

Có điều, lúc này, Lăng lão gia mới nhớ tới: hình như hắn còn chưa hỏi chuyện gì đó.... Đúng rồi, chuyện khi này, rốt cuộc có đúng là Vô Song làm ra không?

"Tiểu tử, người quay lại đây cho ta!"

Giữa trời nắng gắt, bóng cây loang lổ, tiếng quát to mang theo nội lực trầm ổn và mạnh mẽ đột nhiên càn quét qua một cái, làm không khí như bị gợn lên từng đợt sóng, vang vọng khắp ngõ ngách trong Lăng gia phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Một cuộc đá bay

Lăng gia phủ, hành lang dài được trang trí đẹp đẽ, có thể nói là đang ôm mình uốn lượn, thư phòng Lăng lão gia đến biệt viện nơi Lăng Vô Song ở cách nhau cũng khá xa.

Trên đường trở về, Lăng Vô Song không chút vội vàng, bước chân nhàn nhã, đầu cúi nhẹ, chậm rãi tiến về phía trước, hàng mày tú lệ cau lại, không màng quan tâm đến ánh mắt của người xung quanh, giống như đang nghĩ tới trò xảo trá xấu bụng nào đó.

Bước qua vài cái hành lang, vòng qua núi giả nước hồ trong suốt, đi loanh quanh như thế suốt nửa ngày, mới trở lại được nơi ở của nàng.

"Tiểu thư, rốt cuộc người cũng về rồi." Nhìn thấy bóng người của nàng, hai hộ vệ trong viện vội vàng xuất hiện.

Lăng Vô Song ngẩng đầu lên, mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ: "Chuyện gì?"

Hai hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, người trước ta liếc một hồi lâu, mới có một người chịu tiến lên, lời nói có chút vấp vấp: "Thất hoàng tử phái người mang tới phẩm vật, bảo là muốn tự tay đưa cho tiểu thư, Lý thị vệ chờ người đã nửa ngày rồi."

Đáng ghét, không biết bọn họ lại có ý gì, thật vất vả tiểu thư mới chịu thành thật ngủ gật ở nhà mấy ngày, bây giờ lại nhắc tới Thất hoàng tử, chỉ sợ nàng sẽ lại ồn ào lên, nếu thật vậy thì phải làm sao? Bọn họ có nên đi bẩm báo cho gia chủ một tiếng không?

"Hắn là người của Thất hoàng tử sao?" Điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là Lăng Vô Song nghe vậy mà chỉ cau nhẹ đôi mày, phản ứng quá dỗi lạnh nhạt, sau đó cất bước đi vào trong viện, thuận miệng đáp lại: "Biết rồi, đi xuống đi."

Trong viện, có một người ăn mặc kiểu thị vệ hoàng cung đang đứng cạnh bàn đá, người cao ngựa lớn, tay trái cầm theo bội đao, tay phải nâng hộp gương màu đỏ, đứng ưỡn ngực nâng đầu đứng bên ghế đá, biểu hiện ngạo mạn thế kia, giống như tới cái ghế hắn cũng ghét bỏ, không muốn ngồi lên nó.

Thị vệ kia nghe thấy có tiếng động, quay đầu nhìn lại nữ tử đang đi về phía hắn, thất thần hết nửa ngày Phương Tài mới nhận ra người đến là ai, nhưng không mấy bận tâm, mà lại tức giận nói: "Vô Song tiểu thư để thuộc hạ chờ lâu quá."

Lăng Vô Song hiện ngang đi tới bàn đá, phất tay áo ngồi xuống, cầm lên ấm trà, nhẹ rót tơ xanh vào chén, thần nhiên nói: "Lẽ nào, người không chờ ta được sao?"

Dù Lăng Vô Song đang ngồi, nhưng bóng dáng bé nhỏ ấy lại mang theo một loại khí thế lạnh lẽo mạnh mẽ, lời nói nhàn nhạt, nhưng tự dung lại như hơn người một bậc.

Chỉ nói một câu nói hơi hợ, thị vệ kia đã bị chọc tức đến mặt mày vặn vẹo, sắc mặt biến đổi. Đúng đấy, nói trắng ra, hắn chỉ là một thị vệ nô tỳ, nữ nhân này tuy rằng là rác rưởi, nhưng ít nhiều cũng là trấn bảo trong tay Lăng lão gia chủ - thiên kim tiểu thư của Lăng gia.

Nhưng mà, chẳng phải trước giờ nàng luôn cố lấy lòng mình sao, ngày hôm nay sao lại thế này?

"Vô Song tiểu thư nghĩ nhiều rồi." Thị vệ ngoài cười nhưng trong không cười, đề lừa giận xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vì chuyện Vô Song tiểu thư bị chấn kinh ở bãi săn, nên điện hạ ra lệnh, muốn nô tài đưa cây Ngưng Thần thảo này cho tận tay của tiểu thư."

Lời nói tuy toàn có ý khiêm tốn, nhưng thật ra bên trong lại chứa đầy khinh thường.

Thị vệ theo bản năng ngẩng đầu lên, thật không biết điện hạ làm sao, cứ nhiên lại lệnh hần đưa đồ cho kẻ ngớ ngẩn này, Ngưng Thần thảo là loại thảo được quý giá bậc nào, cứ nhiên lại mang tặng cho thứ rác rưởi này, thật đúng là phung phí của trời.

"Mời Vô Song tiểu thư nhìn thử, đây chính là loại Ngưng Thần thảo chỉ trong cung mới có, dùng để ngưng tụ tinh thần, tư dưỡng cơ thể rất tốt." Về mặt thị vệ đầy đắc ý, phảng phất như thứ này là đồ của nhà hần không bằng.

Một tiếng giòn tan vang lên, nương theo tiếng mở hộp, từng làn từng làn mùi hương mát mẻ lan ra ngoài, thấm ruột thấm gan.

"Ngưng Thần thảo." Lăng Vô Song rũ mắt, liếc qua đồ vật trong hộp.

Dài bằng một gang tay, mạch cây màu xanh lam, được đặt trên một lớp băng vụn, một luồng hơi lạnh mang theo mùi Ngưng Thần thảo thom ngát bay ra, chỉ ngửi một cái cũng đã khiến người ta thấy tinh thần thoải mái hơn, chứ nói chi đến hiệu quả khi ăn vào.

"Không biết Vô Song tiểu thư có thấy vừa mắt Ngưng Thần thảo này hay không?" Thị vệ nói chuyện có chút quái gở.

Đừng nói là thứ bảo bối như Ngưng Thần thảo, bây giờ điện hạ có đưa rế cỏ dại cho nàng, chỉ sợ Lăng Vô Song này cũng sẽ xem như là trân là bảo.

Ánh mắt Lăng Vô Song đầy lạnh lẽo, môi đỏ kéo ra một độ cong như đang châm chọc: "Thất hoàng tử, thật đúng là nhọc lòng."

Thất hoàng tử kia dễ dàng đưa nàng như thế sao? Nàng trở về đã được nhiều ngày mà một chút động tĩnh cũng không có, nhưng hôm nay Lăng lão gia tử vừa trở về, liền lập tức phái người tặng đồ tới cửa, không hổ là người của hoàng thất, làm được chuyện này, mặt mũi cũng thật dày dạng.

Thị vệ nghe vậy, lại thấy đáng về Lăng Vô Song có hơi thất thần, thầm nghĩ: quả nhiên hần không đoán sai, trong lòng Lăng Vô Song này chắc đang thầm vui mừng không ngớt.

Nghĩ vậy, trên mặt thị vệ lập tức thầm cười khinh một cái, đặt mạnh hộp đựng Ngưng Thần thảo xuống bàn đá, gõ gõ tay, nói: "Ngưng Thần thảo đã đưa xong, vậy thuộc hạ đã có thể trở về rồi, hi vọng sức khỏe Vô Song tiểu thư sẽ sớm ngày bình phục."

"Người đến." Lăng Vô Song nhẹ đá mảy một cái, sóng mắt lưu chuyển, trên dung nhan tinh xảo hiện ra ý cười nồng đậm.

Thị vệ kia thất thần nhìn lên, không ngờ phế vật này khi xóa đi lớp son phấn thường ngày lại có thể xinh đẹp như thế. Nhưng, vậy thì sao, nàng vẫn chỉ là một tên rác rưởi thôi, hần vậy mà lại suy nghĩ lung tung, đáng ghét, thật đúng là xui xẻo.

Thị vệ kia phát phát tay, tưởng rằng nàng muốn gọi người đưa mình ra ngoài, nên vô cùng kiêu ngạo nói: "Không cần tiền, ta tự đi được."

Càng nhìn Lăng Vô Song lâu, hần càng thấy uất ức cho điện hạ.

"Người đến..." Hai chữ thoát ra khỏi miệng, ai ngờ Lăng Vô Song đột nhiên thu lại ý cười, ánh mắt lưu chuyển, ngữ khí đảo ngược hoàn toàn, từng câu từng chữ, lạnh lùng nói: "Cả người cả được, vứt ra ngoài cửa!"

Nhân gia người ta có lòng tốt đưa đồ tới cửa, nàng dù thế nào cũng phải gọi người đưa một đoạn, tuy rằng cách thức có đặc thù một chút mà thôi.

"Người nói cái gì?" Thị vệ đờ người tại chỗ, có chút không hiểu lời vừa nghe.

Bọn họ không nghe lầm chứ, Vô Song tiểu thư nói... Ném ra ngoài?

"Cần ta làm mẫu?" Lăng Vô Song liếc mắt nhìn hai thị vệ đang sững sờ, môi đỏ nói một câu, vung tay áo, đứng dậy, ra chân.....

Động tác gọn gàng nhanh chóng, không chút vấp vấp dài dòng.

Hai thị vệ hai mắt trừng lớn như nhìn thấy quái vật, chỉ cảm thấy một trận khí thế hung hãn cuốn tới, không chờ bọn họ kịp định hình lại đã xảy ra chuyện gì, cái bụng đã bị đá trúng một cước, đau thấu đến sống lưng, âm thanh vỡ vụn như chen lẫn trong từng khớp xương.

Một giây sau, toàn bộ thân thể to lớn bên lên không trung, vượt qua cửa viện, lướt qua dãy hàng rào, theo hướng ngoài sân mà đáp xuống.

"A -----"

"Bịch -----"

Theo sau tiếng ré lên đầy thê lương thảm thiết, là tiếng vang trầm của vật nặng rơi xuống đất.

"A....." Đôi mắt hai hộ vệ bám sát theo từng độ cong mà vật rơi xuống, mãi đến khi ngoài viện truyền ra một tiếng nổ vang, thân thể hai người run lên bần bật, mới phản ứng kịp.

Thì ra thật sự không phải là ảo giác, trong đầu hai tên hộ vệ đồng loạt hiện ra một câu nói giống nhau.

Hộ vệ bên người Thất hoàng tử ít nhất cũng là một huyền giả cấp cao, vậy mà lại bị Vô Song tiểu thư một cước đá bay ra ngoài, đây là chuyện vô cùng nghịch thiên mà.

"Đã nhìn rõ chưa?" Lăng Vô Song thu chân lại, phát tay áo ngồi xuống, mười ngón tay thon dài đặt lên các nếp áo hoa văn lá trúc trên ống tay, phỉ phảng các nếp gấp nhăn nheo, vẻ mặt nhàn nhạt, phảng phất như người vừa ra chân hại người không hề có chút liên quan gì tới năng.

"Nếu sau này còn xuất hiện tình trạng như vậy, lại có ai tới kêu loạn, cứ trực tiếp ném ra ngoài." Lăng Vô Song lời nói đầy ung dung, từng câu từng chữ đều mang theo lười biếng, ẩn chứa tâm ý lạnh buốt lòng người.

"Vâng" Hai hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt ai cũng vô cùng hưng phấn, trăm miệng một lời nói: "Chúng thuộc hạ đã nhìn rất rõ ràng!"

Nói xong, một người chủ động tiến lên trước, ôm tất cả các hộp chứa Ngưng Thần Thảo trên bàn đá vào ngực, sau đó liền ném ra phía cửa viện, hành động của hai người phát ra tiếng vang vang mạnh mẽ, khuôn mặt và tinh thần đều đầy hưng phấn.

Bọn họ muốn làm như vậy đã rất lâu rồi! Bọn họ đã sớm nhìn đám thị vệ kia rất không thuận mắt, ở trước mặt tiểu thư, lúc nào cũng là bộ dạng cao cao tại thượng. Hai tên hộ vệ nhất thời cảm thấy tinh thần và cơ thể đều thoải mái, bọn họ về sau cuối cùng cũng không còn phải chịu uất ức nữa rồi.

Vô Song tiểu thư nói rồi, cả người cả được, ném cả ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Đan lục

Mấy ngày gần đây, Lăng Vô Song ngồi chờ trong nhà rất thành thật, đằng hoàng, cửa lớn không ra, cổng trong không bước.

Lăng lão gia từ ngồi sau tủ sách, tay khẽ vuốt râu, vừa uống trà vừa nghe hạ nhân báo cáo, khi thì gật đầu cười to, khi thì lắc đầu nhú mày, vẻ mặt đúng là muôn màu muôn vẻ.

"Lão gia tử, mấy ngày trước Thất hoàng tử có sai người mang Ngưng Thần Thảo vào phủ" Người hầu cười hắc hắc hai tiếng: "Lão gia, người đoán cuối cùng xảy ra chuyện gì?"

"Còn không mau nói." Lăng lão gia tử trừng mắt lên, vào lúc này, lão nào còn tâm tình đi đoán nữa.

Một góc Ngưng Thần Thảo mà thôi, Lăng gia bọn họ còn không thèm đặt vào mắt, điều hán lo lắng chính là lời của Vô Song ở thư phòng ngày đó có phải chỉ là lời thoại đẹp hay không, sợ chỉ vừa nhắc tới Thất hoàng tử, không chắc nàng sẽ như mình nói, mà lại mị mị quên cả trời đất lần nữa.

Hạ nhân cười khà khà vài tiếng, mặt đầy đắc ý nói: "Kết quả là cả người cả được đều bị Vô Song tiểu thư ném ra khỏi phủ."

Lăng lão gia hơi run run, khẽ gật gù, kết quả này đúng là bất ngờ, lúc này Lăng lão gia mới tin rằng Lăng Vô Song thật sự không còn lưu luyến gì với Thất hoàng tử nữa.

Người hầu báo tin tiếp: "Từ ngày đó trở đi, Vô Song tiểu thư trừ ăn cơm rồi ngủ ra, đều núp ở trong thư phòng. Mấy ngày nay, thậm chí là lúc ăn, đồ ăn cũng được chuyển vào trong, không bước ra ngoài nửa bước, chúng nô tỳ không ai biết nàng đang làm gì trong đó nữa."

"Thư phòng?" Lăng lão gia đột nhiên kích động, kéo chòm râu mình xuống một cái, khóe mắt tràn đầy nếp nhăn của mình khẽ nhú nhú, đôi mắt đột ngột tỏa sáng lên, hưng phấn nói: "Người chắc chắn là đến thư phòng?"

"Đúng đấy lão gia, ta tận mắt nhìn thấy Vô Song tiểu thư bước vào thư phòng, đến bây giờ vẫn chưa trở ra." Khúc A càng nói càng hưng phấn, Vô Song tiểu thư rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi, lão sư (*thầy*) còn chưa mời, bản thân đã tự phản đầu học.

"Giấu kỹ thật!" Lăng lão gia tử vỗ đùi, vỗ về chòm râu, chợt nhớ tới cái gì đó, híp mắt cười nói: "Đúng rồi, bây giờ người mang chìa khóa của Trân Bảo Các cho Vô Song đi, Vô Song muốn xem cái thì cứ xem cái đó, nói với nàng, nàng có nhu cầu gì cứ nói với lão già ta."

"Cái gì? Trân Bảo Các" Hạ nhân mặt không dám tin, khó khăn nói: "Lão gia, chuyện này...."

"Này cái gì mà này" Râu mép Lăng lão gia cứ run cả lên, quát: "Còn không mau đi."

"Vâng...." Hạ nhân gật đầu, trả lời: "Vậy thì nô tài đi ngay."

"Chờ chút." Lãng lão gia gọi hạ nhân quay lại, bổ sung thêm một câu: "Bảo Vô Song đừng quá hại thân thể mình, người sang nhà bếp một chuyến, cho nhà bếp làm vài món ăn Vô Song thích nhất rồi thuận tay mang đi qua luôn, hoặc là buổi tối gọi nàng qua dùng cơm chung với ta cũng được."

Như vậy cũng tốt, đã mấy ngày rồi hắn chưa được thấy bóng dáng Vô Song.

"Vâng." Khúc A trả lời: "Ta đi đây."

"Vô Song cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi, đúng là không uổng công lão gia ta yêu thương nó bấy lâu nay." Lãng lão gia gật đầu cảm thán, lòng vô cùng vui mừng, kếm chút nữa đã khóc ròng một dòng sông.

Trần Bảo Các, mỗi đồ vật trong tầng cao nhất đó, bất kể là bí tịch công pháp hay là tài liệu kinh sách, đều là những món thuộc hàng quý giá bậc nhất, ở Lãng gia chỉ duy nhất có gia chủ mới được phép vào trong đó.

Chỉ điểm này cũng đã đủ nhìn ra Lãng lão gia yêu thương Lãng Vô Song đến cùng cực nào.

Giữa tháng ba, gió man mát.

Hồ khuya trong suốt như tấm gương, trăng tròn lên đến đỉnh điểm.

Bên cạnh Kính Hồ của Lãng gia, một tòa lầu các cổ điển vụt lên từ mặt đất, phân ra bảy tầng, không quá cao, phong cách giản dị nhưng lại lộ ra hơi thở dày nặng, phản chiếu thân mình lên mặt hồ, gió nhẹ lướt qua vuốt ve vào tầng tầng lầu ảnh.

Tầng cao nhất gọi là Trần Bảo Các, bên cạnh cái giá sách cao ngất ngưỡng, các loại sách vở được xếp lít nha lít nhít trên kệ sách, Lãng Vô Song ngồi khoanh chân, xung quanh là các loại thư sách được xếp lộn xộn, cong cong vẹo vẹo.

"Ngày tận thế của Tinh đại lục", "Đông Lâm nhân danh chí", "Bút kí săn thú", "Bản đồ của tứ quốc Tinh đại lục.", "Tiên thảo Lạc Nhật tập", "Tứ quốc đàm luận"..... Các loại thư sách đa dạng, không thiếu thứ gì.

Thân thể nhỏ nhắn như bị nhấn chìm giữa biển sách, ánh đèn mờ lung lấp lóe nhưng vẫn có thể nhìn rõ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Lãng Vô Song mới chịu ngẩng đầu lên từ bên trong đồng sách, chậm rãi xoay người qua lại, đưa tay xoa đôi vai đã có chút cứng ngắc, trái xong rồi lại đến phải.

Ánh mắt nàng có chút ngưng lại, thế giới này còn phức tạp hơn cả trong tưởng tượng của nàng.

Chủ nhân trước của thân thể này ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ, chạy đi tìm Thất hoàng tử ra, không còn biết gì nữa. Nên muốn hiểu được thế giới này nhanh nhất, nhiều nhất, không còn nơi nào thích hợp hơn là thư phòng - nơi chứa những tinh hoa trên mặt giấy.

Thời gian gần đây, ăn hay ở, Lãng Vô Song đều chuyển vào đây, dường như đã đạt đến mức độ mất ăn mất ngủ, dựa vào khả năng đã đọc qua là không quên được của mình, nàng cũng đã hiểu được đại khái về thế giới này.

Lãng Vô Song chậm rãi xoay người, nghiêng người nhích lại gần về giá sách sau lưng, ánh mắt nhìn lướt qua lướt lại, cuối cùng dừng lại ở khoảng tối dưới đáy giá sách, đó là một góc khuất đầy tro bụi, trong đó có đặt một hộp gỗ, giống như bị vứt đại ở đấy.

Sách ở Trần Bảo Các cuốn nào cũng được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, đồ bị vứt lung tung thật sự rất ít ỏi.

"Đây là vật gì?" Vì tò mò, nên Lãng Vô Song thuận tay rút hộp gỗ ra, cúi đầu thổi một hơi để xua đuổi đi lớp bụi dày trên mặt hộp, ngón trỏ nhẹ dùng lực, lòng hộp dần dần được khai sáng.

Tiếng gòn tan vang lên, nắp hộp được mở ra, một quyển sách ó vàng dần dần hiện ra ngay tầm mắt nàng.

"Đan lục...." Lãng Vô Song đưa hai ngón tay phui đi lớp bụi trên tấm bìa, chăm chú nhìn hai con chữ to lớn nổi bật lấp lánh ánh kim, sau một hồi, mắt đột nhiên sáng lên.

Những thứ nàng thích nhất là gì? Ngoại trừ vũ khí là vật nàng yêu thích nhất ra, còn có cả y thuật.

Luyện đan ở Tinh đại lục cũng giống như thứ y thuật mà nàng biết, nói trắng ra, luyện đan chính là lấy bảo vật quý giá của trời đất, sau đó dung hợp lại với nhau, luyện lấy tinh hoa cô đọng thuần khiết nhất của nó qua các biện pháp đặc biệt, cuối cùng là chế thành đan dược có hiệu quả thần thánh.

Để trở thành luyện đan sư, khả năng về huyền lực hay lực lượng tinh thần đều được đặt ra rất hà khắc, thiên phú là thứ mang tính chất quyết định, vì lẽ đó, mà luyện đan sư ở Tinh đại lục mới ít ỏi như vậy.

Chuyện luyện đan đối với người khác thì khó khăn, nhưng còn đối với Lãng Vô Song, chẳng phải nó cũng giống như xe nhẹ chạy đường quen thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Thiên tài

Ngày hè nắng chói chan, phong cảnh vô cùng đẹp đẽ.

Lăng Kinh Thiên một thân mặc huyền bào xanh đen, đôi tay đặt ở sau lưng, chậm rãi đi tới tiểu viện Lăng Vô Song, mặt mày đầy phấn chấn, tràn ngập ý cười, đi theo trái phải hai bên hắn là các đệ tử của Lăng gia.

"Gia chủ!" Hai huynh đệ Yến Nam, Yến Bắc nhìn thấy người tới, cùng bước lên một bước, một tay cầm bội kiếm, một tay áp sát tay kia, cung kính hành lễ.

"Ừ." Có thể nhận ra hôm nay tâm tình Lăng Kinh Thiên rất tốt, hắn luôn vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm gật gật đầu, tay tùy tiện vẫy vẫy vài cái, chân bắt đầu nhấc lên định bước vào tiểu viện.

Điều bất ngờ là hai hộ vệ lại đột nhiên giờ tay cầm bội kiếm ra, khiến hai chuôi kiếm giao nhau, ngăn lão gia từ lại: "Gia chủ, Vô Song tiểu thư có dặn không cho bất kì ai vào quấy rầy mình lúc này."

Lăng Kinh Thiên ở Lăng gia, có bao giờ gặp qua hoàn cảnh này đâu? Nghe vậy, sắc mặt tức khắc trầm xuống, không giận mà uy, quát: "Hỗn lảo, chẳng lẽ đến cả ta mà cũng không thể vào viện của Vô Song sao?"

Ở Lăng gia mà cũng có người dám ngăn cản hắn? Thật buồn cười.

Ai ngờ, Yến Nam, Yến Bắc liếc mắt nhìn nhau, mày khẽ nhíu nhíu, sắc mặt không biến không đổi: "Vô Song tiểu thư ra lệnh chúng ta phải canh gác ở đây, trong lúc này không cho bất kì ai bước vào, là bất kì ai."

Yến Nam, Yến Bắc tuy có chút khó xử, nhưng thái độ vẫn kiên trì như trước, thậm chí còn cố ý nhấn mạnh câu cuối, là "bất kì ai".

"Các ngươi..." Lăng Kinh Thiên run run môi, từ phần nộ chuyển sang thành kinh ngạc.

Hai hộ vệ này của Vô Song là người do hắn tự tay tuyển chọn, đều là huyền giả cấp năm, thái độ của bọn họ đối với Lăng Vô Song, trước kia tuy rằng không thể hiện rõ qua khẩu khí, nhưng trong lòng chắc chắn vẫn có oán hận, bất mãn. Bắt đầu từ khi nào, bọn hắn đã nghe răm rắp theo lời Lăng Vô Song như hôm nay rồi?

Tới nỗi đến cả người làm gia chủ như hắn ra lệnh mà cũng không nghe. Thật kì quái.

Lăng Kinh Thiên nhăn mày, nhai ranh này rốt cuộc đang làm gì bên trong mà lại thần thần bí bí đến vậy chứ? Lăng lão gia cân nhắc một hồi lâu, cảm giận vầu vầu tay áo, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu đã vậy...."

"Đừng....."

Chưa chờ Lăng Kinh Thiên nói hết, từ trong viện đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn, sau đó mạnh mẽ sập xuống, bụi đất bay tứ tung.

Thấy tình hình như vậy, Lăng Kinh Thiên sao còn bình tĩnh được nữa, một tay đẩy hai hộ vệ ra, chạy nhanh vào trong viện, đánh giá tình hình xung một chút, quát: "Vô Song, cái tên nhãi này này, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì hả?"

Ngữ khí Lăng Kinh Thiên vừa mang theo nghi hoặc vừa lộ ra lo lắng.

Hắn tưởng Lăng Vô Song vẫn đang nghiêm túc học luyện công mới không cho ai vào làm phiền, ai ngờ nhai ranh này lại trực tiếp làm nổ tiểu viện luôn, đúng là tức chết hắn, hôm nay không đánh nàng đến móng nở hoa, nàng sẽ không biết tại sao hoa hồng lại hồng mà.

Lăng lão gia phát phát tay áo đuổi bớt bụi cát đi, lòng cảm giận không nguôi.

Bụi đất bay đầy viện, ngăn cản tầm mắt của mọi người. Tiếng nổ oanh tạc vừa vang lên, cùng lúc đó có một bóng người vô cùng linh hoạt, tiêu sái xoay người mấy cái trên không trung đã thoát ra được khỏi đồng môn sương bụi. Sau đó, một đôi giày bó màu trắng chạm đất, bóng người xuất hiện, an an ổn ổn đứng ngoài tiểu viện.

Y phục nhiễm bụi, sợi tóc rối loạn, không phải Lăng Vô Song thì còn là ai?

"Vô Song, ngươi lại làm gì nữa rồi?" Lăng lão gia đã tức giận đến mũi cũng đỏ lựng, quát: "Ngươi đây là muốn phá hủy toàn bộ tiểu viện này sao?"

Lăng Vô Song hơi sùng sốt, ánh mắt lại đảo sang xung quanh, bên trái bên phải hơn mười đôi mắt đang cùng nhìn chăm chăm vào nàng, sao có nhiều người vậy?

Lăng Vô Song chưa trả lời, thu ánh mắt lại, đưa tay phui phui tro bụi trên vai xuống, thông thả ung dung nói: "Không có gì, chỉ là không khống chế được để xảy ra một chút ngoài ý muốn, nên lò luyện đan mới phát nổ mà thôi."

Luyện đan đúng là không dễ học, thao tác trong sách và thao tác thực hành vẫn có sự chênh lệch, mới không khống chế tốt thể lửa một chút mà đã làm nổ cả lò luyện đan, may mắn phản ứng của nòng đã nhanh hơn lò luyện đan nổ một giây, nếu để cả lò được thành phẩm đều bị hóa tàn tro hết thì nòng đã thật sự thất bại rồi.

"Luyện đan?!" Lăng Kinh Thiên kích động, thiếu chút nữa đã nhổ trụi bộ râu của mình xuống.

Vô Song nghiêng cứu luyện đan, có phải hấn gặp ảo giác không?

"Người không nghe lầm!" Lăng Vô Song có chút buồn cười khi nhìn bộ dáng đầy ngạc nhiên kia của Lăng lão gia, gật gật đầu, vừa nói vừa mở tay ra, giữa lòng bàn tay non mịn là bốn viên đan được màu xanh da trời.

Nàng nhìn tay ước lượng, tiếc nuối nói: "Nhưng lại không nhiều lắm, lần này chỉ luyện được bốn viên địa linh đan mà thôi."

Đan thì thành, nhưng tiếc là cuối cùng lại không khống chế lửa tốt, rút linh lực vào quá nhiều, không cẩn thận một chút đã làm nổ cả thành phẩm, may mắn nòng nhanh tay lẹ mắt chồm lấy vài viên chạy ra, kết quả mấy viên còn lại đã bị nổ rụi cả.

"Bốn viên địa linh đan?!" Lúc này đây, ngoài Lăng Kinh Thiên ra, mười mấy người xung quanh trăm miệng một lời mà rống lên.

"Àch..." Lăng Vô Song ngẩn ra, kinh ngã nhìn mọi người, nghi hoặc nói: "Các người kích động như vậy làm gì, chẳng phải chỉ là bốn viên địa linh đan thôi sao?"

"Chỉ là bốn viên địa linh đan? Chỉ là?" Đệ tử Lăng gia xung quanh nghe được lời này, choáng váng tập thể, chỉ hận không thể xông lên bóp chết nòng.

Người còn dám nói "chỉ có bốn viên địa linh đan?" Bốn viên mà "chỉ là" thôi sao? Luyện đan sư giỏi nhất hiện tại của Lăng gia luyện ra nhiều nhất cũng được bốn viên, vậy mà thái độ của người lại như chề ít như vậy sao?

"Khụ khụ..." Lăng Kinh Thiên không hổ là gia chủ của một gia tộc, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, đưa tay vuốt vuốt chòm râu, cười tủm tỉm nói: "Vô Song à, người trở luyện đan sư khi nào mà ngay cả gia gia ta cũng không biết, sao tối qua lại không nói cho gia gia nghe."

Hôm qua dùng bữa tối với nòng, hấn cũng không nghe được tin tức gì, sao Lăng Vô Song lại vô thanh vô thức trở thành luyện đan sư? Học từ ai? Tối nay cả hấn mà nòng cũng giấu.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lăng lão gia hơi trầm xuống, đáy lòng bất mãn, thầm mắng Lăng Vô Song bất hiếu.

Nhìn bộ dáng thờ ơ phi phi của Lăng lão gia, Lăng Vô Song khẽ nhếch môi đỏ, cười nói: "Ta cũng vừa mới biết thôi!"

Nàng vừa luyện ra được đan được, hấn cũng được xem là một luyện đan sư.

Lăng lão gia từ vừa tiếp thu lời của Lăng Vô Song, vô cùng kích động, mạnh mẽ gạt chòm râu của mình xuống, vừa khiếp sợ vừa nói: "Vô Song, ý của người đây là lần đầu tiên người luyện đan?"

"Không sai!" Lăng Vô Song gật đầu, cười nói: "Tuy lúc luyện đan có xảy ra chút sơ xuất nhỏ, nhưng tốt xấu gì đan cũng đã thành rồi, dù chỉ có bốn viên thôi."

Đệ tử Lăng gia khiếp sợ đến thiếu chút nữa đã lăn ra bất tỉnh, có cần phải đã kích người đến vậy không? Không chỉ "không sư mà thành công", mà lần đầu tiên nòng luyện đan đã luyện ra được tận bốn viên địa linh đan!

Lăng Vô Song không biết, nếu để những luyện đan sư tự xưng là thiên tài nghe thấy mấy lời của nòng, chỉ sợ sẽ phải tức giận, nhục nhã tới ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Tặng đan

Tinh đại lục, để trở thành luyện đan sư, trước tiên phải là luyện đan sư cấp một. Để đến cấp một, thiên phú hơn người một chút thì chậm cũng là một năm, nhiều thì mấy năm, về sau cấp càng tăng sẽ càng gian nan.

Mọi người thâm khinh bỉ trong lòng, cái người này, dĩ nhiên chỉ trong một buổi tối mà đã trở thành luyện đan sư cấp ba, một lần luyện ra được nhiều như vậy mà còn làm ra đáng về tiếc nuối, đáng ghét, đúng là đáng ghét mà, có cần đã kích người khác lớn thế không? Chuyện này làm những người bình

thường như bọn họ sống thế nào được chứ?

Có điều, nếu bọn họ biết có tới mười mấy viên đan dược đã bị nổ mà tiêu tán, phỏng chừng lòng sẽ đau đến nhỏ máu mắt.

Lăng Vô Song có chút đau lòng, nếu động tác của nàng nhanh thêm chút nữa, mười mấy viên đan dược còn lại kia hẳn đã chẳng bị nổ tới mất xác, nhớ tới đó, nàng không khỏi thấp giọng nhắc lại lần nữa: "Thật tiếc đồng dược liệu."

Cổ ý, tên này tuyệt đối là đang đã kích người khác, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng chúng đệ tử Lăng gia, còn nhớ vài ngày trước, nàng chọc Lăng Thương tức đến hộc máu, vì thế bọn họ càng thêm chắc chắn.

Nhưng thật ra mọi người ở đây đều nghĩ oan Lăng Vô Song, nàng vốn còn chưa biết rõ tình hình các luyện đan sư ngoài kia, nên khuôn mặt thương tiếc đứt ruột kia chính là hàng thật giá thật.

Chỉ là... Nói ra có ai tin?

"Tốt." Lăng lão gia vui đến đỏ mặt, vỗ vỗ vai tôn nữ bảo bối, liên tục nói: "Luyện đan rất tốt, Lăng Vô Song, ngươi tiếp tục làm nổ viện để luyện đan đi, cứ tùy tiện, ngươi làm nổ hết cả viện cũng chẳng sao, nổ hỏng rồi gia gia lại thay mới cho ngươi."

"Ách..." Lăng Vô Song cảm thấy đôi mắt mình đang co rút dữ dội, lão già này cũng thật là...

Đây chỉ là lần luyện đan thử đầu tiên của nàng, nên có chút thiếu kinh nghiệm, để lò luyện bị nổ. Về sau, nếu mỗi lần luyện đan là lại nổ lò luyện như lời Lăng gia chủ nói, thì có bao nhiêu lò luyện nữa cũng không đủ nàng dùng, được chứ?

Đột nhiên như nhớ tới điều gì, sắc mặt Lăng Kinh Thiên chìm xuống, mặt đầy uy nghi: "Chuyện ngày hôm nay, không ai được để lộ ra ngoài, nếu không sẽ bị xử lý theo gia pháp!"

Phòng ngừa vẫn hơn, Lăng Vô Song mặc dù không thể tụ tập được huyền lực nhưng ở mặt luyện đan lại rất có thiên phú, thật sự đáng sợ, nếu bị người khác biết được, e là năng lực của Lăng gia hiện giờ sẽ không thể bảo vệ được nàng.

Chúng đệ tử đồng thanh trả lời: "Vâng..."

"Ừ!" Lăng Kinh Thiên thỏa mãn gật đầu, cho dù hẳn có liều mạng già này cũng không để bất cứ ai thương tổn đến Lăng Vô Song!

Cảm nhận được lo ngại dưới ngữ khí nghiêm khắc của Lăng Kinh Thiên, Lăng Vô Song siết chặt tay trong ống tay áo, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, nàng nhất định phải làm cho Lăng gia trở lại thời kì huy hoàng!

"Vô Song, cần cái gì cứ nói, gia gia sẽ phái người đưa tới hết, bây giờ gia gia không quấy rầy ngươi nữa, ngươi cứ tiếp tục, tiếp tục đi." Tuy đã có chút kiềm chế, nhưng trong lời nói của Lăng Kinh Thiên vẫn lộ ra vui mừng khó có thể diễn tả được.

Lăng Vô Song có chút buồn cười nói: "Biết rồi."

"Luyện đan giỏi, giỏi luyện đan." Lăng Kinh Thiên đưa tay vuốt vuốt râu, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, vừa cất bước ra khỏi viện vừa căn dặn: "Ai u, lão già ta đúng là không chịu nổi dọa la mà."

Nếu Lăng Kinh Thiên nghỉ ngơi một chút, nhớ lại thật sự sẽ bị kích thích, cái chòm râu không được bao nhiêu cọng kia hẳn sẽ bị hất dưới khiếp sợ mà rút trụ.

Đệ tử Lăng gia đứng xung quanh dần phục hồi lại tinh thần, theo sát gia chủ tuôn ra khỏi cửa viện, bọn họ thật sự không muốn ở lại đây để chịu đã kích nữa!

"Lão già hòa này già rồi mà cứ như lão hề vậy!" Lăng Vô Song thấp giọng cười khẽ một tiếng, thu lại ánh mắt.

"Tìm người dọn dẹp đồng này đi, sau đó đi đan đường lấy thêm một lò luyện đan nữa đến đây." Đào mắt nhìn sang Yến Nam, Yến Bắc, Lăng Vô Song móc từ lồng ngực ra một tờ danh sách dược liệu, phân phó: "Giúp ta thu mấy loại dược liệu trong đây, bây giờ liền đi đi."

"Vâng...."

Yến Nam cung kính hô, nắm danh sách dược liệu trong tay, cẩn thận nhìn một lượt từ trên xuống dưới, mới xoay người rời đi.

"Chờ chút." Lúc này, Lăng Vô Song đột nhiên gọi hai người họ lại.

Nghe vậy, Yến Nam Yến Bắc dừng chân nhìn lại, không rõ lý do, cung kính hỏi: "Tiểu thư, còn gì cần dặn dò sao?"

"Không có." Lăng Vô Song cười lắc đầu, bước lên một bước, mở bàn tay ra, đưa bốn viên địa linh đan cho hai người họ: "Cho các ngươi mấy viên đan dược này."

"A...?" Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong con ngươi xẹt qua một tia khiếp sợ, nửa ngày sau mới phản ứng lại được, liền vội khoát tay, trả lời: "Cái này....tiểu thư, những viên địa linh đan này thật sự quá quý, thuộc hạ vạn vạn phần không dám nhận, tiểu thư nên đưa cho lão gia giữ thì hơn."

Địa linh đan là đan dược hệ chữa trị, trọng thương thể nào, chỉ cần người còn một hơi, nuốt viên địa linh đan kia vào, trong thời gian một tuần, dù huyền lực không thể khôi phục được hoàn toàn, nhưng vết thương trên thân thể lại lành đến bảy tám phần.

Ngày ấy, Lăng Vân Tích bị phế đan điền, một thân thương thể như vậy mà Lăng lão gia cũng chỉ cho nàng ta một viên địa linh đan, từ đó có thể hiểu được địa linh đan này đối với một huyền sư mà nói, là thứ quý giá tới cỡ nào.

Thấy hai người từ chối, Lăng Vô Song khẽ nhủ mày, mặt có chút giận dữ, tiếp tục đưa đan dược cho hai người, trầm giọng nói: "Kêu các người lấy thì các người cứ lấy."

Yến Nam Yến Bắc vội vã đưa tay nhận lấy, lo sợ làm nó vỡ vụn, nâng niu bốn viên linh dược màu xanh thẫm giống như bảo bối, xung viên địa linh đan có linh khí vờn quanh, óánh nhuận sáng bóng, là một sản phẩm cầu kỳ chất lượng.

Hai người lại đưa mắt nhìn nhau, mân mân môi, trong mắt xuất hiện rất nhiều tâm tư khó nói, một lát sau, hai người mới cất cẩn thận đan dược vào trong lòng, khom người nói: "Đa tạ tiểu thư, vậy thuộc hạ xin nhận nó."

Đan dược quý giá cỡ này, dù ở Lăng gia, cũng chỉ có đệ tử đặc biệt mới có tư cách nhận lấy. Vậy mà tiểu thư Vô Song vừa ra tay, đã cho bọn họ tận bốn viên, hai tên hộ vệ cảm động, âm thầm thở thốt, về sau hai cái mạng này chính là của tiểu thư Vô Song.

"Ừ." Lăng Vô Song thỏa mãn gật đầu, nhẹ phẩy ống tay áo: "Đi xuống đi."

Dù ở kiếp trước hay kiếp này, nàng luôn chưa từng keo kiệt với người của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Tuyệt sắc nhân gian

Trên bầu trời đen kịt có vài đốm sao sáng nhỏ vụn nằm rải rác khắp nơi, bóng tối vô biên tựa như tấm màn trên sân khấu, che lấp đi phồn hoa vô cùng xa mỹ ở sau lưng.

Vào buổi tối, các hộ dân ở kinh đô Đông Lâm lần lượt lên đèn, trên tầng cao nhất của các lầu treo đèn màu lơ lửng, xe ngựa trên phố lớn tấp nập như nước, người ra người vào, người đến người đi, tiệm bán thuốc, các sạp nhỏ bày ra những thứ đồ linh tinh, lầu quán trà, tiếng rao bán, tiếng trả giá, các loại âm thanh đan xen nhưng không hề hỗn loạn.

Còn vào ban ngày mùa hè, kinh thành phẳng phất giống như một cái lồng hấp nạm vàng, không khí khô nóng bao bọc xung quanh, không biết từ bao giờ trên con phố đông đúc lại xuất hiện một vị thiên kim xinh đẹp ngút trời vô cùng mỹ lệ, hấp dẫn hàng loạt ánh nhìn của mọi người.

Thứ khiến tầm mắt mọi người dừng lại chính là một tiểu cô nương ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tuy còn nhỏ nhưng đã rất có phong thái của một mỹ nhân, linh lung hấp dẫn, y phục màu xanh lam, đơn giản sạch sẽ, chân quấn thêu một nhánh ngọc trúc, suối tóc đen dài bóng bẩy được một sợi tơ màu xanh lam buộc gọn sau đầu, đuôi tóc tùy ý buông xuống bên hông.

Khuôn mặt xinh đẹp như ánh trăng, cái trán trắng nõn, mũi ngọc thanh tú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, khuôn mặt tự nhiên, không bôi chút son phấn.

Đơn giản, lạnh lùng, tuyệt sắc.

Quanh thân tỏa ra khí chất thanh tuyệt hiếm có, lãnh ngạo mà xa cách, cộng thêm một thân y phục màu xanh lam kia, chỉ nhìn cũng đã khiến người khác cảm thấy toàn thân thoải mái, vui tai vui mắt.

Bước chân nhịp nhàng nhẹ tênh, xinh đẹp như tiên, xuất trần thoát tục, thất lung ngọc ngà mềm mại.

"Nữ tử thế này nhất định chỉ có ở trên trời..." Mọi người cùng nhau cảm thán, nhìn đến ngẩn ngơ, thậm chí còn có người nhìn đến giẫm lên chân nhau.

Kinh thành của bọn họ có cô nương đẹp thế này từ bao giờ? Quả thật so với Đại tiểu thư phủ Hộ Quốc - yêu nữ Lý Mị Nhi còn muốn đẹp hơn trăm phần.

"Tiểu thư, đồ đã mua đủ rồi, còn cần mua gì nữa không?" Yến Nam hai tay xách đồ, ôm một đồng thứ ở trước ngực, hỏi nữ tử đi đằng trước.

Nữ tử y phục màu xanh lam, bước chân nhàn nhã kia chính là Lăng Vô Song.

Trong khoảng thời gian trước, nàng luôn tập trung nghiên cứu ở nhà, thu hoạch được khá nhiều thứ, thừa dịp cơ hội đi mua dược liệu này, ra khỏi phủ nhìn xung quanh cũng tốt. Lăng gia có nhiều dược liệu, nhưng vẫn chưa tới mức dược liệu nào cũng có.

Lăng Vô Song không dừng chân, thuận miệng trả lời: "Các người biết chỗ nào có Thiên Xích Chu Quả không?"

Yến Nam ngân ra, cất bước đuổi theo: "Linh dược như Thiên Xích Chu Quả sợ là chỉ có ở chợ đêm hoặc là những chỗ như buổi đầu giá mới có."

Tinh đại lục có rất nhiều kỳ trân dị bảo, thật sự rất nhiều, thậm chí là có cả thứ vô giá, trừ y quán ra, các loại bảo bối tốt hơn chút đều tập trung ở chợ đêm hoặc những buổi đầu giá.

Yến Bắc dời đồng dược phẩm trước mặt ra, cũng nói: "Hôm nay trời nắng to, nếu tiểu thư còn muốn mua cái gì nữa thì cứ dặn dò hạ nhân đi ra mua là được rồi, không cần tự mình khổ cực chạy ra đây một chuyến đâu."

Nghe vậy, Lăng Vô Song nghiêng đầu qua chỗ khác, cười nói: "Được rồi, các người mang đồ về Lăng phủ trước đi, ta đi dạo một chút rồi tự về sau."

Nàng muốn đến các y quán, bây giờ nàng rất cần Thiên Xích Chu Quả, xem nó có thể thay đổi thể chất của nàng được chút nào không.

"Chuyện này.... Vâng." Yến Nam Yến Bắc có chút chần chờ, nhưng cũng không nhiều lời, hai người ngoan ngoãn mang theo đồ quay trở lại phủ.

Lo lắng bỏ về trước thì tiểu thư sẽ bị bắt nạt? Trải qua thời gian tiếp xúc mấy ngày, bọn họ xem như là đã thấy rõ, bây giờ tiểu thư Vô Song không đi bắt nạt người khác là bọn họ đã a di đà phật rồi.

Hai người vừa xoay người rồi đi vừa thăm khám cầu, tuyệt đối đừng có ai không có mắt, đại đột lao đầu vào lưỡi dao.

Bước chân dừng trước một túp lâu gọi là Minh Khê Lâu, Lăng Vô Song ngẩng đầu nhìn bảng tên quán đặt ở trước cửa, miệng có chút khát.

Minh Khê Lâu là sản nghiệp của Vân gia - một trong bốn tú đại gia tộc ở Đông Lâm, thế lực của bốn gia tộc đan xen chằng chịt, mỗi gia tộc chiếm một yếu điểm của thị trường, thậm chí trong bóng tối có lẽ còn đã lan sang bốn quốc gia khác.

Thiết kế Minh Khê Lâu cũng rất đặc biệt, tông chủ đạo là màu đỏ, tám màn mỏng màu vàng nhạt là phụ, lầu một là phòng khách, chính giữa *vũ đài đang có mỹ nữ che mặt bằng lụa mỏng đánh đàn diễn tấu, linh động, lộ ra một nửa khuôn mặt xinh đẹp bị khuất dưới đàn tỳ bà, lầu hai dành cho khách quý, còn nhả gian trên lầu chính là địa bàn của người có tiền có thế.

*vũ đài: sân khấu.

Lăng Vô Song bước vào trong, mặc kệ ánh mắt xung quanh đang ào ạt đổ về mình, bước chân mềm mại, đi lên lầu hai, vô số con mắt lén lút nhìn theo bóng dáng bé nhỏ kia.

Trong một nhả gian ở lầu hai, vài nam tử trẻ tuổi đang trò chuyện vui vẻ, uống trà tán gẫu, rất tiêu sái tự tại.

"Diệp, người mau nhìn qua kia." Vân Khanh Trần xếp lại quạt giấy trong tay, huyết huyết cúi chò lên người Nam Cung Diệp ngồi kế bên.

Minh Khê Lâu là sản nghiệp Vân gia, Vân Khanh Trần là Đại thiếu gia của Vân gia, nên hẳn xuất hiện ở đây cũng không có gì là kì lạ, mà hần và đám công tử cùng Nam Cung Diệp là huynh đệ thân thiết đến độ đánh gãy xương vẫn còn dính lại gân, từ đó suy ra, Nam Cung Diệp xuất hiện ở đây, càng không có gì là kì lạ.

"Nhìn cái gì." Nam Cung Diệp chỉ uống rượu, nhúu nhúu mày, tựa như không hề có hứng thú với sự ngạc nhiên của Vân Khanh Trần.

Vân Khanh Trần nhẹ lay quạt giấy, thờ dài nói: "Tôi ta còn không biết kinh thành từ khi nào lại xuất hiện một mỹ nhân như thế, bốn thiếu gia phải đi hỏi thăm một chút, để trích thời gian tới cửa cầu hôn, cái này xem như là *tiền hạ thủ vi cường đấy."

*tiền hạ thủ vi cường: ra tay trước để dành lợi thế.

Thấy Nam Cung Diệp không quan tâm tới lời mình, Vân Khanh Trần lại đưa cùi chò gác lên vai hắn: "Ai ai, ta thấy người vẫn nên ngẩng đầu lên nhìn một cái đi, bỏ qua mỹ nữ cỡ này, chính là tiếc nuôi của cả đời người."

"Đi ra chỗ khác, bản diện hạ cảm thấy phiền lắm." Nam Cung Diệp nhúu lại hàng mày rậm, thiếu kiên nhẫn khẽ hừ một tiếng, hắn ở hoàng thất, có loại mỹ nữ nào chưa từng thấy qua?

Tuy nghĩ vậy, nhưng Nam Cung Diệp cũng nghe lời, ngẩng đầu lên, nương theo ánh mắt Vân Khanh Trần mà nhìn sang, chỉ mới thoáng nhìn một cái, con người đột nhiên co rụt lại, bên trong đôi mắt chứa đựng vô vàng kinh ngạc.

Tuyệt sắc nhân gian, Nam Cung Diệp chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung chấn động trong lòng hắn bây giờ.

Có điều, tại sao nữ tử này lại cho hắn cảm giác vừa như quen thuộc mà vừa như không, nhưng mà, rốt cuộc hắn đã gặp nàng ở đâu?

Ngày xưa Lăng Vô Song vì chạy theo sở thích của Nam Cung Diệp, nên lúc nào cũng trang điểm thật đậm, ăn mặc như một con hát. Bãi sân ngày ấy, Lăng Vô Song bị Hoàng Kim Sư Tử vờn đến mặt đầy bụi bặm, đầu tóc ngổn ngang, coi như có khí chất như bây giờ, Nam Cung Diệp nhìn thấy nhất thời cũng sẽ không nhận ra.

"Thế nào, đẹp như ta nói đúng không?" Nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Nam Cung Diệp, Vân Khanh Trần tựa hồ có chút đắc ý, hần giờ một ngón tay

lên, lắc trái lắc phải: "Có điều, bốn công tử coi trọng cô nương này trước, chưa tới lượt tiểu tử nguoi dòm tới, trước tiên nguoi vẫn nên tìm cách đối phó với vị hôn thê khó chơi kia của nguoi đi."

Nhắc tới chuyện này, giữa đôi lông mày Nam Cung Diệp lóe qua tức giận, giọng nói đặc biệt âm trầm: "Bản điện hạ nói rồi, đừng có nhắc tới tên rác rưởi kia trước mặt ta nữa."

"Nhắc mới nhớ, kì lạ, tại sao dạo gần đây ta lại không thấy nữ tử kia nữa." Vân Khanh Trần nhún vai một cái, vẫn không sợ chết cười nói: "Ta còn nghe được một chuyện, có người có lòng tốt đưa vật quý tới cửa, nhưng kết quả là cả được cả người đều bị người ta ném ra ngoài."

"Hả? Còn có chuyện này sao? Sao bọn ta lại chưa từng nghe qua, ha ha ha." Những công tử xung quanh cũng nháo nhào lên tiếng, lẽ nào phế vật kia bỗng đổi tính?

"Các nguoi ngậm miệng lại hết cho ta....." Nam Cung Diệp nổi giận quát, giương tay áo bảo lên, tiện tay chường ra một luồng huyền khí màu cam.

Nếu phế vật kia có được một phần dung mạo của cô nương này thôi, hẳn cũng có thể nhin, cưới làm đồ trang trí cũng được, nhưng nàng lại không có gì hết, hơn nữa còn ra sức khiêu chiến với kiên nhẫn của hắn, làm vậy thì có thể gây sự chú ý của hắn sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Huyền khí màu cam phóng tới trước mặt, Vân Khanh Minh vội lắc mình né tránh, sau lưng lập tức truyền ra tiếng chấn động, chia năm xẻ bảy, vỡ vụn đầy đất của chiếc hoa đăng, Vân Khanh Trần sợ hãi vỗ vỗ ngực: "Tiểu tử nguoi vậy mà lại ra tay thật."

Lấy thực lực huyền sư cấp chín của Nam Cung Diệp, Vân Khanh Trần hẳn thật sự không tiếp được một chiêu, thấy một màn này, những người xung quanh thâm hiểu Nam Cung Diệp đã tức giận rồi, lập tức ngậm miệng lại.

Nam Cung Diệp hừ lạnh một tiếng, bùng lên chén rượu trên bàn, ngừng đầu uống cạn một hơi, đột nhiên nện bình rượu ầm xuống đất, hiển nhiên là con giận vẫn còn sót lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Đừng để ta gặp lại tên rác rưởi Lăng Vô Song kia, nếu không, bản điện hạ nhất định sẽ lột da của nàng!"

Dứt lời, Nam Cung Diệp dùng khí lực nghiền nát chén rượu trong tay, mặt đầy phẫn hận.

Hắn không biết, nguoi trong miệng hắn vừa nhắc đến tưởng như xa cuối tận chân trời, thật ra đang ở gần ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Gặp con ruồi trên đường đi

Lăng Vô Song ngược lại đúng là rất nhân nhạ thoải mái, chậm rãi đi dạo tới lầu hai, chọn một chỗ bên cửa sổ mà ngồi xuống, gọi hầu bàn một chén trà xanh, mấy loại bánh ngọt, tay nâng trà thơm, tiếng đàn vắng vắng bên tai.

Ngón tay dài nhỏ nhẹ gõ gõ lên mặt bàn, ánh mắt đặt dưới đường lớn, ngắm nhìn cảnh người đến người đi sinh hoạt bình thường, nhân nhạ nhìn đến nửa ngày, tâm tình mới hiếm hoi tốt lên được chút.

Nhưng con ruồi thật sự đúng là một loài sinh vật vĩ đại, chúng luôn tồn tại ở xung quanh, sự xuất hiện của chúng càng không bị ảnh hưởng bởi địa lí và không gian, thậm chí là không phân chia sự khác biệt về chủng tộc, nói thí dụ như....

"Ai u, ta nói đây là tiểu cô nương nhà nào mà lại dám ngồi chỗ của bốn công tử, có phải không muốn sống nữa rồi đúng không?"

Sau lưng đột nhiên xuất hiện một tiếng trêu đùa, tay ngọc cầm chén trà sứ của Lăng Vô Song dừng lại giữa không trung, ánh mắt ngược xuống ngắm các cánh hoa lớn vờn bên trong trà, phiêu tán nhỏ vụn, hơi dập dờn mở ra.

Lăng Vô Song môi câu ra một độ cong nhẹ, động tác trì trệ mất một giây, sau đó, tiếp tục uống trà nghe khúc, làm như không nghe thấy tiếng trêu đùa phía sau.

"Rầm...rầm...rầm..."

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân rầm rập, khiến sán bị chấn động hơi lung la lung lay, dù có thể thấy được trọng lượng người kia lớn đến thế nào.

"Diệp, mau nhìn, hình như nữ tử kia gặp phiền phức." Vân Khanh Trần gấp quạt giấy lại: "Rốt cuộc cũng có cơ hội rồi, bây giờ, tới lượt bốn công tử lên sân khấu."

Vân Khanh Trần vừa định đứng dậy làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ khi nhìn rõ người đến kia là ai, mặt nhất thời tối sầm lại, vịn vịn hết mấy lần, sao lại là tên bá vương này.

"Là hắn." Nam Cung Diệp và Vân Khanh Trần liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, Nam Cung Diệp lắc lắc đầu, không muốn manh động.

Lăng Vô Song thầm đoán người đến ở sau lưng, thân cao bảy thước, cơ thể béo phì, đặc biệt bên hông còn có một vòng thịt mỡ, bụng phệ như đã hoài thai mười tháng, to như thùng nước, mỗi lần bước đi, rung lên rung xuống, lao đảo lao đảo.

Vân Khanh Trần mím mím môi, quạt giấy vừa được gấp lại, lại yên lặng mà ngồi xuống, lặng lẽ dõi theo kì biến sắp tới. Lúc này, xung quanh dần phát ra tiếng bàn luận xì xào to nhỏ.

"Đó là nhi tử Lý Minh Huy của Lý tướng quân phủ Hộ Quốc Tướng quân, xem ra, hôm nay vị tiểu thư này thật sự gặp phiền phức rồi."

"Đúng vậy. Ai lại dám can thiệp bá vương này chứ, đến cả con cháu hoàng thất còn phải nhượng hán ba phần."

.....

Tổ tiên của lão Hộ Quốc Tướng quân, vốn là người có công khai quốc.... Chỉ cần công lao đó thôi, đã có thể đoán được địa vị của phủ Tướng quân ở Đông Lâm quốc thế nào, có điều, đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là thực lực của lão thái gia Tướng quân.

Cấp một phong hào Thánh giả, kiếm thuật đẳng cấp, cổ đạo Trần Tâm, kiếm thánh Lý Thiên Nhất!

Kiếm thánh Lý Thiên Nhất là một trong hai cường giả mạnh nhất, gồm có một phong hào Thánh giả cấp một và một Thiên huyền cấp chín đỉnh cao. Tuy thực lực giữa hai người này chỉ chênh lệch nhau một cấp, nhưng lại khác biệt một trời một vực, không thể giống nhau.

(*nhắc lại chuyện cũ: đỉnh cao là giai đoạn cuối cùng của một bậc.)

Mà Lý Minh Huy này lại chính là tôn tử mà Lý Thiên Nhất yêu thương nhất, hẳn đi đến phía sau Lăng Vô Song, thấy nàng vẫn ung dung uống trà, nhất thời giận dữ, ở Đông Lâm quốc này còn có kẻ dám không đặt lời nói hắn vào tai sao?

Lý Minh Huy hung tàn cười, nhanh chân vòng qua chỗ cạnh Lăng Vô Song, mở miệng quát: "Thúi kỹ nữ, lập tức cút ngay cho lão tử, nếu không thì đừng trách bản thiếu gia không khách khí."

Nhưng chỉ mới thấy được một bên gò má Lăng Vô Song, Lý Minh Huy đã trợn mắt ngoác mồm, miệng hơi giương ra, kinh động như đang gặp tiểu muội thân tiên vừa trưởng thành kẻ bên nhà.

Lớn đến tuổi này, hắn chưa bao giờ gặp qua ai xinh đẹp như thế!

Kết quả là, trong đôi mắt phát sáng, ngũ khí hung ác lập tức biến mất, cười đến đôi mắt chỉ còn là một cái khe, hắn chà chà tay, áp lên gò má đầy thịt mỡ: "Ai nha, không ngờ lại có người đẹp như nữ tử này, như vậy đi, ta cho ngươi hai lựa chọn, theo bốn đại gia, sau này được ăn ngon uống say, hoặc là chỉ theo ta một đêm, thì chuyện ngày hôm nay ta sẽ xem như chưa từng có."

"Quá vô liêm sỉ!" Xung quanh nhất thời vang lên một trận náo động, cô nương nhà người ta chỉ ngồi đó uống trà cũng xem như đã chọc tới người? Đừng vô liêm sỉ đến thế chứ, người tính ngang ngược làm gì người ta?

Lý Minh Huy bá đạo ngang ngược quen thói, sao có thể bận tâm người khác nhìn vào như thế nào, mặt đầy hèn mọn, mũi vênh lên trời hừ hừ: "Nếu không...."

"Nếu không thì sao?" Lăng Vô Song đặt chén trà xuống, ngón tay tinh tế chậm rãi trượt trên bề mặt sứ, ánh mắt lưu chuyển, thuận miệng hỏi Lý Minh Huy.

Huy....

"Xoạt...." Xung quanh nhất thời vang lên hàng loạt tiếng hít vào.

Lá gan cô nương này thật quá lớn, lại dám nói chuyện như vậy trước mặt Lý Minh Huy, này rõ ràng là khiêu khích, nhiều người còn dôi mắt đi chỗ khác, không đành lòng nhìn thẳng một màn mỹ nhân nhuộm máu sắp xảy ra.

"Hahaha... Nếu không thì sao? Mỹ nhân ngươi dĩ nhiên lại hỏi ta nếu không thì sao." Lý Minh Huy nhìn mấy kẻ nô bộc sau, ngửa đầu cười to.

Một giây sau, ánh mắt đã chuyển sang hung tàn, Lý Minh Huy uốn uốn tay, dùng tay không đánh một quyền lên cây trụ gỗ bên cạnh: "Nếu không thì đừng trách tại sao gia ta lại không thương hoa tiếc ngọc."

Sau một quyền của Lý Minh Huy, chỉ thấy lều các hơi lung lay, vây quanh nhìn khối gỗ từ hắc đàn bị Lý Minh Huy đánh trúng, gỗ từ hắc đàn vốn cứng như núi đá, vậy mà lại bị đánh lõm vào tạo thành hình một nắm đấm.

Có một lão thái gia bậc phong hào Thánh giả, Lý Minh Huy cũng không giống những công tử chỉ biết ăn no chờ chết khác, việc dùng thiên linh địa bảo thường xuyên cũng giúp hắn tích tụ được một phần thực lực đáng kể, mà một thân huyền lực của Lý Minh Huy, cũng đã tới cấp năm của bậc Huyền.

Lúc này, rốt cuộc Lăng Vô Song cũng chịu ngẩng đầu lên, ánh mắt theo cánh tay Lý Minh Huy, nhìn sang cái hố lõm rõ to trên cây cột được làm bằng gỗ từ hắc đàn.

Nhìn trực diện với Lăng Vô Song, Lý Minh Huy vừa kinh diễm không thôi, vừa đặc ý đảo dặt, rung đùi nói: "Thế nào? Đã sợ chưa? Mau quỳ xuống lạy gia vài cái, thì ta sẽ tạm tha cho ngươi."

Lý Minh Huy ngẩng cao đầu, nắm đầm vẫn còn đặt trên thân cây cột, bày ra một tư thế tự cho là tiêu sái, chờ nữ tử trước mắt quỳ xuống xin tha.

Lăng Vô Song khẽ cau mày, lại nâng chung trà lên, nhẹ nhấp một cái, mới không chút hoang mang nói: "Trước tiên không nói những thứ khác, chỉ đề cập tới một thân thịt mỡ này của ngươi, coi như là bàn về thể tích, ngươi như vậy mà đánh một quyền chỉ tạo ra được một lỗ hồng nhỏ như thế, ngươi không hổ thẹn, nhưng ta lại cảm thấy xấu hổ thay cho ngươi."

Lăng Vô Song chuyển mắt, trong lời nói nhàn nhạt thể hiện rõ sự xem thường.

Người xung nhất thời phì cười ra tiếng, ai cũng không ngờ nữ tử thuyết sắc thoát nhìn mảnh mai này, lại có thể ác miệng như thế, chỉ một lời đã trực tiếp đã kích vào yếu điểm.

"Khụ...khụ" Vân Khanh Trần vội bỏ chén trà trong tay xuống, suýt nữa thì đã bị sặc nước miếng chết.

Nam Cung Diệp cũng giật giật khóe miệng, đôi mắt xẹt qua một chút khác thường, bậc này chế nhạo, mà nàng lại có thể nói nhẹ tựa như mây gió như thế. Nhưng mà, cuối cùng nàng sẽ ra sao? Nam Cung Diệp hí hí hai mắt, hẳn không phải là không thể ra tay cứu giúp, nhưng vì một nữ tử xa lạ mà ra tay đắc tội với kiếm thánh Lý Thiên Nhất của Hộ Quốc phủ, chọc đến phiền phức không tất yếu, không phải là tác phong làm việc của hắn.

Điều này cũng là điều khiến mọi người lo lắng nhất, lời nói của nàng đúng là chỉ nhẹ nhàng không quá thạo, nhưng với kẻ ngang ngược như Lý Minh Huy, kết cuộc của nữ tử này sẽ ra sao, dáng người nhỏ nhắn kiều mỵ của nàng, cũng chỉ là chuyện của một nắm đầm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Giữa nơi nào đó

Lý Minh Huy như người say, mặt đỏ chót, hẳn vốn chỉ muốn khoe một thân thực lực hùng hậu, ai ngờ lại bị mỹ nhân chế nhạo như thế.

"Ngươi!" Hắn đột nhiên uốn cái eo to đùng như thùng nước, thu lại nắm tay, vụn vỡ theo đó mà là tả rớt ra rơi xuống mặt đất.

Thuộc hạ sau lưng Lý Minh Huy một bộ vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, thiếu gia ghét nhất là người ta nói hắn béo, nữ nhân này đúng là không biết sống chết, thật đáng tiếc.

"Tốt, tốt, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Lý Minh Huy mất lộ ra hung quang, tức giận rống lên một tiếng, đi nhanh tới chỗ Lăng Vô Song, vung nắm đầm lên: "Nha đầu thú, hôm nay để bọn đại gia dạy cho ngươi biết cái gì là..."

"Xoạt"

Còn chưa nói xong, không biết một tiếng vang từ đâu phát ra, sau khi thấy rõ, mọi người như muốn rớt cả tròng mắt xuống, chỉ thấy làn váy thủy lam của Lăng Vô Song tung bay, giờ một chân ra...

"A"

Lý Minh Huy đôi mắt đỏ bừng sung huyết trợn to, thân hình to mọng cong vồng, hơi cứng lại, kéo tóc kêu la thảm thiết, quý khốc sói gào, tàn tạ như phụ mẫu chết.

"Này..." Người xung quanh há to mồm, vô cùng khiếp sợ, nửa ngày sau cũng không gặn ra được một chữ.

Nữ tử đột nhiên giang ra một chân không quan trọng, Lý Minh Huy bị đá đau đến kêu thảm thiết cũng không quan trọng, quan trọng là nàng nhìn như chỉ quơ chân nhẹ, không nghiêng không lệch, nhắm ngay hạ bộ mà đá thẳng tới.

Ngươi nghe tiếng tru kinh thiên động địa, âm trầm vang dội này là có thể tưởng tượng được...

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết, mấy trăm mạng trong Minh Khê Lâu, an tĩnh đến mức một cây trâm rơi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng, có người còn khiếp sợ tới há to mồm, thức ăn rớt ra lúc nào không hay.

Sau một tiếng hét thảm, Lý Minh Huy thân hình dài rộng, như cây chổi quét xuống sàn một cái, bay ngược ra ngoài, đây đúng là loại tư thế khó đỡ được, phá gãy dây lan can khắc hoa, cơ thể tung theo đường cong parabol, bay thẳng xuống đại sảnh lầu một.

"Rầm..."

Là một tiếng va chạm trầm thấp đáng sợ...

Chỉ thấy trên sàn lâu lâu hai, một đạo dấu vết dần trở nên trắng xóa, từ chân nữ tử, vụn gỗ kéo dài đến tới lan can.

"Thật ồn, rốt cuộc cũng yên tĩnh!" Lăng Vô Song bình tĩnh thu chân lại, giống như người vô tội, bùng lên ly sứ, tiếp tục uống trà của mình.

"Mẹ ơi..." Chúng nam nhân lấy lại tinh thần sau một trận đại ra, ai nấy cũng hít một ngụm khí lạnh, đồng thời bắt giặc kẹp hai chân lại, né Dung Khuynh ra nhanh như thỏ, tránh càng xa càng tốt.

Đây là nữ nhân sao? Có nữ nhân như vậy sao? Có nữ nhân nào buru hân đến vậy sao.

Lý Minh Huy là một Huyền giả bậc Huyền cấp năm, nòng một chân đá bay người ta thì đã thôi, không biết sao lại còn muốn lấy mạng cái chân ở nơi giữa đống quần như vậy! Ngần vịn lần dùng nói rằng người không có ý.

Vân Khanh Trần run run tay, khiến cái quạt xếp rớt xuống đất, hai chân bắt giặc hơi khép lại, hầu kết lên xuống liên tục, từng hồi gió lạnh thổi qua vèo vèo trong lòng, nuốt nuốt nước miếng nói: "Diệp, ta nghĩ vẫn nên nhường lại cho người, nữ nhân này ta sợ mình nuốt không nổi!"

Ngoại trừ nữ nhân quái thai ở Lý gia ra, hẳn không biết từ khi nào kinh thành lại có thêm một nữ tử thiên tài như vậy, Lý Minh Huy chính là huyền giả cấp năm bậc Huyền, thế nhưng lại chịu không nổi một cước của nàng.

Nam Cung Diệp đen mặt, từng câu từng chữ như rút ra từ kẽ răng: "Bỏ điện hạ cũng sợ bao tử không dung nổi!"

Khi nghe nàng nói chuyện, hẳn càng cảm thấy nữ tử kia quen thuộc vô cùng, bỗng chốc trong đầu Nam Cung Diệp hiện ra một bóng người, mấy ngày trước, thị vệ của hắn mang được tới cửa tặng, người đó hồi báo lại bị Lăng Vô Song dùng một chân đá bay ra ngoài, hình như giống giống với tình hình bây giờ....

Suy nghĩ lung tung, Nam Cung Diệp buồn cười lắc đầu, Lăng Vô Song kia nặng mấy cân, hẳn còn không biết sao? Không nói đến thực lực yêu nghiệt, chỉ nói dung mạo thôi, phé vật kia có thể bằng một phần hai mười của nữ tử kia sao?

Bất quá, nữ tử này, hẳn coi trọng, chỉ có nữ tử độc đáo như vậy mới có thể cùng sánh đôi với hắn.

"A....a....ta....ta...."

Lý Minh Huy ngã xuống sân khấu phía dưới, tay ôm thân dưới, lăn lộn đầy đất, liên tục kêu rên.

Sau một lúc lâu, lại nghe "phanh" một tiếng, hẳn lại xui xẻo ngã từ sân khấu ngã xuống đất, đám hạ nhân rốt cuộc cũng bình tĩnh, mới vừa rồi còn luống cuống tay chân không biết phải làm gì, bây giờ lại lao đầu xuống tầng dưới!

Lăng Vô Song uống xong hộp trà cuối cùng, vừa đứng dậy, ung dung thông thả đi đến chỗ lan can gãy nát, rũ mi nhìn xuống, cười nói như không biết gì: "Bỏ cô nương cũng dạy người một chiêu gọi là chim bay khỏi thiên sơn, không biết người cảm thấy thế nào?"

Tuyệt, một chiêu này...thật sự rất tuyệt, trong lòng mọi người ai cũng nghĩ như vậy, còn đại gia người thì sao? Thật đáng châm chọc, không biết Lý Minh Huy sau này, còn có thể làm nam nhân được không...

"Nếu đại gia người không hài lòng, bỏ cô nương có thể làm mẫu lại lần nữa." Lăng Vô Song nhẹ giọng cười, cất bước xuống lầu, người chung quanh tự giác tản ra, tự giác mở ra một con đường lớn cho nàng đi qua.

"A.....a...."

Khuôn mặt đầy thịt mỡ của Lý Minh Huy phát đỏ, cuộn người trên đất, run lấy bầy, vẫn gào rống đến khản cả giọng.

Thấy Lăng Vô Song bước xuống, hẳn trừng mắt nhìn đôi giày đang lướt qua hắn mà đi, ánh mắt như rắn độc, giọng đứt quãng: "Người, người có biết ta là ai không, nếu ta tâu trình lên Hoàng thượng, chắc chắn người sẽ bị băm thây vạn...."

Ai ngờ, Lăng Vô vừa mới cất bước đi, đột nhiên xoay người quét một chân đến sóng lưng Lý Minh Huy, thân thể theo âm vang chấn động mà bay vút qua bức tường đối diện, sau đó ngã xuống đất, đầu ngoẹo sang một bên, lần này hẳn đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

"A, thiếu gia..." Bọn hạ nhân Lý Minh Huy mang theo cấp tốc chạy đến.

"Đúng là không tiện, nhưng e là người phải để ta đánh xong mới có thể đi tấu lại với Hoàng thượng được." Tiện tay phui phui y phục, Lăng Vô Song cười vô cùng sáng lạn.

Người xung quanh mắt nhắm mắt mở nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ thật sự không dám nhìn trực diện, thậm chí, thật thê thảm, đúng là rãnh rỗi tìm chuyện, cô nương này trước sau cũng sẽ đi, người còn muốn liều mạng đi trên người ta làm gì chứ?

Một cước kia, chỉ sợ là...Lý Minh Huy sẽ thật sự bị triệt sản hoàn toàn!

"Người cứ ngủ một giấc ngon đi, rất nhanh trời sẽ sáng." Liếc mắt nhìn Lý Minh Huy một cái nữa Lăng Vô Song mới xoay người rời đi.

Mọi người đồng loạt cảm thán, thăm mừng trong lòng, gieo nhân nào gặp quả nấy, tên bá vương Lý Minh Huy này thường ngày rất hay bắt nạt nam tử trên ghẹo nữ tử ở kinh thành, không một ai dám quản, hôm nay cuối cùng cũng xem như đá trúng tấm sắt rồi.

"Tránh ra, tránh xa, tất cả tránh ra hết cho ta!"

Giữa lúc Lãng Vô Song đang rời đi, một đám người xuất hiện náo loạn ở đại môn, đám người kia mở cửa bước vào. Đám người mở cửa nhường ra một con đường ở giữa, sau đó hai tướng lĩnh cất bước tiến tới, người mặc giáp tay cầm đao, cao thủ hữu lực, phía sau là mười mấy thị vệ nối đuôi xuất hiện.

"Mã phó tướng quân, cuối cùng các người cũng tới rồi!" Một thuộc hạ bên người Lý Minh Huy ngẩng đầu, mặt lộ vẻ vui mừng, ngân giọng kêu to.

Hai tướng lĩnh đi đầu nhìn thấy bộ dáng Lý Minh Huy ở đối diện, mặt tức khắc bốc hỏa, ác sát nhìn chung quanh quát to: "Buồn cười, kẻ nào, là kẻ nào dám đánh thiếu gia thành cái dạng này?"

Nam Cung Diệp sắc mặt hơi trầm xuống, cười nói: "Là hai phó tướng của Lý gia, cả hai đều là cường giả Thiên huyền cấp một, thực lực hùng hậu, còn những thị vệ theo sau bọn họ, người yếu nhất cũng là Huyền giả cấp chín, ta đảo mắt muốn nhìn thử nữ nhân kia sẽ làm sao để giải quyết xong việc này."

(nhắc lại nội dung cũ: Có các bậc: Huyền sĩ, Huyền giả, Huyền, Thiên huyền, phong hào Thánh giả, Đỉnh Cao Thần Nhân)

Nam Cung Diệp ngả người về phía sau, dựa lên ghế nhưng mềm mại, ôm thái độ xem kịch vui hướng mắt xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Cường giả thần bí

Vân Khanh Trần nhủ mảy, thăm cân nhắc trong lòng, lúc này hẳn có nên ra mặt hòa giải một chút không? Dù sao đây cũng là tửu lâu của Vân gia, nhưng đảo mắt tưởng tượng, phủ Hộ Quốc Tướng Quân, kiếm thánh Lý Thiên Nhất, đúng là không nên chọc cho lắm..

"Là ta." Lãng Vô Song khoanh tay trước ngực, chậm rãi xoay người qua, dung nhan thanh lãnh, sắc mặt như thường.

"Là người?" Mã phó tướng trừng mắt nhìn Lãng Vô Song, giống như gặp quỷ, trần trề không dám tin, thực lực của thiếu gia bọn họ là cấp năm bậc Huyền, thế nhưng lại bị đá thương bởi một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa kia?

"Người đã thừa nhận, nhiều lời cũng vô ích" Một phó tướng khác mặt đầy tức giận, rút ra bội kiếm, giơ lên, vung tay ra hiệu cho người phía sau: "Giải về."

"Hừ, muốn bắt ta? Vậy còn phải xem các người có bản lĩnh đó hay không!" Lãng Vô Song cười nhạt một tiếng, trên khuôn mặt túm mẩy trời lên nhe nhệ lạnh buốt, chỉ dựa vào một vài binh tôm tướng của kia mà cũng đòi bắt được nàng?

"Lên!"

Một chữ rơi xuống, thị vệ rút đao ủa lên.

Lãng Vô Song ngưng mắt, nhẹ bước chân trái lên, chân phải đột nhiên đập về phía sau, ra thế chuẩn bị sút, hai bên giao chiến, chỉ cần va chạm nhẹ một cái là bùng nổ ngay.

"Tất cả dừng tay lại cho ta!"

Lúc này bỗng từ đâu xuất hiện một câu nói trống rỗng, không nhanh không chậm, trầm ổn hữu lực, phảng phất tỏa ra áp lực, vẽ ra một đường cung dài rộng, khuyếch tán ra khắp bên trong tửu lâu, một lời vừa phát, không người dám động, nhưng dù mọi người có căng mắt tìm kiếm, cũng nhìn không ra âm thanh là phát ra từ nơi nào.

Chỉ nghe âm thanh, không thấy người.

Lời nói nhẹ nhàng chậm chạp, Lãng Vô Song rừ mi giấu đi ánh mắt dấu điểm mũi nhọn, cảm nhận được sự dao động trong không khí, nhân vật trong bóng tối kia sợ là sẽ rất phiền toái, trực giác nói với nàng, thực lực của người này....là ở phía trên Lãng Kinh Thiên.

Lãng lão gia là một Thiên huyền cấp chín, nói cách khác, người này...ít nhất cũng là một nhân vật thuộc hàng ngũ phong hào Thánh giả!

Nam Cung Diệp và Lãng Khanh Trần nghe thấy giọng nói này, thân mình cứng đờ, sắc mặt ai cũng đại biến, liếc nhau, vẻ mặt cả hai đều trầm như nước, xong rồi.

Không biết qua bao lâu, chỗ lan can lầu hai, mới xuất hiện một bóng người.

Một bộ đồ huyền sư màu xanh thẫm, ngoài ra không còn phụ trang nào khác, khuôn mặt tuấn lãng, ánh mắt đen huyền bí, trầm ổn thanh thuy, nhìn không ra tuổi thật, nhưng vẫn có thể mơ hồ đoán là khoảng đầu ba mươi.

Sau khi thấy rõ người xuất hiện là ai, hai phó tướng vẻ mặt vốn kiêu ngạo bỗng trở nên nghiêm trọng, tra kiếm vào vỏ, bước lên vài bước, chấp tay lại, ngữ khí cung kính: "Bái kiến Thiên Dạ đại nhân."

Vừa nghe rõ danh tính, mọi người bất giác cúi đầu xuống, chỉ có Lăng Vô Song, đuôi lông mày thanh nhả khẽ nhếch lên, lưng thẳng tắp, thân mình trước sau như một vẫn cao ngạo như từng bách, tựa như hạc trong mây gà, đứng giữa đại sảnh.

Bên trong đôi mắt đen nhanh chóng hiện lên tia tán thưởng, nam tử thanh bào không một tiếng động âm thầm tăng áp lực xung quanh thêm một phần, Lăng Vô Song khẽ nhíu mày liễu, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo, nhưng nhận ra trong áp lực dày nặng lại không hề có một chút sát khí, mới không cử động.

Trường bào nam tử thu lại khí tức, nhưng những người khác lại không thấy nhẹ nhõm hơn được chút nào, ánh mắt nhìn sang hai phó tướng Lý gia, chậm rãi nói: "Chuyện này ai thị ai phi, ta đều xem trong mắt, bây giờ các ngươi một đám người lại muốn bắt nạt một tiểu cô nương, còn ra thể thống gì? Không nên tự rước lấy nhục, mang người của mình rời đi đi, chuyện này xem như chấm dứt ở đây."

Ngữ khí kiên định, không cho phép xía vào.

Mọi người vừa nghe lời này, trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu cười khẽ, trong lòng lại thầm nghĩ, bắt nạt nàng? Còn chưa biết là ai bắt nạt ai đâu.

Hai phó tướng mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Thiên Dạ đại nhân, cái này...."

Trường bào nam tử mặt giận dữ, phất nhẹ tay trường bào xanh thẫm, nói: "Không cần nhiều lời, ngươi trở về nói với Lý Thiên Nhất, chờ khi ta rảnh, sẽ tự mình tới phủ tìm hắn uống trà."

Mọi người thầm nghĩ trong lòng, ở Đông Lâm quốc, hay thậm chí là khắp cả tứ quốc, người không những dám gọi thẳng đại danh của kiếm thánh Lý Thiên Nhất, còn tuyên bố sẽ tới cửa tìm người uống trà, chắc trừ bỏ Thiên Dạ đại nhân ra, sợ là không tìm thấy người thứ hai.

Nghe giọng nam tử đã nhiễm chút lửa giận, hai phó tướng mặt mày vặn vẹo, đáng giận, nếu Thiên Dạ đại nhân đã ở đây, vậy tại sao lúc thú nhá đầu kia động thủ đánh người lại không ra tay cứu giúp chứ? Cố tình lại chọn lúc bọn họ đến bắt người, mới xuất hiện?

Chỉ là...hai phó tướng dù lòng phần hận, nhưng miệng lại không dám nói gì, bọn họ nào dám hi vọng xa vời Thiên Dạ đại nhân sẽ ra tay?

"Vâng!" Biểu cảm hai người như ăn nhảm đồ thôi, vô thanh vô tức, ghen hờn lâu, mới nhả ra được một chữ.

Hai phó tướng âm thầm cắn răng, khó trách tiểu nha đầu thú này lại dám dă thương thiếu gia, thì ra là có Thiên Dạ đại nhân chống lưng!

Nhưng bọn họ lại không biết, thật ra Lăng Vô Song cũng rất kinh ngạc, người kia là ai? Thế nhưng lại vô có mở miệng nói giúp nàng. Nàng chắc chắn bản thân mình không thể quen biết được người này, lúc nàng ngược mặt lên, định mở miệng hỏi, nhưng thanh bào nam tử ở lan can lầu hai, đã biến mất vô tung vô tích.

Không nghĩ ra vì sao, Lăng Vô Song cũng không nghĩ nhiều nữa, vỗ vỗ tay, xoay người rời đi.

Nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, lúc này nên miễn động thủ gây thêm phiền toái nữa vẫn hơn.

"Nha đầu thú, ngươi chờ đó cho ta, bản tướng quân nói cho ngươi biết, phủ Hộ Quốc Tướng Quân sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu!" Mã phó tướng lời nói hung ác, ánh mắt tàn nhẫn như rắn độc, phảng phất như muốn nuốt cả Lăng Vô Song vào trong bụng.

Lăng Vô Song khinh thường nhếch môi, lạnh nhạt chuyển mắt, xoay người rời đi, đồng thời bỏ lại một câu châm chọc: "Bỏ qua hay không bỏ qua, ngươi nên lo sau, vì thiếu gia nhà các ngươi ăn không ngồi rồi sinh nông nổi đánh một quyền vào cây cột của người ta, tạo ra một cái lỗ như vậy, trước tiên các ngươi vẫn nên suy tính xem phải bồi thường thế nào mới đúng."

Ném lại một câu, thông thả rời đi.

"Ha ha...." Người xung quanh thật sự đã không còn nhìn được, không quan tâm nhiều nữa, cười vang ra tiếng, nữ tử này đúng là quá cá tính.

Vân Khanh Trần và Nam Cung Diệp ngồi ở nhà gian lầu hai sắc mặt vốn đang nghiêm trọng, nghe được những lời này, khóe môi run run, cũng sắp nhìn tới nội thương.

"Còn nữa, thiếu chút đã quên, thiếu gia nhà các ngươi phá hư nhả hứng uống trà của bốn tiểu thư, nên chút ít tiền trà kia, các ngươi cũng phải chi trả, xem như là bồi thường." Người sớm đã không còn thấy tung tích, chỉ còn lại một câu nói ẩn ẩn trong không khí mà thôi.

Sau khi tản cho thiếu gia nhà người ta một trận xong, còn muốn người ta phải trả tiền trà cho nàng, chuyện như vậy, sợ cũng chỉ có mỗi Lăng Vô Song nghĩ ra.

"Ngươi cái đồ, ngươi cái nha đầu thú! A....tức chết ta! Ngươi cứ chờ đó!" Hai phó tướng tức giận đến dậm chân tại chỗ, sau khi tức giận xong mới phát

hiện, hình như xú nha đầu kia là nữ nhi nhà ai, bọn hần còn không biết!

Nghe vậy, mọi người thâm cười trộm trong lòng, đây quả là cảnh giới cao nhất của vô sĩ nha.

Mà Lý Minh Huy cũng thật xui xẻo, đừng ai không đừng, lại đừng phải một sát thần như vậy, không những bị tấn cho một trận mà còn phải trả tiền cho nàng, càng quan trọng hơn nữa là cô nương nhà người ta còn ăn nói rất có tình có lí.

"Nhìn cái gì mà nhìn, các ngươi còn không mau rút hết cho ta." Hai phó tướng không có chỗ để trút giận, phần nộ quơ chân đá văng vài người bên cạnh ra, rống to với xung quanh, rồi xong một đồng hóa nộ, mới đỡ Lý Minh Huy rời đi.

Mọi người nhìn theo đoàn người càng lúc càng đi xa, ánh mắt vô cùng khinh thường, vội vàng châu đầu ghé tai vào nhau sôi nổi bàn tán.

"Hung dữ cái gì chứ, có bản lĩnh sao không hung dữ trước mặt Thiên Dạ đại nhân đi, suốt ngày chỉ biết mang cò của phủ Hộ Quốc ra ngoài làm mấy chuyện xằng bậy."

"Đúng vậy, bởi lão tử chỉ bội phục mỗi tiểu cô nương khi nãy thôi, không nói hai lời liền gior chân đá Lý Minh Huy lăn xuống lầu, thật sự là vô cùng khí phách!"

"Đúng đúng, một chân kia quá đáng sợ, quá trâu bò." Người xung quanh cũng ồn ào theo: "Ha ha, nhưng tạm bỏ qua tiểu cô nương bản lĩnh kia, ta nói, người đứng trên lan can vừa rồi thật sự là Thiên Dạ đại nhân sao?"

"Đương nhiên rồi, không lẽ ngươi chưa từng thấy Thiên Dạ đại nhân sao? Nhưng không biết Thiên Dạ đại nhân với cô nương kia có quan hệ thế nào mà lại ra tay giúp đỡ nàng."

Tiếng nghị luận, phảng phất như làn sóng, một đợt chưa tan, một đợt khác đã vội nhú lên, tức khắc toàn đại sảnh chỉ còn lại tiếng bàn tán ồn ào, tạo nên một khung cảnh náo nhiệt, sôi sục trước nay chưa từng có ở Minh Khê Lâu.

Đêm dài,

Hai bóng người, một trước một sau, nhẹ nhàng lướt đi trên con đường phồn hoa, người phía sau nhìn trường bào nam tử phía trước, nhin không được mở miệng hỏi: "Đại nhân, tại sao ngươi lại giúp tiểu cô nương kia vậy?"

Hần thật sự rất tò mò, Thiên Dạ đại nhân trước nay chưa từng xen vào việc của người khác, thế nhưng hôm nay lại ra mặt trợ giúp cho tiểu cô nương xa lạ kia.

"Thanh Sơn, ngươi đừng xem thường tiểu cô nương kia, nàng là một người không dễ đối phó." Nam tử mặc trường bào Huyền sư nhẹ giọng cười: "Tiểu nha đầu này thật ra cũng có chút thú vị."

Dù hần không mở miệng, hần tin tiểu tinh linh ý xấu đầy mình kia chắc chắn cũng sẽ có cách giải quyết được đám người phó tướng Lý gia, nhưng ra tay trợ giúp, tất nhiên hần phải có lí do của hần, tiểu nha đầu này là một hạt giống tốt mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Một tia hi vọng

Trăng tròn vành vạnh, ngọn cỏ hơi hơi lay động, đêm đã rất khuya. Thư phòng Lăng gia mơ hồ truyền ra tiếng người trò chuyện.

Lăng Kinh Thiên mặt đầy bất đắc dĩ nhìn người trước mắt, thờ dãi nói: "Lăng Thu, lần này con trở lại, không cần phải đi nữa, tình thế hiện giờ của Lăng gia không mấy lạc quan."

Một nam tử trường sam màu xám đứng giữa thư phòng, một thân phong trần, trên mặt có chút ủ rũ, chính giữa lông mày không ức chế được mà mơ hồ toát ra sự cứng cỏi kiên cường.

"Phụ thân, xin thứ cho Mạc Thu bất hiếu, nhưng lần này trở về, mấy ngày sau con sẽ lại rời đi, bởi vì chỉ khi đan điền của con được chữa trị tốt thì con mới có ích được cho Lăng gia." Lăng Mạc Thu mặt lộ ra vẻ trào phúng: "Nếu không con làm sao giúp được Lăng gia, làm sao xứng đáng với sự hi sinh của Đại ca và Tam ca."

Cái người chết kia tại sao lại không phải là hần?

Những năm gần đây, ngày ngày ngốc ngốc, từ lâu hần đã cảm thấy bản thân sống không bằng chết.

Người này chính là nhi tử nhỏ nhất của Lăng Kinh Thiên - Lăng Mặc Thu.

Mười mấy năm trước, ba huynh đệ Lăng Hạo, Lăng Dực và Lăng Mặc Thu bị một đám người bí ẩn tập kích. Lăng Mặc Thu vì tuổi còn nhỏ năng lực thấp kém nên bị một chiêu của đám người kia phế mất đan điền, hoàn toàn trở thành một phế nhân. Nhưng dưới sự bảo vệ của hai ca ca mình, hắn có thể chạy trốn.

Kết cục của ba nhi tử Lăng Kinh Thiên: một chết, một bị thương. Mà nhi tử Lăng lão gia thương yêu nhất trong ba nhi tử - Lăng Hạo, vốn là một thiên tài tuyệt thế, tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được đến cảnh giới phong hào Thánh giả, đồng thời cũng chính là phụ thân ruột của Lăng Vô Song, hoàn toàn vô tâm vô tức. Một loạt đã kích kéo đến dồn dập khiến Lăng Kinh Thiên vô cùng đau đớn, ngã một trận bệnh nặng đến thập tử nhất sinh. Nếu không phải nghĩ đến Lăng gia không ai chống đỡ, tôn nữ không người yêu thương thì sợ rằng lão gia tử cũng đã sớm nhắm mắt buông tay.

Lăng gia bắt đầu sa sút, tuột dốc không phanh, vị trí đứng đầu trong tứ đại gia tộc từ đó cũng lao đao đảo trong mưa gió, thế lực xung quanh nơi nào cũng nhìn chằm chằm vào Lăng gia như chỉ trực chờ ngày có thể câu xé.

"Aiiii." Thu lại suy nghĩ của mình, Lăng lão gia vuốt vuốt chòm râu, cúi đầu than nhẹ: "Mặc Thu, huyền lực cũng không phải là tất cả. Con không có huyền lực không có nghĩa là không giúp gì được cho Lăng gia."

Lão chỉ còn lại hai nhi tử, nhưng lão biết rõ Lăng Thương là người có lòng dạ ác độc, khó làm được việc lớn, nên vạn vạn lần không được để Lăng gia rơi vào trong tay Lăng Thương được. Còn Mặc Thu lại biến thành bộ dạng này, lẽ nào ông trời thật sự muốn diệt Lăng gia rồi sao?

Lăng Mặc Thu cười khò lác đầu: "Người không có thực lực như con làm sao có thể khiến mọi người ở Lăng gia tâm phục được?"

Hắn sao có thể không hiểu, phụ thân đây chỉ là muốn an ủi hắn mà thôi.

Lăng Kinh Thiên thấy khuyên bảo cũng vô dụng, mặt tối sầm lại, quát: "Cứ quyết định thế này, người đã trở về, nhất định không được rời khỏi Lăng gia lần nữa!"

Dan điền bị phế vốn, còn cách nào có thể xoay chuyển, nơi nào có cách chữa trị được nữa? Chỉ là do tính tình Mặc Thu quá quật cường, quyết không chịu chấp nhận mà thôi.

"Người có nghe thấy không?" Thấy Lăng Mặc Thu mím môi không trả lời, Lăng lão gia thật sự nổi giận, Mặc Thu không có lấy một tia huyền lực mà lại muốn bước chân ra ngoài, việc này bảo hắn sao có thể yên tâm được?

Ai ngờ Lăng Mặc Thu tay này nắm chặt cổ tay kia trong tay áo, kiên định nói: "Phụ thân, xin thứ cho hài nhi bất hiếu, chuyện gì cũng có thể nhưng riêng chuyện này, Mặc Thu nhất định sẽ không từ bỏ."

"Vô si!" Lăng Kinh Thiên đập bàn đứng dậy, tức giận đến lông mày dựng đứng: "Người.... Người cái đồ...."

"Gia chủ, gia chủ, xảy ra chuyện lớn rồi!" Giữa lúc Lăng Kinh Thiên đang muốn lên tiếng răn dạy, một hạ nhân đột nhiên lao vào xông vào thư phòng, mặt đầy sợ hãi: "Có chuyện lớn rồi, Vô Song tiểu thư hôm nay ở Minh Khê Lâu đã thương, đã thương, đã thương...."

"Cái gì, hôm nay Vô Song lại bị người ta đã thương nữa?" Dẫm lên vết xe đổ quá nhiều nên phản xạ tự nhiên đầu tiên trong đầu Lăng Kinh Thiên chính là Lăng Vô Song lại bị bắt nạt. Việc xảy ra lúc này, chẳng khác nào tưới thêm dầu vào lửa, Lăng Kinh Thiên lại vỗ bàn đứng dậy lần nữa, sức lực càng thêm vang dội: "Lần này là ai làm, lẽ nào lại như thế, hắn xem Lăng gia ta là nơi không người sao!"

"Không phải, không phải như vậy, không phải như vậy đâu gia chủ!" Người kia thái độ có chút kiêu, mặt tức đến đỏ chót, mồ hôi khó khăn, lắp bắp lời ra lời vào.

"Đến cùng là còn gì nữa?" Lăng Kinh Thiên tính tình nóng nảy, vỗ một chưởng lên bàn, vừa nghiêng người liền lập tức gấp gáp đi đến cửa phòng, lo lắng hỏi: "Lẽ nào Vô Song bị trọng thương... hay nàng bị đánh thành tàn phế?"

Hắn còn tưởng con thỏ chết bầm này đã cải tà quy chính, nhưng mới thành thật trong tiểu viện được mấy ngày đã lại chạy ra ngoài, bây giờ còn chưa biết đã bị người ta bắt nạt cho thành cái dạng gì rồi, thật sự nàng không thể để lão bớt lo lắng được chút nào sao.

Hạ nhân kia nuốt nước bọt, mặt mũi nhăn nhó: "Không phải, là Vô Song tiểu thư dùng một cước đá tàn chỗ kia của thiếu gia phủ Hộ Quốc Tướng Quân!"

"Hả?" Bước chân đang định bước ra ngoài của Lăng Kinh Thiên đột nhiên bị đông cứng lại, lão quay đầu kinh ngạc nói: "Người nói cái gì?"

Vô Song không có huyền khí, người khác không bắt nạt nàng là lão đã muốn đốt nhang cảm tạ, nhưng từ khi nào lại đến lượt nàng bắt nạt người khác rồi? Lăng lão gia nhũn chặt mày, bây giờ là tình huống gì, có phải hắn đã bỏ quên chuyện gì không?

"Gia chủ, người nghe ta nói, chuyện thật ra là như vậy đó." Hạ nhân kia vội thở vùi ngực khí, mới chậm rãi kể ra gốc ngọn sự tình..

Lúc Lăng Kinh Thiên nghe thấy Lăng Vô Song một cước đá bay Lý Minh Huy vốn là huyền giả bậc Huyền cấp năm ra ngoài, mắt đen tỏa sáng rực rỡ, râu mép run lên, nhất thời vỗ tay một cái, quát to: "Đã rất tốt!"

Tuoi cười rạng rỡ, vỗ tay tán thưởng, một lời ba chữ, mười phần trung khí.

"Gia chủ!" Tên hạ nhân đầu chảy xuống hắc tuyến, ta nói gia chủ đại nhân người có nghe rõ trọng điểm câu chuyện không? Trọng điểm nha.

Tên hạ nhân cầm nín hồi lâu, như không thể chịu được nữa, nhẹ giọng nhắc nhở: "Gia chủ, chuyện kia.... Vô Song tiểu thư một cước đá phét người ta, người ta là thiếu gia phủ Hộ Quốc Tướng Quân đó, là tôn tử mà kiếm thánh Lý Thiên Nhất yêu thương nhất!"

Kiếm thánh Lý Thiên Nhất, dù là Hoàng đế nhìn thấy cũng muốn tôn kính, nhượng hán ba phần. Lần này lá gan của Vô Song tiểu thư có hơi lớn, không những dám động chân, mà người nào cũng dám đá.

"Phạch" Ai ngờ Lăng Kinh Thiên chỉ vung lên tay áo bảo, chấp tay sau lưng, còn cả giận nói: "Tôn tử của Lý Thiên Nhất hán là tôn tử, còn tôn nữ của lão tử thì không phải tôn nữ sao. Tôn tử của hán có gia gia yêu thương, vậy tôn nữ của lão tử thì không được gia gia nó yêu thương sao!"

Người hầu nghe vậy, mặt mũi đen trầm, mối quan hệ này thật hỗn loạn.

Lăng Kinh Thiên hừ hừ hai tiếng, tàn nhẫn vung tay áo bảo lên, lui về sau một bước ngồi xuống ghế nệm lớn.

"Người khác sợ Lý Thiên Nhất hán nhưng lão phu thì không sợ, lão phu liền ngồi ở đây đợi Lý Thiên Nhất hán đến tìm lão phu lý luận."

Lăng Kinh Thiên hán sống cả đời chưa từng sợ ai, chẳng lẽ lại để tôn nữ hán phải chịu Lý Minh Huy bắt nạt mà không được trả đũa sao? Đây là cái đạo lý hoang đường gì?

Tên hạ nhân nghe vậy không khỏi sững sờ, hán dĩ nhiên còn quên chưa nói về sau còn có Thiên Dạ Vân ra tay ngăn lại, đây là chi tiết cực kì quan trọng.

Lăng Mạc Thu khẽ nhíu mày, nhiều năm qua hán rất ít quan tâm tới Vô Song, đúng là hổ thẹn với Tam ca. Nhưng Vô Song này chẳng phải trời sinh phét vật, không thể hội tụ được huyền khí sao? Không giống hán bị người ta phét bỏ.

Nghĩ tới đây, Lăng Mạc Thu lại buồn khổ trong lòng, sắc mặt khẽ trầm xuống: "Phụ thân, Mạc Thu lui xuống trước."

"Đi đi, người mới về cũng mệt rồi, gọi hạ nhân sắp xếp các thứ còn lại đi." Lăng lão gia vỗ về chòm râu, có chút bất dĩ trả lời một câu.

Chuyện này không gấp, nếu hán bị lão bức cho cuồng lên, tiểu tử này không biết chừng sẽ âm thầm lên lút rồi đi.

Đồ nhiên trong lòng Lăng lão qua xẹt qua một ý tưởng không tên. Ở phương diện chế thuốc, Vô Song rất có thiên phú, kia biết đâu nàng còn có cách cứu được đan điền của lão tử cũng nên.

"Đúng vậy, sao ta lại quên mất con nhóc kia được chứ." Lăng lão gia vỗ đùi, cười lên hai tiếng, hai mắt sáng rực, càng nghĩ càng thấy có hi vọng, gần đây nhóc con kia cho hán rất nhiều kị hỉ, biết đâu được còn có thể....

Lăng lão gia suy nghĩ quá thất thần, còn chưa đợi lão trả lời, Lăng Mạc Thu đã gật đầu lui ra, sắc mặt âm đạm, không nói thêm gì.

Ánh trăng lấp lánh phản chiếu trên mặt hồ yên ả trong suốt, gợn sóng trong trẻo bị gió vuốt ve mà đứng lên chuyển động, hơi thở của cây cỏ bị bao bọc trong gió hồ mát mẻ, dần dần khuếch tán trong không khí.

Giữa đồng cỏ, Lăng Vô Song ngồi khoanh chân lại, hai mắt khép hờ, ngưng thần hấp thụ, cảm nhận từng tia khí tức dị dạng, linh khí tróc ra từ đất trời. Linh khí chạy dọc theo kinh mạch cả người, chậm chậm chuyển động, nhưng vừa lưu chuyển được đến đan điền lại giống như đá chìm đáy biển vậy, biến đâu mất dạng.

Hấp thụ vận chuyển thêm mấy lần nữa nhưng cũng không có kết quả, Lăng Vô Song khẽ thở dài, mở mắt ra: "Thân thể này quả đúng là phét vật, đan điền giống như hố đen không đáy vậy, tiến vào bao nhiêu ra bấy nhiêu. Xem ra Chu Xích Quả kia, không tìm không được!"

"Bàn về hai chữ "phét vật", Vô Song không sánh được với Tứ thúc."

Giữa lúc Lăng Vô Song đang đứng dậy phui đất cỏ trên người xuống, chuẩn bị rời đi thì bên tai phát ra một tiếng giống như đang tự giễu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Long Xà Lan

Lăng Vô Song nghe âm thanh nhìn qua, mắt mang theo chút kinh ngạc, Tứ thúc sao? Hán là Lăng Mạc Thu, người mà mười mấy năm trước bị phét bỏ đan điền phải phiêu bạt bên ngoài mấy năm trời để tìm giải được đó sao?

"Tứ thúc, thúc về rồi." Nhìn nam nhân trước mắt, Lăng Vô Song cười gật gật đầu.

Khi còn nhỏ, Lăng Mạc Thu cũng rất yêu thương Lăng Vô Song, nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện, Lăng Mạc Thu trở nên sa ngã, tinh thần sa sút, khoảng cách giữa thúc cháu cũng dần bị xa cách.

"Đúng là nữ nhi mười tám biến hóa vạn phần, Tứ thúc sắp không nhận ra con rồi." Lăng Mạc Thu chậm rãi đi đến bên cạnh Lăng Vô Song, duỗi tay vỗ vỗ vai nàng, giọng đầy sùng nịch: "Không ngờ chỉ mới chớp mắt một cái mà đã qua tận mười mấy năm."

"Đúng vậy!" Lăng Vô Song câu môi cười nhẹ, vươn tay nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay Lăng Mạc Thu, giờ hai ngón tay đè lên chỗ mạch đập, một tia nội lực thâm nhập chạy dọc theo kinh mạch.

"Kinh mạch cả người Tứ thúc vẫn còn nguyên vẹn, không hư tổn gì."

Nhìn thấy động tác của Lăng Vô Song, Lăng Mạc Thu có chút kinh ngạc, còn chưa hồi phục lại tinh thần đã nghe một câu như thế.

"Vô Song biết y thuật sao?" Lăng Mạc Thu hơi kinh ngạc, sau đó cười tự giễu: "Đúng vậy, Vô Song nói không sai, kinh mạch trên người Tứ thúc vẫn hoàn hảo nhưng không cách nào có thể tụ tập được huyền lực, sự thật quý quái này có khác gì phế vật đâu? Phải chi phần kinh mạch này cứ bị phế đi thì ta đã không phải hi vọng gì rồi."

Lăng Mạc Thu lời nói nhẹ nhàng, cuối cùng còn không quên tự giễu một câu, có lẽ hẳn cũng biết vô vọng nhưng lại luôn bất chấp tất cả.

"Nếu con nói Tứ thúc vẫn còn trị được thì sao?"

Oanh----

Lăng Vô Song chỉ nói nhẹ nhàng tùy ý, thậm chí còn mang theo một chút nghịch ngợm, nhưng đối với Lăng Mạc Thu mà nói đó không hề thua tiếng sấm đập xuống đất bằng chút nào. Sau khi trong đầu óc như có một tiếng nổ vang thì trực tiếp trở nên hỗn loạn.

"Vô Song con nói cái gì?" Lăng Mạc Thu phục hồi lại tinh thần, hai tròng mắt trừng lớn, dưới kích động hẳn trở tay đè lại tay Lăng Vô Song: "Con... Con nói đan điền Tứ thúc vẫn còn trị được sao?"

Dù không có huyền lực, nhưng Lăng Mạc Thu dưới tâm trạng kích động, sức cũng không nhỏ, tức khắc đã khiến cổ tay Lăng Vô Song đỏ lên một mảnh.

Thấy Lăng Vô Song đau đến chau mày, Lăng Mạc Thu vội vàng buông tay ra, lo lắng nói: "Không làm con bị thương chứ, Tứ thúc nhất thời quá xúc động nên không khống chế được mình."

Đã mười mấy năm trôi qua mà hẳn vẫn chưa tìm được biện pháp, vốn tưởng rằng đời này sẽ ngầy ngốc đến chết, thế nhưng bây giờ lại đột nhiên nghe được những lời này, bảo hẳn làm sao không kích động cho được?

Nhưng những lời này...chỉ sợ cũng là nói cho hẳn vui mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lăng Mạc Thu chỉ biết lắc đầu cười khổ, khi này hẳn chắc là điên rồi mới có cảm giác ảo diệu như vậy.

Lăng Vô Song liếc cũng không thèm liếc một cái, câu môi cười cười, nói đầy chắc chắn: "Thân thể Tứ thúc thật sự có cách trị, đan điền thúc chưa phế mà chỉ là trúng kịch độc mà thôi, chỉ cần bài trừ được hết kịch độc thì sẽ bình thường trở lại."

"Thúc biết là kịch độc." Lăng Mạc Thu nhẹ giọng thờ dài, có chút bất đắc dĩ: "Mấy năm nay vì thứ độc này mà Tứ thúc đã hao phí bao nhiêu đan dược và linh bảo, nhưng cuối cùng vẫn bó tay không cách nào trị được."

Lăng Mạc Thu cô đơn nói, lòng sinh tuyệt vọng.

"Tứ thúc tin tưởng con, con có cách giải độc trong cơ thể thúc" Lăng Vô Song khẳng định: "Nhưng con cần thời gian, trong tay con tạm thời chưa có đủ dược giải độc."

Nghe được câu trước, Lăng Mạc Thu ánh mắt sáng rực, nhưng nghe tới câu sau lòng lại ần ần có chút lo lắng. Những loại dược còn thiếu chỉ sợ không phải là những loại dược bình thường? Nếu là vì hẳn mà phải khiến Vô Song bị thương, vậy hẳn dù có chết cũng không có mặt mũi để gặp lại Tam ca nữa rồi.

Nghĩ như vậy, Lăng Mạc Thu mở miệng nói: "Vô Song con không cần quá quan tâm đến Tứ thúc, con làm hết sức là tốt rồi. Tứ thúc cũng không còn hi vọng gì nhiều vào cái thân thể phế vật này nữa, nhiều năm sống như thế sớm đã thành quen, nên con cũng không cần vội."

"Tứ thúc, tin con." Cảm nhận trong lời nói Lăng Mạc Thu lộ ra quan tâm cùng yêu thương, quyết tâm chữa khỏi cho hẳn càng thêm kiên định. Một chút độc đó còn làm khó được nàng sao.

"Được!"

Lăng Mạc Thu vỗ vỗ bả vai Lăng Vô Song, hai thúc cháu nhìn nhau cười thân thiết.

Ngày thứ hai, bình minh vừa ló dạng sau chân trời, Lăng Vô Song đã thức dậy. Chống tay lên giường, ngồi dậy xoay người bước xuống, kiện bạch y thanh thuần bó sát người, tóc cột thành đuôi ngựa, một tay cầm theo giỏ thuốc. Vừa bước chân ra khỏi cửa đã đi về phía rừng Lạc Nhật.

Tuy không thể dùng các biện pháp chữa trị bình thường cho Lăng Mạc Thu, nhưng điều đó cũng không thể làm khó được nàng. Thần châm Từ Vân đã thông kinh mạch, phối hợp với ba cánh sen cùng Vô Tâm Thảo để luyện chế thánh đan giải độc. Như vậy không tới một tháng, Tử thúc đã có thể được chữa khỏi hoàn toàn!

Được liệu có thể thu thập từ từ nhưng thần châm Từ Vân thì phải nhanh chóng sở hữu, nguyên liệu quan trọng để tạo ra nó là thần trúc Từ Vân. Nhưng muốn tìm được thần trúc Từ Vân đó cũng chỉ có thể đến nơi như rừng Lạc Nhật thử tài vận mà thôi.

Một đêm mưa to gột rửa núi sông, nơi xa xa cách kinh thành mấy trăm dặm là rừng Lạc Nhật, bên trên là huyền diệu bay tán loạn, mây mù lượn lờ, linh khí xanh um, dãy núi đẹp đẽ lung linh, là một nơi sinh ra và chứa đựng biết bao nhiêu thiên linh địa bảo tuyệt diệu. Nhưng khắp tứ quốc trong thiên hạ không ai là không biết rừng Lạc Nhật đồng thời cũng là một nơi vô cùng hung hiểm.

Một bóng dáng màu trắng tựa như khi đột vậy, xuyên qua hàng cây rừng to lớn che trời, ra vào tự do.

Mặt trời lặn phía tây khu rừng, bầu trời dần nổi lên màu rắng.

Thân cây cứng khô run lên nhè nhẹ, một đôi gầy trắng thuần chạm xuống đó một cái, Lăng Vô Song vừa đáp xuống cũng không ngừng lại, hai chân hơi khụy, lại dùng sức nhảy lên, trong nháy mắt cả thân thể đã vượt qua một thân cây khác. Dưới tàng cây là một con Thanh Lang cấp sáu có cặp răng nanh cong vút, hùng tráng như mãnh sư, nhưng nó cũng chỉ bối rối đứng tại một chỗ, không thể làm được gì.

"Rừng Lạc Nhật quả nhiên có nhiều linh bảo." Xoay người một cái chạm xuống đất, Lăng Vô Song ngồi xổm xuống, đưa tay vào trong một lỗ hõm trên thân cây đại thụ sở soạn trái phải, cuối cùng lấy ra một đóa Linh Chi.

Toàn thân đen nhánh giống như gỗ mục, tên gọi là Hắc Vân Hắc Chi.

Tuy xung quang không thấy thần trúc Từ Vân đâu nhưng Vô Tâm Thảo, Linh Chi ngàn năm, linh dược gì đó lại hái được không ít. Trên đường cũng gặp khá nhiều huyền thú hung ác, thậm chí còn có một đầu Đại Địa Hùng cấp bảy, nhưng cuối cùng tất cả đều biến thành tinh hạch huyền thú trong tay Lăng Vô Song.

"Xè xè.... Xè xè...."

Bụi cây xung quanh run lay bầy, giữa đám cây cỏ tươi tốt, một cự vật thân hình dài ngoằn trườn mình lướt qua tạo thành một lối đi lớn, nó dài tầm mấy trượng, lớn hơn cả một thước!

"Xè xè... Xè xè..."

Lăng Vô Song cất cẩn thận Hắc Vân Hắc Chi vào trong người, thân mình né qua một bên, đề xuống hô hấp, ẩn mình sau cây đại thụ. Nghe tiếng hô hấp cự xà phun ra nuốt vào kia, hẳn là một con rắn thuộc huyền thú cấp cao, âm thanh xè xè có lúc như đã gần sát bên người rồi biến mất.

Màn đêm dần đến, Lăng Vô Song vốn định xoay người rời đi, nhưng bước chân vừa nâng lên lại bất giác đi theo dấu vết kia. Hành động tựa như li miêu vậy, lặng yên không một tiếng động.

Sau mười lăm phút bám theo, bên tai truyền đến tiếng nước suối róc rách, bắt đầu đi những tạp âm xào xạc của cây cỏ. Lăng Vô Song liếc mắt nhìn sang cây đại thụ cao ngút trời có nhiều dây đẵng quấn quanh bên cạnh mình, xoay người nhảy lên, vươn tay vén ra cành lá trước mắt, nương theo ánh trăng mỏng lung, rốt cuộc cũng nhìn rõ được vật mà nàng bám theo. Tuy Lăng Vô Song gan lớn như thế nhưng lúc này cũng không nhận được da đầu tê dại.

Con cự xà quay quanh bên dưới, cao lớn hai trượng có thừa, toàn thân là một màu đỏ tươi, vậy người phiền phức, cái nào cũng lớn bằng bàn tay người, trên đầu có hai cái sừng, khí thế sắc bén như chú thủy, làn vảy đỏ tươi trên người cự xà bắt đầu cử động. Chỗ đá lớn trải dài theo hai bên dòng suối bỗng dung phát ra tiếng động đùng đùng, thì ra là do cự xà vừa phun ra một lượng xà tinh lớn, văng tứ tung. Nọc độc vừa văng xuống đất, cỏ cây dính phải lập tức khô héo toàn bộ.

Độc Long cấp chín, cận kề nhất với cảnh giới Thánh Vực Huyền thú.

Lăng Vô Song cấp tốc nhìn sang trái phải, đột nhiên đôi mắt sáng lên, hô hấp không kiềm được mà dồn dập thêm một phần, quả nhiên như nàng đoán!

Chỉ thấy một chỗ gần nơi Độc Long chiếm cứ có vài loại cây cỏ màu hồng âm thầm sinh trưởng, to cỡ ngón tay, đỏ hồng như mã não. Dưới ánh trăng óng ánh, trên chóp đỉnh mỗi cây nhẹ nhàng sinh ra một đóa hoa nhỏ, đỏ tươi mà ướt át, xa hoa mà lộng lẫy.

Quả nhiên ở đây là Long Xà Lan, loại linh thảo này chỉ có những nơi huyền thú hay lui tới như ở đây mới có thể sinh trưởng, chỉ một cây Long Xà Lan thôi cũng đã có giá trị ngàn vàng, là thứ dược trân bảo để luyện giải độc. Như độc của Lăng Mạc Thu, thậm chí không cần linh thảo gì khác, chỉ cần một giọt nước trích từ Long Xà Lan thôi là đã chữa khỏi. Bởi vậy có thể hiểu được mức độ trân quý của Long Xà Lan là cỡ nào.

Lăng Vô Song không khỏi thở nhanh thêm nữa, để một cây Long Xà Lan mọc lên đã cực kì khó rồi, nhìn xuống một vườn dưới kia mà xem, hơn cả mười gốc cây đó! Đây quả thật là bảo bối mà!!

Cân nhắc xong, Lăng Vô Song mảy liễu nhủu chặt, bắt quá, tâm động nhưng tay lại không được tùy tiện động. Độc Long cấp chín đã được xưng là Long Xà, với thân thủ của nàng hiện tại tuyệt không thể trêu vào nó, vậy phải làm thế nào mới tốt?

Đang suy nghĩ xuất thần, các nhánh cây nhỏ chung quanh đột nhiên phát ra tiếng động khe khẽ, Lăng Vô Song kinh ngạc ngẩng đầu, thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là đôi giấy bó màu xanh lá của nam tử, theo sau là một đôi mắt trong veo tuấn lãng có thần, phảng phất như ánh trăng yên tĩnh. Người tới cũng ngạc nhiên không thôi, tựa hồ hẳn cũng không ngờ tới nơi này lại có người khác. Vừa thất thần một cái, sơ ý trượt chân rơi xuống.

Lăng Vô Song nhanh tay lẹ mắt, một tay tóm hất lên, một tay liền lập tức chặn lại môi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Oan gia ngõ hẹp

Cổ áo nam tử bị nắm chặt, miệng cũng bị che lại, đôi mắt anh tuấn tràn ra ánh sáng. Dưới ánh trăng, xuyên thấu qua màu xanh biếc của cây lá, phủ lên hai tròng mắt trong suốt của nữ tử, phảng phất tựa như một uông u đàm, nhìn thấu lòng người.

Nam tử hơi giật mình, trong lòng kinh ngạc vạn phần, cư nhiên là một tiểu nha đầu, thế nhưng hắn lại không phát hiện ra. Dù có là thích khách cực phẩm trong thiên hạ cũng không thể hành động lặng yên không một tiếng động như vậy được. Nghĩ tới đây, nam tử bất giác cảm thấy tê rần sống lưng.

Lúc này, Lăng Vô Song ánh mắt hơi nghiêm túc, che lại miệng nam tử, không để phát ra tiếng, kéo chọc phải tên đại gia hỏa dưới kia thì không hay.

Độc Long cấp chín, cấp gần nhất với cảnh giới Thánh Vực huyền thú, đã sớm sơ khai linh trí, liền tính có là Thiên Huyền giả đi nữa cũng không dám đối mặt đơn giản với Độc Long, trừ phi đó là phong hào Thánh giả.

"Xè xè...."

Độc Long tựa như phát hiện ra gì đó, con mắt hình thoi đỏ ao xẹt qua một tia tàn nhẫn, cái lưỡi đỏ tươi dài hơn một thước phun ra nuốt vào, thân thể thô tròn như lu nước trườn trườn đến cây đại thụ hai người đang ẩn nấp, giấp xác đỏ thẫm uốn quanh vỏ cây mà trườn, tạo ra tiếng vang đùng đùng.

Lăng Vô Song thầm than không tốt, hai người tựa vào thân cây sau lưng, bốn mắt nhìn nhau, ngưng thần bế khí, đề hơi thở xuống nhỏ nhất có thể.

Thân cây run rẩy, lá cây chấn động rơi xuống lá tả ở sau lưng Độc Long, lưỡi rắn dính kịch độc màu đỏ tươi, trong khoảng cách gần nhất, mặt Lăng Vô Song thậm chí còn lướt qua nó.

Đại thụ che trời, vẩy đỏ thẫm cuốn trên các nhánh cây đại thụ như ẩn như hiện, đầu rắn thật lớn tựa như đầu rồng nhô ra khỏi biển, tách ra cành lá, hai cặp sừng trên đầu bóng lưỡng.

Sau một lúc lâu, Độc Long tìm kiếm không có kết quả, thân rắn thả lỏng, thân thể to lớn linh động bất ngờ, chỉ trong một cái chớp mắt đã trượt xuống cây bò đi.

Lăng Vô Song thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhàn nhạt rũ mi xuống, liếc mắt nhìn một vườn Long Xà Lan cách đây không xa, khe khẽ cảm môi, mạng nhỏ quan trọng hơn. Rồi đi trước vẫn nên, chờ tên gia hỏa kia đi xa, xem có cơ hội hái được cây nào không, bắt nàng phải từ bỏ một bảo bối như vậy, thật sự đáng tiếc.

Độc Long trở lại chỗ mình chiếm cứ bên dòng suối, thân thể cao lớn vẫn quanh quẩn gần Long Xà Lan như cũ. Lăng Vô Song thấy nó không có gì khác thường nữa mới buông tay che miệng nam tử ra, ánh mắt chợt lạnh, quá nguy hiểm, thiếu chút nữa đã bị tên này hại chết.

Nam tử đọc hiểu ánh mắt Lăng Vô Song, có chút vô tội lau lau chớp mũi, chuyện này không liên quan tới hắn nha, hắn đâu có biết nơi này lại có người, không tiếng động không hơi thở, tựa như cây cỏ núi sông.

Không chậm trễ thêm nữa, Lăng Vô Song ghi nhớ cảnh vật chung quanh, dưới chân đạp nhẹ một cái, trong nháy mắt tựa như một chiếc lá cây, bay xa hơn mấy trượng. Hoàn thành xong cú nhảy, nàng lách mình một cái liền tránh mình vào bụi cỏ cao, nam tử hơi nhấp nháy môi mông, liền xoay người nhảy xuống, dí sát Lăng Vô Song.

"Người là ai, sao lại xuất hiện ở rừng Lạc Nhật, người có biết nơi này rất nguy hiểm không?"

"Người nhìn chăm chăm Độc Long làm gì? Thứ kia rất khó đối phó."

"Này này, ta nói..."

Mặt trời lặn về chiều, bầu trời âm đạm, tia sáng xuyên qua kẽ hở lá cây rớt xuống, bạch y nữ tử phía trước nhanh chóng cất bước, không hề quay đầu lại, nam tử phía sau đuổi theo không bỏ, miệng không ngừng nói.

Bóng cây loang lổ, ánh sáng nhẹ nhẹ, nam tử mặc bộ y phục đi săn màu xanh, mặt mày như ánh trăng yên tĩnh, tuấn đạt xuất trần, cái trán cũng được quấn một cái vòng gấm màu xanh lá cây, toát ra một loại khí chất rất độc đáo.

"Này này, tiểu nha đầu, ngươi không nghe ta nói gì sao..." Thấy Lăng Vô Song không phản ứng lại, nam tử đề giọng cao lên thêm vài phần.

Lăng Vô Song bỗng nhiên dừng bước, vài sợi tóc đen vì động tác dừng lại đột ngột mà trượt xuống, sát khí hiện lên, tay phải nhanh chóng xẹt qua bên hông, thân hình cấp tốc lộn một vòng, chủy thủ bỏ từ trên bỏ xuống, động tác nối tiếp, liền mạch lưu loát.

Thanh y nam tử không ngờ sẽ thành tình huống như vậy, phản ứng cũng không chậm, đầu né qua một bên, tránh được một kích hiểm, Lăng Vô Song hơi cong môi, cổ tay quay cuồng, điều khiển chủy thủ vẽ ra một đường cong nhẹ trong không trung, lưỡi đao bén nhọn nhanh chóng lún tới gần cổ hắn. Nam tử thấy chết không sợ, huyền khí hộ thể chen chúc xuất hiện, đầu ngửa ra sau, đồng thời trong tay cũng xuất hiện một thanh đoản kiếm.

"Keng...."

Bình khí chạm vào nhau, bén nhọn chói tai, đao thương cấp tốc lướt qua, thân hình hai người chạm vào nhau, đi ngang qua nhau, rồi lại nhanh chóng tách ra, một sợi tóc đen bên tai nam tử thế nhưng lại bị chém đứt, theo gió lạnh mà bay đi.

Lăng Vô Song nhảy thoát ra, rơi xuống cách đó không xa, hai chân chụm lại, chủy thủ cắm vào trong bùn đất, ổn định lại thân hình, cảnh cáo nói: "Không được đi theo ta!"

Nam nhân này có thể xuất hiện ở đây, chỉ sợ không phải là người đơn giản, ở chốn rừng Lạc Nhật nguy hiểm này, cái gì cũng nên cẩn thận mới tốt.

Lúc hai người giao thủ chiều đầu tiên, nam tử đã kinh ngạc vạn phần, trên người nữ nhân này không có một chút dao động của huyền lực, thế nhưng tốc độ lại nhanh như vậy, thật sự khiến người ta không tưởng tượng được. Dù hắn chưa ra tay toàn lực, nhưng nàng lại ứng phó rất hoàn hảo. Khó trách, nàng lại dám một thân một người ra vào rừng Lạc Nhật.

Thanh y nam tử đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, khẽ cười nói: "Tiểu nha đầu ngươi hà tất gì phải đề phòng như thế, ta gọi là Cơ Vân Dương."

Lăng Vô Song tiếp tục đi về phía trước, mặt không biểu tình: "Ta cần gì biết ngươi là Cơ Vân Dương hay vị Vân Dương. Không được đi theo ta, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Nghe vậy, Cơ Vân Dương khòe miệng hơi co rút, có chút ảo não, vậy mà nàng lại chưa từng nghe qua tên hắn, chẳng lẽ nàng không phải là người Đồng Lâm?

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn như cũ không sợ chết bước theo, tựa như rất thân nói: "Không vấn đề gì, trước lạ sau quen, ngươi đánh cũng đã đánh rồi, vậy chúng ta cứ xem như là đánh giao lưu làm quen đi. Buổi tối ở rừng Lạc Nhật càng nguy hiểm hơn, ta rất quen thuộc vùng này, ngươi đi theo ta sẽ an toàn rất nhiều."

Lăng Vô Song một thân bạch y, không màng quay đầu lại, Cơ Vân Dương như không biết xấu hổ, vẫn tự nói một mình: "Đúng rồi, người làm gì nhìn chằm chằm con Độc Long kia vậy, chẳng lẽ ngươi cũng muốn lấy ngân giác (cặp sừng màu bạc) của nó chế tạo vũ khí sao?"

Lăng Vô Song bỗng nhiên dừng bước, xoay người, hai mắt không chớp nhìn về phía Cơ Vân Dương.

Bị nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, Cơ Vân Dương sờ sờ chóp mũi, cười nói: "Bản công tử biết mình trời sinh phong lưu phóng khoáng, nhưng ngươi cũng không cần nhìn ta chằm chằm như thế làm gì."

"Lăng Vô Song."

Mãi đến lúc nữ tử đi ra ngoài Cơ Vân Dương mới hiểu được, nàng đã đồng ý, vì thế vội đuổi sát theo, tươi cười đầy mặt, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: "Ngươi không biết đó thôi, chứ ta đã theo con Độc Long kia cả ngày rồi mà vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay, ngân giác của nó là đồ tốt nha, ta muốn dùng nó để chế tạo một thanh đao sắc bén...."

Đột nhiên, hắn nhất thời im bặt, Lăng Vô Song? Sao hắn lại cảm thấy cái tên này có chút quen.

Cơ Vân Dương cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục thấy sang bát quảng làm họ, cười nói: "Ngươi là một tiểu nha đầu mà cũng dám chạy đến Lạc Nhật, lá gan không nhỏ, nếu không nhờ gặp ta, sợ là buổi tối ngươi rất khó đi ra ngoài."

Bất quá, tuy Cơ Vân Dương này có nói nhiều một chút, nhưng khi đối mặt với huyền thú trong rừng cũng có chút thứ gọi là năng lực. Tựa như lúc trên đường trở về, hai người gặp phải một đoàn Cụ Vĩ Phong cấp thấp, tên kia không tiếng không hơi lấy ra một bình sử, thả ra một mùi hương lạ, liền cường chế được bọn chúng. Giúp Lăng Vô Song miễn đi được không ít phiền toái, phải biết rằng, cứ việc không phải là huyền thú cấp cao, nhưng chỉ cần chúng đủ đông, vẫn có thể cắn chết người như cũ.

Xem tình hình này, tên gia hỏa kia chắc hẳn là rất thường xuyên trà trộn vào rừng Lạc Nhật. Lăng Vô Song lúc đi vội vàng, nên tất nhiên không chuẩn bị được đầy đủ như hắn.

"Nơi này hẳn là an toàn." Lăng Vô Song đánh giá bốn phía, nhặt lên mấy khối gỗ vụn, thấp lên đồng lửa, chuẩn bị xong chỗ nghỉ ngơi. Chỗ này đã tính là bìa rừng Lạc Nhật rồi, tương đối an toàn.

Long Xà Lan sinh trưởng gian nan, tuổi thọ lại quá ngắn, chỉ một chút ngoài ý muốn là sẽ khô héo. Chờ đến hùng đông, Độc Long rời đi, nàng sẽ tìm cơ hội quay lại, nếu bỏ qua cơ hội hái lần này, sẽ rất khó để tìm lại lần nữa.

"Người chuẩn bị về chưa?" Cơ Vân Dương tựa như nhận ra ý đồ của nàng.

Lăng Vô Song đốt lên một đồng lửa, trả lời: "Ta cần Long Xà Lan để luyện dược."

"Người là luyện dược sư?" Cơ Vân Dương rất kinh ngạc, nhìn tiểu nha đầu trước mắt cùng lắm cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi thôi, khó có thể tưởng tượng được nàng lại là một luyện dược sư.

Lăng Vô Song đang định mở miệng, đột nhiên cỏ cây chung quanh run lên là tả, hai người lập tức cảnh giác, ánh mắt trối chặt một chỗ. Chỉ là... thứ phá vỡ bụi cây mà ra, thì ra là một đám người, vô cùng vội vã.

"Là người!" Dẫn đầu đám người là Nam Cung Diệp, hẳn thấy Lăng Vô Song bên đồng lửa thì vô cùng kinh ngạc, đây chẳng phải là nữ tử tuyệt sắc đã xuất hiện ở Minh Khê Lâu ngày đó đó sao.

Theo sau hẳn, mười bóng người lần lượt xuất hiện, trong đó có hai lão giả râu bạc trắng, nhìn dao động huyền lực trên thân, hẳn đều là Thiên Huyền cấp cao.

Lăng Vô Song khẽ giương mày lên, không ai thấy được nàng đã khinh thường hừ nhẹ một tiếng. Nam Cung Diệp, thật là đi chỗ nào cũng gặp người.

Nam Cung Diệp quét mắt tới người đứng bên cạnh Lăng Vô Song, càng kinh ngạc vạn phần: "Cơ Vân Dương?"

Sao bọn họ lại đi cùng nhau, chẳng lẽ nữ tử này là người của Cơ gia?

Bên cạnh Nam Cung Diệp là một nữ nhân, lục y roi dài, thật là kiều mị. Lúc nàng ta nhìn thấy Lăng Vô Song bên đồng lửa, trong mắt ẩn ẩn xuất hiện ghen ghét. Tuy nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng nữ nhân này thật sự rất đẹp!

Chỉ là... khi nàng nhìn thấy Cơ Vân Dương một thân y phục đi săn bên cạnh, khuôn mặt tựa như một đóa hoa nhỏ vậy, nháy mắt bật cười, vui vẻ phấn chấn chạy tới, kêu lên: "Vân Dương ca ca, sao huynh lại ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Âm hạ độc thủ

"Nam Cung Diệp!" Cơ Vân Dương đưa tay ôm ngực, hơi kinh ngạc, phản ứng lại cực kì nhanh, nhẹ lắc người một cái là có thể né được cái ôm của nữ tử, thiếu chút nữa đã để nàng té trúng bãi cứt chó.

Nam Cung Diệp tiến lên vài bước, biểu tình ẩn ý, cười nói: "Vân Dương huynh, mấy năm không gặp, quả nhiên tiến bộ lên không ít."

Nếu nói Đông Lâm có nhân vật nào khiến Nam Cung Diệp ghen ghét, thì không ai khác chính là Cơ Vân Dương, là một trong tứ đại gia tộc ở Đông Lâm - Cơ công tử, mấy năm trước, hẳn được Thánh Đường trưởng lão thu nhận làm đệ tử, chưa đến hai mươi tuổi đã đạt đến cảnh giới Thiên Huyền.

Thánh Đường, một thế lực tồn tại ở phía trên, áp đảo cả tứ quốc, cũng có thể nói Thánh Đường là tín ngưỡng của Tinh đại lục, rất thần bí. Trong đó có không dưới mười người đạt cảnh giới phong hào Thánh giả, thậm chí theo một nguồn tin đáng tin, lão Đường chủ đã đạt tới cảnh giới Đỉnh Cao Thần Nhân, mà Đỉnh Cao Thần Nhân là gì? Phất tay một cái cũng có thể diệt sạch thành trì một phương, là sự tồn tại đứng đầu đại lục này, chưa người gặp qua.

Thánh Đường trưởng lão vốn thu đến hai đồ đệ ở Đông Lâm, chính là Thất hoàng tử Nam Cung Diệp và công tử thiên tài của Cơ gia Cơ Vân Dương. Nhưng cuối cùng chỉ nhận một mình Cơ Vân Dương, điều này sao có thể khiến Nam Cung Diệp không khúic mắc cho được.

Lục y nữ tử vô hột, có chút oán trách mà cười nói: "Vân Dương ca ca, mấy năm không gặp, huynh không nhớ Tuyết Nhi sao?"

Ai ngờ Cơ Vân Dương không thêm cho người ta chút mặt mũi, rất là lãnh đạm: "Chúng ta thân lắm sao?"

Nghe vậy, Lăng Vô Song nhin không được phát ra một tiếng cười khế, tay vẫn tiếp tục mài lửa, tiểu tử này lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nàng còn tưởng rằng tính tình hẳn vốn là cây kẹo mạch nha (ngọt như đường), ai ngờ lại là người độc miệng như thế.

"Tuyết Nhi!" Nam Cung Diệp có chút bất mãn, khẽ mắng một tiếng.

Sắc mặt Nam Cung Tuyết có chút khó coi, lại nghe thấy một tiếng cười khê, tức khắc nổi trận lôi đình, nhìn về phía Lăng Vô Song quát: "Nữ nhân ti tiện kia, nhìn thấy bản công chúa còn không mau cút sang một bên, nơi này không có chỗ cho ngươi!"

Một nữ nhân ti tiện mà thôi, sao có thể được đi cùng Vân Dương ca ca như thế, trong khi nàng ta còn không xứng xách giày cho nàng.

"Im miệng!" Lăng Vô Song còn chưa nói gì, Cơ Vân Dương đã quát lạnh một tiếng: "Vô Song là bằng hữu của ta, Bát công chúa, trước khi nói nên uốn lưỡi bảy lần, bằng không đừng trách ta không khách khí."

Đầy buộc đầu màu xanh lá, không gió mà bay, huyền khí màu vàng nhạt quanh quần hiện ra.

"Vô Song?" Nam Cung Diệp lẩm bẩm một tiếng rồi lại buồn cười lắc đầu, không thể tưởng tượng được nữ tử phong hoa bậc này mà lại có cùng tên với tên phế vật Lăng gia kia.

Hai lão giả áo xám thấy Cơ Vân Dương cả người bốc lên huyền khí, sắc mặt giận dữ liền lập tức nghiêng người che chắn trước người Nam Cung Tuyết, mắt lão sáng ngời có thần. Cơ công tử vốn cuồng vọng lớn mật, ngay cả Cơ gia chủ còn không chê không được, đề phòng một chút vẫn hơn.

Lúc này, Nam Cung Diệp mở miệng, giả vờ tức giận nói: "Tuyết Nhi im lặng, còn không mau xin lỗi vị cô nương này."

Nam Cung Diệp biết, nữ tử trước mắt này tuyệt đối không phải là một người dễ trêu chọc. Một chân đá phế Lý Minh Huy, thậm chí còn có quen biết với Thiên Dạ đại nhân.

Lăng Vô Song mắt hơi đỏ, liếc về phía Nam Cung Tuyết, ánh lửa bập bùng phảng phất còn nhiễm vào bên trong đôi mắt kia.

Chỉ liếc nhẹ nhàng bằng quơ một cái đã có thể khiến lưng Nam Cung Tuyết tê rần, nàng ta nhận không được mà lùi về sau, đồng thời lại cảm thấy thẹn quá hóa giận, nghênh cằm lên, cao ngạo nói: "Vì sao ta phải xin lỗi, chẳng lẽ một tên dân đen đề tiện như nàng không nên quý xuống trước mặt bản công chúa sao?"

Nàng sợ cái gì, hai vị Hộ Quốc trưởng lão này đều là cao thủ Thiên Huyền cấp sáu, Diệp ca ca cũng đang ở bên cạnh, chẳng lẽ nữ nhân này có thể bắt được nàng hay sao? Nàng chính là công chúa của Đông Lăng, vô cùng tôn quý!

Nam Cung Diệp mặt có chút giận dữ, giờ ánh mắt ra hiệu cho hai lão giả áo xám một cái rồi mới nhìn sang Lăng Vô Song nói: "Vị cô nương này, tiểu muội tuổi nhỏ nên không hiểu chuyện, xin ngươi đừng so đo với nàng."

Khi nói chuyện, Nam Cung Diệp âm thầm đánh giá nữ tử trước mắt, tuy là xin lỗi, nhưng cũng không có nhiều ý muốn nhận sai.

Lăng Vô Song nghiêng đầu, nhìn đốm lửa bập bùng nổ vang tí tách, dương môi cười, phảng phất như đoá u lan nở rộ, khẽ cười nói: "Đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, sao ta lại so đo được."

Nam Cung Diệp ngẩn ra, tựa hồ không ngờ sẽ là kết quả này, bất quá hẳn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được vì nguyên cớ gì lại thấy như vậy.

"Công chúa hoàng thất mà lại có tính tình như thế, đúng là bất hạnh của một quốc gia." Cơ Vân Dương lại là một người độc miệng, hừ lạnh một tiếng, không nóng không giận nói với đám người Nam Cung Diệp: "Thấy không, Vô Song người ta đây mới là người độ lượng hiểu chuyện."

Không ngờ không lâu sau đó, Cơ Vân Dương chỉ hận không thể cắn rớt đầu lưỡi của mình, độ lượng sao? Độ lượng cái quỷ gì, nữ nhân này mẹ kiếp mới thật sự là người bảy chết người không đền mạng đây.

Một đám người sắc mặt đều khó coi, không khí tức khắc bị ép xuống mức âm độ. So với một thân gió thổi mây bay của Lăng Vô Song mà nói, Nam Cung Tuyết thân là công chúa hoàng thất lại mở miệng thô tục, đích thực là có thất lễ, càng không ngờ Cơ Vân Dương có thể nói trắng ra như thế.

Cơ Vân Dương nói xong, tay nói rộng vạt áo ngồi xuống bên cạnh Lăng Vô Song, còn có chút tức giận bất bình, Vô Song thật đúng là rộng lượng, đến vậy mà cũng không so đo.

Lăng Vô Song nhú mày, có so đo hay không? Nàng sao có thể không so đo được. Lại nói, nàng cùng Cơ Vân Dương là gặp nhau nửa đường, cùng lắm cũng chỉ tính là quen biết sơ sơ. Mà Cơ Vân Dương với đám người Nam Cung Diệp lại xem như là người quen cũ. Chỉ lúc vừa rồi, Lăng Vô Song mới thật sự có chút thiện cảm với Cơ Vân Dương thôi.

Nam Cung Diệp có chút lúng túng, muốn đánh vỡ cục diện bế tắc, cũng ngồi xuống bên đống lửa, thuận miệng cười: "Cô nương thật độ lượng, khiến người chê cười rồi."

"Không dám, không dám, con người của ta xưa nay chưa từng biết mang thù." Lăng Vô Song cười đến phúc hậu, căn bản nhìn không ra chút tức giận.

Cơ Vân Dương vung cây gậy gỗ trong tay lên, hung hăng chọc vào đống lửa, người ta còn không so đo, hẳn tức giận cái gì, chuyện gì đây??

Nam Cung Tuyết hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại bị hai lão giả áo xám ngăn cản lại, không thể nhúc nhích, hai mắt như rấn độc trùng về phía Lăng Vô Song, nhưng người ta căn bản là như không thấy nàng, trực tiếp coi rẻ, điều này khiến nàng ta sinh ra cảm giác rất vô lực.

"Cô nương, trong tay ngươi là Hắc Vân Hắc Chi đó sao." Một lão già áo xám kinh ngạc mở miệng, nhìn vào giỏ thuốc bên cạnh Lăng Vô Song, mắt lão tỏa sáng, sau một lúc lâu lại nói một cách chắc chắn: "Mùi hương này tuyệt đối là Hắc Vân Hắc Chi không sai được."

Lăng Vô Song cười, thuận miệng trả lời: "Không sai, ta may mắn hái được một gốc Hắc Vân Hắc Chi."

"Thật sự là Hắc Vân Hắc Chi?" Lão già kia thờ có chút bất ổn, thậm chí trên mặt còn nổi lên màu hồng nhuận, vội vàng nói: "Lão hủ nguyện dùng một vạn lượng mua, không biết cô nương có muốn bán không?"

Hắc Vân Hắc Chi đúng là linh dược bọn họ muốn tìm, nó là nguyên liệu quan trọng để luyện chế Hộ Tâm Đan.

Cơ Vân Dương ném gãy gỗ trong tay xuống, thuận miệng nói tiếp: "Hoàng kim sao?"

"Cái này" Lão già áo xám ngẩn ra, có chút lúng túng nói: "Vân Dương công tử, tội gì phải bôi đen lão hủ như vậy, một vạn lượng bạc trắng đã đủ mua gốc linh chi này rồi, để linh chi này rơi vào trong tay người bình thường cũng không có tác dụng gì."

Cơ Vân Dương có chút khinh thường, thật là vô sỉ, tưởng hắn không biết nhìn hàng mà khi dễ sao, Hắc Vân Hắc Chi luyện thành đan dược, có thể kéo dài tuổi thọ, gia tăng huyền lực, giá trị tuyệt đối ở trên con số một vạn lượng hoàng kim, bây giờ bọn họ muốn mua bằng một vạn lượng trắng.

"Đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng không thể bán được, ta cũng cần cây linh chi này" Lăng Vô Song thật ra không để ý lắm, nhàn nhạt nói một câu, tựa như không còn muốn nói tiếp đề tài này.

Lão già kia tựa như có chút không cam lòng, lại muốn thuyết phục: "Vị cô nương này, ngươi nghĩ lại chút đi, không nên lãng phí linh dược bậc này."

Nam Cung Tuyết vùng vẫy ra khỏi trời buộc, cười lạnh: "Đúng là không biết điều, ngươi có biết vị đạo sĩ đây chính là một đan dược sư tôn quý không, không biết bao nhiêu người tranh nhau đưa dược tới cửa, loại linh chi bậc này rơi vào trong tay ngươi cũng chỉ có thể lãng phí thôi."

"Luyện dược sư thì ghê gớm lắm sao?" Cơ Vân Dương có chút khinh thường, trực giác nói với hắn, trình độ luyện dược của Vô Song tuyệt đối không đơn giản.

Lăng Vô Song túy ý vẫy tay, giã người ra, giống như đang xua đuổi một con muỗi, trực tiếp xem nhẹ Nam Cung Tuyết, như một đám đánh vào bông, điều này khiến cho nàng ta tức giận không thôi.

"Nếu đã như vậy ta cũng không ép, linh dược cỡ này, thật sự đáng tiếc." Thấy Lăng Vô Song không có ý định bán cho hắn, oán giận nói một câu cuối, nhận định chắc chắn Hắc Vân Hắc Chi rơi vào tay Dung Khuynh cũng chỉ có lãng phí.

Sau khi trò chuyện vài câu, nhóm người Nam Cung Diệp cũng nghỉ ngơi tại chỗ, đợi đến hừng đông sẽ rời đi.

Trăng treo giữa trời, ánh trăng màu bạc nhàn nhàn, Lăng Vô Song tay gối đầu, khẽ tựa người lên một cọc gỗ nghỉ ngơi, Cơ Vân Dương khoanh chân ngồi bên cạnh nàng, cây đuốc phát ra tiếng vang tí tách rất nhỏ. Còn đoàn người Nam Cung Diệp cũng nghỉ ngơi cách đó không

Bỗng nhiên, đôi mắt Nam Cung Tuyết vốn đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, nhẹ chọc chọc vào lão già bên cạnh, trên mặt hiện lên ý cười độc ác.

Nữ nhân đáng chết, dám khiêu khích công chúa tôn quý, nàng muốn cho nữ nhân này biết kết cục trên chóc nàng. Ở chốn rừng rậm hoang vu này, chỉ cần nàng tùy ý động tay động chân một tí là có thể thần không biết quỷ không hay, ám hại nàng ta đến hải cẩu không còn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Ai ác hơn ai?

Mây đen gió lớn, trăng tròn treo cao, bóng cây đung đưa lác đác che phủ mặt đất.

"Rồi cái này lên thảo dược của nàng, chỉ cần nàng tiếp tục vào rừng Lạc Nhật thì cứ chờ bị Huyền thú nuốt chết đi." Một giọng nói già nua xuất hiện, ản ản còn lộ ra chút phẫn nộ.

Trong bóng đêm, tiếng nữ tử theo đó cũng vang lên, nghiêng răng nghiêng lợi: "Xấu nữ, dám trêu bả công chúa, ta cho ngươi chết không có chỗ chôn."

Sáng sớm, linh khí xây um phũ khắp khu rừng, dãy núi nhấp nhô giáp ranh vùng đất phẳng, còn thấy được cả Huyền Điều cấp thấp đang bay lượn trên không trung.

"Vân Dương ca ca, không bằng ngươi đi cùng chúng ta đi, sẽ an toàn hơn rất nhiều." Nam Cung Tuyết cực lực giữ Cơ Vân Dương lại, đoàn người bọn họ toàn là cao thủ, thậm chí có cả hai lão sư Thiên Huyền cấp cao, mạnh hơn nữ nhân kia biết bao nhiêu.

Khăn trùm trên đầu Cơ Vân Dương vì đón gió mà bay múa, hần không thèm để lại chút mũi cho người ta, thuận miệng nói: "Bản công tử không muốn làm lính đánh thuê miễn phí đâu."

Nam Cung Tuyết chỉ là một huyền giả nho nhỏ, nếu không phải có đám người kia che chở, nàng ta dám bước vào rừng Lạc Nhật chắc? Chỉ e là vừa bước vào thôi là đã bị găm đến xương cốt không còn rồi.

Cuối cùng, hai nhóm người đường ai nấy đi, Nam Cung Tuyết giận đến dậm chân, nhưng khi nhìn tới bóng người Lăng Vô Song, trên dung mạo thanh lệ lại hiện lên nụ cười ngoan độc. Vân Dương Ca lợi hại như vậy, chắc chắn có cách bảo vệ chính mình rồi, còn nữ nhân đáng ghét kia thì chịu chết đi.

Nam Cung Diệp nhìn theo bóng dáng Lăng Vô Song, mím môi, vẻ mặt khó đoán. Thấy vậy, Nam Cung Tuyết càng tức giận muốn nổ phổi, hung hăng siết chặt nắm tay, đáng giận, chẳng lẽ ngay cả Diệp ca ca cũng coi trọng nữ nhân kia!!

Cơ Vân Dương theo sát Lăng Vô Song, chắc chắn xung quanh không có ai mới nghi hoặc nói: "Vô Song, sao hôm qua lại ngăn cản ta, Nam Cung Tuyết kia chắc chắn đã động tay chân trộm rãi cái gì lên được của ngươi rồi."

"Ta biết." Lăng Vô Song cười cười: "Nàng chỉ rải chút phấn Hoa Phong mà thôi."

"Cái gì, là phấn Hoa Phong!" Cơ Vân Dương kinh hãi, vội đề giỏ thuốc của nàng lại: "Sao ngươi không nói sớm, thứ đó sẽ hại chết người đấy."

Mùi của phấn Hoa Phong hấp dẫn huyền thú, ở Lạc Nhật mà dính phải cái này thì sẽ mất mạng trong chớp lát. May mắn bây giờ bọn họ còn chưa vào sâu, chưa chạm phải chúng huyền thú lợi hại, Nam Cung Tuyết vậy mà lại tàn nhẫn độc ác như thế.

Cơ Vân Dương sắc mặt tối đen, xoay người định đi về phía ban đầu: "Nhất định phải cho Nam Cung Tuyết này trả một cái giá lớn vì hành vi của mình."

Nàng ta thật sự cho rằng Lăng Vô Song dễ bắt nạt à!! Dính phải mùi của phấn Hoa Phong rồi, bây giờ bọn họ cũng đâu thể vào Lạc Nhật được nữa, cảm giác trên choker đám huyền thú không có vui đâu.

Lăng Vô Song nín Cơ Vân Dương lại, cười nói: "Đừng nóng vội, ta còn chưa nói hết, chỉ cần một gốc Thiên Hương Lan là có thể làm Hoa Phong tan đi rồi, vừa khéo trong giỏ ta cũng có một gốc này."

Cơ Vân Dương khựng người lại, sắc mặt chuyển biến tốt lên, sau lúc lâu mới thấp giọng nói: "Cũng không được, ta vẫn muốn đòi một lời giải thích, không thể cứ như vậy mà cho qua được."

"Còn có chuyện ta quên nói." Lăng Vô Song chậm rãi bước về phía trước, không chút để ý nói: "Lúc Nam Cung Tuyết tới gần ta, ta không cẩn thận làm đổ một bao phấn Ong Chúa xuống đất, không khéo dính trúng nàng ta một ít, vậy phải làm gì mới tốt đây."

Muốn hãm hại nàng, còn nói chuyện lớn tiếng như vậy, tưởng nàng là kẻ điếc sao, nàng chỉ thuận tay tặng chút đồ cho nàng ta mà thôi.

"Ngươi...." Lăng Vô Song nói rất ung dung nhẹ nhàng, nhưng Cơ Vân Dương nghe xong sắc mặt lại đột biến.

Tưởng tượng đến tình hình bọn người Nam Cung Diệp sau khi tiến sâu vào Lạc Nhật... sống lưng hần không khỏi cảm thấy tê dại, phấn Ong Chúa? Đó là thứ càng ghê gớm hơn, so nó với phấn Hoa Ong, khoảng cách chênh lệch quả thật chính là khoảng cách giữa trời và đất. Đừng nói một bao, chỉ một chút ít bột phấn đó thôi cũng có thể dẫn tới cả đám huyền thú.

"Ngươi cũng 'không cẩn thận' quá rồi!" Cơ Vân Dương sờ sờ cằm, hôm nay xem như hần đã được mở rộng tầm mắt, trên đời còn có thể "không cẩn thận" tới như vậy được nữa sao? Ngay cả hần cũng không phát hiện ra.

"Sao lại có vẻ mặt này." Lăng Vô Song thấy Cơ Vân Dương sững sờ tại chỗ, thuận tay ngắt một cây linh thảo, cười vô cùng phúc hậu: "Nàng đã có lòng tốt tặng ta chút đồ thì ta cũng phải biết trả lễ chứ, con người của ta không thích thù dai."

Cơ Vân Dương khoe miệng không ngừng co rút, hàm răng cũng có chút run run, đúng là một phần trả lễ lớn, bọn Nam Cung Diệp chỉ có thể tự cầu cho mình nhiều phúc thôi.

Vào sâu bên trong Lạc Nhật một chút, hai người cẩn thận tránh né huyền thú, một đường mò trở lại hang ổ Độc Long. Lúc đến nơi thì mặt trời đã dần nhập nhô dưới ngọn núi phía tây, ánh hoàng hôn phủ lên đám dây leo già quấn quanh thân cổ thụ có tuổi.

"Nó không có ở đây." Hai người ngồi trên cây quan sát hồi lâu, Lăng Vô Song xoay người nhảy xuống, nhanh chóng tiến lại chỗ Long Xà Lan.

Hoàng hôn xuyên thấu qua cây rừng, hàng ngàn cái bóng loang lổ in hần lên trên đất. Ở đây có tám mươi gốc Long Xà Lan, mảnh mai tinh tế, toàn thân đỏ tươi, to như viên mã não, tinh mỹ tuyệt luân, giữa lòng hoa yêu kiều còn tản ra từng luồng hương nồng đậm thanh khiết.

"Đúng là đồ tốt." Cơ Vân Dương có chút kinh ngạc, khó trách Vô Song không tiếc lần qua lộn lại nhiều lần như vậy, một gốc Long Xà Lan thôi, ngay cả Thánh Đường trường lão còn phải động tâm nữa là.

Lăng Vô Song móc ra bình sứ đã chuẩn bị từ trước, hứng nước hoa hết xong mới bút thân hoa, Long Xà Lan chỗ nào cũng là quý, đương nhiên không buông tha được.

"Sao lại không thấy bóng dáng con Độc Long kia đâu chứ, ta đây còn muốn lấy ngân giác của nó chế luyện vũ khí nữa." Cơ Vân Dương nhìn xung

quanh, ăn không ngồi rồi mà nói mát.

Hắn không ngờ Độc Long kia thế mà lại cấp chín, cận kề với Thánh Vực huyền thú, nếu chạm mặt chính diện thì chẳng khác nào muốn mạng người.

Đột nhiên Lăng Vô Song cứng người, Cơ Vân Dương cũng nhận ra có gì đó không đúng, tay lặng lẽ mò tới chỗ giấu đoản thương.

"Ti ——"

Bụi cây xào xạc, một đầu rắn thật lớn dần dần lòi ra, tựa như đầu rồng lấp ló khỏi mặt nước, hai tròng mắt hình thoi không lồ lấp lóe ánh sáng lạnh nhìn chòng chọc vào hai người, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, nọc độc tung bay, cái đầu hình tam giác, ngân giác bóng lưỡng như hai ngọn núi cao áp đỉnh chột phóng tới!

"Chạy!" Hét lớn một tiếng, Lăng Vô Song vừa xoay người chạy vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Cơ Vân Dương, ta thật muốn xé rách cái miệng quạ đen của ngươi!"

Cơ Vân Dương phản ứng cũng rất nhanh, lập tức thả người nhảy đi. Ngân giác đâm vào không khí, rống lên một tiếng, những cây đại thụ xung quanh đều bị ngân giác của nó phá nát.

Hai tròng mắt độc long tỏa sáng khóa chặt bóng dáng hai người, thân rắn uốn lượn, tốc độ nhanh như chớp. Mắt Độc Long như đang bốc lên một trận cuồng hỏa, nhân loại nhỏ bé mà cũng dám trộm linh dược của nó.

"Trời ạ, lực đạo công kích ghê gớm quá!" Cơ Vân Dương vô cùng kinh ngạc, lúc này còn không quên cảm thán một câu: "Cặp ngân giác kia quả nhiên là đồ tốt mà."

Hắn còn đánh giá thấp trình độ cường hãn của tên gia hỏa kia, nhưng lúc này không có thời gian để oán hận nữa. Hai người cấp tốc tung người lặn vào trong đám cây cối, phát huy tốc độ tới mức tối đa.

"Oanh ——"

Thân rắn điên cuồng luồn lách qua cây rừng, tự do xuyên qua, rất nhanh đã dí sát hai người họ. Răng nanh sắc bén cùng cái mỏ to như bồn máu đột nhiên vồ đến Lăng Vô Song, nòng nhanh nhẹn uốn người mạo hiểm né tránh, Cơ Vân Dương thấy thời cơ đã đến, tay vội rút ra đoản thương mạnh mẽ nện lên mình đồng da sắt của nó, thế nhưng vậy cự xà vẫn một màu đỏ tươi, răng nọc vẫn ánh lên tia lạnh, may mắn không tổn hại được nó một chút.

"Đi mau."

Hai người liếc nhau một cái liền xoay người nhảy ra khỏi công kích của cự xà.

"Xè xè...."

"Rầm rầm"

Hai người cấp tốc chạy về phía trước, phía sau cây cối liên tục đổ vỡ như con đại hồng thủy. Cây cối không ngừng sụp xuống, đá vụn cộng cỏ tung bay tán loạn, thân rắn cao lớn hơn mây trượng san phẳng tất cả chướng ngại vật mà tiến lên, hơn chục nhóm cây đại thụ bị nghiền ép đổ đốn như vừa có trận cuồng phong quét qua.

"Đáng chết, mau nghĩ cách thoát khỏi nó đi." Lăng Vô Song rủa thầm một tiếng, gia hỏa này cứ bám riết lấy bọn họ, đã đuổi theo hơn nửa canh giờ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị tóm gọn.

"Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách." Cơ Vân Dương gót chân nhẹ nhún, thuận gió mà lên.

"Keng keng...."

"Ngao ô.... Ngao ô...."

"Hồng...."

Cự xà ráo riết rượt đuổi như gió cuốn mây tàn, lúc này, đầu đó xung quanh mờ hồ phát ra tiếng đao kiếm chạm vào nhau, còn chèn theo thanh âm gào rống hỗn loạn của chúng huyền thú, Lăng Vô Song hai mắt tỏa sáng, chân vẫn thủy chung không dừng lại. Chân trước vừa mới rời nơi nào, cự xà lập tức càn quét qua nơi đó, cây cối chỉ có thể hét lên một tiếng gục ngã.

"Là Nam Cung Diệp." Cơ Vân Dương hơi kinh ngạc, đám người bọn hắn đang bị một đám huyền thú cấp thấp bao vây lấy, nào là Trường Tu Hồ, Vân Hoa Lang, Ảnh Tử, Thảm Điện Điều,.... toàn là huyền thú cấp ba cấp bốn nhưng số lượng lại vô cùng kinh người, đông đúc, chặt chẽ bao quanh bọn họ. Đám người Nam Cung Diệp y phục rách nát, cả người máu me, trông vô cùng luộm thuộm.

Có điều vào lúc này.... Cơ Vân Dương ốc còn không mang nổi mình ốc cười người ta không nổi.

"Đi, chúng ta qua đó đi." Lăng Vô Song cười môi cười, cấp tốc bay về phía đám người Nam Cung Diệp, còn lớn tiếng hét lên: "Nam Cung Diệp, các vị trưởng lão, bọn ta tới giúp các ngươi đây!!"

Cơ Vân Dương hai mắt trừng lớn, vô cùng kinh ngạc, vội vàng ngăn lại: "Vô Song, hiện tại chúng ta còn lo mình không xong nữa là, đợi bỏ được tên gia hỏa kia rồi nói tiếp đi."

Bọn họ bây giờ làm sao có thể giúp người khác được chứ, mạng của mình còn sắp giữ không xong.

Lăng Vô Song cười nham hiểm, ném một ánh mắt đầy thâm ý cho Cơ Vân Dương, bóng dáng nhỏ xinh nhanh như tia chớp đã phóng về phía bọn người Nam Cung Diệp giữa chúng huyền thú, Cơ Vân Dương chợt bừng tỉnh, sắc mặt hơi vặn vẹo: "Tốt như vậy hình như không hay lắm đâu."

Nói là nói như thế, ai ngờ gia hỏa Cơ Vân Dương này sờ sờ cảm, cười hắc hắc hai tiếng, nháy mắt cũng ra sức kiểng mũi chân chạy về phía đám người Nam Cung Diệp, đương đầu lớn tiếng nói: "Nam Cung huynh, các vị trưởng lão, bọn ta tới giúp các ngươi."

"Ngao ——" Một con Thanh Lang nhào tới cản trướng Nam Cung Diệp, giây tiếp theo đã bị một kiếm của hắn chém thành hai nửa, máu thịt bay tứ tung.

Bỗng dưng bị hết tốp huyền thú này lại đến tốp huyền thú khác bao vây, bọn họ lúc này đã sắp không xong, mặt mày ai cũng xám như tro, ngay cả hai lão giả áo xám cũng bị thương không ít. Lúc này, mọi người ngẩng đầu thấy hai người họ chạy như bay mà đến, đó chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mọi người ai cũng nói thầm trong lòng: nữ tử này quả nhiên là người sống có nghĩa khí, dĩ nhiên lại ra tay tương trợ.

"Thật tốt quá rồi, là Vân Dương ca ca." Nam Cung Tuyệt sợ tới mức chỉ dám trốn sau lưng mọi người, cũng bị thương không ít.

Chỉ là... hai người bọn họ còn chưa tới nơi, đám huyền thú bu xung quanh vốn hung hãn lại bỗng dưng run rẩy, như cảm giác được thứ gì đó rất khủng bố đang tiến đến, tốp năm tốp ba chân tay run run, ánh mắt rồi rít sợ hãi, vội vã tản ra.

Nam Cung Diệp mặt mày dính máu, đương đầu lên nhìn thì thấy sau lưng bọn họ phát lên từng trận từng trận đất cát cuộn cuộn, cây cối sụp đổ, tức khắc liền thấy sóng lưng tê rần, đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm không tốt.

"Đứng lại, các ngươi không được lại đây!" Hai lão giả áo xám cũng nhận ra có gì đó không đúng, thất thanh hét to, ý đồ muốn ngăn cản hai người bọn họ đang chạy như bay mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Uy quyền của vương giả

Lăng Vô Song cùng Cơ Vân Dương phảng phất như không nghe thấy, phóng vài bước vọt tới bọn họ, sau đó còn tuyên bố muốn hỗ trợ. Giữa ánh mắt đại ra của đám người, các nàng không ngừng một bước, chân mau lẹ nhảy lên một cái nữa, thoáng chốc đã lướt qua bọn họ mà chạy tiếp.

Có vài người vẫn chưa nhận ra ý đồ của bọn nàng, chưa hiểu sắp xảy ra chuyện gì, chỉ thấy chúng huyền thú xung quanh đột nhiên tản ra, lòng vui mừng không thôi, tưởng mình đã bảo vệ được cái mạng nhỏ rồi, nhưng vậy thì hai người kia chạy cái gì? Nam Cung Tuyệt cũng thấy nghi ngờ, thân sắp lâm vào đại nạn mà không biết, ngược khuôn mặt dơ bẩn lên khó hiểu nhìn theo bóng người đám Lăng Vô Song.

"Đùng đùng đùng....."

Bên tai bỗng bùng lên một tiếng vang lớn, cùng theo đó là cỏ cây tung bay tán loạn, trông không khác gì một con đại hồng thủy ập đến. Cự xà như con trâu hoang đang điên cuồng phá nát lớp cây cối cản trở nó, thân rắn đỏ tươi khổng lồ cao mấy trượng, bò trườn tới đâu đất đá tung bay tới đó!

"Aaaaa....."

Nam Cung Tuyệt đầu tóc hỗn loạn thét lên một tiếng kinh thiên động địa, sợ tới mức muốn ngất. Cự xà nghe thấy mắt đột nhiên tỏa sáng nhìn về phía Nam Cung Tuyệt, cặp ngân giác sắc bén như chùy thủ vung về phía đám người đang ngơ ngác đứng bên đó.

"Chạy!"

Nam Cung Diệp là người phản ứng đầu tiên, một phen tóm lấy Nam Cung Tuyệt nhanh chóng xoay người chạy, hai lão giả áo xám theo sát phía sau.

"Trời ơi, là Độc Long cấp chín."

Một hàng mười mấy người vội phục hồi lại tinh thần, sợ tới mức mặt mày trắng bệch, quý khóc sói gào mà chạy như điên.

"Xè xè....."

Đuôi rắn quét ngang một cái, hàng đại thụ vây quanh đám người Nam Cung Diệp ầm ầm sụp đổ, mà tốc độ Độc Long lại vô cùng dữ dội. Công lực đoàn người Nam Cung Diệp không đồng nhất, hơn nữa còn vương bạn Nam Cung Tuyệt, thế nên nháy mắt đã bị Độc Long dí tới, lưỡi rắn đỏ tươi dính

đầy nọc độc cọ qua khuôn mặt Nam Cung Tuyết, chọc nàng ta liên tục thét chói tai.

"Oanh...."

Hai lão giả áo xám cùng nhau ra tay, huyền khí màu vàng sẫm mạnh mẽ đánh lên thân rắn, thân người bị đẩy về sau mấy bước. Thân rắn cuộn tròn, vẩy vẩy quét đuôi qua một cái, lần nữa áp đảo một mảnh cây rừng, không có chút dấu hiệu nào muốn dừng lại. Nam Cung Diệp điên cuồng đạp mũi chân, nhìn hai bóng người phía xa xa, sắc mặt tối tăm đến đáng sợ, cấp tốc đuổi theo.

Mà đám Lăng Vô Song chạy phía trước không hề chậm trễ, nhanh hơn cả thỏ, khoảng cách giữa hai đám người nhanh chóng bị kéo ra.

"Hai vị tiền bối, công lực của hai vị quả nhiên vô cùng thâm hậu, Vô Song bội phục bội phục." Lăng Vô Song còn thời gian để quay đầu lại tán thưởng đám người phía sau, cười đến phúc hậu, thế nhưng dưới chân vẫn không ngừng một giây nào, cuối cùng dứt khoát chạy tiếp.

Nam Cung Tuyết sợ tới hoa dung thất sắc, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, điên cuồng hét lên: "Đồ vô sỉ! Đề tiện!"

Cơ Vân Dương sờ sờ mũi, cười hắc hắc hai tiếng, không thèm quan tâm, vẫn tiếp tục giơ chân chạy như điên, trong lòng lại thầm nghĩ: sau này có đắc tội ai cũng không được đắc tội với Vô Song, nha đầu thật sự quá nham hiểm, bấy chết người ta lúc nào không hay.

Hai lão giả áo xám cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nghẹn khuất muốn học máu. Thế nhưng hai người Cơ Vân Dương vẫn chạy ở đằng trước không chút cố kỵ, tốc độ còn nhanh hơn cá trạch dưới nước, ném đoàn người lại phía xa.

"Xè xè..."

Độc Long chậm rãi ngừng đầu lên lắc lắc, miệng phun ra cái lưỡi đỏ hồng, động tác cực kì thông thả, đôi mắt lại nhiễm huyết sắc mà đầy tàn nhẫn, nhìn đáng về là biết nó đã bị hoàn toàn chọc giận. Cái mồm như bòn máu há to phát ra âm thanh bén nhọn mà quý dị, thân rắn uốn lượn, bỗng dưng điên cuồng phóng tới.

"A....cứu mạng..."

Trong một cái chớp mắt, người ở phía sau hét thảm lên một tiếng, thân thể hần bị rơi trọn vào miệng rắn, Nam Cung Diệp tránh không kịp cặp ngân sắc của nó bị đánh văng lên thân cây, phun ra một ngụm máu tươi, Nam Cung Tuyết trong tay hần cũng hét thảm một tiếng, lăn xuống đất, cả người run lên bần bật.

"Cùng nhau ra tay."

Thấy tình hình như vậy, chạy trốn cũng không xong, hai lão giả áo xám chỉ có thể bắt đắc dĩ ra tay, một trái một phải kẹp cự xà ở chính giữa, huyền khí vàng sẫm lần nữa lóe ra, hóa thành lưỡi đao sắc bén mạnh mẽ phá không đâm tới cự xà!

"Công kích vào đỉnh đầu giữa hai cặp sừng, nơi đó chính là điểm yếu của nó."

Đoàn người liều chết phản kích, khỏe miệng người nào cũng đều bị tràn ra máu tươi. Chỉ là.... Độc Long đã sắp lẩn đến cảnh giới Thánh Vực huyền thú, thế nên cả người như dát lên sắc thiết, mũi kiếm sắc bén đập lên mà như gãy ngựa cho nó, còn chọc nó càng thêm điên cuồng, không có thần binh lợi khí tương trợ thì dù có hai Thiên Huyền cấp cao cũng vô dụng.

Đột nhiên.... Độc Long rút cái đầu hình tam giác của nó lại như đang cảm ứng được gì đó, ánh mắt lộ ra một tia nhút nhát, đuôi lớn đập đập, thân rắn uốn éo vài cái liền quay đầu chui vào rừng sâu, giữa con mắt ngốc lăng của mọi người, chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Chẳng lẽ nó thật sự bị giết rồi?" Nghe phía sau bỗng không còn tiếng động nữa, Lăng Vô Song ngừng lại, chân đứng vững trên một cành cây, nghi ngờ nói.

"Không thể nào, rốt cuộc bên đó đã xảy ra chuyện gì?" Cơ Vân Dương cũng ngừng lại, cho dù có xuất hiện thêm một đám người giống bọn họ thì cũng không thể là đối thủ của Độc Long, nó chính là huyền thú đang kề cận Thánh Vực huyền thú, thực lực hoàn toàn sánh ngang với phong hào Thánh giả của nhân loại.

Đám người Nam Cung Diệp bên đây càng khó hiểu hơn nữa, sao lại có cảm giác Độc Long nó giống như.... chạy trốn chết vậy?

"Rầm rầm..."

Bỗng nhiên, đất rung núi chuyển, vang lên một tiếng lớn rung trời, một loại áp lực vô hình thoáng chốc lan ra khiến thân người bọn họ bị lay động, không khí chảy chậm chậm mà nặng nề, khó thở.

"Rầm...."

Lại là một tiếng lớn rung trời, huyền khí màu xanh giống như tia chớp đánh xuống, ầm ầm kéo tới, công lực mạnh đến nỗi tạo ra vài cái hố lớn dưới bất bằng, cỏ cây tung bay, lan đến cả đám người đang đứng hình. Lần này bọn họ cũng bị loại uy lực đó đánh bay về sau, ngay cả hai lão giả áo xám cũng thấy huyết khí dâng trào, vội tránh né, nhưng cũng không tránh được phun ra một ngụm máu tươi.

"Gần đây có cao thủ tuyệt đỉnh đang chiến đấu." Cơ Vân Dương mặt tối sầm xuống rất là khó coi, rồi lại cực kì kích động, nhịp tim tăng mạnh, hai tay

siết chặt thành quyền, lẩm bẩm: "Huyền khí màu xanh, không sai được, là huyền khí màu xanh!"

Khó trách hung tàn như Độc Long mà cũng phải vội vã chạy trốn, huyền khí màu xanh, Đỉnh Cao Thần Nhân! Đó chính là truyền thuyết mà hán cả đời theo đuổi, gốc gác Thánh Đường thâm hậu nên hán gặp được không ít phong hào Thánh giả, nhưng còn Đỉnh Cao Thần Nhân trong truyền thuyết thì khác, hán chưa từng gặp được bao giờ, hiện tại sao hán không kích động cho được!!

Lăng Vô Song đột nhiên nổi lên cảnh giác, xoay người nhảy xuống khỏi cây, ánh mắt cấp tốc kiểm tra xung quanh.

"Lâu Quân Viêm, đúng là trời cũng giúp ta rồi, mau đề mạng lại!"

Từ không trung phát ra một tiếng cười to cười gió mà đến, tiếp theo là một bóng đen nhanh như "sấm đánh tia chớp" đáp xuống đất, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, người nọ vurun ra hai cánh màu đen, nhẹ nhàng chấn động, tỏa ra ánh sáng màu đen u ám, nháy mắt lại nhảy lên trời cao, tựa như vương giả kiêu ngạo đang đập không mà đứng, ánh trăng yên tĩnh cao chót vót trên kia cũng chỉ hóa thành lam nền cho người nọ.

Hai lão giả áo xám khế run run đôi môi khô khốc, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cảnh tượng trên trời cao, trái tim kịch liệt rung động, khuôn mặt già nua nghẹn đến mức đỏ bừng, phảng phất còn mang theo cuồng si, đôi tay run rẩy, ngơ ngác lẩm bẩm: "Huyền khí xanh thẳm, lực hóa thành cánh, đập không mà đi, Đỉnh Cao Thần Nhân, là Đỉnh Cao Thần Nhân!"

Không ngờ sinh thời lại gặp được cảnh giới trong truyền thuyết, chết cũng không tiếc, có chết cũng không tiếc.

Giữa bầu trời đêm lạnh buốt, một nam tử đập không mà đứng, áo choàng màu đen phủ kín từ đầu xuống chân, bao vây lấy thân hình cao to của hán, tà áo bào không gió tự động lay, không nhìn rõ được mặt, dưới ánh trăng nhàn nhạt chỉ mơ hồ nhìn thấy bờ môi mỏng ửng đỏ, ần ần còn có động cong hình như có ý nhẹ khinh thường, một lọn tóc đỏ đậm khế trượt ra khỏi áo choàng, rồi lại buông xuống trước ngực.

Đôi cánh đen trên lưng đang rộng ra hai bên, trắng tròn như ngọc dừng trên đỉnh đầu, ánh sáng màu bạc nhàn nhạt đổ xuống, hán đập không mà đứng, phảng phất tựa như một tôn sát thần thống trị cả bóng đêm!

Hắc ám, đỏ đậm, đơn giản đến vô cùng ác liệt.

Chỉ một bóng dáng này thôi, thiên địa liền thất sắc, núi sông phải lặn mình, tất cả cái đẹp của chúng sinh đều đoạt không nổi nửa sợi phong hoa của hán!

Lăng Vô Song đồng tử co rút, ánh mắt nồng đậm khấn trương, nam tử lơ lửng chính giữa mặt trăng hình như cũng phát hiện ra, hán chậm rãi cúi đầu xuống, từ bên trong áo choàng đen thẳm, ánh mắt như chim ưng mãnh liệt xuyên thấu qua cây rừng, chính xác không lầm trối chặt Lăng Vô Song, Lăng Vô Song cảm nhận từng trận sắc bén thâm thấu vào xương cốt mà toàn thân phát lạnh. Khi hai mắt bọn họ va chạm vào nhau, Lăng Vô Song nhìn thiên địa trên kia, phảng phất như muốn hăm sâu vào trong bóng đêm vô tận, thân lâm vào hồ thâm vực thẳm, cảnh giác trên người lên tới cực hạn, người nam nhân này, nguy hiểm, là nguy hiểm tột cùng!

"Ha ha ha ha, Lâu Quân Viêm, đúng là cơ hội trời cho, hôm nay lão phu muốn cho ngươi phải ngã xuống tại đây, đúc thành con đường để lão phu đạp lên trở về, một công lao lớn, đúng là một công lao lớn!"

Nơi xa xa, cùng với tiếng cười to là vài bóng người lướt qua đám cỏ thụ chọc trời, nhún lên đầu ngọn cây, theo sát mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Cuộc chiến của đỉnh cao thần nhân!

Bóng người nhảy lên ngọn cây đập không mà đến là ba lão giả mặc huyền bào, tóc bạc mảy màu muối tiêu, mặt nhăn nheo như vỏ cây, quanh thân tỏa ra tràn ngập huyền khí hùng hậu, thế nhưng lực lượng kia cũng là màu xanh thẳm!

"Ba Đỉnh Cao Thần Nhân!" Mọi người chột trùng lớn hai mắt, đây là muốn nghịch thiên sao, một người đột nhiên quát lên chói tai: "Không ổn, mau rời khỏi đây!"

Mọi người bây giờ mới phản ứng lại, vội vã tản đi, Nam Cung Diệp mắt âm trầm khó đoán, cũng phản ứng lại, tức khắc gạt mình một cái. Cao thủ giao chiến, uy lực tuyệt đối có thể dời non lấp bể, nếu bị cuốn vào trong đó thì chỉ có con đường chết.

Một lão giả râu bạc trắng chạy đến đầu tiên, chân dẫm lên ngọn cây, ngửa mặt lên trời cười to: "Không ngờ nha, Lâu Quân Viêm, ngươi thế mà lại cả gan dám xuất hiện ở đây, còn chạm mặt phải ta, rằng mắc cạ, ta xem ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu được nữa!"

Lâu Quân Viêm bị áo choàng màu đen che lấp đi dung nhan, dưới ánh trăng nhàn nhạt chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mỏng đỏ thắm nhẹ cong, đường cong cực kỳ ưu nhã, nhấp môi phát ra một tiếng cười nhạt, chất giọng trầm thấp, phảng phất như là tiếng cười đến từ nơi sâu nhất trong địa ngục!

"Không cần nói nhảm nữa, tận dụng thời cơ, nhân cơ hội hiện tại hán trọng thương chưa lành, đã bị áp chế mà mau ra tay đi." Hai huyền bào lão giả khác

cũng đuổi tới, chân đạp không khí, cả ba đứng thành hình tam giác, chặt chẽ bao vây Lâu Quân Viêm ở chính giữa, không chút trì hoãn: "Ra tay!"

Phun ra hai chữ, ba người cùng lúc ra tay, trường bào huyền sư tung bay trong gió, huyền khí xanh thăm xuất hiện dồn dập như nước sông, mệnh mỏng mà mãnh liệt, huyền lực được ngưng tụ hóa thành từng luồng lực lượng, cuồng phong thổi quét, gào rống gầm thét mà đi!

"Oanh..."

"A....." Người phía dưới đang vội vàng chạy đi, dư lực chỉ nhẹ lướt tới đã khiến đoàn người phun ra máu tươi, từ người sò sò lẫn ra hôn mê bất tỉnh, chỉ còn Nam Cung Diệp cùng hai lão giả áo xám vừa lúc tránh kịp, ức chế dòng khí huyết đang dâng lên cuộn cuộn trong lồng ngực, còn Nam Cung Tuyết được dẫn theo đã sớm bất tỉnh nhân sự.

"Lập Minh." Nhẹ giọng hừ lạnh, Lâu Quân Viêm nhẹ động hai cánh màu đen, cả người liền hóa thành một vệt bóng đen, phóng lên chỗ cao cao trên đầu ba lão giả, chỗ vừa rồi hần đứng phảng phất còn động lại chút ánh sáng, một đôi tay thon dài thò ra khỏi áo choàng, năm ngón tay quắp lại, tam son ngũ nhạc đều ở trong tay này!

(*tam son ngũ nhạc: hiểu đơn giản thì nó là từ dùng để chỉ những thứ rất to lớn. Ngoài lề: Tam son là cụm danh từ chỉ "núi thần" không có thật, còn ngũ nhạc là chỉ 5 ngọn núi lớn nổi tiếng ở TQ tượng trưng cho 5 đặc tính: trắng, hùng, hiểm, tuấn, kì)

Lực lượng màu xanh thăm đang cuộn cuộn thổi quét tới như con lốc, nhưng hần chỉ giơ lên một tay chặn lại như thế, lực lượng xanh thăm chạm đến, nó lại như rơi vào động đen không đáy, trâu đất xuống biển, nháy mắt liền tiêu tán.

Lâu Quân Viêm thấp giọng cười khê, lại thả lỏng năm ngón tay ra, cánh tay đột ngột nhẹ nhàng băng quơ vung lên một cái.

"Rầm rầm... rầm rầm..."

Một trận nổ vang lớn, trong vòng phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, không khí đột nhiên trở nên nặng nề, tựa như mây đen áp đỉnh. Một luồng ánh sáng mang theo lực lượng phá hủy vô hình tán ra theo đường vòng cung, lợi hại như chùy thủ, nuốt hết đám cây rừng, không chừa cả gốc rễ, đại thụ bay tứ tung, sông núi chảy ngược!

Luồng ánh sáng đánh úp tới, Lăng Vô Song ngưng mắt, nhanh chóng cong eo nhỏ, đạp đất tránh né, làn tóc đen bóng bị cổ lực lượng đó cắt đứt một đoạn, không ngừng tung bay trong gió, nếu năng phản ứng chậm một giây thôi, e là đầu người khó giữ rồi.

"Đây chính là sức mạnh của Đỉnh Cao Thần Nhân sao?" Cơ Vân Dương đột nhiên ngã xuống đất, mặt xám mảy tro, trong lòng lại vô cùng chấn động: "Nam nhân này rốt cuộc mạnh cỡ nào chứ, chỉ phát tay nhẹ nhàng băng quơ một cái cũng có thể tay không chấp ba người!"

Lăng Vô Song xoay người đứng thẳng, đôi tay hơi run nhưng trong đôi mắt kia lại sáng ngời, không có một chút sợ hãi.

Bụi đất đầy trời, huyền thú trốn chạy, rừng cây rậm rạp trong nháy mắt đã biến thành một mảnh phế tích rách nát.

"Vô Song, chúng ta chạy mau đi, mau lên!" Cơ Vân Dương lòng phát lạnh, đứng lên chạy về phía bìa rừng Lạc Nhật, không nên ở đây lâu, còn thêm lần nữa, phỏng chừng tới mạng cũng khó giữ.

"Người..." Trên trời cao, ba lão giả huyền bào cũng bị làm cho kinh sợ không thôi, sao có thể, Lâu Quân Viêm thân mang trọng thương, hơn nữa còn chịu giới áp chế, sao có thể phát huy ra lực lượng bậc này được chứ!

"Nó mạnh hết đà mà thôi, chờ ta tiễn người lên đường!" Mấy lão giả đều không dám tin, lão giả có chòm râu bạc trắng đưa tay làm ra hình Kinh Thiên, hét lớn: "Thiên Sát tuyệt diệt, lên!"

Ba người cùng giơ hai tay lên trời, bày ra đại trận, huyền lực xanh thăm tràn ngập trời cao hợp thành một cái cột dựng lên từ đất bằng, mây đen áp núi non dày đặc một phương, gió nổi mây phun!

Lăng Vô Song ngược lên nhìn bóng đen đang đạp không mà đứng trên cao, trong đôi mắt mắt trong trẻo chột lóe qua một tia kì dị.

"Trò mèo!" Lâu Quân Viêm nhẹ câu môi mỏng cười khinh, thân hình không chút nhúc nhích, hai cánh sau lưng nhẹ cử động một cái rồi liền tản đi cùng gió, bóng đen thon dài đứng lơ lửng giữa mặt trăng, môi mỏng chậm rãi phun ra mấy chữ: "Thiên Sát, xuống!"

Ngón tay thon dài nhẹ nhấc, khơi lên một luồng sáng tinh khiết mờ nhạt, thế nhưng lại có màu đen tím!

"Không, không thể nào, không thể có chuyện này được." Ba lão giả thân thể cứng đờ, như thấy lệ quỷ, hai tròng mắt như muốn lọt ra khỏi hốc mắt, dày đặc tơ máu, quát to: "Đi mau, đi!"

Không biết vì sao, ba người bỗng nhiên cùng thu tay về, tựa như phía sau có lệ quỷ rượt đuổi mà liều mạng chạy như điên, trong lòng bọn họ chấn động kinh trời, Lâu Quân Viêm thế mà lại không bị giới áp chế ảnh hưởng, bọn họ cần phải báo lại cho chủ thượng chuyện quan trọng này.

"Muốn đi? Chờ đã!" Lạnh lùng phun ra vài chữ, ánh sáng màu tím chột lóe, Lâu Quân Viêm vron một tay bửa ra, ba cột huyền khí màu xanh mờ hồ còn ần ần có một vài tia màu tím giống như gió lốc đang nghịch chuyển mà bắt đầu theo hình cung chém về phía ba lão giả đang chạy trốn, thế không thể đỡ!

"A....."

Bị con lốc xé rách, ba lão già hét lên thảm thiết rung trời, một vài thị vệ Đông Lâm may mắn còn sống bên dưới tức khắc cảm thấy lạnh cả người, lưng lay sắp ngã, ba Đỉnh Cao Thần Nhân như thế, mà hần chỉ cần một chiêu đã có thể diệt sạch!

"Mau chạy, trở về bẩm báo chủ thượng!" Hai lão già hợp lực quăng người còn lại ra xa mấy trượng, sau đó cả hai xoay người quay lại hướng Lâu Quân Viêm, mạnh mẽ nghịch chuyển khí tức trong cơ thể, bọn họ thể nhưng lại *tự bạo! Dư âm cấp tốc khuếch tán, muốn chặn đường đuổi giết của Lâu Quân Viêm.

(*tự bạo: là tự làm mình nổ tung. Đưa huyền lực vào cơ thể từ từ dựng nên sức mạnh thì là tu luyện, còn kích cho sức mạnh của mình chạy ngược làm kinh mạch phát nổ thì gọi là tự bạo. Mức độ phá hủy sau khi tự bạo mạnh hay yếu tùy thuộc vào sức mạnh của người tự bạo.)

Lâu Quân Viêm khoanh tay trước ngực, tay phải nhẹ phẩy, cán cân nghịch chuyển, lực lượng tự bạo đang tràn về phía hần không còn sót lại chút gì, thêm một đạo huyền khí màu xanh lẫn tím chọt lóe, chém xuyên qua lưng lão già cuối cùng, người nọ đang chạy, thân hình bỗng cứng lại giữa không trung, ngã xuống.

Lúc này, ngay dưới áo choàng, từ khoe môi Lâu Quân Viêm tràn ra một vết máu đỏ thẫm, không ai thấy được.

Ai ngờ, Lâu Quân Viêm chỉ tùy tay chuyển hướng lực lượng tự bạo đó qua chỗ khác mà thôi, thế nhưng lại đưa cổ lực lượng đó càn quét về phía Lăng Vô Song, lực lượng tự bạo của hai Đỉnh Cao Thần Nhân dữ dội khủng bố cỡ nào, hơi thở sắc bén che lấp trời đất, ngừng cuồng mà đến!

Lăng Vô Song rút lại đôi đồng tử, không phải xui xẻo như thế chứ? Đồng thời vội vàng nghiêng người qua, lại phát hiện vẫn không thể tránh thoát, khí thế điên cuồng như thế, căn bản không cách nào ngăn cản được, bóng dáng nhỏ xinh phảng phất như lọt xuống biển sâu, không thể di động được nửa bước, răng bạc cắn chặt, không xong rồi.

"Vô Song, mau tránh ra!" Cơ Vân Dương sợ hãi kêu lên, nhưng cũng ngăn không kịp.

Trong chớp nhoáng, bóng dáng đập không mà đứng nghe thấy, ánh mắt đỏ sậm hơi đổi nhìn sang phía nàng, lông mày trong bóng tối ần ần nhần lại, gợn tay, một vệt ánh sáng mờ mờ như ánh trăng nhân nhật lóe ra.

"Oanh...."

Lực lượng tự bạo của hai lão già Đỉnh Cao Thần Nhân hoàn toàn trải rộng ra, đất cỏ tựa như giấy mỏng mà bay lượn thành tầng tầng lớp lớp, lộ ra đá vụn hạt cát, cát vàng tràn ngập nơi nơi, Lăng Vô Song chỉ cảm thấy lồng ngực mình căng cứng, hai tai ù ù, đầu óc tối sầm, đã hoàn toàn mất đi tri giác, lâm vào trong bóng tối vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Huyền thú thần bí

Chỗ này là một u cốc, có hoa thơm chim hót, sương mù trắng ngà lượn lờ khắp xung quanh, một mảnh cỏ xanh non cao dài nửa thước, giọt sương thoảng nhìn như viên trân châu trong suốt tô điểm thêm cho khung cảnh. Một bạch y nữ tử nằm trên đó, dung nhan trắng bệch nhợt nhạt giữa cánh đồng hoa cỏ xung quanh.

Được màng ánh sáng ảm áp từ phía chân trời đập lên người, nữ tử tuyệt sắc ngủ ngon vô cùng.

"Xuy...."

Không biết qua bao lâu, Lăng Vô Song đưa tay xoa nhẹ giữa mày, mở đôi mắt mông lung buồn ngủ ra. Lúc này mới sinh ra lòng cảnh giác, đột nhiên xoay người ngồi dậy, nàng đang ở đâu?

Quan sát cảnh vật chung quanh, Lăng Vô Song nhẹ nhõm thở phào một hơi, hần là rừng Lạc Nhật rồi.

Lăng Vô Song đứng dậy phui phui cỏ trên người xuống, khẽ nâng mắt nhìn lên trên, chỗ này là một cái vực sâu chót vót như bị kiếm thần chém đứt, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy mây mù dày đặc, không thấy được đáy cốc, xem ra nàng đã bị rơi xuống giữa vách núi, ngay trên một mỏm đá cheo leo được hình thành từ thiên nhiên.

Lăng Vô Song hơi lắc lắc cổ, rồi lại cử động tay chân, nàng không thấy có gì khác thường, ngay cả chút đau đớn cũng không có. Thật khó hiểu, nàng bị lực lượng tự bạo mang tính hủy diệt mạnh mẽ của hai Đỉnh Phong Thần Nhân quét đi, còn cuốn rơi xuống vách núi như vậy, theo lý thuyết không chết cũng bị tàn phế, nhưng bây giờ nàng thể nhưng lại không tổn hao chút lông tóc gì, có chuyện gì vậy?

Đột nhiên nàng khẽ rung mình, trong đầu bỗng xuất hiện một đôi mắt tối tăm, sâu không thấy đáy, giống như một hồ thâm vực thẳm. Là nam nhân kia, không sai, nhất định là nam nhân kia ra tay giúp nàng, Lăng Vô Song bỗng thấy bức mình căn cứ mỗi, hai tay siết chặt thành quyền, đôi mắt âm u mờ

mật. Ở thế giới này, thực lực của nàng còn không đủ mạnh.

Sau một lúc lâu, Lăng Vô Song lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục cất bước trên đường. Xem ra tạm thời không tìm được thần trúc Tử Vân và quả Thiên Xích Chu rồi, vẫn nên đi về trước rồi nói sau, đảo mắt cẩn thận đánh giá tình hình xung quanh tìm đường ra, chợt... Lăng Vô Song không biết thấy gì, đột nhiên trợn to hai mắt.

Không... không phải chứ, này... nàng được may mắn như vậy ư?

Chỉ thấy cách đó không xa có một dòng nước màu trắng ngà tràn ra từ khe vách đá, sau mấy đường uốn cong lại tụ thành một hồ nước cạn rộng lớn, mặt nước trong vắt thấy đáy, sâu không được ba tấc, sương mù lượn lờ, xung quanh xanh um, bướm bướm bay lượn đầy trời. Khắp nơi mọc đầy thiên linh địa bảo!

Nấm Thấm Cốt Ngọc vạn năm, cỏ Đế Hoàng Xà Linh, cỏ Vô Ảnh, dây leo U Đằng Cổ, hoa Xích Huyết Lăng... mọc lít nha lít nhít, xanh trắng hồng thắm, đủ màu sắc, sinh trưởng xung quanh bờ đầm, linh khí mênh mông, lung linh như tiên cảnh.

Mỗi một gốc cây gốc cỏ, mỗi một đóa hoa lạ, chỉ cần mang ra ngoài một cây thôi cũng đủ khiến bên ngoài tranh giành đến bể đầu, nhưng những thứ đó ở đây lại tràn lan như cỏ dại, mọc lên đầy đất như nấm. Ngay cả Lăng Vô Song đều không nhận được mà nhìn đắm đắm, trán ướt đẫm mồ hôi, lần này nàng có được tính là trong cái rủi có cái may không?

Nếu sớm biết như vậy, nàng cần phải liều sống liều chết đi tranh giành với miệng rắn làm gì, tiện tay ngắt một gốc thảo dược ở đây đều vượt xa Long Xà Lan. Nhưng được thì cũng có phân chủng loại, dù là thảo dược đơn giản nhất cũng có giá trị riêng của nó, giống như dược cảm mạo tất nhiên trị không hết bệnh động kinh rồi, Lăng Vô Song đang tự an ủi bản thân mình như thế.

Cách nàng hơn mười bước, đá xanh rêu mốc, kè sát vách núi chính là vài gốc trúc tươi tốt bùng bùng sức sống, thân cây cao ráo, đường cong rõ ràng, khí tím lượn lờ, lọn gió trong vắt lướt qua khiến cho vài lá trúc tím nhạt lay động nhẹ nhàng.

"Thần trúc Tử Vân, đúng là không phí chút công phu mà." Lăng Vô Song vô tình nhìn thoáng qua, cất bước đi đến bên vách núi, mặt lộ ra vui mừng, cũng không tránh khỏi nghi hoặc, cảm thán nói: "Đây rốt cuộc là nơi nào mà lại có thể sinh sôi ra nhiều thiên linh địa bảo như vậy."

"Vô Giá" Đột nhiên Lăng Vô Song kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, bước nhanh đến trước một cây thân thấp, người thanh lãnh như nàng cũng không tránh khỏi kinh ngạc, thất thanh hét lên: "Cả thứ này cũng có ư!"

Cây cao tới chừng nửa người, cành lá hình thoi, sum xuê xanh um, đỉnh ngọn sinh ra ba quả to cỡ trứng gà, vỏ cùng mọng nước, đỏ tươi ướt át, giữa đám sương lượn lờ mờ mờ lộ ra mùi hương của thịt quả.

Vô Giá, không hạt không hoa, trăm năm khó gặp, nó còn có một cái tên khác gọi là Thánh Quả, ý nghĩa như tên, một trái Vô Giá có thể bồi dưỡng ra một phong hào Thánh giả! Cường giả cấp Thánh, đầu lĩnh một phương! Trong dân số trăm triệu của Đông Lâm chỉ có hai người, nghe nói Kiếm thánh Lý Thiên Nhất của Hộ Quốc phủ cũng vì may mắn có được một quả Vô Giá mới được một bước lên trời, từ đó có thể thấy được mức độ trân quý của nó, gọi nó là vật báu vô giá cũng không quá.

"Thật tốt quá!" Lăng Vô Song cong cong môi đỏ, đôi mắt sáng rực.

Lăng lão gia bây giờ đang kè cạnh ở cuối bậc Thiên huyền, nếu ăn một quả Vô Giá, trong thời gian ngắn chắc chắn có thể trót lọt bước vào hàng ngũ phong hào Thánh giả rồi. Nếu đan điền Tử thức được chữa khỏi, có đan dược Trúc Cơ của nàng điều trị, cùng với một thân thực lực bậc Thiên huyền mười năm trước của thức, trong vòng một năm cũng nhất định đột phá được một cấp!

Dưới vui mừng, Lăng Vô Song cẩn thận vươn tay ra, chuẩn bị hái quả, cố ý cẩn thận không làm quả bị trầy xước.

"Hô...."

"Oanh...."

Trong khoảnh khắc đó, một luồng lửa đột nhiên phóng đến!

Lăng Vô Song cấp tốc nghiêng đầu né, bóng dáng màu đỏ cơ hồ xẹt qua chớp mũi nàng, vô cùng nóng, nóng đến một con đại hãn cũng có thể bị chưng trong nháy mắt. Lăng Vô Song nhanh chóng tránh đi, hai chân nhún mạnh một cái cả người liền lưu loát lộn một vòng trên không, thối lui hơn mấy trượng, quỳ một gối, một tay chống đất, ngẩng đầu nhìn lại "thứ vật quý" kia.

Ánh bình minh chiếu rọi đầy trời, một đoàn vật thể không biết tên, đỏ đậm như chứa đựng ngập tràn hồng hà, thân đỏ tươi, lơ lửng giữa không trung như một ngọn lửa, tốc độ di chuyển rất nhanh, nhảy qua nhảy lại, không thể thấy rõ hình thù.

"Lửa cũng biết cử động?" Lăng Vô Song kinh ngạc, nàng thật con mẹ nó gặp quỷ rồi, không biết nên khóc hay nên cười đây, sao chuyện gì cũng bị nàng gặp thế này.

"Vèo...." Vật thể màu đỏ phảng phất từ trên trời giáng xuống, sau đó dừng lại dưới tàng cây quả Vô Giá, Lăng Vô Song vừa nhìn rõ, khóe mắt hơi run rẩy, không ngờ thứ nháo ra tiếng động lớn như vậy thể nhưng lại là một tiểu tử như vậy.

Dưới cây thân thấp xanh biếc là một sinh linh nhỏ bé đáng yêu, lớn bằng bàn tay, toàn thân lửa đỏ, cả người tựa như một con chồn nhỏ vậy, khóe mắt đỏ

đậm, dầu vết lửa đỏ để lại rời rạc như bị đao cắt ra, hai lỗ tai lắc lắc và hẹp dài như hồ li. Bốn chân ngắn ngắn đáng yêu bị lông tóc lửa đỏ bao trùm lấy, trông mất sắc bên, móng vuốt nhỏ nhỏ vươn ra từ cục thịt béo mập.

Tiểu sinh linh đầu nhẹ ngược, hai lỗ tai từ đồng lông xù dựng thẳng lên, đôi mắt đen nhánh ướt át như hai viên đá quý hơi hơi rung động, nhìn chăm chăm Lăng Vô Song.

"Pi pi, chi chi."

Nhìn chăm chăm một lúc lâu, tiểu sinh linh kia tiếp theo nhảy nhót lung tung, nhe răng trợn mắt, phát ra tiếng pi pi chi chi, tỏ ra như mình đang bắt mồi.

Lăng Vô Song nhẹ nhấp môi đỏ, đứng dậy, ánh mắt hơi tối xuống, nhưng tuyệt nhiên không hề coi khinh tiểu sinh linh trước mắt, tốc độ thật không đơn giản, còn có ngọn lửa quanh thân kia nữa, càng quý dị hơn vạn phần. Chẳng lẽ nó muốn nàng buông bỏ quả Vô Giá vốn đã sắp tới tay này?

"Vị này... Chồn huynh." Gọi vậy chắc ổn đi, tuy không biết tiểu gia hỏa này là đực hay cái, là chủng loại gì. Lăng Vô Song câu môi cười nhẹ, dùng ngữ khí thương lượng nói: "Linh dược này vô dụng với huyền thú, hay là chia cho ta nửa được không?"

Lăng Vô Song nhìn không được khế co giật khoe miệng, trên mặt cười đến vô tội và như đang muốn lừa bán tiểu bằng hữu vậy. Nàng âm thầm khinh bỉ chính mình, thật là không ra gì, nàng thế nhưng lại đi cò kè mặc cả với một con huyền thú, sao lại có cảm giác như bản thân đang bắt nạt một tiểu hài nhi thế này.

Chỉ có huyền thú tới cấp bậc Thánh Vực mới có thể sơ khai linh trí, nghe hiểu tiếng người, Lăng Vô Song âm thầm liếc mắt đánh giá thân thể nhỏ bé không đủ hai lượng thịt trước mặt, sẽ không phải là huyền thú cấp một cấp hai đó chứ, nó có thể nghe hiểu sao? Bất quá tốc độ của nó nhanh như vậy, chẳng lẽ là chồn biến dị?

Ai ngờ Lăng Vô Song vừa dứt lời, tiểu gia hỏa lại hé răng bạc ra như cố ý khiêu khích. Cái chân lông lá ngắn ngùi duỗi ra, thuận tiện hái một gốc Thanh Tham nghìn năm bên cạnh, bốn chân nhỏ cùng ôm bầu lấy nó, bắt đầu nhai lộp lộp lộp lộp, cái miệng nhỏ bị nhét phình ra như bánh bao, mặt mày lại như rất ghét bỏ mùi vị này.

Lăng Vô Song tức muốn học máu, gốc Thanh Tham nghìn tuổi kia ít nhất cũng có giá mười vạn lượng hoàng kim. Nếu luyện ra được, giá trị càng tăng không phanh, trời ạ, tiểu sinh linh này... thế nhưng một ngụm của nó nuốt tận hai mươi vạn lượng hoàng kim, biểu cảm lại như đang ăn rau cải trắng, còn tỏ ra ghét bỏ cực độ!!

Nhìn bộ dạng trâu nhai mẩu đơn của tiểu gia hỏa, mặt mày còn tỏ ra buồn khổ ghen ghét, Lăng Vô Song liền muốn hung hăng đánh nó một trận.

Đột nhiên, đôi mắt nàng lưu chuyển như có làn sóng đang vỗ về bên trong, khoe môi cong lên, nàng nhấc chân nhẹ nhàng bước đến, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Mấy loại cây cỏ trái quả này thì có gì ngon chứ, thử trên tay ta còn ăn ngon uống tốt hơn mấy thứ đồ chơi vật này nhiều."

chap hoàn thành lâu rồi nhưng hôm nay mới đăng nè, dạo này mình hơi bận nhưng sẽ cố sắp xếp để tuần nào cũng có chap, các tình yêu ủng hộ với nha.

Lịch post tháng 3: 2 - 3 chap / 1 tuần (tuần thi sẽ giảm chap, qua thi bù)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Lừa gạt tiểu thú

Tiểu sinh linh hướng bốn chân lên trời, ôm Thanh Tham vạn năm nhai rôm rộp, nghe Lăng Vô Song nói, nó liền lập tức vứt nửa cây Thanh Tham còn lại một nửa như vứt cỏ dại. Xoay người bay lên, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, chớp chớp, giống như có chút không tin.

Lăng Vô Song nhẹ nhếch đuôi mày, không phải đâu, nàng chỉ thuận miệng nói mà thôi, vật nhỏ này thật đúng là đồ tham ăn.

Nhưng trên người chỉ có một ít lương khô, thật đúng là không có gì ngon lành.

Sau khi Lăng Vô Song cân nhắc một lúc lâu, mắt đột nhiên sáng ngời, từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ, đổ đan dược nàng vừa luyện được mấy ngày trước ra. Tùy tay đổ hơn mười viên vào lòng bàn tay, uốn gối ngồi xổm xuống, nhìn tiểu sinh linh rục rủa, khẽ cười nói: "Thứ trong tay ta ngon hơn mấy loại cỏ cây kia của ngươi rất nhiều, không tin ngươi nếm thử xem!"

Bảo vật trời đất đều có thể bị vật nhỏ này ăn như cải trắng, cho nó đổi khẩu vị thử. Đan dược trong tay Lăng Vô Song hình dạng cân xứng, óánh ánh long lanh, mùi hương bức người, đan Trúc Cơ Thiên Tâm cơ bản nhất có mùi vị ngọt ngọt ngon miệng, hồng nhuận mê người.

"Pi pi..." Tiểu sinh linh hoá hồng nghiêng nghiêng đầu, con ngươi tròn xoe run run, tựa như không tin.

Chỉ nghe một tiếng vèo, một cái bóng màu đỏ xẹt ngang qua, tiểu sinh linh lông xù xù đã đặt hai chân trước trên tay Lăng Vô Song, cái đuôi ngoắc trái ngoắc phải, đầu lười phẩn nộn quét qua... hơn mười viên đan dược liền lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Lăng Vô Song cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp, nhếch môi cười mỉm, được chạm vào lông tơ của vật nhỏ, rất thoải mái. Vật nhỏ cuộn đi hơn mười viên đan dược, nhanh chóng xoay người nhảy xuống đất, cách Lăng Vô Song xa xa, trong miệng nhai rộp rộp rộp, lăn lộn dưới đất, móng vuốt sờ sờ cái bụng lông lá, kêu to pi pi chi chi, trông rất là vui vẻ.

Lăng Vô Song vỗ vỗ tay, đứng lên: "Thế nào? Ta không lừa ngươi đúng không, so với mấy loại cây cỏ ngươi ăn ngon hơn nhiều đi."

Thăm nghĩ trong lòng, vật nhỏ này xem ra là thiếu đánh, trước kia ăn nhiều thiên linh địa bảo thì chê, lúc này chỉ ăn vài viên đan dược được luyện chế từ dược liệu bình thường nhất lại có thể ăn ngon vui vẻ như vậy.

"pi pi, chi chi" Vật nhỏ ăn xong, nhảy lên một khối đá xanh nằm sát biên vực sâu. Nó giống như một con cún nhỏ, bốn chân quỳ rạp trên đất, xù lông dựng thẳng lỗ tai lên, ngoan ngoãn nằm ở đó. Ngược đôi mắt đen nhánh đáng thương lên nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, nó còn muốn còn muốn nữa.

Thấy vậy, Lăng Vô Song liếc nhìn sang tiểu sinh linh trên đá xanh, đôi mắt nhàn nhạt bỗng dưng giáo hoạt như hồ ly, hỏi: "Muốn ăn nữa sao?"

"Pi pi" Tiểu gia hoá nghe vậy, nháy mắt vui mừng.

"Biết làm trò gì không?" Lăng Vô Song lại đồ ra hơn mười viên đan dược vào lòng bàn tay, nhẹ lắc lắc bàn tay, liếc liếc sang khối đá màu xanh nằm sát vực, cười tủm tỉm dụ dỗ nói: "Ngươi lộn một vòng cho ta xem, ta sẽ cho ngươi mấy thứ đan dược này."

"Pi pi" Tiểu sinh linh đáng yêu giờ đầu lên, xù lông, đôi tai dựng thẳng lên, sau đó giờ bốn chân lên trời, mông nhỏ uốn éo một cái lộn lộn một vòng lên không trung. Sau đó lại nằm xuống ngoan ngoãn nhìn Lăng Vô Song.

"Hay quá, thật ngoan." Lăng Vô Song gật đầu, đưa đan dược trong tay cho vật nhỏ, hồng ảnh xẹt đến, lại là một lưỡi quét sạch.

Lăng Vô Song lắc lắc bình sứ, khoanh hai tay trước ngực, cười tủm tỉm nói: "Lộn thêm mấy cái nữa, ta sẽ cho ngươi nốt phần còn lại."

"Pi pi" Vật nhỏ nghiêng đầu qua một bên, giờ bốn chân lên trời như đang mừng rỡ, lại bay về chỗ đá xanh lộn nhào thêm vài vòng. Một người lộn một người đứng xem vô cùng vui vẻ. Nàng vừa xem vừa đánh giá, có lẽ vật nhỏ ngây thơ kia đang nghĩ rằng nó lộn càng nhiều thì sẽ được ăn càng nhiều đi.

"Lộn qua hướng này đi!" Lăng Vô Song tay khoanh trước ngực, thanh thoi đứng một bên chỉ điểm, cười vô cùng sáng lạn: "Lộn thêm mấy cái nữa, đúng chính là như vậy, ngoan quá."

Vèo ——

"Pi ——"

Bỗng nhiên một tiếng kêu kì lạ vang lên, mang theo một chút âm rung, chỗ vật nhỏ đứng chỉ còn để lại một chút gió xoáy, nó biến mất rồi!

Nhìn kĩ... thì ra bên kia khối đá xanh lục chính là một vực núi sâu chót vót. Vật nhỏ này vì quá vui sướng mà bất cẩn rớt xuống đó, bây giờ không biết rơi xuống đâu rồi.

"Xong xuôi!" Lăng Vô Song vỗ vỗ tay, cất bước lại chỗ đá xanh, rũ mắt nhìn mây mù lượn lờ dưới đáy vực, ngón tay mảnh khảnh khẽ xoa cằm, cười ha ha hai tiếng: "Vật nhỏ ơi, cùng ta đấu sao? Ngươi còn non lắm."

Nếu để Cơ Vân Dương thấy một màn này, hẳn chắc chắn sẽ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng, vô si, quá vô si. Gia hoá này hại người thì không nói đi, ngay cả một tiểu huyền thú cũng bắt nạt, vật nhỏ đáng thương.

Lăng Vô Song xoay người, tốc độ như gió thu cuốn lá rụng, cẩn thận hái ba quả Vô Giá xuống, nhanh chóng cướp đoạt các loại linh thảo thánh quả. Vật nhỏ kia không dễ chọc, bất cứ lúc nào có thể quay lại, nàng phải nhanh lên.

Sau khi thu hoạch xong linh dược mình cần, Lăng Vô Song đi quanh u cốc tìm đường ra khỏi đây. Nàng rời đi bằng một con đường mòn nhỏ, hai bên đường đều là cỏ thụ che trời, cành lá xum xuê dày đặc đến độ chỉ để lọt vài tia nắng ít ỏi qua đây, có tán cây dày đặc dị thường đó, cỏ cây dưới này thế nhưng lại sinh sôi rất um tùm tươi tốt.

Nhưng nàng còn chưa đi được vài bước, đột nhiên xoay người lại, lập tức đối mặt với một đôi mắt tròn xoe. Thân mình chợt cứng đờ, không phải chứ, nhanh như vậy đã trở lại? Đùa giỡn tiểu sinh linh này quá chón rồi, làm sao bây giờ.

Cách đó không xa, dưới trời lá rụng, tiểu sinh linh hoá hồng to bằng bàn tay trừng mắt nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, hai mắt sáng quắc, bụng nhỏ lên xuống gấp gáp, nghe răng trợn mắt về phía nàng, tựa như đang oán hận cái gì đó

Lăng Vô Song ngượng ngùng cười, hai tay quơ quơ: "Ta không còn nữa, thật sự không còn nữa, có bao nhiêu đã cho ngươi ăn hết ngươi."

Bây giờ làm sao đây, lúc nàng ra khỏi cửa, chỉ tiện tay mang theo một bình đan dược, nhưng tất cả số đan trong đó đều đã vào bụng nó rồi.

"Pi pi..." Vật nhỏ không vui vuron lên móng vuốt sắc bén, không ngừng chém vào một đoạn cây khô bên cạnh, miệng phát ra tiếng xì xì, thể hiện nó đang bất mãn, đang tức giận, đang vô cùng tức giận.

Lăng Vô Song thấy vậy, vô cùng kinh ngạc, móng vuốt vật nhỏ này thật sắc bén, nhánh cây khô kia chính là Tử Hắc Mộc, cứng như sắt nguyên chất, vậy mà lại bị nó chém như chém giấy. Bị chém nát tươm, thậm chí không vỡ nhìn.

Nhìn bộ dáng thờ phi phi của nó, nó tựa hồ chỉ lo hung hăng hành hạ Tử Hắc Mộc trong tay, không chú ý tới mình. Lăng Vô Song nhẹ nhàng lui về sau, lặng yên không một tiếng động mà rời đi, chớp mắt đã biến mất tại chỗ.

Chỉ là... vừa đi được không xa, chân vấp một cái, bất giác quay đầu lại lần nữa, vẫn thấy vật nhỏ ở đằng sau, vẫn ngồi xồm cách đó không xa nhìn nàng. Lăng Vô Song khóc không ra nước mắt, bất đắc dĩ nói: "Người theo ta làm gì chứ?"

Chẳng phải chỉ lấy một chút linh dược của nó thôi sao, nhỏ mọn đến nỗi như vậy, cứ dính nàng không buông, muốn quăng lại cũng không quăng được.

Cách đó không xa, bụi cỏ xanh tươi tốt còn vương sương sớm, bóng dáng hoa hồng ngồi xồm ở giữa, nhô ra cái đầu này đỏ đầy lông, đôi mắt đen nhánh nhìn nhìn Lăng Vô Song, chớp chớp chớp, điềm đạm đáng yêu.

Lăng Vô Song run run khoé miệng, sao nàng lại cảm thấy cứ như là nàng đang vứt bỏ vật nhỏ này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Hỗn Hoả Linh

"Pi..." Vật nhỏ hoá hồng nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, tiếp tục phát ra tiếng kêu đáng thương.

"Đi thôi" Lăng Vô Song bất đắc dĩ cười nhẹ, vươn tay ra, vật nhỏ liều mạng bám theo nàng như vậy, xem ra sau này còn phải nuôi thêm một tiểu tham ăn rồi.

Nghe vậy, vật nhỏ xù xù lông dựng lỗ tai lên, hồng ảnh chợt loé qua liền xuất hiện trên tay Lăng Vô Song, cái đuôi đặc ý không ngừng quắc qua trái phải, sau đó bỏ từ cánh tay lên vai nàng, uốn éo mỏng tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống.

Lăng Vô Song liếc mắt nhìn nó một cái, giờ tay cầm đuôi nó giờ lên không trung lắc lắc, cảnh cáo nói: "Đi theo ta cũng được, nhưng người phải thành thật một chút cho ta, nếu không ta sẽ bỏ người."

Vật nhỏ đáng thương bị xách ngược lên không trung, chịu đủ đau đớn.

"Cái này còn chưa là gì đâu, coi chừng ta hãm người." Lăng Vô Song hài lòng gật gật đầu, nếu mạng gia hỏa này về, nó mà không vui sẽ phóng hoá khắp nơi, đó chính là chuyện phiền toái.

Vật nhỏ đông đưa lúc lắc, phát ra tiếng kêu chi chi pi pi, ừ ừ như một miếng giẻ lau, đôi mắt ướt át đột nhiên sáng lên, nó bỗng dừng tấn công bất ngờ, giương đầu nhỏ lên, há hàm răng trắng toát cắn lên tay Lăng Vô Song một ngụm!

"A..."

Lăng Vô Song tránh không kịp, đau đến vứt nó ra, đau đớn kịch liệt khiến nàng không thể nghĩ gì khác. Trong phút chốc, một loại cảm giác nóng chảy như lửa chạy dọc theo tay phải xông thẳng về phía trước. Nó như hồng thủy cuồng bạo, vạn ngựa phi nhanh, hoá điểm đỏ đậm đi vào kỳ kinh bát mạch. Liều mạng va chạm với đại huyết kinh mạch với sức mạnh của trâu hoang, điên cuồng lan ra toàn thân!

(*Kỳ kinh bát mạch: Theo người xưa, 4 khí dương từ trên đi xuống (Thiên khí) và 4 khí âm (Địa khí) từ dưới đi lên, 8 dòng khí hóa trên giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành 8 kinh, gọi là kỳ kinh bát mạch.)

Vật nhỏ mồm mím rơi xuống trên cỏ, mắt sợ hãi nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, bộ dáng rất vô tội, nó không muốn bị vứt bỏ.

"A..."

Lăng Vô Song đột nhiên xụi lơ trên đất, cảm xúc nóng cháy khó nhịn, giống như bản thân đang bị ném vào bếp lò, toàn thân đau đớn kịch liệt, phân cân thác cốt, từng luồng lực lượng kì dị giống như dung nham đang quay cuồng và chạm vào kinh mạch. Các mạch máu trở nên đỏ đậm, không ngừng phình to rồi nứt toác, không ngừng tái tạo, từng luồng sức mạnh thần bí lần lượt chảy vào, tựa như một dòng nước ấm rót vào đan điền, một tia huyền lực xuất hiện, bắt đầu chậm chậm tái sinh, phát triển!

Xé rách kinh mạch cũ, sau đó từng luồng lực lượng cực nóng chen chúc kín mít, kinh mạch cả người đang diễn ra quá trình tái sinh.

"A ——"

Nghị lực mạnh mẽ như Lăng Vô Song cũng không chịu nổi loại đau đớn như đao kiếm khắc cốt này, nhịn không nổi nữa rống to một tiếng. Kinh mạch bị tấn công vô cùng mãnh liệt, từng lần tái sinh giống như từng lần nứt xương xẻ thịt, không phải là loại cảm giác người bình thường có thể chịu được.

"A ——"

Lăng Vô Song đau đớn đến dần dần, đồng thời cũng phát hiện thân thể khác thường, kinh mạch cả người đang bị nghiền nát khó chịu rồi lại tái sinh, cứ lặp đi lặp lại như thế, chuôi tuần hoàn tưởng chừng như vô tận không điểm kết mang theo đau đớn thấu trời. Lăng Vô Song mừng như điên, ngọn lửa kì quái kia là đang rèn kinh tẩy tủy cho nàng!

Cơ hội duy nhất, nhịn, nhất định phải nhịn được!

"Hồng Mông sơ khai, thiên địa tạo hoá, hỗn độn chi linh, bắt từ bắt diệt..."

Âm thanh mờ ảo như chỉ cách một tầng lụa mỏng, phảng phất như đến từ phía chân trời xa xôi.

Không biết qua bao lâu, Lăng Vô Song môi bị cắn nát, da mặt ửng đỏ một mảnh, sợi tóc rối béc dính vào mặt, đôi mắt đỏ đậm, xinh đẹp đến vô cùng yêu dị. Không biết qua bao lâu, đợt đau đớn cuối cùng rốt cuộc cũng kết thúc, giống như lúc nước rút, dần dần thối lui.

Lăng Vô Song cả người xụi lơ, đổ mồ hôi đầm đìa, mí mắt nặng trĩu lúc đóng lúc mở, ánh mắt xuyên thấu qua ngọn cây nhìn về phía bầu trời xanh, trong đầu hỗn độn. Năng sớm xuyên thấu qua khe hở của lá cây trút xuống mặt đất, trông như từng điểm sao sáng vẩy lên người nàng, thật sắc sỡ.

Trong mộng lung nhàn nhìn thấy một bóng người thon dài, che mắt tia sáng mặt trời bên trên, áo choàng đen thâm thẫm, ánh mắt đỏ sẫm. Thật sự không chống đỡ nổi nữa, Lăng Vô Song khép hai mắt lại liền lâm vào bóng tối. Trong đầu còn mơ mơ màng màng mảnh tiểu sinh linh đáng chết, ngất ở đây, hi vọng nàng sẽ không bị chúng huyền thú qua lại nuốt mất.

Trong u mê, cảm giác nóng rực dần tản đi, Lăng Vô Song cảm nhận có một loại cảm giác thoải mái mềm nhẹ bao vây, linh khí thuần khiết thông thấu qua từng lỗ chân lông, ôn nhuận mỗi một tấc da tấc thịt. Cả người tựa như bọt biển, tham lam hấp thu linh khí trời đất, tựa như đang đang tắm gội trong cảnh xuân, có suối nước nóng tưới xuống, có muôn cánh hoa trợ phù.

Sâu thẳm trong sơn cốc, giữa màn khí trắng đục, như sương mà không phải sương, như khói mà không phải khói.

Không biết qua bao lâu Lăng Vô Song mở mắt từ trạng thái hôn mê tỉnh táo lại, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt long lanh ngậm nước, đuôi mắt hẹp dài, con ngươi trong suốt, ần ần xúc động.

Khói lửa đỏ ghé vào trước ngực nàng, móng vuốt nhỏ nhỏ còn kéo kéo cổ áo trước ngực nàng, hai mắt nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, chớp chớp chớp. Ánh mắt nó cực kì sợ hãi, tỏ ra cực kì vô tội, thấy nàng tỉnh lại lập tức vui mừng đến nhảy nhót không ngừng chân.

Lăng Vô Song đang nằm, đột nhiên bắt lấy cái đuôi nó, vật nhỏ bị chụp trúng đuôi nên hét thảm, đuôi còn bị kéo đi giữa không trung, vô cùng đau đớn, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Gia hỏa này thế nhưng không tiếng động cắn nàng một ngụm!

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Lăng Vô Song buông vật nhỏ ra, vận khí kiểm tra tình trạng thân thể, không khỏi mở to mắt, ngạc nhiên ra tiếng, kỳ kinh bát mạch đã hoàn toàn được đã thông, vứt bỏ phế đan điển, tái sinh đan điển mới.

Thân thể nàng vốn là phế vật, luyện chế đan Tẩy Tủy cũng chỉ là muốn thử may mắn một lần mà thôi, lại không ngờ lại có cơ duyên bài trừ bất ngờ như vậy, nghĩ đến đây, Lăng Vô Song hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm tiểu sinh linh hoá hồng, ai ngờ vật nhỏ vừa thấy Lăng Vô Song nhìn qua đây, bỗng dưng dưng hết cả lông tóc, mắt mở to thêm một phần, rụt rụt đầu, nhanh chân tránh xa.

*Hỗn độn chân hoá, vạn hoá tôn sư, bắt từ bắt diệt, thiên địa chi linh!

(* ý câu trên là muốn nói tiểu sinh linh là một ngọn lửa thuần khiết cùng tuổi với trời đất, là tôn sư của vạn hoá trên đời, không thể diệt cũng không thể chết, sinh linh trong trời đất.)

Vật nhỏ này cư nhiên lại là một con Hỗn Hoả Linh!

Lăng Vô Song hô hấp có chút căng thẳng, nó cư nhiên lại là tạo hoá của trời đất từ thuở Hồng Mông sơ khai, là Hỗn Độn Chi Hoả trong truyền thuyết, nó ẩn chứa gốc gác của vạn vật. Năm đó trời đất biến động, sao trời rơi xuống, sau đó hấp thu linh khí trời đất mà thành. Qua năm năm tháng tiến hoá tu luyện, đến thời điểm hiện tại đã đủ sức mạnh đốt thiên diệt địa!

"Thế nhưng... thế nhưng lại là một tiểu tham ăn như vậy." Lăng Vô Song lắc đầu nói thầm một tiếng, thật khủng khiếp, thế nhưng lại là Hỗn Độn Chi Hoả, thế nhưng lại dưng dục ra sinh linh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Hắc thạch thần bí

Lăng Vô Song bất đắc dĩ cười cười, định ngồi dậy thì phát hiện chính mình đang nằm giữa một uông suối nước nóng, không đúng, chính xác mà nói là nằm trong một hồ chất lỏng màu trắng ngà, chính chất lỏng này đã nuôi dưỡng ra linh dược trong sơn cốc.

"Nước này... là suối nước nóng sao?" Lăng Vô Song nghi hoặc ngồi dậy.

Khó trách nàng cảm thấy cả người thoải mái như vậy, giống như được bao bọc giữa làn nước ấm, thì ra là đang nằm trong suối nước nóng thật. Cả người ướt sũng, nàng cởi bỏ dây cột tóc, tóc ướt nương theo đường cong cơ thể mà rơi xuống, cúi mắt nhìn từng giọt nước nhiều xuống khiến mặt hồ nhẹ lay tán ở phía dưới.

Hình ảnh được phản chiếu rất rõ ràng, gọn nước nhộn nhạo làm hình ảnh đứt nét nhưng vẫn nhìn thấy được, da thịt như mỡ đông, mịn màng như ngọc. Làn da nữ tử trắng sáng mềm mại, không nhiễm chút tạp chất, thoáng nhìn như bề mặt loại ngọc tinh phẩm nhất, xinh đẹp đến khiến người ta hít thở không thông. Rèn gân tủy tuy không chỉ rèn kinh mạch mà còn thể tẩy trừ hết tất cả bụi bặm tạp chất!

"Đây là có chuyện gì?" Cử động một chút, Lăng Vô Song cảm giác cả người đều tràn ngập năng lượng. Nhưng theo lý thuyết, rèn gân tủy tuy rất thương gân động cốt, nghe nói ít nhất cũng hơn cả tháng mới có thể khôi phục, vậy sao nàng lại thấy tinh lực dư thừa thế này?

"Là vì loại nước này!" Chợt, Lăng Vô Song bừng tỉnh, kinh ngạc cảm thán ra tiếng.

Nàng thật đúng là bất cần, lại lo lắng gì mà bỏ ngọc, nước suối này mới là bảo bối thật sự! Con suối cao không đủ hai tấc này nuôi lớn tất cả linh dược, nó là linh mạch nuôi dưỡng ở đây!

Nhưng... Lăng Vô Song ngẩn ra, sao nàng trở lại đây được?

Lăng Vô Song vừa đưa tay vuốt khô tóc vừa thất thần nhớ lại, sau lúc lâu vẫn chưa nghĩ ra được nguyên do gì, nên quyết định không nghĩ nhiều nữa. Nàng đảo mắt đánh giá xung quanh, có chút ngạc nhiên, có thể tạo ra một con suối nông thần kì này, nơi này chắc chắn được thiên địa linh mạch nuôi dưỡng.

"Pi pi" Tiểu sinh linh nhảy nhót trong nước, giương nanh múa vuốt.

"Làm gì?" Lăng Vô Song đứng dậy, vẩy bọt nước trên người, nhẹ liếc nó, có chút dờ khóc dờ cười: "Cần một cái còn chưa đủ, ngươi còn muốn cắn ta nữa?"

Tiểu sinh linh đứng lên bằng hai chân sau, chân trước chỉ chỉ tới nơi nào đó, kêu pi pi hai tiếng, bọt nước văng khắp nơi, nhảy nhảy về phía một bụi cây bên vách núi. Lăng Vô Song khoanh hai tay trước ngực, giữa những ngọn nước lăn tăn, đôi ủng trắng tinh dẫm lên chất lỏng trắng ngà đi lên bờ. Nàng cất bước đến chỗ nó, vật nhỏ này muốn làm gì?

Lăng Vô Song cúi đầu, đi vòng qua một bụi cây cao tới nửa người, duỗi tay tách bụi gai trên đỉnh đầu ra, sau đó nhưn mày đầy kinh ngạc, không ngờ nơi này còn có một hang động nha, nếu không có tiểu sinh linh dẫn đường e là không ai phát hiện ra nó.

Hang động nằm sau màn nước mỏng manh đổ xuống từ vách núi, hơn nữa còn bị cây cối cao bằng người che khuất, nên không ai phát hiện được. Bước vào bên trong, vách đá hai bên phát sáng lấp lánh tựa như màu ánh trắng chiếu xuống mặt nước, ánh sáng tựa như ánh sáng minh châu soi sáng suốt hang động. Nàng chậm rãi tiến vào, tiếng "chém chép" vang lên theo từng bước chân, mặt đất dưới chân như vừa rút nước, ướt át lạ kì, chất lỏng trắng ngà không ngừng thấm ra bên ngoài cửa động. Linh khí nồng đậm như màn sương đặc, tạo ra phản cốt lõi của vách đá cheo leo này.

"Đây là một nơi tu luyện tuyệt vời!" Lăng Vô Song vừa đi sâu vào động vừa cảm thán nói: "Linh khí dày đặc khác thường, nếu tu luyện ở đây, tốc độ sẽ gia tăng lên gấp mười lần, hiệu quả một năm tu luyện ở đây có thể ngang bằng với mười năm tu luyện bên ngoài!"

Lăng Vô Song mắt sáng rực, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý tưởng, nếu để Lăng gia tuyển chọn ra hậu thế tinh anh đến đây tu luyện thì...

"Pi pi"

Tiếp tục đi sâu vào trong liền thấy bóng dáng hoa hồng nhỏ bé bằng bàn tay đang nhảy nhót đầy vui sướng ở cách đó không xa. Tiểu sinh linh đang đứng trên một tảng đá to lớn, dài hơn ba mét, giống một cái giường đá thì đúng hơn, trắng bóng như ngọc, ả ả toả ra ánh sáng bàng bạc tinh khiết.

"Nơi này quả nhiên có thiên địa linh mạch nuôi dưỡng!" Lăng Vô Song tiến lên vài bước, ánh mắt rung rung như có sóng nước dập dờn bên trong, thiên địa linh mạch, tràn đầy có một không hai!

Vách đá bên trên không ngừng rỉ nước nhiều xuống giương đá bạch ngọc, nước suối trong suốt sau khi đi qua ngọc thạch mới chuyển thành màu trắng ngà, tạo nên một dòng nước cạn thấm dần ra cửa động. Tích lũy nước thành suối, bãi suối nước nóng bên ngoài tuy không cao được hai tấc nhưng lại chính là thứ được thiên địa linh mạch này tích dưỡng suốt trăm năm mới có.

Khó trách nơi này mọc nhiều thiên linh địa bảo như vậy, để dưỡng ra một khối thiên địa linh mạch cỡ móng tay thôi, chậm thì ngàn năm, nhanh thì mấy vạn năm, càng đừng nói chỉ tới một khối lớn như vậy, vì vậy việc nó có thể nuôi ra được bảo vật như thánh quả cũng không có gì là lạ nữa.

"Chỉ tiếc là nhìn được chứ không mang đi được." Lăng Vô Song thảm thán một tiếng, lòng đau đến nhỏ máu, đúng là khóc không ra nước mắt mà, khối đá có sức nặng đạt được số tấn này... một mình nàng có thể khiêng đi sao?

"Pi pi" Thấy Lăng Vô Song quên mất sự tồn tại của nó, tiểu sinh linh rất bất mãn, bộ lông đỏ đậm một mảnh, nhảy nhót lung tung, khiến bọt nước bắn tung toé vào mặt Lăng Vô Song.

"Người yên lặng chút cho ta." Lăng Vô Song nhăn mày lại, thấp giọng mắng, ánh mắt rớt cuộc cũng rời khỏi thiên địa linh mạch chuyển về phía tiểu sinh linh, lại lơ đãng nhìn thấy thêm một vật nữa, không khỏi cúi đầu nghi hoặc: "Cái này là cái gì nữa?"

Giữa dòng nước, một viên hắc thạch đứng sừng sững một góc, một hạt nước bỗng từ bên trên nhỏ xuống, bề ngoài hắc thạch nhờ giọt nước đó mà trở nên bóng loáng như viên Hắc Diệu Thạch. Hắc thạch đứng giữa dòng linh mạch trắng ngà, vô cùng nổi bật.

"Chỉ chi!" Lúc này, tiểu sinh linh hỏa hồng kích động bất thường, nhảy nhót khiến nước văng tứ tung, nghe răng trợn mắt, không ngừng kêu to, móng vuốt kéo kéo cổ tay áo Lăng Vô Song, con người đen nhánh toả sáng như ánh sao lung linh lúng liếng nhìn chăm chăm hắc thạch, rất vội.

Lăng Vô Song có chút tò mò, tiểu gia hỏa này tới Thánh Quả còn gần như cục đá, nhưng bây giờ nó hình như cực kỳ để ý tới viên đá đen nhánh kia. Xem ra thứ này không đơn giản, Lăng Vô Song giờ hai ngón tay ra kéo viên đá lên, nhưng bất ngờ là nàng không thể lay động được nó.

"Đây là chuyện gì? Kéo không lên, chẳng lẽ nó mọc lên từ nơi này???"

Lăng Vô Song dùng sức hơn nữa kéo nó ra, hình như bên dưới hắc thạch có cái gì đó nhúc nhích, giống như giấp hút vậy, ngoan cố bám vào linh mạch.

"Cục đá mà cũng mọc rễ." Lăng Vô Song cắn răng, âm thầm tăng thêm lực ở tay, "phốc" một tiếng, nước văng toé khắp nơi, rốt cuộc cũng nhỏ được viên đá. Một viên hắc thạch không lớn không nhỏ tựa như một hạt mầm, đáy của nó mọc đầy gân mạch mỏng manh màu xanh lá, mỏng như tơ nhện, lúc lắc như xúc tua. Nó nhúc nhích uốn lượn vài cái trong không khí, ngay sau đó lại biến mất không tung tích, hắc thạch khôi phục lại vẻ ngoài bóng loáng như ban đầu.

"Sức mạnh của sinh mệnh này thật cường liệt, đây rốt cuộc là cái gì vậy?" Lăng Vô Song cầm hắc thạch trên tay, cảm giác nó có rất nhiều linh khí, sức mạnh sinh mệnh của nó cuộn cuộn xuyên thấu qua lòng bàn tay, chui vào lỗ chân lông trên người, hô hấp cũng trở nên thoải mái hơn mấy phần.

Hắc thạch mọc lên từ dưới đất, khí tức cổ xưa mà thần bí, mang theo loại cảm giác quen thuộc thân thiết.

"Tiểu Cửu, đi thôi, trở về thưởng cho người một cái đùi gà to." Tiểu sinh linh thích kêu pi pi, Lăng Vô Song thuận miệng đặt tên cho nó là Tiểu Cửu.

"Pi --" Tiểu Cửu vô cùng vui mừng, xẹt qua cái vèo, tiểu sinh linh lớn bằng bàn tay vậy mà lại lên ngồi xỏm lên đầu Lăng Vô Song. Móng vuốt nho nhỏ vuốt vuốt chom lông màu đỏ trên trán, ngẩng đầu ưỡn ngực, uy phong凛凛.

Lông tơ tinh xảo đỏ rực phối với một đầu tóc đen nhánh, càng làm nổi bật thêm da thịt nõn nà của Lăng Vô Song, khiến nàng đẹp đẽ lạ thường.

"Cái tiểu tham ăn này thật là, vừa nhắc tới ăn là nghịch ngợm như vậy." Lăng Vô Song khẽ cười một tiếng, tùy tay cất hắc thạch vào lồng ngực, tạm thời chưa biết được nguyên do của nó, không bằng cứ mang về rồi từ từ nghiên cứu cũng được.

Trước khi rời đi, nàng còn tiếc nuối nhìn dòng linh mạch ôn dưỡng một cái, không mang đi được, Lăng Vô Song thật không cam lòng. Bước chân từ tốn chậm rãi, bỗng nhiên dừng lại, gật đầu cười hắc hắc hai tiếng, gia hỏa này thể nhưng lại lấy chúy thủ ra, hung hăng thu hoạch linh dược.

"Bảo bối như thế sao mà buông tha được chứ."

Nếu để người khác thấy, người nọ nhất định sẽ bùm trán thảm thán, chuyện này nhất định là do thổ phi vào thôn.

Lăng Vô Song từ trong sơn cốc bước ra, không chậm trễ nữa, liền chạy về không ngừng nghỉ. Tuy nàng xui xẻo bị nổ bay, nhưng lại cướp đoạt được không ít bảo bối nha, tâm tình cũng không tệ.

Lúc này nàng không biết, kinh thành Đông Lâm quốc đã sớm như bị đổ nước sôi vào, mà Lăng gia càng thêm náo loạn, gần như dốc hết toàn lực.

~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Hỗn Hoả Dục

(*Hoà Dục: đôi cánh lửa đỏ)

Lăng Vô Song tự do lướt qua cánh rừng, cảm giác cả người uyển chuyển nhẹ nhàng tựa như con chim ưng dũng mãnh, muốn giương cánh lên cao. Bên cạnh nàng có một bóng dáng nhỏ nhỏ lấp loé, Tiểu Cửu nghĩ đến nó sắp được ăn nên liền vui vẻ kêu to pí chi chi, vui mừng không thôi.

Lăng Vô Song từ trên cây nhảy xuống, bước chân chạm xuống mặt đất, phát hiện cơ thể có gì đó không đúng, nàng thể nhưng lại có cảm giác muốn bay lên, bay lên tới...

Bỗng nhiên thân thể nàng phát ra luồng ánh sáng màu đỏ nhẹ nhẹ, Lăng Vô Song lại phát hiện thân thể mình kì lạ, kinh ngạc thốt ra lời: "Có chuyện gì thể này?"

Trong lúc lơ đãng, nàng giơ hai tay lên, lại thấy có một thứ ánh sáng màu đỏ chập chòn như ngọn lửa phát ra từ da thịt mình, ánh sáng ấy dần dần khuếch tán ra tứ phía, phát triển thành một quả cầu màu đỏ thật lớn bao vây xung quanh thân thể nàng, càng lúc càng phình to ra.

"Oanh ——"

Quả cầu ánh sáng nổ được cỡ một trượng thì ầm ầm mở ra, một đôi cánh lửa đỏ chợt xuất hiện trên lưng nàng!!

Đôi cánh phát ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, hình ảnh có chút trong suốt, dài chừng một trượng hơn, từng chi tiết tinh xảo, xúc cảm mềm mại hệt như đang thật sự sờ vào lông vũ của Liệt Hoả Phượng, chỉ lung lay một cái, chung quanh liền phát ra linh tinh ánh lửa sáng lóng lánh.

"Hoả Dục?!" Lăng Vô Song không dám tin thốt lên, đôi cánh này không phải do huyền khí hoá thành, mà là Hỗn Độn Chi Hoả.

Nữ tử đứng lơ lửng giữa không trung, bạch y tung bay, lưng mọc Dục Hoả dài rộng, trông như dục hoá nữ thần. Dung nhan lãnh ngạo, cánh chim đỏ đậm, là sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ của băng và lửa, lạnh lẽo giao hoà cùng nóng cháy!

Lăng Vô Song nhìn đôi tay mình, chậm rãi nắm thành quyền, môi đỏ nhẹ cong, điều khiển bằng ý niệm, Hoả Dục sau lưng nhẹ nhàng cử động. Ngay sau đó nàng bay vọt lên cao, xuyên qua cây rừng ngợp trời, chợt ngừng lại giữa không trung, phóng mắt nhìn xuống, núi non trong rừng Lạc Nhật đều được thu hết vào đáy mắt nàng.

Đôi mắt đen bóng của Lăng Vô Song sáng ngời, Tiểu Cửu phía sau ra sức đuổi theo nàng, bắt lấy ống tay áo, rồi bò lên đỉnh đầu nàng ngồi xồm xuống, móng vuốt nhỏ không ngừng quơ loạn, nhìn là biết nó đang vô cùng hưng phấn.

"Ha ha ha, thật tốt quá!" Lăng Vô Song nhẹ động đôi cánh, sợi khóc bay múa giữa không trung, tiếng cười trong veo như tiếng chuông bạc vang vọng khắp Lạc Nhật, tức khắc nàng có cảm giác rất tự hào. Thời điểm hiện tại, đứng nói là cường giả Thiên huyền, ngay cả phong hào Thánh giả cũng không cách nào làm được như nàng đâu!

Liền tính là đánh không lại đi, nếu nàng chạy, ai có thể đuổi kịp chứ??

Chân sau nhẹ dẫm trên không trung, Hoả Dục vron cao, chợt xuất hiện một vết đỏ hồng loé ngang giữa bầu trời Lạc Nhật rộng lớn.

Cây rừng rậm rạp, hoa cỏ xanh um tươi tốt, hai bóng người một trước một sau, người đứng phía trước là một nam tử mặc áo choàng đen, hơn nửa dung nhan bị chôn vùi trong bóng tối, vài sợi tóc đỏ đậm uốn lượn lộ ra trước ngực. Lâu Quân Viêm ngẩng đầu nhìn phía trời cao, khoé môi ửng đỏ kéo ra một độ cong nhẹ nhẹ, nước chảy không thuận, ý vị không rõ.

"Chủ thượng." Một người vừa tìm đến từ nơi xa, sắc mặt trầm ổn, nhìn theo hướng hồng ảnh biến mất, nhú mày nghi ngờ, cánh giác nói: "Chẳng lẽ lại là người của Hỗn tộc?"

"Không phải." Người này giờ vẫn đứng phía sau Lâu Quân Viêm, quanh người đeo trường kiếm đen nhánh, giọng nói không mặn không nhạt, không nói thêm vấn đề đó, thuận miệng tiếp tục hỏi: "Đã tìm được chưa?"

"Vẫn chưa, bắt quá có tìm được vài dấu vết lưu lại, chưa xác định, còn cần quan sát." Người vừa tới nói xong, có chút mờ mịt như cũ, ngược đầu trầm nói: "Không thể có chuyện này được, rốt cuộc đó là ai chứ?"

"Không cần biết nhiều." Lâu Quân Viêm rút cuộc lên tiếng, giọng nói u ám trầm thấp lại lạnh lẽo lạ kì.

Bốn phía thoáng chốc trở nên yên tĩnh, qua hồi lâu, một người mới chủ động hỏi: "Chủ thượng, vậy khi nào chúng ta trở về? Nếu bị Lí Lộc Nguyên và người của Thiên Âm cốc phát hiện chủ thượng không có ở Thiên Đình, thật sự sẽ rất phiền toái."

Lâu Quân Viêm chỉ cười lạnh khoanh tay mà đứng, không nói thêm nữa, hai người phía sau nhìn nhau, lập tức yên lặng không dám nhiều lời.

- - - - -

Mấy ngày nay trà lâu tửu quán ở kinh thành Đông Lâm nơi nào cũng chật ních người, phố lớn ngõ nhỏ ồn ào bàn tán, tiên sinh kể chuyện càng hưng phấn lạ thường, kể chuyện đến phun nước miếng đầy miệng, thiếu điều muốn sùi bọt mép.

"Chính miệng Cư Tà đạo sư kể lại, nam tử thần bí kia chỉ phát tay một cái liền tiêu diệt hết ba vị Đình Cao Thần Nhân, không nghe lầm đâu, thật sự chính là ba Đình Cao Thần Nhân đấy."

"Cái này cũng con mẹ nó dọa người quá rồi."

"Đúng vậy, thật khủng khiếp, rốt cuộc đó là người nào chứ."

"Ai mà biết được, nhưng dù là ai cũng không tới lượt mấy huyền giả nho nhỏ như chúng ta có thể tiếp xúc."

Rất nhiều nữ tử nhộn nhạo trái tim, si mê như điên: "Nếu có thể được thấy phong thái của hắn một lần, hoặc được hắn liếc nhìn một cái, vậy ta chết cũng không tiếc nha."

[Truyện được đăng tại Wattpad]

Mấy ngày trước, bốn nhân vật Đỉnh Cao Thần Nhân chiến đấu ở rừng Lạc Nhật khiến một dãy núi bị sụp lở, uy lực mạnh mẽ đến mức phá núi cản sông. Lúc ấy Thất hoàng tử Nam Cung Diệp, Thiên Tuyết công chúa và hai Hộ Quốc trưởng lão nổi danh đang ở rừng Lạc Nhật, bất hạnh bị liên lụy, ai cũng thân mạng trọng thương trở về.

Sức mạnh của Đỉnh Cao Thần Nhân chính là chỉ cần phát tay một cái cũng có thể diệt sạch thành trì một phương. Huống chi có tới tận bốn nhân vật Đỉnh Cao Thần Nhân, càng là chuyện chưa ai từng nghe qua, tín ngưỡng cuộc đời bọn họ xuất hiện như thế, điều này hỏi bọn họ làm sao không kích động cho được, sao có thể không cho người ta nhiệt huyết dâng trào?!

Chỉ trong thời gian ngắn Đông Lâm đã huyền ảo đến gió nổi mây phun, đồng thời thế lực ở khắp nơi cũng bắt đầu kiêng kỵ đề phòng, đều nóng lòng muốn kéo quan hệ với kẻ thần bí kia, nhưng khổ nỗi là không biết xuống tay từ đâu trước, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một tin tức khác là về đệ nhất công tử Đông Lâm - Cơ Vân Dương của Cơ gia, người mấy năm trước được Thánh Đường trưởng lão thu làm đồ đệ vừa trở về Đông Lâm, chọc không ít nữ tử âm thầm vui mừng. Thánh Đường đối với tứ quốc mà nói chính là thần thánh không thể xâm phạm, thậm chí còn là một loại tín ngưỡng, một sự tôn tại phía trên cao.

Có người còn đoán rằng những nhân vật thần bí trong rừng Lạc Nhật nọ là người của Thánh Đường!

Song song với hai tin tức có tính bùng nổ kia, mọi người ai cũng biết phế vật tiểu thư Lăng gia vô cớ mất tích, gia chủ nổi trận lôi đình, hạ lệnh tìm kiếm toàn thành. Nhưng như thế lại khiến cho người khắp nơi cười nhạo, còn có người châm chọc nói rằng một phế vật như nàng mất tích thì mất tích đi, tìm làm gì nữa, giữ lại cũng vô dụng, suốt ngày chỉ biết làm phiền Thất hoàng tử điện hạ mà thôi.

Mặt trời mờ mờ dần khuất sau ngọn núi phía tây, hoàng hôn đẹp đẽ biến mất vào đường chân trời, đêm tối đến như thủy triều, dần dần bao phủ lấy bầu trời xanh.

Giữa tháng giêng, đêm mát lạnh.

Lăng Vô Song không hề biết gì cả, chỉ cảm thấy kinh thành hình như náo nhiệt thêm vài phần mà thôi, nàng không nghĩ nhiều chậm rãi bước vào đại môn Lăng gia.

"Là tiểu thư." Người hầu nhìn thấy Lăng Vô Song ở cửa, biểu tình như sắp khóc bay nhanh vào bên trong hét lớn: "Gia chủ, gia chủ ơi, tiểu thư Vô Song trở về rồi, tiểu thư đã trở về rồi."

Lăng Vô Song ngẩn ngơ, mới phát hiện bầu không khí có gì đó không đúng, đại môn chưa đóng, hành lang dài vắng vẻ, đèn đuốc sáng trưng.

"Tiểu tử, ngươi còn biết đường về sao!"

Lăng Vô Song cất bước đi vào đại sảnh, miệng còn chưa kịp nói câu nào đã nghe thấy một tiếng hét to mang theo mười phần sức lực, ngược mắt liền thấy Lăng Kinh Thiên đang đi nhanh lại đây, trong con giận dữ râu ria đều muốn dựng hết cả lên.

"Đúng là Vô Song rồi." Lăng Mạc Thu tiến lên kiểm tra, giữa mày hiện lên lo lắng, thấp giọng hỏi: "Mấy ngày nay con đi đâu?"

Vô Song bỗng dừng mất tích, mấy bữa nay Lăng gia gần như huy động toàn lực cũng không tìm được một tin tức nào, hắn thật sự sợ Vô Song sẽ giống hắn, bị người ta hãm hại.

"Gia gia, Tứ thúc." Lăng Vô Song sò sò mũi ngại ngừng cười, lúc này mới ý thức được mình đã gây ra chuyện, trước kia một thân một mình quen rồi, bây giờ không ngờ mới biến mất mấy ngày lại gây ra rắc rối lớn như vậy.

Lăng lão gia cảm hận hừ hai tiếng, trừng mắt cả giận nói: "Mấy ngày nay chạy đi đâu?"

Ngữ khí lão tuy nghiêm khắc nhưng vẫn không che giấu được nôn nóng cùng lo lắng trong lòng.

"Vô Song, lần sau con ra cửa phải mang thị vệ theo, hoặc chí ít cũng phải đến nói với gia gia một tiếng, biết không." Lăng Mạc Thu nhủ chặt mày, cẩn thận quan sát thấy Lăng Vô Song bình yên vô sự mới thầm thở phào nhẹ nhõm: "Thôi được rồi, không sao là tốt rồi."

"Con đã biết." Lăng Vô Song cảm thấy rất ấm áp, ngoan ngoãn hiếm hoi trả lời, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, phát phát tay: "Các người lui hết đi."

"Vâng!" Nô bộc thị vệ nhanh chóng lui ra.

Lăng Mạc Thu thấy thế, có chút nghi ngờ, nhưng không nói gì.

"Vào ——"

Giữa không trung bỗng dựng hiện ra cái bóng màu đỏ, sau đó biến thành một tiểu hoả cầu mập mạp, vèo một tiếng, nó dừng lại trên cái ghế nhỏ màu đen kế bên Lăng Kinh Thiên

"Thứ gì vậy?" Lão gia tử hoảng sợ mở lớn hai mắt, cúi đầu mắt to trừng mắt nhỏ với Tiểu Cửu, sau khi nhìn rõ lại kinh ngạc nói: "Là huyền thú ư? Chẳng lẽ là Hoả Hồ?"

Nhưng Hoả Hồ chỉ là huyền thú cấp hai, nào có được tốc độ nhanh như vậy.

"Chỉ là một tên nhóc tham ăn mà thôi!" Lăng Vô Song không nhiều lời, chỉ cười môi cười, nói tiếp: "Gia gia, Tứ thúc, chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi, con có đồ tốt muốn cho mọi người."

Thánh quả quá trân quý hiếm hoi, rất dễ bị người ta mơ tưởng, nằng sợ lát nữa mang ra lão gia tử sẽ không nhận được sợ hãi rống lên, muốn không cho người khác biết cũng khó.

"Đồ tốt sao?" Lo lắng đến ăn ngủ không yên nhiều ngày như vậy, hiển nhiên con giận của Lăng Kinh Thiên vẫn còn sót lại chưa tiêu hết, nhìn bộ dáng thần thần bí bí của Lăng Vô Song, không để ý lắm nói: "Nhãi ranh con bớt mang phiền đến cho ta là may phước rồi."

—&-----&---

Thông báo:

° *Chỉnh sửa vài tình tiết trong truyện: Tình đại lục = Thiên Tình đại lục, Lăng Vân Tích là tỷ tỷ chứ không phải muội muội Lăng Vô Song (mình đã chỉnh sửa rồi, bạn nào đọc truyện từ lúc mới khai hồ thì đọc qua nhé, xin lỗi vì sự sai sót của mình ạ)*

° *Lịch post tháng 6 cho THVSVPQKN:*

2 chap / 1 tuần, rơi vào khoảng 18h - 21h thứ 4 và thứ 7 nhé.

-- *Cảm ơn sự ủng hộ từ các bạn!* --

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Thánh quả không hoa

Đã vào đêm khuya, màn trời hoàn toàn đen kịt, vài ánh sao vụn vặt toả sáng, trạch viện Lăng gia chủ vẫn còn lập loè ánh đèn, chiếu rọi song song cùng trời cao.

Lăng lão gia tử chấp tay sau lưng ung dung bước vào thư phòng, phải tay ngồi lên vị trí chủ vị, con nhãi ranh này việc gì mà thần thần bí bí như vậy. Lăng Vô Song theo sau vào, bộ dạng lười nhác nhàn nhã, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lăng Mạc Thu vận trường sam tối màu phát tay ngồi xuống, ánh mắt mang theo chút hứng thú, buồn cười hỏi: "Tiểu nha đầu con rốt cuộc muốn đưa ra đồ gì mà phải thần bí như vậy chứ?"

"Thật ra cũng không có gì." Lăng Vô Song cười cười giờ tay kéo một bọc lụa phình to trong lòng ra, nhặt nhẻo nói: "Lúc con ra ngoài có tiện tay hái được vài quả đại, muốn mang về cho gia gia và Tứ thúc nếm thử."

Bọc lụa trắng thuần còn chưa được mở ra, trong phòng đã thoang thoảng một mùi hương nhẹ mới mẻ, cả người thoải mái.

"Là thứ gì?" Lúc này Lăng lão gia tử mới hơi hơi nghiêm túc chồm người lên trước, đôi mắt già nua sáng ngời có thần nhìn chăm chăm bọc lụa đang từ từ được tay Lăng Vô Song mở ra, mùi hương như vậy không phải đồ thường.

Lăng Vô Song mở bọc lụa xuống, làm lộ ra Thánh Quả đỏ đậm mọng nước, kích cỡ như trứng gà, màu đỏ hồng tươi tốt sáng bóng như ngọc thạch mã não. Nàng cười nhặt nói: "Chỉ là mấy quả Vô Giá thôi!"

"Vô Giá!" Lăng Mạc Thu gầm nhẹ ra tiếng, không kiềm chế được bước đến bên cạnh Lăng Vô Song, trong ánh mắt lạnh thấu xương hình như có ánh lửa đang nhảy lên, vô cùng kích động nói: "Không sai, không hoa không hạt, đỏ đậm như máu, mùi hương hấp dẫn, thịt quả hồng nhật, con từng thấy qua

trên sách cổ, là Thánh Quả không sai được."

"Cái gì, thật sự là Thánh Quả!" Lãng lão gia từ run run râu, nhanh chân bước vòng qua bàn đọc sách đi đến bọc lụa, mặt lão hơi phiếm hồng, lão quan sát cẩn thận trái cây trong tay Lãng Vô Song, trong mắt chợt loé qua ánh sáng, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên là Thánh Quả."

Lãng Mạc Thu và Lãng Kinh Thiên ngơ ngác nhìn ánh sáng đẹp mắt phát ra từ Thánh Quả, trong khoảnh khắc đó không biết phải xử lý thế nào.

Một quả Thánh Quả có nghĩa gì là? Nghĩa là giúp một phong hào Thánh giả ra đời, thậm chí còn có thể giúp mấy thế hệ gia tộc không suy, điển hình như phủ Hộ Quốc Tướng quân của Đông Lâm đây, Kiếm thánh Lý Thiên Nhất nhờ ngẫu nhiên có được một quả Thánh Quả nên mới có được địa vị như hôm nay.

Còn Lãng gia lão, ngoại trừ một tuyệt thế thiên tài là Lãng Hạo tuổi còn trẻ đã đạt tới cảnh giới phong hào Thánh giả ra, không ai có thể như hắn nữa! Thế nhưng giờ đây Lãng Vô Song lại một lần mang ra ba quả Thánh Quả, dù là người có kiến thức rộng rãi, gia chủ một gia tộc như Lãng lão gia từ cũng không tránh khỏi trạng thái "nhịp tim đập với vận tốc ánh sáng".

"Khụ!" Lãng Vô Song ho nhẹ một tiếng, tìm kiếm chút tồn tại cho mình, lão gia tử này vừa nhìn thấy trái cây đã vội quên tôn nữ rồi sao.

"Người cái đồ nhãi ranh này, vậy mà dám nói đây là quả đại đố hả?!" Lãng lão gia tử hung hăng trừng mắt nhìn Lãng Vô Song, tức khắc liền có loại cảm giác muốn bóp chết tôn nữ rất mãnh liệt, quả đại? Nếu cái này gọi là quả đại thì trên đời này còn có cái gì gọi là bảo vật nữa?

Lãng Vô Song ngượng ngừng cười hai tiếng nói: "Gia gia, người với Tứ thúc mỗi người ăn một quả đi, còn dư một quả tạm thời giữ lại để thưởng cho đệ tử có tiềm lực của Lãng gia, con không cần mấy thứ này."

"Vô Song, Tứ thúc không cần nó." Lãng Mạc Thu không cam lòng nhìn Thánh Quả, chưa xốt lắc đầu: "Tứ thúc không thể tu luyện, dùng bảo vật bậc này cũng chỉ có thể lãng phí nó thôi, con giữ lại hai quả dư đi."

Thánh Quả tuyệt đối không giống như đồ bình thường, dù Vô Song không thể ngưng tụ huyền lực, ăn nó vào cũng có thể cường thân kiện thể, không thể lãng phí cho cơ thể phế vật này của hắn được.

"Aiii." Lãng lão gia tử thở dài một tiếng, lòng buồn một ít, lại có chút bất đắc dĩ, đan điền lão tử chưa khôi phục một ngày là nỗi khúc mắc trong lòng lão chưa tan đi một ngày.

Lời nói mất mát lại mang theo ý quan tâm của Lãng Mạc Thu tức khắc làm lòng nàng ấm lên, Lãng Vô Song cố nhét một quả Thánh Quả cho Lãng Mạc Thu, cười gian trá: "Ai nói Tứ thúc không dùng được?"

Lãng Mạc Thu ngơ ngẩn nhận lấy Thánh Quả, trong lúc nhất thời nghe không hiểu lời nói của Lãng Vô Song.

"Vô Song đảm bảo không hơn một tháng, đan điền của Tứ thúc chắc chắn sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu." Lãng Vô Song không nhanh không chậm ném ra từng chữ, vô cùng tự tin, khoe mẽ duyên dáng kéo ra nụ cười gian trá.

"Vô Song, ý con nói là ta, con, đan điền của ta thật sự có thể khôi phục." Lãng Mạc Thu đột nhiên ngẩng đầu đối diện với ánh mắt mang ý cười của Lãng Vô Song, thật khó tin, dưới kích động, môi mím lắp bắp, lời nói lung tung.

Hắn còn tưởng đêm đó Lãng Vô Song vì không muốn giết chết hi vọng của hắn nên mới an ủi nói như vậy thôi, lại không ngờ rằng nàng thật sự có cách.

"Chẳng lẽ Tứ thúc không tin con sao?"

Lãng Mạc Thu trả lời vô cùng kiên định: "Không, thúc tin."

"Các người đang nói cái gì?" Lãng lão gia tử càng ngạc nhiên hơn, phản ứng lại, chòm râu hoa râm run run, vội vàng hỏi: "Vô Song, con nói con có cách chữa khỏi đan điền lão tử ư?"

"Không sai!" Lãng Vô Song cười nhạt gật đầu: "Có thần châm Tử Vân rồi, bây giờ con vô cùng chắc chắn mình có thể chữa khỏi đan điền của Tứ thúc."

"Thật tốt quá, thật tốt quá!" Lãng lão gia tử ngửa đầu cười to, liên tục nói "thật tốt quá", sau đó mạnh mẽ thở phào một hơi, gật đầu nhỏ giọng nói: "Lãng gia có hi vọng rồi, đúng là trời không diệt Lãng gia ta."

Lão thấy được hi vọng của Lãng gia trên người Vô Song!

Lãng Vô Song nghĩ nghĩ, nói: "Gia gia, Tứ thúc, hai người ăn bây giờ đi, thời gian hái Vô Giá càng lâu tính khí của nó sẽ càng bị xói mòn, ăn càng nhanh càng tốt."

"Được." Lãng Mạc Thu thu lại tâm tình kích động của mình, đôi tay cầm Thánh Quả vẫn còn đang run rẩy.

Lão gia tử vuốt râu gật gật đầu, nhận lấy trái cây Lãng Vô Song đưa, há mồm cắn, nước quả chảy ra ngọt lành ngon miệng, mùi hương vẫn giữ lại trên răng môi, còn chưa cảm nhận hết thì đã có một dòng khí tức khuếch tán đi khắp người, từng luồng nước ấm như nước suối nhẹ nhàng hội tụ ở đan điền. Xương cốt cả người rung động keng keng như được hồi sinh.

"Khí tức rất hỗn hậu!" Lão gia tử toả sáng rực rỡ, toàn thân thoải mái, phảng phất như được trẻ hoá mấy chục tuổi, huyền khí vàng sẫm bên ngoài tan ra, màu sắc càng ngày càng đậm, mơ hồ còn lẫn lộn với một chút màu xanh nhạt!!

"Thánh Quả đúng thật *danh bất hư truyền!" Lăng Mạc Thu ăn vào, nhắm lại hai mắt, một dòng lực lượng thần kì khuếch tán trong kinh mạch, phảng phất như được trải qua cảm giác có huyền khí mệnh môn một lần nữa.

(*danh bất hư truyền: danh tiếng đúng với sự thật)

Lăng Vô Song cười nhạt không nói, hấp thu xong Thánh Quả, lão gia tử có thể đột phá bất cứ lúc nào. Nếu Tứ thúc cũng đột phá thì địa vị đệ nhất gia tộc của Lăng gia cũng tiếng xứng với thật, phòng thủ kiên cố!

"Tứ thúc, tháng sau con sẽ đã thông kinh mạch cho thúc, loại bỏ độc tố trong cơ thể thúc."

"Được." Lăng Mạc Thu cảm nhận được huyền khí dao động khắp cơ thể, cuối cùng cũng tìm lại được phần hăng hái khí phách của trước kia, cười sang sảng vỗ vỗ vai Lăng Vô Song: "Tứ thúc không vội, Vô Song con vừa mới về e là cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi cho tốt đi."

Tuy cách nói chuyện của Vô Song rất nhẹ nhàng, nhưng có thể có được cơ duyên bực này chỉ sợ không dễ dàng như nàng nói, Thánh Quả không phải giống như linh dược.

"Đúng vậy, đi đi, nhanh trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi!" Lão gia tử ho nhẹ một tiếng, híp híp hai mắt, vuốt râu, cười đến vô cùng hiền lành dễ gần.

Lăng Vô Song cả người run lên, nàng vẫn tương đối quen khuôn mặt cuồng bạo của lão gia tử hơn, vội cười hắc hắc hai tiếng xong liền lác mình chạy lấy người. Nàng còn phải nhanh chóng luyện đan, với chút ít linh dược hiện có trong tay cũng đã đủ cho nàng điều chỉnh lại thể lực toàn bộ Lăng gia, nâng lên một cấp!

"A, sao ta có thể quên chuyện này được chứ." Lăng Vô Song vừa đi không lâu, Lăng lão gia tử vỗ đùi, bỗng nhiên nhớ tới còn một chuyện quan trọng chưa nói.

Lăng Mạc Thu nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, nhú mày nói: "Đúng rồi, còn chưa nói cho Vô Song biết Thiên Dạ đại nhân vừa phái người đến báo tin nó trúng tuyển vào học viện Giã Nam."

Này giờ bọn họ vui vẻ quá, thế nhưng lại quên mất chuyện quan trọng như vậy. Đối với Vô Song mà nói đây chính là cơ hội ngàn năm có một, hơn nữa còn là do Thiên Dạ đại nhân tự tay viết thư, cái này không thể bỏ qua được.

Cầu voteee (^ _ ^)≡

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Thiên tài nhảy cấp

Trăng non treo cao, bóng cây sum suê, lụa mỏng phát phơ, ánh đèn lập lòe.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Lăng Vô Song trở lại phòng, xoay người lên ngồi khoanh chân trên giường, sờ sờ hắc thạch trong tay, cẩn thận quan sát nó cỡ nào cũng không tìm được có gì điểm gì đáng giá.

"Ta nhớ rõ lúc đó trên viên hắc thạch này xuất hiện tua vòi, trông giống như là kinh mạch thực vật." Lăng Vô Song gõ gõ ngón tay, đặt hòn đá ở trên giường tiếp tục đánh giá nó, lăm bầm lăm bầm nói: "Tuy rằng mấy cái rễ đó yếu ớt mảnh mai nhưng ta chắc chắn có nhìn thấy, tuyệt đối không phải là ảo giác, sao bây giờ lại không thấy nữa rồi?"

Hòn đá nhỏ đen nhánh dưới ánh đèn sáng trở nên bóng lưỡng như viên đá quý, căn bản soi không ra được chút dấu vết nứt vỡ nào.

"Pi" Tiểu Cửu da lông đỏ rực như sa tanh tỉnh dậy, nó đang ôm một lọ đan dược, thân thể nho nhỏ béo ú lẫn lộn khắp giường, ăn xong rồi lại vút bình sứ đi. Nó tung ta tung tăng chạy đến bên cạnh Lăng Vô Song, thò đầu lại gần, móng vuốt nhỏ vồ tới, trong thời gian chớp mắt thể nhưng lại há miệng một ngụm nuốt chửng hòn đá nhỏ!

"Tiểu Cửu! Cái này không ăn được." Lăng Vô Song vội hét một tiếng, căn không kịp.

"Cốp -- "

Một tiếng vang giòn phát ra, Tiểu Cửu nước mắt lưng tròng phun viên đá nhỏ ra, đau đến kêu pi pi.

"Đồ tham ăn này..." Lăng Vô Song mặt hơi chuyển đen, có chút buồn cười cảm viên đá nhỏ lên, ngay sau đó thầm rùng mình, hàm răng Tiểu Cửu cây cối kim cương gì cũng chấp được, vậy mà lại không làm gì được một viên đá nhỏ nhỏ!

"Chi Chi..." Tiểu Cửu nhảy lên tay Lăng Vô Song, vung vung cái đuôi đỏ rực còn lớn hơn thân mình giữa không trung, nó giơ cái tay nhỏ xíu lên, móng vuốt trắng bạc sắc bén nhú ra khỏi thịt tay. Ánh bạc loé qua một cái, để lại một vết đỏ trên tay Lăng Vô Song, vài giọt máu tươi nhẹ tràn ra.

"Hít..." Lăng Vô Song hít nhẹ một hơi, mảy hơi chau lại, bỗng nhiên nàng hiểu được ý của nó, hai mắt sáng lên, rạo rực như sóng nước. Chăm chú nhìn máu tươi chảy ra, từ từ tụ vào lòng bàn tay.

"Oanh..."

Máu tươi đỏ thắm vừa đến gần hắc thạch, mặt ngoài hắc thạch chợt xuất hiện những vết nứt như mạn nhện, phát ra ánh sáng trắng ngà lóng lánh, ánh sáng nhu hoà nhẹ như ánh trăng, không hề chói mắt. Tập trung nhìn kỹ, giữa quả cầu ánh sáng màu trắng sữa chính là vật thể có hình dạng như một chồi non nhỏ nhỏ.

"Cái này..." Lăng Vô Song hơi mở to mắt.

Một loại khí tức của sự sống tràn ngập khắp phòng, quay cuồng như sóng biển, mây cuộn mây tan, che trời lấp đất mà kéo đến. Nó không phải huyền khí bình thường, mà là một loại khí tức sự sống nguyên thủy nhất, thuần khiết nhất, tự nhiên nhất trời đất!

(*khí tức là hơi thở hoặc khí thể, nhưng ad để nguyên nghe cho huyền huyền chút nhem)

Lăng Vô Song nhú mảy, cảm thấy mình phải tận dụng thời cơ bây giờ, lập tức ngồi khoanh chân lại, tay trái úp xuống, tay phải ngửa lên, chính giữa hai bàn tay nàng dần dần xuất hiện một đốm sáng nhỏ, hai mắt nhắm lại, bắt đầu vận chuyển huyền lực.

Ánh sáng chậm rãi biến mất, viên hắc thạch nhỏ cũng theo ánh sáng ấy tiêu tán trong không khí. Đột nhiên, Lăng Vô Song khẽ hừ một tiếng, trong tiềm thức, nàng thấy các dây mạch xanh biếc mỏng như tơ nhện đang từ từ chấp nối vào kỳ kinh bát mạch, chằng chịt như lông trâu, tất cả đều hoà vào mạch máu không sót lại gì.

Lăng Vô Song cảm thấy trái tim mình bị siết rất mạnh, giống như có mạn nhện đang gắt gao bao vây lấy nó!

"Oanh --"

Trong đầu nổ vang một tiếng, xung quanh xuất hiện một màn sương mù trắng xoá.

Lăng Vô Song nhẹ run run mảy, khiến dưới mắt xuất hiện cái bóng mờ mờ, nàng đang ở nơi rất lạ lắm. Ở đây có một cây đại thụ tán ra hơi thở thần bí mà cổ xưa, đỉnh chạm trời xanh, chiếc lá phát nhẹ một cái cũng có thể cuốn mây, gốc cắm suốt vàng, rễ bám tận Cửu U, các dây đằng trườn đi khắp thân cây như con Cầu Long đang chiếm cứ, các sợi dây leo từ trên cao buông xuống như cột trời. Lăng Vô Song ngược đầu lên nhìn, cảm giác mình không khác gì hạt bụi lạc vào thế giới khổng lồ cả.

(*Cửu U: địa ngục. **Cầu Long: một loài rồng trong thần thoại)

"Tiên độ âm dương miện, càn khôn tạo hoá diên, tru thần đoạ hoàng tuyền, nhật nguyệt cộng nhất thiên, vĩnh hằng sinh mệnh, di lạc thán tức, Thiên Lí Thiên Đàng..."

Vẫn tự thần bí hình thành từng dòng *phù văn, phảng phất mang theo tiếng thờ dài thiên cổ, lại giống như đến từ phía chân trời xa xôi. Công pháp tối cao bao vây lấy đại thụ chọc trời, khiến phù văn màu vàng chói lóa kia liên tục hiện ra luẩn quẩn trong đầu Lăng Vô Song!

(*phù văn = 符文: phù là bùa, văn là bài văn)

"Pi pi..." Tiểu Cửu bên người Lăng Vô Song, hưng phấn nhảy nhót.

Phù văn màu vàng thần bí chuyển động xoay quanh thân hình màu xanh lam nhỏ xinh, thân thể nàng chợt toả ra ánh sáng, huyền lực màu trắng bốc lên diên cuồng.

"Là dao động huyền khí của Huyền sĩ!" Lăng Mạc Thu vừa bước vào cửa phòng đã thấy một màn này, tức khắc ngạc nhiên ra tiếng.

Chẳng phải Vô Song là phế vật bẩm sinh sao, nàng có thể ngưng tụ được huyền lực từ lúc nào? Tuy chỉ mới tới cấp Huyền sĩ cơ bản nhất, nhưng đối với một cơ thể phế vật mà nói thì lại khác nhau như trời với đất!

"Thật tốt quá rồi, Vô Song có thể tụ tập được huyền lực rồi." Lăng Mạc Thu vô cùng kinh ngạc, tuy không rõ nguyên nhân vì sao nhưng trong lòng hẳn vẫn rất vui mừng. Hắn lẳng lặng đứng sang một bên chuẩn bị hộ pháp cho Lăng Vô Song, không lên tiếng quấy rầy.

Nhưng sự việc tiếp theo đã hoàn toàn khiến hắn cả kinh không nói nên lời.

Chỉ thấy khí màu trắng xung quanh người Lăng Vô Song dần dần ngưng tụ lại, ần ần lộ ra một chút màu màu đỏ, huyền lực màu đỏ trút ra như mưa, không ngừng lớn mạnh, rất nhanh sau đó đã hoàn toàn thay thế khí màu trắng. Huyền sĩ sơ cấp, Huyền sĩ trung cấp, Huyền sĩ cao cấp, Huyền giả sơ cấp,

Huyền giả trung cấp, Huyền giả cao cấp... Màu đỏ càng lúc càng đậm, miệng Lăng Mạc Thu cũng theo đó càng lúc càng há lớn.

"Ta, ta, có phải ta hoa mắt rồi không?" Lăng Mạc Thu chợt trừng lớn hai mắt, hần thấy cái gì đây? Vô Song chỉ thờ mấy cái đã thăng cấp vèo vèo, từ Huyền sĩ nhảy lên Huyền giả!!

Nhưng làm như cố tình muốn khảo nghiệm năng lực chấp nhận của trái tim Lăng Mạc Thu, dao động huyền lực trên người Lăng Vô Song vẫn chưa có bất kì dấu hiệu nào cho thấy sắp ngừng lại, ngược lại càng diễn càng hăng, giữa huyền khí màu đỏ mênh mông tiếp tục bốc lên một chút màu cam, chỉ nghe một tiếng răng rắc nhỏ, huyền khí màu cam như bướm phá kén, dùng tốc độ không kịp đỡ tràn ra, nháy mắt đã chôn vùi màu đỏ!

Lăng Mạc Thu ngay ra như phồng, miệng há to đến mức cho thể nhét vừa một quả trứng gà, biểu cảm này.... là hoàn toàn nói không ra lời.

Từ ngưng tụ huyền lực nhảy lên Huyền sĩ cao cấp, hần miễn cưỡng... có thể... tiếp thu. Từ Huyền sĩ cao cấp nhảy lên Huyền giả, hần nhẹ cắn môi, xem như cũng chấp nhận được. Nhưng bây giờ từ Huyền giả đạp một bước lên thăng Huyền!

Cái này không phải kinh ngạc đâu, cái này là kinh sợ đấy!!

Huyền lực Lăng Vô Song từ từ vượt qua các cấp trong bậc, Lăng Mạc Thu sợ tới mức trái tim cũng nhảy nhẩy nhẩy theo. Mãi đến khi Lăng Mạc Thu cảm giác trái tim hần đã đụng tới cổ họng, sắp buộc miệng hét lên thì huyền khí màu cam đang dao động trên người Lăng Vô Song mới dần dần ổn định lại.

Huyền lực màu cam đậm, Huyền cấp bảy!!

Không phải năng lực chấp nhận của Lăng Mạc Thu thấp kém, mà là do sự việc trước mắt thật sự làm điên đảo nhận thức của hần. Trong một đêm, không đúng, là trong thời gian thờ thờ thờ mấy cái, từ không thành có, từ Huyền sĩ, lướt qua Huyền giả, sau đó nhảy thẳng lên Huyền. Tốc độ tu luyện như vậy khiến những người phải khổ tu cả đời cũng không đột phá lên được Huyền làm sao mà chịu nổi?

Phải biết rằng Thất hoàng tử được xưng tụng là thiên tài của Đông Lâm, năm tuổi bắt đầu ngưng tụ huyền lực, đến bây giờ đã qua mười mấy năm cũng chỉ mới là Huyền cấp chín!

Lăng Vô Song nhẹ run mi, nàng không biết trong thời gian nàng mê mê nhập định vào cảnh giới kì diệu kia lại có người đứng bên cạnh nàng, hơn nữa người đó còn bị nàng dọa sợ tới mức đứng chết trân như cọc gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Đan Thánh Thiên Dạ Vân

Lăng Vô Song chậm rãi mở mắt ra, hàng mi nhẹ nhàng lay động như cánh bướm, da thịt trắng nõn hiện lên hoà nhã, cả người như vừa được gột rửa qua suối trong, tinh thần lực mở rộng tới trình độ cực kì khủng bố, gió thổi cỏ lay ngoài mấy dặm đều rõ như lòng bàn tay!

Tiên độ âm dương miện, càn khôn tạo hoá điện, tru thần đoạ hoàng tuyền, nhật nguyệt cộng nhất thiên,... Phù văn vàng kim chấn động, hoá thành thần niệm, xoay quanh trong đầu Lăng Vô Song thật lâu.

"Thiên Lí Thiên Đẳng." Lăng Vô Song hơi khép mắt, nhỏ giọng trầm thì: "Ta biết rồi."

Tuy rằng bây giờ nàng vẫn chưa biết chắc chắn nó là gì, nhưng nàng có thể khẳng định một điều, đó là tất cả những thứ trong sơn cốc, bao gồm cả khối linh mạch to lớn kia, đều nhờ vào một chút tinh khí bị thoát ra bên ngoài của Thiên Lí Thiên Đẳng mới có thể hình thành.

"Thiên Lí Thiên Đẳng rốt cuộc là thứ gì mà có thể sở hữu sức mạnh sinh mệnh nguyên bản khủng bố như thế!"

Lăng Vô Song không biết, nếu thứ này xuất hiện ở một nơi khác trên đại lục, sẽ đủ sức nhắc lên sóng to gió lớn!!

"Tứ thức?" Lăng Vô Song nhẹ quay đầu, rốt cuộc cũng chuyển tầm mắt sang Lăng Mạc Thu đang ngây ngốc bên cạnh, nàng phát phát tà váy lưu loát bước xuống giường, cười nhẹ nói: "Sao Tứ thức lại đến đây, còn có chuyện gì sao?"

Chẳng lẽ thân thể xảy ra vấn đề? Dược tính của Thánh Quả ôn hoà, sẽ không có tác dụng phụ mới đúng.

"Vô Song, con, con, bắt đầu từ khi nào đã biết tập hợp huyền lực?" Lăng Mạc Thu hiển nhiên vẫn còn bị dọa đến chưa phục hồi lại tinh thần, cổ cứng đờ, chỉ có đôi mắt chuyển hướng nhìn sang nàng, qua nửa ngày mới ngo ngắc gặng ra được một câu như thế.

"Huyền lực?" Lăng Vô Song ngẩn ra, thử vận chuyển huyền lực, bên ngoài lập tức xuất hiện một tầng khí màu cam, nhưng ai biết sau khi nàng cảm nhận được dao động huyền lực xong lại chép miệng, nhỏ giọng lầm bầm một mình: "Sao chỉ mới tới Huyền cấp bảy?"

Nàng còn tưởng thế kia có thể giúp nàng một lần đột phá tới Thiên huyền, xem ra là không đủ tài nguyên rồi. Lần sau tu luyện nàng nhất định phải dùng linh dược Trúc Hào Cơ trước, Lăng Vô Song tính toán rất nghiêm túc.

"Chỉ mới Huyền cấp bảy?????" Lăng Mạc Thu bị lời nói của nàng làm cho quên mất vui mừng, thiếu chút nữa còn phun ra một búng máu, hẳn có chút dở khóc dở cười với nàng, nha đầu này đúng là cái gì cũng có thể nói được.

"Con có biết không..." Lăng Mạc Thu phát tay áo, vẫn còn nghĩ mà sợ nói: "Con nhảy cấp nhanh như vậy, thiếu chút nữa Tứ thúc đã bị con hù chết rồi."

Tình huống kì lạ như vậy, tất nhiên hẳn sẽ nghĩ rằng thân thể Vô Song xảy ra vấn đề, nếu huyền sư không không chế được huyền khí bạo loạn, nhẹ thì kinh mạch đứt đoạn, nặng thì nổ tan xác mà chết. Tiểu nha đầu này ngược lại rất tốt, điên cuồng đột phá mấy cấp như vậy mà vẫn không sao.

"Ồ!" Lăng Vô Song gãi gãi đầu, cười ngượng hai tiếng, chẳng lẽ điều này thật sự bất thường vậy sao? Nhưng tiếc nuối của nàng là thật, nếu trước đó nàng có dùng đan dược Trúc Hào Cơ thì chắc chắn có thể một lần đột phá tới Thiên huyền.

Bất quá nhìn bộ dạng hoảng sợ đầy mặt của Lăng Mạc Thu, Lăng Vô Song chỉ nghĩ ở trong lòng chứ không nói ra.

"Cái tiểu nha đầu này, lại quên báo chuyện quan trọng với con nữa rồi." Lăng Mạc Thu tức giận trừng nàng, nhớ tới chính sự: "Đây là thư báo trúng tuyển học viện Già Nam vừa đưa tới mấy hôm trước."

Vừa nói Lăng Mạc Thu vừa mò vào ống tay áo lấy ra một phong thư đưa cho nàng, nghĩ một hồi lại bổ sung thêm một câu: "Là Thiên Dạ đại nhân tự tay viết thư báo đấy!"

.....CaarmTus1510.....

"Thiên Dạ đại nhân?" Lăng Vô Song ngẩn người, có chút nghi ngờ nhận lấy, đột nhiên nhớ tới huyền sư nam tử gặp được ở tửu lâu, bưng tỉnh nói: "Chẳng lẽ là hắn."

"Vô Song, tuy thúc không biết vì sao Thiên Dạ đại nhân lại tự tay viết thư báo trúng tuyển học viện Già Nam cho con, nhưng đây chính là một cơ hội tốt, dù là đệ tử hoàng thất Đông Lâm có muốn cũng không được." Trong lời nói Lăng Mạc Thu mang theo kích động, thậm chí khi nói ra mấy từ cuối còn hơi run rẩy.

"Nhưng con không định đến học viện." Lăng Vô Song khó xử nhíu mày, thứ nàng có thể học ở học viện quá ít, rèn luyện thực tế mới là phương pháp nâng cao thực lực tốt nhất.

Lăng Mạc Thu vừa nghe, tức khắc nóng nảy, vội nói: "Vô Song, con có biết Thiên Dạ đại nhân là ai không?"

Người ta cầu còn không được, thế nhưng nha đầu này lại có thái độ đáng đánh đòn như vậy, đúng là muốn tức chết hắn mà.

Lăng Vô Song vô tội chớp chớp mắt, nói ra một câu thiếu chút nữa làm Lăng Mạc Thu học máu: "Không biết nhiều lắm."

Nghe thì có nghe được loáng thoáng, còn cụ thể thế nào nàng thật sự không biết.

"Con nha!" Lăng Mạc Thu hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái mới nhấp môi mở miệng, trong giọng nói tràn ngập kính nể, chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Thiên Dạ đại nhân là người duy nhất thúc kính nể ngoài Tam ca."

Nhắc tới Lăng Hạo, ngữ khí Lăng Mạc Thu hơi âm trầm, Lăng Vô Song cũng nhẹ nhíu mày, nhảy bén nhận ra có gì đó khác thường, gia gia và Tứ thúc chắc chắn có chuyện quan trọng về phụ mẫu, muốn gạt nàng.

Nhưng Lăng Mạc Thu rất nhanh sau đó đã ổn định được cảm xúc, tiếp tục kể: "Tuy hẳn chỉ là *ghế khách đạo sư của học viện Già Nam nhưng địa vị lại cao hơn cả viện trưởng, mười lăm tuổi đạt được Thiên huyền, hai mươi tuổi bước vào phong hào Thánh giả, ba mươi tuổi đã lên tới cấp chín. Thiên hạ tứ quốc đều công nhận hắn là đệ nhất cao thủ, ngay cả Thánh Đường cũng không dám tùy tiện đắc tội hắn!"

(*ghế khách đạo sư: đạo sư được mời về dạy, chứ không phải đạo sư của học viện)

Nói xong lời cuối, trong giọng nói Mạc Thu ần ần lộ ra kích động khó nén: "Mấy năm qua thậm chí có người còn nói Thiên Dạ Vân đã đạt tới cảnh giới Đỉnh Cao Thần Nhân!"

"Không phải chứ." Lăng Vô Song thầm giật mình, không ngờ Thiên Dạ Vân có địa vị cao như vậy, khó trách ngày đó ở Minh Khê Lâu cả hai phó tướng phủ Hộ Quốc Tướng quân đều kiêng kị hắn như thế, ngay cả Kiểm thánh Lý Thiên Nhất hẳn cũng không bỏ vào mắt.

"Bất quá.... đó chưa phải là chuyện quan trọng nhất." Lăng Mạc Thu xoay người, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Lăng Vô Song: "Thiên Dạ đại nhân ngoài là một phong hào Thánh giả ra, Vô Song, con biết hắn còn phong hào gì nữa không?"

Lăng Vô Song nghi hoặc: "Là gì?"

Lăng Mạc Thu lắc cổ tay áo vất ra sau lưng, nói: "Thánh thủ đan tâm, phong hào đan là Đan thánh Thiên Dạ Vân, là Thánh dược sư duy nhất của thiên hạ bốn quốc!"

"Thánh được sư?" Lăng Vô Song bây giờ mới thật sự kinh ngạc, ngay sau đó đôi mắt liền sáng lên

Nói như vậy Thiên Dạ Vân chính là một cuốn sách cổ sống quý giá. Về mặt luyện đan, chăm chỉ đọc sách và nghiên cứu tìm hiểu nhiều vào là được, nhưng nếu nói đến thao tác thực tế, một Thánh được sư kinh nghiệm tuyệt đối là của quý hiếm có!

"Vô Song, con rất có thiên phú ở phương diện luyện đan, có thể may mắn được theo Thiên Dạ đại nhân học tập chính là một cơ hội rất tuyệt." Lăng Mạc Thu gật gao nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, sợ tiểu tông này không vui, liền dụ dỗ.

"Học viện Già Nam sao" Lăng Vô Song hơi cong môi đỏ, vẫy vẫy thư báo tin trúng tuyển trong tay hỏi: "Khi nào?"

Lăng Mạc Thu vừa nghe, tức khắc nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười nói: "Ba ngày sau là ngày khai giảng."

Tuy Thiên Dạ đại nhân tự tay viết thư báo trúng tuyển, nhưng có thể theo hần học tập hay không lại là chuyện khác. Phải biết rằng toàn bộ học viện đều tôn xưng hần là lão sư, nhưng Thiên Dạ đại nhân chưa bao giờ nhận một ai là đồ đệ, ngay cả tiểu yêu nữ phủ Hộ Quốc kia cũng không được!

THÔNG BÁO:

Mình sẽ không ra chap theo lịch nữa, để kéo vote trở lại, mình sẽ ra chap theo vote nhé! Cứ đủ 15 vote 1 chap, chap tiếp theo sẽ được post trong ngày hoặc ngày hôm sau! Cảm ơn mọi người!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Học Viện Già Nam

Ba ngày sau.

Mặt trời chói chang, học viện Già Nam khai giảng.

Học viện Già Nam nằm ở Đông Lâm, là học viện huyền sư số một số hai tứ quốc, nơi tập hợp rất nhiều thiên tài. Nếu không phải là người có thiên phú thì dù người có là vương tôn hoàng thất hay đệ tử thị tộc đều không thể vào được.

"Tiểu thư, đến rồi, đây là học viện Già Nam!" Yến Nam, Yến Bắc dừng chân lại, giơ tay chỉ vào cánh cổng cách đó không xa.

"Học viện Già Nam!" Lăng Vô Song khoanh hai tay trước ngực, đầu ngón tay gõ nhẹ lên khuỷu tay, ngẩng đầu nhìn biển hiệu màu đen phía trước lăm lăm bấm đọc thành tiếng.

Cánh cổng cao hơn một trượng, biển hiệu đen nhánh nằm tít trên cao, bốn chữ "học viện Già Nam" như rồng bay phượng múa, trong đơn giản lộ ra một tràn ngập khí thế. Hai Hoàng Kim Sư Tử đá nằm rạp hai bên cánh cửa son đỏ đầy uy phong lẫm liệt, phần lông mao ở cổ rũ xuống đất sinh động như thật.

Trước cổng lớn, người đến người đi như nước, xa giá tuần mã nổi danh xuất hiện nhiều vô số kể, thậm chí còn có người dùng cả sư thú làm toạ kỵ huyền thú đi đến. Nam nữ vận y phục sắc sỡ cùng đi với nhau, thiếu niên thiếu nữ tùm ba tùm năm nói chuyện trên trời dưới đất, tinh thần phấn chấn đầy sức sống, khí phách hăng hái.

"Người biết gì chưa, Thất hoàng tử vừa từ rừng Lạc Nhật trở về đã đột phá qua Huyền, thậm chí còn nhảy qua hai cấp liền, lướt qua cấp một, trực tiếp trở thành Thiên huyền cấp hai rồi, đúng là không thể tưởng tượng được."

"Không phải chứ? Thất hoàng tử chỉ mới hai mươi tuổi đã đạt tới Thiên huyền cấp hai ư, thiên phú thật đáng sợ. Tốc độ tu luyện yêu nghiệt như vậy, sợ là ngay cả Lý Mị Nhi phủ Tướng quân cũng khó lòng phân cao thấp với hần rồi."

"Uy uy, nhưng các người cũng đừng quên Cơ gia công tử từ Thánh Đường trở về rồi chứ, nghe nói mấy năm trước hần đã đạt đến Thiên huyền rồi. Nếu so sánh ai hơn ai, cái này còn chưa nói chắc được đâu."

"Ai, nghe nói Lăng gia tìm được tên phế vật kia về rồi, vẫn chưa chết, xem ra Thất hoàng tử thiên tài sẽ tiếp tục bị phế vật Lăng gia kia chà đạp."

"Ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy, cười chết ta rồi."

Từng tốp người dừng lại trước học viện Già Nam bàn luận rầm rộ, nói chuyện trên trời dưới đất, thỉnh thoảng còn phá lên cười ha ha. Lăng Vô Song ngẫu nhiên nghe tên mình được nhắc đến, kinh ngạc giương mày, câu môi cười nhẹ, không nói gì.

"Đúng rồi, các người có nghe chuyện này chưa, vài ngày trước đệ đệ Lý Mị Nhi - tiểu bảo bối của phủ Hộ Quốc Tướng quân gây loạn ở Minh Khê Lâu, cuối cùng bị một nữ nhân giờ chân đá phế chỗ kia, có nghe chưa, có nghe chưa?" Người nọ nghẹn cười, khi nói chuyện về mặt hơi vắn vẹo.

"Hừ, người nói nhỏ chút, đừng để tiểu yêu nữ nghe được, bằng không sẽ rước hoạ vào thân."

"Nhưng người không nhận ra mấy ngày nay sắc mặt nàng ta rất khó coi sao, đóng băng ba thước xung quanh nha, cũng không biết nàng kia là ai lại có lá gan lớn như vậy, rất dũng cảm, ngay cả phủ Hộ Quốc Tướng quân cũng dám đắc tội."

Mọi người bàn luận sôi nổi, có người còn trộm cười, huyền lực Lý Minh Huy ít nhiều cũng đến cảnh giới Huyền, thế nhưng lại bị một nữ tử đá phế chỗ kia, thật mất mặt.

"A, Vô Song, sao người ở đây!"

Lăng Vô Song làm như không nghe thấy nghị luận chung quanh, định cất bước rời đi thì sau lưng bị ai đó vỗ nhẹ một cái, bên tai nghe thấy tiếng cười sang sảng của nam nhân, trong giọng nói người nọ còn có chút kinh ngạc cùng vui mừng.

Lăng Vô Song quay lại nhìn người phía sau, nhẹ giọng cười: "Là người!"

Hôm nay Cơ Vân Dương mặc một bộ trường bào màu xanh đậm chất liệu thượng phẩm, trên trán vẫn quấn khăn lụa xanh lam như trước, khuôn mặt tuấn đạt tràn ngập vui mừng, mười phần quý khí, hấp dẫn tới rất nhiều ánh mắt ái mộ của nữ tử chung quanh.

"Người không sao là tốt quá rồi." Thấy Lăng Vô Song lãnh lặn không hao tổn, Cơ Vân Dương nhẹ thở ra, cười nói: "Hại ta lo lắng đã lâu, người đến học viện Già Nam học sao?"

"Ừ!" Lăng Vô Song gật đầu hỏi lại: "Còn người sao lại ở đây?"

Theo lý thuyết, Cơ Vân Dương đã được Thánh Đường trưởng lão thu làm đồ đệ, hẳn sẽ không đến học viện Già Nam học tập mới đúng.

"Ta tới xem thử thôi." Cơ Vân Dương cười hắc hắc hai tiếng, sau đó nhỏ giọng nói với nàng: "Kỳ thật ta đến xem có cơ hội được gặp Thiên Dạ đại nhân không, lần trước hái được dược liệu ở Lạc Nhật, ta muốn nhờ hắn luyện chế giúp một viên đan Phá Ách, ta cảm thấy nếu có nó, tỷ lệ đột phá của ta sẽ tăng lên đáng kể."

Nói xong mấy chữ cuối cùng, Cơ Vân Dương siết chặt hai tay, vẻ mặt hơi nghiêm lại. Cuộc đại chiến của các Đỉnh Cao Thần Nhân ở Lạc Nhật ngày đó đã khiến nhiệt huyết trong người hắn không ngừng sôi sục dâng trào, hắn muốn trở nên mạnh mẽ!

"Người muốn đan Phá Ách?" Lăng Vô Song nhìn về mặt chờ mong của Cơ Vân Dương, cười ảm ảm.

Đan Phá Ách có công dụng như tên, là đan dược có thể trợ giúp huyền sư đột phá, dược tính rất mạnh, chỉ có người ở cảnh giới Thiên huyền mới dùng được.

"Nếu có thể gặp được thì tốt rồi, cũng không biết Thiên Dạ lão sư có ở học viện không." Không nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy ý cười của Lăng Vô Song, Cơ Vân Dương mãi lo nói về mình, vừa nói vừa suy nghĩ gì đó mà lắc đầu, cứ nhìn vào cánh cổng học viện.

Phải biết rằng từ trước đến nay hành tung của Thiên Dạ lão sư rất bí ẩn, nhưng hôm nay là khai giảng, tỷ lệ ở đây sẽ lớn một chút.

Lăng Vô Song nhẹ cười, bước lại định nói gì đó, đám người đứng bàn luận bên kia đột nhiên nháo loạn lên. Tiếng bánh xe lộc cộc hoà cùng âm thanh ồn ào bên ngoài.

"Tránh ra tránh ra, tất cả tránh ra cho ta, còn đứng sững sờ ở đó làm gì?"

Hai hàng thị vệ đeo đao, lưng hùm vai gấu, khí thế mạnh mẽ, ngang ngược đẩy đám người ra, nhanh chóng trải dài ra, khò giáp dày nặng theo từng bước chân mà rung rung, thị vệ đi đầu mặc khôi giáp đen nhánh, vẻ mặt dữ tợn, phía sau, tám con ngựa lông bóm trắng tinh đẹp đẽ như tuyết kéo theo một cỗ xe ngựa đỉnh đầu màu vàng nhạt chạy về phía học viện.

"Trận thế thật lớn!"

"Chứ sao nữa, công chúa hoàng thất ra ngoài, không hoành tráng chút sao được."

"Đúng vậy, chút hoành tráng này đã tính là gì, người kia chính là Bát công chúa mà Hoàng thượng yêu thương nhất, ca ca là Thái hoàng tử Nam Cung Diệp, mẫu phi là Hoàng quý phi Khương thị thịnh sủng nhất hậu cung."

"Lai lịch lớn vậy sao!"

Trong những người chung quanh có rất nhiều người là con cháu thế gia, bọn họ bị thị vệ ngang ngược đẩy đi, lòng rất bất mãn, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể châu đầu ghé tai vào nhau nhỏ giọng chê cười một phen. Lăng Vô Song cười khẽ một tiếng, Bát công chúa, chẳng phải là nữ nhân nàng chạm mặt ở Lạc Nhật đó sao, mạng cũng lớn lắm.

"Này, hai người các người thất thần cái gì, còn không cút ngay cho ta!" Một người đến trước mặt Lăng Vô Song và Cơ Vân Dương, tay cầm trường

thương chặn ngang, duỗi tay định đẩy hai người họ.

Cơ Vân Dương đen mặt, không nói không rằng giơ chân lên, chỉ nghe một tiếng rầm lớn vang lên, thị vệ kia ngã xuống đất, rồi lại bay ngược lên!

"A, mau tránh ra."

Đám người đối diện vội vã tản ra, thị vệ kia rơi vào đám người khiến cát bụi bay phủ mù mịt, hấn hét thảm một tiếng, còn chưa kịp nói lời nào đã phun ra búng máu, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cơ Vân Dương vỗ vỗ y phục, bước đến chỗ đám người hừ lạnh: "Người là thứ cái gì mà dám đẩy bản công tử."

"Chà chà, sao lại thô lỗ như vậy." Lăng Vô Song nhẹ lắc đầu, ung trắng nhẹ bước lên một bước, dung nhan linh động sạch sẽ hiện lên nụ cười tuyệt mỹ, nói chuyện đầy châm chọc.

Cơ Vân Dương khinh thường liếc nàng: "Đừng nói với ta là ngươi không muốn làm vậy!"

Hắn không biết gia hỏa Vô Song này nham hiểm âm độc thế nào sao, còn cố tình làm ra cái vẻ mặt vô tội cái gì chứ.

"Trời ạ, hai người này là ai lại dám gây họa như thế, lá gan cũng lớn quá rồi, Bát công chúa là một người rất độc ác đấy"

"Đúng vậy, hộ vệ bên người Bát công chúa đều là Thiên huyền cao cấp, hơn nữa lúc nào cũng theo sát nàng ta, lát nữa bọn họ chết chắc rồi."

Người chung quanh sôi nổi lo lắng ra tiếng, quả nhiên nghe được một tiếng hét to cách đó không xa: "Kẻ nào dám chặn đường ở đó, thật to gan!"

Một tiếng gầm mang theo luồng gió lớn đánh về phía đám người, không ít người chịu thua, tránh không gây họa cho mình, đều lui ra xa, chớp mắt một cái hai người Lăng Vô Song và Cơ Vân Dương đã bị cô lập khỏi đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Gặp lại kẻ thù

"Ngay cả xa giá của Thiên Tuyệt công chúa cũng dám can, lá gan không nhỏ."

Hình như có ý muốn uy hiếp, nên trong âm thanh của người nói chuyện còn mang theo huyền khí vàng đậm, thổi quét tới đám người. Những ai chung quanh dưới cảnh giới Huyền đều không được nhìn được cảm giác muốn học máu, vội lui về sau vài bước, âm thầm cắn răng. Đúng là khinh người quá đáng! Nhưng Lăng Vô Song và Cơ Vân Dương lại bình tĩnh như không có việc gì, đứng vững vàng trên đường, miệng còn nở ra nụ cười chế giễu, cả người không tốn hao chút nào.

"Ta thật muốn xem xem là kẻ nào!"

Trong âm thanh trầm ổn mạnh mẽ mang theo chút chói tai kì lạ khiến người người nổi da gà một trận, lời còn chưa dứt đã thấy hai nam nhân trung niên bước ra từ phía sau đội ngũ, mặt tĩnh lặng như nước, trắng trẻo lạ thường, thông thả nện bước đi đến, cả người mãnh liệt toả ra tràn ngập huyền khí vàng đậm.

Nhìn thấy người đến, mọi người đều hít hà một hơi, kinh ngạc nói: "Là Ngụy Kính với Thiết Nam, một người là Thiên huyền cấp tám, một người là Thiên huyền cấp bảy, cao thủ số một số hai Đông Lâm. Còn nữa, chẳng phải bọn họ là hộ vệ của Khương quý phi sao, sao lại xuất hiện ở đây?!"

"Chuyện này không dễ dàng cho qua được đâu, hai người kia, haizzz, chết chắc rồi!"

Cũng có người nhỏ giọng hừ lạnh, khinh thường nói: "Là Thiên huyền cao cấp thì thế nào, chẳng phải cũng chỉ là hai hoạn quan thôi sao, làm bộ oai phong cái gì."

"Đúng vậy, cứ chờ xem, chó cậy thế chủ như vậy sớm muộn cũng sẽ có người đến thu thập."

"Là các người ngăn cản xa giá công chúa??" Giọng Ngụy Kính vốn đã chói tai, đột nhiên đề cao thêm nữa, lại càng thêm chói tai.

Cơ Vân Dương nhẹ nhún hàng mày đen rậm, gầy bó dưới chân nhẹ chầm, khẽ cười nói: "Đường cái rộng lớn, mỗi người đi một bên, ta muốn đứng ở đâu thì đứng ở đó, chỉ bằng các người mà cũng xứng quan bản công tử?"

"Tiểu tử ngông cuồng." Ngụy Kính tức giận nói.

"Đợi chút..." Thiết Nam kéo dài giọng nói, đột nhiên đưa tay ngăn lại Ngụy Kính, sau đó ngược mắt đánh giá người đối diện, ánh mắt hơi dừng lại trên

trán Cơ Vân Dương, mặt trắng môi hơi run mở miệng hỏi: "Xin hỏi, vị này có phải là Cơ gia công tử?"

"Đúng là ta." Cơ Vân Dương câu môi cười lạnh, nhẹ gương cầm, rất huênh hoang đắc ý nhận tên mình, người có thể làm khó dễ được ta sao?

"Thì ra là Cơ Vân Dương!"

"Thì ra là hần, công tử thiên tài của Cơ gia."

Chung quanh tức khắc phát ra một trận náo động, khó trách lại lớn gan như vậy, trước không nhắc đến địa vị đệ nhị gia tộc Đông Lâm của Cơ gia, chỉ nói tới Thánh Đường sau lưng Cơ Vân Dương thôi, hoàng thất Đông Lâm cũng không dám coi khinh.

Thiết Nam và Ngụy Kính đứng đối diện, ánh mắt hơi tối xuống.

Ngụy Kính hiếm khi gặp phải tình huống thế này, mặt hơi nhăn nhó, cầm gươm hừ hai tiếng, đột nhiên vung tay áo, châm chọc nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không ngờ lại là Cơ gia công tử, nhưng người trẻ tuổi thì vẫn nên lễ phép một chút mới thoả đáng, phải biết rằng thiên tài thường rất dễ chết sớm nha!"

Nói xong lời cuối, ngữ khí bỗng hung ác.

"Thì ra là Cơ công tử ta tôn sùng đã lâu, hôm nay ta sẽ không so đo, mau chóng rời đi đi." Thiết Nam mặt mày cũng trở nên đáng sợ: "Bằng không đừng trách bọn ta không khách khí, uy nghiêm hoàng thất, không được phép khiêu khích!"

"Bản công tử cũng ngưỡng mộ danh tiếng của hai vị đại nhân đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên là không giống người thường nha. Không ngờ tuổi trẻ như vậy mà đã một bước đột phá đến Thiên huyền cấp bảy, tại hạ thật sự bội phục bội phục." Cơ Vân Dương mặt mày vui vẻ nói chuyện, lại khiến người ta cảm thấy có gì đó không đúng: "Cũng không biết hai vị đại nhân có bí quyết cùng cảm ngộ gì, chẳng lẽ chính là cày già lên mặt sao?"

Ngụy Kính và Thiết Nam nghe về trước, lòng rất vui vẻ, nhưng vừa nghe đến đoạn tuổi tác, sắc mặt lập tức trầm xuống. Không ít người bên cạnh cười trộm ra tiếng, Cơ công tử quả thật không phải người dễ bắt nạt.

"Người muốn biết bí quyết của bọn họ?" Lúc này Lăng Vô Song nhìn Cơ Vân Dương, khoé miệng dật theo một nụ cười khó hiểu, thông thả ung dung mở miệng.

"Là cái gì?" Cơ Vân Dương nhếch môi cười cười, trực giác lại nói với hần là không nên biết mới tốt.

"Trời cao chẳng phải luôn công bằng sao." Lăng Vô Song dương môi cười, thuần khiết đẹp đẽ, ánh mắt quét trên dưới người Ngụy Kính và Thiết Nam, nói tiếp: "Nó lấy một ít thứ trên người người, nhưng sẽ cho người lại vài thứ khác."

"Khu..." Cơ Vân Dương thiếu chút nữa đã bị sắc nước miếng mà chết, tiếp theo khoé miệng không ngừng co rút, vội vàng phát tay nói: "Bí quyết như thế bản công tử chịu không nổi, sợ là chỉ có hai vị đại nhân mới có thể hưởng thụ."

Quả nhiên không nên biết mới tốt mà. Vô Song thật biết cách chế nhạo, ý nói hai người họ đều là thái giám, không có thứ kia gánh nặng nên tu luyện mới mau hơn chút, nhưng bí quyết như vậy... sợ là không có ai dám thử!

"Ha ha ha ha"

"Thì ra hai vị đại nhân tu luyện nhanh như vậy là nhờ nguyên nhân này."

"Ha ha, chẳng lẽ người cũng muốn noi theo?"

Những người xung quanh không ít người hiểu được, nhất thời không nhịn được cười ồm lên ra tiếng. Bọn họ tưởng Cơ công tử nói chuyện đã đủ độc rồi, ai ngờ nữ tử tuyệt sắc bên cạnh hần mới là người độc mồm nhất, mắng chửi người ta mà không thô tục một chữ!

"Người, người!" Lăng Vô Song nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, vừa lúc dẫm trúng chỗ đau của hai người họ, khiến bọn họ tức giận đến run người.

"Vân Dương ca ca, đúng là huynh rồi!" Hai người kia mặt mày hung ác, khi đang định ra tay giáo huấn một trận thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của nữ tử.

Đáng giận, đợi lát nữa sẽ thu thập nha đầu thú vị này sau, hai người mặt mày nhăn nhó, âm thầm nghĩ, không thể không nén xuống lửa giận trong lòng, xoay người nhìn thấy người tới, lập tức cung kính nói: "Cung nghênh Quý phi nương nương, công chúa điện hạ!"

Từ trên xá giá bước xuống, một phụ nhân xinh đẹp khoác vạt cẩm y thêu mẫu đơn đỏ thắm, đầu cắm kim bộ điều có tua màu tím, mặt như hoa, mắt đẹp như tơ, bước chân tao nhã, chỉ trong thời gian một cái vạt eo phát tay đã chinh phục được vạn vật, nhàn nhạt liếc mọi người phía dưới, cao ngạo, khinh thường, coi rẻ.

(vạt cẩm y = 云锦衣: y phục làm từ gấm hoa / gấm Vân Nam)

Nữ tử bên người nàng ta mặc một hoa phục gấm vóc màu vàng, vạt áo tơ vàng phủ lên trên đất, cũng rất xinh đẹp.

Trong mắt Cơ Vân Dương hiện lên chán ghét, lại là công chúa độc ác điều ngoa này, lần trước ở rừng Lạc Nhật Nam Cung Tuyết ám toán hần và Vô Song, hần còn nhớ rất rõ.

Sau đó gia hoà này hiển nhiên không đặt chuyện đó vào mắt, chỉ chinh đám người Nam Cung Tuyết đến kêu cha gọi mẹ thôi.

"Vân Dương ca ca, huynh cũng tới học viện Già Nam học sao?" Nam Cung Tuyết vô cùng vui mừng chạy tới trước mặt Cơ Vân Dương, phấn chấn nói: "Thật quá tốt, Tuyết Nhi cũng vậy, sau này chúng ta có thể gặp mặt thường xuyên rồi."

"Bát công chúa..." Cơ Vân Dương nhú mày, còn chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng thét chói tai: "Sao lại là ngươi!"

Nam Cung Tuyết gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, hai mắt toát ra ánh lửa, hận cũ thêm thù mới, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sao có thể chứ, sao nữ nhân này lại đi chung với Vân Dương ca ca, nữ nhân đáng giận, sau này nàng mới biết được lần ở Lạc Nhật trước kia, thế nhưng lại là do nữ nhân này hại các nàng bị đám huyền thú công kích. Còn nữa, chính nàng ta rước lấy hoạ Độc Long, nhưng cuối cùng hại nàng thiếu chút nữa đã bị nó nuốt mất!

Lăng Vô Song khoanh hai tay trước ngực, vô tội nhú nhú mày: "Chẳng lẽ còn không phải ta sao!"

Không biết vì sao, so với tiếng rống to đầy địch ý của Nam Cung Tuyết, mọi người nghe mấy lời gió nhẹ mây bay này của Lăng Vô Song lại vô cớ thấy sợ hãi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Một tát đánh ngọc

"Tốt lắm, không ngờ ngươi còn gan xuất hiện trước mặt bản công chúa." Nam Cung Tuyết căm hận liếc Lăng Vô Song một cái, sau đó nói nhỏ mấy câu bên tai Khương quý phi: "Mẫu phi, chính là nữ nhân đáng giận này đã hại con với hoàng huynh bị trọng thương ở Lạc Nhật, thiếu chút nữa đã không thể trở về, mẫu phi, giết nữ nhân này đi!"

"Thì ra ngươi chính là người hại hoàng nhi ta trọng thương trở về!" Khương quý phi nghe vậy, mắt đẹp tức khắc toát ra tàn nhẫn, đuôi mày xinh đẹp nhướng lên, vạt áo màu đơn đỏ thẫm nhẹ rơi xuống đất, thông thả ung dung bước đến.

Nàng ta đánh giá sơ lược hai người trước mắt, ngón tay nhẹ vẩy về một góc nhỏ ngoại y màu vàng, thần thái cao ngạo, cười lạnh nói: "Trên đời này luôn có những người không biết trời cao đất rộng thế này, hôm nay bốn cung sẽ thay phụ mẫu ngươi dạy dỗ lại ngươi, để cho ngươi biết có một số người, ngươi đắc tội không nổi!"

Khương quý phi chuyển động mắt đẹp, quăng cho Ngụy Kính bên cạnh một ám hiệu, giết nàng ta!

"Xong rồi xong rồi, cô nương kia lần này chết chắc rồi."

"Đúng vậy, Khương quý phi tự mình ra tay, sợ là Cơ Vân Dương cũng không bảo vệ nổi cô nương này."

"Chờ chút!" Nam Cung Tuyết đầu găm đầy trâm cài sắc sỡ lay động dưới ánh mặt trời rực rỡ, đột nhiên phát tay ngăn lại Ngụy Kính, Thiết Nam đang định động thủ: "Mẫu phi, chờ chút đã."

Ánh mắt dịu dàng của Nam Cung Tuyết bỗng hiện lên độc ác, gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Vô Song, cười lạnh nói: "Nếu bây giờ ngươi quỳ xuống dập đầu nhận sai trước bản công chúa, bản công chúa sẽ cho ngươi toàn thân, bằng không bản công chúa sẽ trị ngươi tội coi rẻ hoàng thất!"

"Nam Cung Tuyết, đừng có khinh người quá đáng!" Cơ Vân Dương hung hăng phát tay, áo bào tung bay, bước lên trước một bước, nhưng bị Lăng Vô Song ngăn lại.

"Dập đầu nhận sai sao?" Lăng Vô Song đưa ánh mắt ý bảo tạm thời đừng nói này cho Cơ Vân Dương, thấp giọng cười, nhấc chân chậm rãi bước lên, nói chuyện vô cùng hồ hởi bình tĩnh: "Cổ như ngươi mà muốn nhận một quỳ của ta?"

"Thật là buồn cười, dưới bầu trời này có chỗ nào không phải là đất của thiên tử, bốn điện hạ là công chúa hoàng thất, còn ngươi chỉ là bình dân ti tiện, chẳng lẽ bản công chúa còn không đáng nhận được một quỳ của ngươi!" Nam Cung Tuyết kiêu ngạo giương đầu lên, khịt mũi coi thường Lăng Vô Song.

Trong mắt Lăng Vô Song hiện lên một chút gian trá, bầu không khí nháy mắt trở nên nặng nề, quát: "Hay cho câu dưới bầu trời này có chỗ nào không phải là đất của thiên tử, giang sơn này chẳng lẽ là của hoàng thất ngươi, là của Bát công chúa ngươi!"

Lăng Vô Song chợt lạnh giọng, Nam Cung Tuyết bị quát đến ngẩn người, chân không tự giác lùi một bước, lúc nhận ra phản ứng của mình liền tức giận xấu hổ quát lại: "Bình dân ti tiện, thiên hạ này đương nhiên, đương nhiên chính là của hoàng thất ta, là của ta, bản công chúa kêu ngươi quỳ ngươi dám

không quý!"

Nam Cung Tuyết vì bức tức xấu hổ mà vẫn chưa ý thức được mình vừa nói gì.

"Bát công chúa."

"Tuyết Nhi, chớ có nói bậy!"

Khương quý phi vừa nghe lời này, sắc mặt đột biến, nhưng không thể ngăn cản được Nam Cung Tuyết.

"Thì ra là như vậy." Lăng Vô Song chậm rãi gật đầu, lạnh giọng truy kích: "Nhưng mà sao ta không biết thiên hạ này từ khi nào đã trở thành của Bát công chúa người, trở thành của Hoàng quý phi người, trở thành của Khương gia người rồi!"

"Ta, ý ta nói không phải ý đó!" Nam Cung Tuyết lập tức lớn tiếng phản bác.

"Vậy là ý như thế nào?" Lăng Vô Song khoanh hai tay trước ngực, hỏi một câu nhẹ như mây gió, tức khắc khiến Nam Cung Tuyết nghẹn họng đến mặt mày nhẩn nhơ.

"Ta ta... bản công chúa không có."

Lăng Vô Song cười lạnh một tiếng, trực tiếp xem nhẹ Nam Cung Tuyết, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía Khương quý phi, giọng chuyển sang thông thả mà dài dòng: "Khương quý phi, thì ra Khương gia các người lại có ý tưởng này.

"Trời ơi, thiên hạ là của Khương gia, đây là muốn tạo phản sao!"

Miệng lưỡi thế gian nung chảy cả vàng, ba người thành *hỗ, người chung quanh nghe được liền lập tức ồn ào theo như bây giờ.

(*hỗ: bịa đặt)

"Nói bậy!" Khương quý phi biến sắc, không giữ nổi hình tượng đoan trang nữa, cãi lại: "Tuyết Nhi chỉ nói lỡ lời mà thôi, đương nhiên không có thật, người hà tất phải nín mãi không buông, ở đây *yêu ngôn hoặc chúng!"

(*yêu ngôn hoặc chúng: nói xạo mê hoặc dân chúng)

"Đứng, đứng vậy." Nam Cung Tuyết tuy không rõ lợi hại trong này, nhưng thấy Ngụy Kính và Thiết Nam đều đổi sắc mặt, lập tức phụ họa theo, rồi lại nhin không được chỉ vào Lăng Vô Song, lớn tiếng nói với chung quanh: "Cái nữ nhân ti tiện này chớ có yêu ngôn hoặc chúng!"

Lăng Vô Song không bị tác động, vẫn nhàn nhạt nói: "Mọi người ở đây đều tự tai nghe thấy chính miệng Bát công chúa nói rằng thiên hạ này là của nhà nàng, là của Bát công chúa nàng, đừng tưởng tất cả chúng ta ai cũng là kẻ ngốc, nơi này chưa tới lượt Khương gia người một tay che trời đâu!"

Ném xuống một câu Khương gia một tay che trời, nói năng vô cùng khí phách, vừa thuyết phục mọi người vừa quy tội xuống đầu Khương gia.

"Khương gia muốn một tay che trời, những người này tưởng chúng ta là kẻ điếc sao."

"Đứng vậy, thật sự coi thiên hạ này là của Khương gia!" Người xung quanh nghe Lăng Vô Song nói nghiêm nghị mạnh mẽ như thế, bọn họ cũng đã sớm không vừa mắt Khương gia ý thế hiếp người, thừa cơ hội tốt này đều a dua theo.

"Khương quý phi, người cho rằng dùng một câu lỡ lời là có thể lấp được miệng dân chúng sao, nếu ai lỡ lời giống Bát công chúa cũng đều vô tội thì ngày quốc gia đại loạn không còn xa nữa, xin hỏi quốc pháp ở đâu? Uy nghiêm hoàng thất ở đâu? Chẳng lẽ Bát công chúa người, Khương gia người còn có thể áp đảo quốc pháp và Lăng gia, trên cả hoàng quyền sao!"

Lăng Vô Song gian trá nói lớn, nói đến khiến đám người Nam Cung Tuyết ngây ra như phỗng, không còn sức nào phản bác nữa.

"Này..." Ngay cả Cơ Vân Dương cũng bị Lăng Vô Song làm cho sững sốt, thần sắc quái dị nhìn nàng.

Này, đây là tình huống gì vậy? Gia hỏa Vô Song này xả hơi quá rồi, từ trắng cũng có thể nói thành đen, nhưng càng đáng chết chính là, càng nghe nàng nói lại càng không thấy sai chỗ nào.

"Tiểu hải tử miệng còn hôi sữa, đừng nói bậy nữa!" Thấy trận này quá lớn, không còn cứu vãn được, Ngụy Kính và Thiết Nam đều trở nên hung dữ, không thể để nàng nói tiếp, bằng không việc không có lát nữa cũng sẽ bị nói thành có.

"Người, người nói hươu nói vượn, ta, ta giết người, để ta giết nàng." Nam Cung Tuyết mặt đỏ hồng, không biết nên phản bác thế nào.

"Rõ như ban ngày, muốn giết người diệt khẩu sao!" Ai ngờ Lăng Vô Song càng không lùi mà tiến, hừ lạnh, lời trong miệng nàng như cây dưa chuột óng phun, bắn chữ ra liên hồi, bùm bùm nói: "Nếu Bát công chúa có ý đồ mưu phản, hôm nay ta đây liền vì quốc trừ hại, thay đương kim thánh thượng bắt lấy loạn thần tặc tử người!"

"Chát"

Không ai ngờ Lăng Vô Song vừa dứt lời, đột nhiên ném ra một tát như chụp dừa chuột, chỉ nghe tiếng vang thanh thúy, Nam Cung Tuyết thét một tiếng chói tai như heo bị thọc huyết, miệng chảy máu tươi, cả người bay ngược về phía sau!

"A...."

Lại thêm một tiếng hét thảm, không biết xui xẻo thế nào Nam Cung Tuyết lại vừa khéo nên phải đầu Khương quý phi, trâm cài đỏ thắm liên tục rơi xuống, hai người chạt vật lẫn thành một đoàn trên đường cái.

"Ta.... ta...!"

Lăng Vô Song tát một cái muốn phát mộng, người chung quanh giống như cũng bị nằng đánh thành ngọc, hồi lâu mới phản ứng lại, miệng liên tục chửi thề.

Công chúa hung thần ác sát kia còn chưa kịp ra tay, nữ nhân này đã trực tiếp tát cho người ta một tát, người kia chính là công chúa hoàng thất đó, còn có Quý phi Hoàng thượng ái nhất, thế nhưng nói đánh là đánh!!

"Vô Song..." Cơ Vân Dương mặt hơi tối xuống, không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy, Cơ Vân Dương hẳn đời này chưa từng phục qua ai, nhưng Lăng Vô Song này, hẳn hôm nay xin quý xuống lạy nàng một lạy.

"Không có gì lạ, nhưng da mặt dày quá, đánh hơi đau tay." Lăng Vô Song nhẹ lắc lắc tay, về mặt nhàn nhạt, biểu cảm khó chịu.

Người chung quanh tức khắc muốn ngắt xiù tập thể, nhịn không được trợn to mắt, con mẹ nó, tát người ta một tát trời giáng xong còn khó chịu vì đau tay. Nữ nhân này rốt cuộc là quái thai nhảy ra từ nhà ai vậy???

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Ta chính là đánh người

"Đồ hỗn trướng!"

Thật sự động tác Lăng Vô Song quá nhanh, cũng quá ngoài dự đoán, khi Ngụy Kính và Thiết Nam phản ứng lại đã nghe thấy tiếng kêu quý khóc sôi gà đầy thảm thiết của Nam Cung Tuyết cùng Khương quý phi, loạn thành một cái chợ.

"Giết nàng!" Không nhịn thêm được nữa, Ngụy Kính gầm một tiếng dựng cả lông tóc, vô cùng chói tai, hắn cấp tốc chạy về phía Lăng Vô Song, một tay ngưng tụ huyền khí vàng sẫm chém xuống như chùy thủ, dùng tiếng quái dị kia quát: "Hôm nay ai cũng không cứu được người!"

"Tiểu nhi cuồng vọng, để mạng lại đi." Thiết Nam gầm một cước lên đất, bụi đất tung bay, đột nhiên cả người nhảy lên, vung tay ném ra một vật thể màu trắng bạc, tiếng vang thanh thúy. Lưỡi dao sắc bén mang theo huyền khí vàng đậm bay về phía mặt Lăng Vô Song, hét lớn chói tai: "Ngân Dực Nhẫn!"

(tên các chiêu thức mình sẽ giữ nguyên hán việt và ghi hoa hết nhé)

"Tránh mau, tránh mau, bọn họ đều là Thiên Huyền cao cấp, nếu bị cuốn vào sẽ mất mạng như chơi." Đại chiến bùng nổ, người chung quanh kịch liệt tán ra, có thể xem kịch vui nhưng cũng không thể xem đến mất mạng được.

"Vô Song, mau lùi lại." Cơ Vân Dương vội vàng hét lớn, đồng thời tiến lên, vung tay, cơ thể lập tức bốc ra huyền khí màu vàng, ý đồ muốn giúp nàng cản trở một kích.

Ngân Dực Nhẫn chính là tuyệt kỹ thành danh của Thiết Nam, uy lực khủng bố, không thể khinh thường.

Va chạm với huyền khí vàng đậm của Cơ Vân Dương, hàn quang hiện lên, âm thanh lưỡi dao sắc bén hỗn loạn xé rách không khí, hoá thành các tia ánh bạc mang theo lực lượng không thể đỡ xẹt tới!

Lăng Vô Song nhíu mày, nghiêng người tránh công kích của Ngụy Kính, chân nhẹ nhàng xoay một cái, cả người liền linh hoạt đáp nghiêng xuống đất. Tóc đen bay múa theo ánh dương, tay thò ra khỏi tay áo, bình tĩnh, đầu hơi nghiêng về một bên, bàn tay thần diệu nhẹ giơ lên trước mặt. Mọi người chỉ nghe được vài tiếng va chạm "phạch phạch", nằng dĩ nhiên lại vô cùng chuẩn xác không chút sai sót kẹp lấy tất cả số lưỡi dao sắc bén kia bằng tay không, dễ dàng giữ nó giữa các ngón tay, không cho lưỡi dao nhúc nhích!

"Ông trời của ta ơi, nàng tiếp được!" Người chung quanh lập tức trợn mắt ngoác mồm, sợ tới mức đồng loạt lùi về phía sau, hít hà một hơi.

Sao có thể, kia chính là tuyệt kỹ thành danh của Thiết Nam, Ngân Dực Nhẫn! Thế nhưng lại bị một tiểu nha đầu hoá giải nhẹ nhàng bằng quơ như vậy.

"Thế nào, các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?!" Lăng Vô Song cười hờ hững, khi nói chuyện, tay mềm khê lật qua, luồng sáng màu đỏ chậm rãi quần quanh vật thể trong lòng bàn tay, lưỡi dao trắng bạc "xèo" một tiếng, chỉ trong thời gian thờ ra một hơi đã tan thành tro bụi, biến mất giữa lòng bàn tay Lăng Vô Song không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

"Hình như tính chất cũng chẳng ra gì!" Lăng Vô Song nhẹ phát tay áo, bột phấn màu trắng liền tung bay giữa không trung, rải rác rơi xuống.

Người chung quanh đồng loạt rơi cảm đầy đất, có phải bọn họ hoa mắt rồi không, phi tiêu của Thiết Nam làm ra từ hàn thiết cực phẩm, không hiểu sao lại hoá thành tro bụi như vậy! Còn chê tính chất chẳng ra gì?

"Vô Song, đó là gì vậy?!" Cơ Vân Dương há miệng nửa ngày mới nghẹn ra được một câu, luồng sáng màu đỏ trong tay Vô Song chẳng lẽ là lửa? Thật khủng khiếp, ngay cả hàn thiết cũng có thể đốt thành tro!

"A, sao có thể, Ngân Dực Nhẫn của ta!" Thiết Nam không dám tin, vừa đau lòng thân binh của mình bị hủy bỏ, vừa đen mặt liếc nhìn với Ngụy Kính, cả hai không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, luồng sáng màu đỏ đó là thứ gì, quá kì lạ.

"A.....a....." Nam Cung Tuyết bị đánh thành ngốc, miệng phun ra một cây răng đầy máu, ngơ ngác nằm trên đất hồi lâu, lúc này mới lao đảo đứng lên

"A -- a --"

Chỉ thấy trăm cái đỏ trên đầu nàng ta vô cùng lộn xộn, mặt mày dữ tợn, liên tục thét chói tai, ánh mắt như rắn độc, gắt gao lờm Lăng Vô Song, nhất thời mất lý trí, đột nhiên đẩy thị vệ ra lao tới chỗ Lăng Vô Song, rống đến khàn cả giọng: "Ngươi mà cũng dám đánh ta, trước nay chưa ai từng đánh ta, ngươi mà cũng dám đánh ta!"

"Chát -- "

Trong chớp nhoáng, Lăng Vô Song nhẹ cong môi đỏ, không chút dấu hiệu giơ lên một chân, đột nhiên lấy tốc độ xét đánh không kịp bụng tai đá vào bụng Nam Cung Tuyết!

"A --"

"Bát công chúa!" Ngụy Kính, Thiết Nam muốn can nhưng vẫn can không kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn Nam Cung Tuyết hét thảm bay lên, rồi lại rơi xuống như miếng vải rách, bắn ra đầy tro bụi, chuyện này hoàn toàn có thật, mà bọn hắn lại không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay.

"Ta chính là đánh ngươi đó!" Lăng Vô Song ung dung thu lại chân, cười đến vô cùng phúc hậu và vô lại, nàng không phải là người gây chuyện, và càng không phải là người ngại phiền phức!

"Cũng thật con mẹ nó kiêu ngạo quá rồi!" Đánh ngươi đấy, ngươi làm sao? Người chung quanh nghe thấy nàng nói, kinh ngạc đến dựng mí mắt.

"Ha ha ha, nói rất đúng" Cơ Vân Dương khuôn mặt tuần tú cười đến vô cùng sáng lạn, thuận tay dựa khuỷu tay lên vai Lăng Vô Song, bộ dáng như huynh đệ tốt, cười to nói: "Nói rất đúng, chính là đánh ngươi đấy."

[wattpad.com/user/CaarmTus1510]

Hắn càng ngày càng thích cá tính Lăng Vô Song, nham hiểm xảo trá đến khiến người ta ngửa răng, kiêu ngạo đến khiến người ta vỗ tay tán dương.

"Bát công chúa, mau tới xem đi!" Ngụy Kính, Thiết Nam nhanh chân chạy đến, Bát công chúa xảy ra chuyện thì bọn họ cũng không xong rồi.

"Tuyết Nhi!" Khương quý phi đầu óc mê mẩn đứng lên, kim bộ điều trên đầu nghiêng trái ngã phải, nàng ta hung tợn chạy đến đẩy thị vệ ra: "Đều cút hết cho bản cung, nhà đầu thú, hôm nay bản cung nhất định phải tự tay làm thịt ngươi."

Khương quý phi bây giờ rất chật vật, khoe miệng bị xước rách da, hoa phục màu đơn đỏ thấm toả mùi, hoàn toàn rất xứng với dung nhan biến dạng đó, nào còn có bộ dạng của Hoàng quý phi vừa nãy. Nàng ta vừa đứng lên đã nhìn thấy tình cảnh thảm thương của Nam Cung Tuyết, sao có thể bình tĩnh chứ?

"Như thế nào, Hoàng quý phi đây là muốn đích thân thảo luận với ta vấn đề giang sơn này là của ai nữa sao?!" Lăng Vô Song ung dung nói, chọc Cơ Vân Dương phải nhếch miệng cười trộm.

Gia hỏa Vô Song này thật biết chọn chỗ đau của người ta để đâm.

"Ngươi, ngươi, ngươi..." Khương quý phi tức giận run người, nhưng lại không thể phát tác, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay đến bật máu, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, tội danh tạo phản lớn như vậy, nàng không gánh nổi, Khương gia càng không gánh nổi.

Không trí chung quanh rất khẩn trương, Khương quý phi tức giận đến gân xanh nổi đầy trán. Ngụy Kính, Thiết Nam đứng dậy, ánh mắt tối sầm, bàn tay trong tay áo âm thầm thủ sẵn, chỉ chờ Khương quý phi hạ lệnh một tiếng là cuộc chiến sẽ lập tức bùng nổ, mọi người đều tránh ra thật xa.

"Kẻ nào dám tranh đấu trước cổng học viện Già Nam?!!"

Từ cổng học viện Già Nam đột nhiên truyền ra một tiếng quát khê, khàn khàn lớn tuổi, lại rất mạnh mẽ vững vàng, cách đám người không xa, xuất hiện

một lão nhân râu bạc trắng, trường bào giản dị đã có chút bị tẩy đến hơi sòn màu, lưng khom khom, nhưng đôi mắt lại sáng ngời có thần, vài sư sinh học viện đi theo bên cạnh, vội vàng bước đến.

Viện trưởng học viện Già Nam, cũng thuộc hạng người đức cao trọng vọng ở Đông Lâm, tuy thực lực chỉ mới ở Thiên huyền cấp bảy, nhưng địa vị lại không kém gì Lăng Kinh Thiên đứng đầu tứ đại gia tộc, đến ngay cả Hoàng đế cũng phải tôn kính lão ta.

"Thì ra là Hoàng quý phi." Mục Nguyên bước nhanh đến, nhìn thấy Khương quý phi và vẻ mặt hung dữ của Ngụy Kính Thiết Nam, khẩu khí nhanh chóng thay đổi thành giận dữ, thấp giọng nói: "Không biết vì sao Hoàng quý phi lại vung tay đánh nhau trước học viện Già Nam?!"

Khương quý phi không hề là người gặp qua chuyện đời, rất nhanh thu lại sắc mặt giận dữ trên mặt, sửa sang cổ tay áo, trong lời nói mang theo kiêng kị: "Lão viện trưởng nói đùa, hôm nay bốn cung chỉ thuận tiện đưa hoàng nhi đi học, lại gặp mấy kẻ chặn đường, nên mới ra tay giáo huấn một phen mà thôi."

Chỉ là, Khương quý phi nói xong, xung quanh lại phát ra tiếng cười khê, mọi người nhìn bộ dạng cao cao tại thượng của Khương quý phi, khuôn mặt thì đầy tro bụi, khoe mẽ mớ hồ còn chảy máu, âm thầm nghĩ cái sĩ diện háo này rốt cuộc là ai dạy vậy?

Khương quý phi nhận ra người xung quanh đang cười trộm, nhưng lại không phát tác được, sắc mặt tức khắc trở nên rất khó coi, khiến lão viện trưởng cũng có chút hồ đồ, ánh mắt quan sát tới lui, cuối cùng dừng lại trên người Lăng Vô Song, nghi ngờ nói: "Rốt cuộc là ai gây chuyện?"

Lăng Vô Song cười cười, lúc này mới đi ra trước: "Lão viện trưởng, ta là Lăng Vô Song, hôm nay đặc biệt đến học viện Già Nam báo danh."

"Lăng Vô Song... ừ" Lão viện trưởng chậm rãi vuốt vuốt chòm râu hoa râm, gật đầu lẩm bẫm một tiếng, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, có chút kích động nói: "Chẳng lẽ người chính là tiểu tôn nữ của cái lão bất tử Lăng Kinh Thiên kia???"

"Ặc...." Lão bất tử? Lăng Vô Song mặt hơi đen, thật không hề là bằng hữu tốt của lão gia tử, quả nhiên khác thường, tính tình giống nhau như vậy, Ặc, thật đúng là khó mà nói.

"Vâng ạ!" Lăng Vô Song sờ sờ chóp mũi, ngượng ngùng trả lời.

"Cái gì, nàng ta là Lăng Vô Song?!"

Một tiếng kêu bén nhọn phát ra từ đoàn người, ngay sau đó, tiếng nghị luận dần dâng lên như thủy triều. Mọi người đều không dám tin, nữ tử tuyệt sắc trước mặt chính là tiểu thư phế sài, là sắc nữ cuồng si, là kẻ quái dị của Lăng gia đó ư!?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Làm rõ thân phận

"Người chính là tiểu thư Lăng gia?" Cơ Vân Dương càng kinh ngạc không thôi.

Tuy hẳn không ở kinh đô mấy năm, nhưng vẫn nghe được vài lời đồn đãi về tiểu thư Lăng gia. Khó trách hẳn luôn cảm thấy tên nàng quen quen, nhưng mà hẳn tìm thế nào cũng không thấy tiểu thư phế vật nổi danh kia của Lăng gia có điểm nào liên quan tới người này.

Nhìn thần sắc ngơ ngẩn của Cơ Vân Dương, Lăng Vô Song cười khê: "Ta là ai rất quan trọng sao?"

"Vô Song" Cơ Vân Dương ngẩn ra, lập tức nhếch miệng cười cười, đúng vậy, chuyện đó không quan trọng. Vô Song là bằng hữu của Cơ Vân Dương hẳn, điểm đó vĩnh viễn không thay đổi.

"Thật đúng là tiểu nha đầu Lăng gia!" Lão viện trưởng mày hoa râm, liếc liếc đánh giá thiếu nữ có phong tư không ai bì kịp ở trước mặt, sau đó gật đầu cười nói: "Khó trách mấy ngày nay lão gia tử kia luôn cười đến rụng râu như vậy!"

Lúc trước mỗi khi lão gia hỏa kia nhắc đến tôn nữ hẳn đau đầu nhất, hẳn luôn trừng mắt rụng râu, nhưng thời gian gần đây, vừa nhắc đến tiểu tôn nữ bảo bối, mặt mày liền trở nên hớn hờ, miệng cười sắp rách ra. Hôm nay vừa thấy, Lăng tiểu nha đầu này quả nhiên giống y lời lão gia hỏa kia nói, tựa như vừa thay da đổi thịt.

Lăng Vô Song tuy mới mười lăm, nhưng dáng người cao gầy, rất phù hợp với y phục màu xanh dương đơn giản, thắt lưng nhỏ nhắn, tóc cột đuôi ngựa lên cao, lộ ra cái trán trắng nõn, gương mặt tươi sáng tuyệt mỹ, trong tư thái lãnh ngạo lại lộ ra lười biếng gian tà, xuất trần thoát tục, bừng tỉnh người trước mắt.

"Sao có thể chứ, tiểu cô nương này thật sự là phế vật Lăng gia kia?"

"Trời ạ, người ta tay không tiếp được một kích của cao thủ Thiên huyền, vậy mà gọi là phế vật sao, người có thể làm được như nàng sao? Người như

vậy nếu bị gọi là phế vật, chúng ta đây mua cuộn dây thừng về thắt cổ được rồi đây."

"Đúng vậy, không biết huyền lực của nàng tới cấp bậc nào rồi."

Mọi người người năm người mười, bàn luận tới khí thế ngất trời, chuyện này thật sự quá khí tin.

"Tay không tiếp được một kích của cao thủ Thiên huyền?" Lão viện trưởng nghe được tiếng nghị luận chung quanh, kinh ngạc không thôi, mắt lạng lẽ liếc nhìn sắc mặt xanh lè của Ngụy Kinh Thiết Nam, lại hứng thú đánh giá tình hình chung quanh, cũng đã biết đại khái được sự việc.

Lão viện trưởng cười cười vuốt vuốt chòm râu: "Vậy là hôm nay tới học viện Già Nam báo danh, có thư trúng tuyển không?"

Kim Lâm há là vật trong ao, trải qua một trận mưa gió liền hoá rồng nha Nhớ năm đó Lăng Hạo tài giỏi thế nào, nữ nhi hán sao có thể bình thường được. Cuối cùng lão bắt từ Lăng Kinh Thiên ấy cũng có cái để hi vọng rồi.

"Tất nhiên ta có." Lăng Vô Song dứt lời, lấy một bức thư từ trong lòng ra đưa cho lão viện trưởng.

"Này..." Lão viện trưởng gật đầu nhận lấy, mới nhìn thoáng qua vài con chữ quen thuộc trên phong thư, lập tức ngừng đầu nhìn chăm chăm Lăng Vô Song đầy kinh ngạc: "Cái này vậy mà lại là thư báo tự tay Thiên Dạ đại nhân viết."

"Cái gì, Thiên Dạ lão sư tự tay viết thư báo trúng tuyển!"

"Thiên Dạ đại nhân tự tay viết thư báo trúng tuyển?"

Người chung quanh vừa nghe, dù là lão sư học viện hay là học sinh, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiên Dạ Vân là ai? Là đệ nhất cao thủ được tứ quốc công nhận, đồng thời là Thánh được sư duy nhất. Sở dĩ hán đồng ý đảm nhiệm chức vị ghế khách đạo sư học viện ở Đông Lâm, là do lão viện trưởng đã có công từng dạy võ lòng cho hán. Đó cũng chính là nguyên nhân thứ nhất khiến đám người Khương quý phi phải kiêng kị như thế với lão viện trưởng.

"Chẳng lẽ Thiên Dạ đại nhân muốn thu Lăng Vô Song làm đồ đệ?" Học sinh xung quanh nhìn chăm chăm vào thư trúng tuyển của Lăng Vô Song, vẻ mặt ửng hồng như đang thấy được tuyệt thế trân bảo chẳng bằng, chỉ hận không thể nhào lên cướp lấy nó.

Thiên Dạ lão sư tự mình viết tư trúng tuyển, ở học viện Già Nam, chuyện này chưa bao giờ có. Có thể được Thiên Dạ lão sư chỉ điểm đã là vinh hạnh lớn lao, càng đừng nói chỉ đến việc có thể theo bên cạnh hán học tập!

"Vô Song, chuyện lớn như vậy sao ngươi không kể ta nghe!" Cơ Vân Dương sau khi kinh ngạc xong, như tiểu tức phụ oán trách ra tiếng, tiếp theo ánh mắt sáng rực, vỗ trán một cái, bình tĩnh nói: "Nói cách khác, chỉ cần đi theo ngươi là chắc chắn có thể được gặp Thiên Dạ đại nhân rồi!"

Cơ Vân Dương vô cùng hưng phấn, hán đúng là may mắn. Nếu Thiên Dạ đại nhân thu Vô Song làm đồ đệ, với bằng này quan hệ, đan Pháp Ách của hán còn là vấn đề nữa sao? Ha ha ha ha, Cơ Vân Dương cười to trong lòng, hai mắt toả sáng rực rỡ nhìn chăm chăm Lăng Vô Song.

"Chỉ vì một viên đan Pháp Ách mà kích động đến nổi như vậy sao!" Lăng Vô Song miệng run run.

"Chỉ vì một viên đan Pháp Ách?" Hán thế nhưng bị xem thường, Cơ Vân Dương có chút tức giận, tức giận khoanh hai tay áp ứng nói: "Ngươi cho rằng đan Pháp Ách là cái trắng hay sao, ngươi thử mang một viên ra cho ta xem."

"Một viên? Chờ lát nữa ta cho ngươi hán một lọ." Lăng Vô Song nhẹ dương mày, cười chế nhạo nói: "Đến lúc đó đừng có làm hư mình."

"Đây chính là ngươi nói, ta đây sẽ nhớ kĩ." Cơ Vân Dương hừ hừ, đã hiểu sai ý Lăng Vô Song, âm thầm chép miệng. Nếu hán cũng có thể được Thiên Dạ đại nhân thu làm đồ đệ thì tốt rồi, lúc đó hán còn lo không có đan dược hay sao?

"Ha ha ha ha" Lão viện trưởng bị hai người chọc cười, nhét thư tín vào trong ngực, xoay người bước đến cổng học viện Già Nam, dứt khoát tưới thẳng chậu nước lạnh lên đầu Cơ Vân Dương: "Hôm nay Thiên Dạ đại nhân không có ở học viện, ta dẫn ngươi đi trước."

"Được, vậy làm phiền viện trưởng!" Lăng Vô Song gật đầu, cất bước đi bên cạnh viện trưởng.

"Há? Không có ở đây, lại một chuyến về tay không nữa?" Cơ Vân Dương nhún bả vai xuống, đứng cạnh cổng, lòng mày đẹp nhăn nhó nửa ngày, nhìn theo bóng lưng Lăng Vô Song, quát như muốn nói lời trần trụi cuối cùng: "Vô Song, đừng có quên đan Pháp Ách của ta, đan Pháp Ách nha, nhất định phải nhớ rõ."

Lăng Vô Song quay đầu trừng hán một cái: "Chạy đến đây."

Gia hỏa này, nếu hôm nay không cho hán đan Pháp Ách, tối nay hán nhất định ngủ không yên.

"Đề làm gì?!" Cơ Vân Dương nghi hoặc, Thiên Dạ đại nhân đâu có ở đây, hán cũng không học ở học viện Già Nam, gọi hán lại làm gì. Cơ Vân Dương nhún nhún vai, không nói gì, nhanh chóng đuổi đến chỗ Lăng Vô Song.

Học sinh chung quanh sôi nổi nhìn Vô Song bằng ánh mắt hâm mộ, có người nhìn không được còn ghen ghét ra tiếng: "Thật đúng là đồn đãi, Thiên Dạ

đại nhân chỉ viết tin trúng tuyển thôi, còn việc có thể theo hần học hay không lại là một việc khác nha!"

"Đúng vậy đúng vậy." Tuy rất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng nhưng vẫn có một vài người không cam long phụ hoạ theo.

"Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên." Lão viện trưởng quay đầu nhìn Khương quý phi một thân chật vật, lúc này mới nhớ đến còn có người vừa bị lão xem nhẹ. Nghiêm khắc trong mắt chuyển thành hồ đồ, không biết là thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu, mở miệng hỏi: "Khương quý phi đây là?"

"Bổn cung..." Khương quý phi khẽ cắn môi, nhin nửa ngày vẫn không nuốt trôi được cục tức này, hung hăng vung tay áo rộng lên, giọng âm trầm: "Lão viện trưởng."

"Lão viện trưởng" Lúc này, Lăng Vô Song đột nhiên quay lại, cười đến vô hại, mở miệng ngắt lời nàng ta: "Thật ra cũng không có gì, bọn ta ngẫu nhiên gặp được Khương quý phi trước cổng học viện, vô cùng ngưỡng mộ phong thái hơn người của nàng. Cả hai bên trò chuyện với nhau rất vui, đồng thời cùng bàn luận về một vấn đề sâu sắc, đó là dưới bầu trời này đất nào không phải là đất của thiên tử, qua mấy phen tranh luận, quả thật bọn ta rất ấn ý với nhau..."

Cố ý đề cao âm thanh khi nói đến đoạn dưới bầu trời này đất nào không phải đất của thiên tử, lời nói của nàng tràn đầy châm chọc, nói mà mặt không đổi sắc, tim không nhảy nhanh thình thịch. Người chung quanh nghe thấy hai mắt càng lúc càng trừng lớn, miệng càng lúc càng há to, mẹ nó cũng quá tài rồi?

Trò chuyện vấn đề dưới bầu trời này đất nào không phải là đất của thiên tử rất vui vẻ? Vì thế mới nói đến Khương quý phi phong thái hơn người phải nằm dưới đất?

Bàn luận vấn đề sâu sắc một phen? Còn ấn ý với nhau? Vì thế nên mới một tát vỗ rớt hàm răng của công chúa hoàng thất?

Lăng Vô Song nói xong, mặt đẹp chuyển sang âm u, cuối cùng không nặng không nhẹ bổ sung thêm một câu: "..... Người nói phải không, Khương quý phi?"

Uy hiếp? Không không, thế này sao có thể là uy hiếp được, Lăng Vô Song hỏi đến dịu dàng lạ thường như vậy mà.

"Người, người, người cầm miệng cho ta" Khương quý phi từ kể rằng rít ra mắt chữ đỏ, thiếu chút nữa đã tức đến chết.

Lời nói lỡ của Tuyết Nhi bị những người chung quanh này nghe được, dựa vào thế lực Khương gia, nàng sẽ có cách không để nó truyền tới tai Hoàng thượng. Nhưng nếu bị lão nhân đáng chết trước mặt này biết được, như vậy sẽ to chuyện. Nghĩ đến đây, Khương quý phi cũng chỉ có thể cố gắng nuốt xuống bụng.

Thấy Khương quý phi nhăn nhó mặt mày như ăn phải chuột chết, bộ dạng âm ức nuốt không được mà nhả cũng chẳng xong, Cơ Vân Dương miệng mím đến liệt, trong bụng cười điên.

"Thì ra là thế, vậy mời Khương quý phi cứ tự nhiên, lão phu đi trước." Lão viện trưởng như suy tư điều gì gật gật đầu, xoay người rời đi.

"Hoàng quý phi, lần này còn chưa nói đã miệng lẩm. Nhưng không sao, *thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu*, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại." Lăng Vô Song nhẹ nhàng dương mày liễu, hơi đề cao âm cuối, để lại vài câu như thế liền ung dung rời đi.

(**thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu* = 青山不改, 绿水长流: núi xanh còn đó, nước biển chảy hoài)

"Nữ nhân này, chắc chắn không được chọc." Người chung quanh đều nhìn không được toát mồ hôi trán. Đến vậy mà còn nói là nói chưa đã miệng, gặp lại lần nữa sợ là cả mạng người ta nàng cũng không tha.

Tuần này hết chap rồi nhé:))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Thiên Dạ Vân

Nội viện Già Nam, trong một khoảng sân đơn độc, người còn chưa đến, mùi hương được liệu nhân nhặt như có như không đã phiêu tán trong không khí trước, khiến người cảm thấy vui vẻ thoải mái trong lòng.

"Vô Song, nơi này là được đường của học viện, khi Thiên Dạ trở về hẳn sẽ đến đây, người có thể tham quan nó." Lão viện trưởng mặt đầy vui vẻ, nghe lão bắt từ Lăng Kinh Thiên nói tiêu nha đầu này hình như rất hứng thú với luyện được.

Đây là một gian phòng rất rộng, nói đại diện cũng không quá lời, một phòng được liệu thơm ngát, chi chít, chồng chất. Bày đủ loại dược liệu trân quý, Linh Xà Thảo, Mộc Lan Liên, Thiết Mộc Chi, Thiên Thủ Quan Âm,.. Cái gì cần có đều có, mùi được lan toả trong không khí, chính giữa phòng được đặt một đỉnh luyện được to lớn màu xanh lá, bên dưới vẫn còn lơ mờ ánh lửa đang bốc cháy.

Cơ Vân Dương nhin không được lên tiếng khen ngợi: "Đại diện luyện được rất khí thế."

Học viện Già Nam quả nhiên không đơn giản, chỗ này không khác điện luyện được của Thánh Đường là mấy, dược liệu rất nhiều, đầy đủ chủng loại, sợ rằng có không ít thứ là do Thiên Dạ lão sư tự thu thập được.

Nghe lời khen ngợi của Cơ Vân Dương, lão viện trưởng rất hài lòng, cười đến mặt phỉm hồng, vì thế thuận miệng nói: "Nếu tiểu nha đầu có hứng thú có thể thử luyện được, dược liệu chỗ này, các người đều có thể dùng."

"Thật sự có thể dùng tùy tiện được sao?" Lăng Vô Song điềm nhiên như không hỏi, giống như chỉ thuận miệng đáp lại một câu.

Lão viện trưởng có chút chần chờ, không nghĩ nhiều, hơi khom lưng, vẫy vẫy tay áo qua xung quanh, cười ha ha: "Dùng đi, dùng đi, cứ dùng tự nhiên."

Trong lòng lại thầm nói, chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, một ngày luyện nhiều nhất cũng chỉ được mấy viên đan dược, dù là thất bại cũng tốn không bao nhiêu dược liệu. Để nàng vui vẻ đi, nàng muốn dùng thế nào thì cứ dùng thế đấy.

Lão viện trưởng không ngờ rằng chỉ vì một câu không mấy để tâm đó của lão, thời điểm lão quay lại, thiếu chút nữa nóng nảy đến học máu.

"Viện trưởng thật hào phóng." Lăng Vô Song nhếch môi cười đến vô cùng sáng lạn, bây giờ thứ nàng thiếu nhất chính là dược liệu trân phẩm thế này nha.

Lão viện trưởng được Lăng Vô Song khen đến thấy lảng lảng, tức khắc tươi cười đầy mặt, nhưng nhìn nụ cười toan tính xảo trá của nàng, trong lòng thầm run lên, xuất hiện một dự cảm xấu. Lão lắc đầu, suy nghĩ nửa ngày cũng không thấy có chỗ nào không đúng.

"Vậy ta đi trước, các người cứ ở đây tham quan đi." Lão viện trưởng dặn dò vài câu liền rời đi.

Lăng Vô Song chậm rãi đi dạo vài bước, đứng giữa đồng dược liệu trân quý, gật đầu, cười hắc hắc nói: "Ta đây không khách khí nữa."

"Vô Song?" Cơ Vân Dương bị nụ cười của nàng dọa đến nổi da gà, gia hỏa Vô Song này lại muốn làm gì nữa.

"Chẳng phải mới vừa rồi người còn âm ỉ đòi đan Phá Ách sao" Lăng Vô Song nhẹ liếc hần một cái, cất bước đi đến đan lò, không hề quay đầu lại: "Nén nhẫn rồi thì giúp một tay đi, lấy đôi Long Xà Thảo đó đến đây, tìm thêm mười cây Huyền Tham, mười Bạch Liên Quả, hai mươi cây Tử Cam Thảo..."

Lăng Vô Song vừa mở miệng liền tung ra một đồng tên được, Cơ Vân Dương nghe thấy sững sờ không thôi, không khỏi kinh ngạc: "Người thật sự muốn luyện đan?"

Tên mấy loại dược đó hẳn rất quen thuộc, vì để luyện chế đan Phá Ách nên hẳn mới phải đến Lạc Nhật tìm hái một thời gian dài. Nhưng luyện được sư đều giống nhau, luyện một lần nhiều nhất cũng chỉ luyện ra được một hai viên Phá Ách. Mấy thứ dược liệu đó chỉ cần một chút là đủ rồi, Vô Song muốn nhiều như vậy làm gì.

Tuy là dược liệu miễn phí, nhưng cũng không cần phải lãng phí như vậy chứ.

"Vậy rốt cuộc người có muốn hay không?!" Lăng Vô Song trừng hần, nàng luyện được cho tiểu tử này, rắc rối nhiều vậy sao.

"Muốn muốn, đương nhiên muốn." Cơ Vân Dương gật đầu như đảo hành, ngượng ngừng sờ sờ chóp mũi, đi quanh kệ đựng dược liệu tìm kiếm.

Quá trình luyện được rất phức tạp, từ sàng chọn dược liệu, liều lượng bào chế thuốc, trình tự bỏ vào lò, không chế mức lửa cho đến bước quan trọng nhất là liên tục rót tinh thần lực vào và đưa đan thành ra lò, dù là ở phân đoạn nào, hơi bất cẩn một chút đều sẽ lập tức kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Lò lửa bùng cháy, bên trong dược điện nóng hôi hổi, lúc kết thúc luyện đan đã là chuyện của một canh giờ sau.

"Đây, đan Phá Ách mà người muốn, cầm đi." Chẳng đến lúc Lăng Vô Song nhét một lọ đan dược vào lòng ngực Cơ Vân Dương, hần mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại, lắc lắc lọ đan dược một cái, nháy mắt một mùi hương thoang thoảng toả ra bốn phía. Giữa bàn tay thon dài của Cơ Vân Dương, một viên đan dược lớn như viên đậu phộng, tròn như châu sáng như ngọc, lấp lánh ánh huỳnh quang như viên trân châu, tròn bóng không tí vết.

"Đúng là Phá Ách rồi, hơn nữa còn là hàng có phẩm chất tốt nhất." Cơ Vân Dương thất thần lâm lâm: "Này, cái này cũng quá dọa người rồi người biết không."

Gia hỏa Vô Song này chỉ nhắc tay một phát đã luyện ra mấy chục viên không nói, thế nhưng còn là những viên có phẩm chất thượng thừa nhất. Tinh thần lực khủng bố như thế, thật dị thường!

Cơ Vân Dương không khỏi nuốt nuốt nước miếng, vốn tưởng vừa này nàng chỉ đùa thôi, không ngờ gia hỏa này chớp mắt mấy cái liền thật sự cho hần một lọ!

"Yên tâm đi, dù người có nuốt hết cũng không có tác dụng phụ." Thấy bộ dạng không dám tin của Cơ Vân Dương, Lăng Vô Song cười nói thêm một câu.

Nàng cảm giác được khi đan vừa thành, thời điểm nàng rót tinh thần lực vào, linh khí xung quanh vật thể của Thiên Lí Thiên Đẳng trong cơ thể nàng cũng đang vận chuyển một dòng sức mạnh sinh mệnh màu xanh nhạt với tốc độ nhanh như bay. Cả hai cùng lúc rót vào bên trong lò luyện, tẩy trừ thành phần thô bạo của đan Phá Ách, gột rửa nó đến hết sức ôn hoà, đó là tình huống ngoài dự liệu của nàng.

Cơ Vân Dương gần như chết lặng gật gật đầu, hần tin, sự thật đã chứng minh, dù Vô Song có nói đêm nay mặt trăng sẽ rót xuống trúng hần, hần cũng tin.

"Vào --"

Đột nhiên một vệt lửa đỏ hiện lên, Cơ Vân Dương còn chưa kịp phản ứng trở lại thì viên đan được trong lòng bàn tay đã biến mất vào hư không!

Lăng Vô Song bất đắc dĩ bùm trán: "Tiểu Cửu."

Trên bàn thuốc cách đó không xa, có một tiểu thịt cầu lớn bằng bàn tay, da lông đỏ rực như sa tanh, lắc lắc cái đuôi còn lớn hơn thân thể vài phần. Tiểu gia hoá lười biếng lăn lăn một vòng, miệng nhai lộp rộp đan dược vừa mới chom được trên tay Cơ Vân Dương.

"Vật nhỏ xuất hiện từ nơi nào, mau trả đan dược cho ta!" Cơ Vân Dương phản ứng trở lại, đằng đằng sát khí bước đến, duỗi tay định bắt lấy nó, tiểu gia hỏa chọt vọt một cái liền không còn thấy bóng dáng.

"Vật nhỏ đáng giận, ngươi nhỏ ra cho ta."

"Ngươi nhỏ ra cho ta"

"Nhỏ ra!"

Cơ Vân Dương trái tim như đang nhò máu, sắp phát điên, đó chính là một viên Phá Ách, hần chỉ có thể trơ mắt nhìn nó lọt vào bụng con huyền thú trước mắt.

"Ta mà bắt được xem ta có đập bẹp ngươi không"

Nhưng Cơ Vân Dương ồn ào đuổi theo tiểu gia hỏa nửa ngày, ngay cả trên nóc nhà cũng đều là dấu chân của hần, mà vẫn như cũ không sờ đến được một cọng lông của Tiểu Cửu.

"Vô Song, cái đó... là huyền thú của ngươi?" Cuối cùng Cơ Vân Dương tay chống gối, mệt đến thờ hồng hộc, hung hăng trừng mắt với bóng dáng nho nhỏ đang ngồi xồm trên đỉnh đầu Lăng Vô Song, hỏi: "Rốt cuộc là cấp bậc gì mà chạy nhanh đến như vậy."

Dù là Hoả Hồ cấp chín cũng không có tốc độ đó! Chẳng lẽ chỉ bằng cái nhóc con như vậy mà lại là Thánh Vực huyền thú hay sao? Tiểu Cửu kêu to hai tiếng pi pi, móng vuốt nhỏ quặp lại thành nắm đấm, nhe răng trợn mắt quơ quơ lên, là của nó, đều là của nó.

Lăng Vô Song cười ha ha hai tiếng: "Ngươi nên chú ý tới số được còn lại trong tay thì hơn."

Cơ Vân Dương nghe được giật mình, nhanh chóng cắt đan dược vào lồng ngực, nhưng việc diễn ra giây tiếp theo thiếu chút nữa đã khiến hần hộc máu, chỉ thấy Lăng Vô Song nhìn ánh mắt trông mong của tiểu thú, lấy một bình đựng đan dược khác ra, tùy tiện ném cho nó.

Tiểu gia hỏa lập tức vui mừng, nhe răng khiêu khích với Cơ Vân Dương, xoay người nằm xuống ôm bình sứ không lớn hơn nó bao nhiêu dốc xuống, ăn đan dược. Miệng vì ngốn nhiều đan dược mà phình to như bao tử.

"Đó là đan Thiên Tâm." Cơ Vân Dương lập tức dậm chân, thuận miệng quát: "Ta cũng muốn!"

Đan Thiên Tâm, đó chính là đan dược hệ chữa trị cấp cao, tốt hơn địa linh đan vài phần. Có làm không? Huyền thú của Vô Song đều có đãi ngộ này sao, nhà giàu mới nổi kiểu này cũng quá nứt vách đồ tường rồi.

"Được, đây là của ngươi" Lăng Vô Song thấy Cơ Vân Dương nhìn Tiểu Cửu đầy thèm thuồng, buồn cười ném cho hần một lọ khác, thuận tiện nói: "Thật ra ta hi vọng ngươi không cần nó."

"Thật sao?" Cơ Vân Dương giật mình, nháy mắt cảm thấy lòng ấm áp, ấm áp không chỉ vì một lọ đan dược, mà là ấm áp vì câu nói cuối cùng của nàng.

"Tiểu nha đầu đây là đang làm gì?" Lăng Vô Song định mở miệng nói gì đó, lúc này cạnh cửa phát ra một tiếng nói đầy ôn hoà của nam tử, mơ hồ còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Một bóng người ung dung đi vào được điện, bước chân ưu nhã chậm chậm, trường bào huyền sư màu xanh da trời đơn giản, tóc dài đen như mực xoã tung, tùy ý trượt trên đầu vai, khuôn mặt tuấn nhã, mắt mang ý cười, toàn thân lộ ra một loại khí chất ưu nhã cao quý nói không nên lời, đôi tay hợp lại trong tay áo, khiến người ta cảm giác như đang tắm mình trong gió xuân.

"Thiên Dạ lão sư!" Cơ Vân Dương kích động gọi ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36: Nứt!

Cơ Vân Dương cười gãi gãi đầu nói với Lăng Vô Song: "Ta về trước, ngày khác sẽ lại đến tìm ngươi."

Lòng mạng mấy bình dược trân quý như trứng mùa nả về, còn gặp được Thiên Dạ Vân hâm mộ đã lâu, Cơ Vân Dương rất vui vẻ, hận không thể lập tức trở về nuốt hết bình đan Phá Ách, đột phá cảnh giới.

"Được" Lăng Vô Song cũng gật đầu cười.

"Thiên Dạ lão sư, vậy ta không quấy rầy nữa." Cơ Vân Dương gật gật đầu về phía Thiên Dạ Vân, nhanh chân đi đến cửa điện.

"Được." Thiên Dạ Vân cười mỉm với Cơ Vân Dương, ánh mắt vô ý nhìn thoáng qua bàn sách bên cạnh, ở đó đang bày ra mấy viên đan dược, hình như còn chưa kịp bỏ vào bình đựng, trong mắt hắn xuất hiện một đốm sáng rất nhỏ.

Bàn gỗ đen nhánh khắc hoa, đan dược tròn bóng lấp lánh, còn có mùi đan sâu kín lan toả, rõ ràng là đan vừa mới ra lò.

"Cái này là..." Thiên Dạ Vân ưu nhã chậm rãi bước đến, làm ra dáng mời chỉ vào bàn, ngón tay thon dài tùy tiện cầm lên một viên đan dược, cười nhìn về phía Lăng Vô Song, mày giãn ra hỏi: "Tiểu nha đầu, cái này là do ngươi luyện?"

Lăng Vô Song gật đầu trả lời: "Đúng vậy."

Là mấy viên Phá Ách còn dư lại hồi nãy, chưa kịp cất.

"Phá chi với ách, tụ chi với thần, châu tròn ngọc sáng, mùi đan phân tán, phẩm chất thượng thừa nhất, tiểu nha đầu, không ngờ ở mặt luyện đan ngươi lại có thiên phú như thế." Thiên Dạ Vân cười ưu nhã, không chút keo kiệt khích lệ Lăng Vô Song.

"Lão sư quá khen."

"Không, chỉ có hơn chứ không kém." Thiên Dạ Vân cười ôn nhu, ung dung bước đến cạnh kệ gỗ Hắc Đàn, cổ tay áo hơi động, giờ tay lấy ra một viên đá trong suốt đặt lên bàn. Bạch thạch rất có chất cảm, kích thước như quả dưa, bên trong như có chất lỏng đang chuyển động, dịch tinh oánh trong suốt như thủy tinh, sáng lấp lánh.

"Tiểu nha đầu." Thiên Dạ Vân chỉ vào đá thủy tinh cười nói: "Đến đây, để ta xem tinh thần lực của ngươi thế nào."

Muốn trở thành một đan dược sư tài giỏi, chỉ kỹ xảo luyện dược thôi là chưa đủ, nếu không có tinh thần lực chống đỡ, thì cũng chỉ có thể thềm thường nhìn theo bóng lưng của luyện dược sư cấp cao mà thôi.

"Đây là thứ gì?" Lăng Vô Song nghi hoặc, bạch thạch đẹp như thủy tinh.

Thiên Dạ Vân kiên nhẫn giải thích: "Là một loại đá thủy tinh đặc biệt dùng để thí nghiệm tinh thần lực, căn cứ vào từng mức độ tinh thần lực sẽ hiện ra những màu sắc đậm nhạt khác nhau, để tay lên trên, đưa tinh thần lực vào là được."

"Được" Lăng Vô Song nhui mày gật gật đầu, bước lên nửa bước, bàn tay trắng nõn tinh tế để lên đá thủy tinh, nàng cũng muốn biết tinh thần lực của mình rốt cuộc đang ở đâu.

Tập trung tinh thần, thoải mái thả lỏng, một cỗ tinh thần lực như thủy triều chen chúc tuôn ra từ thân thể Lăng Vô Song, bao phủ đá thủy tinh. Bạch thạch trong suốt tròn bóng như miếng bọt biển, vừa ra sức hấp thu tinh thần lực vừa hiện lên một ít màu đen nhánh, màu đen như vệt mực nhỏ xuống nước trong, dùng khí thể gió cuốn mây tàn nhanh chóng lan ra!

Thấy vậy, Thiên Dạ Vân rất kinh ngạc, mở miệng: "Đừng thu tay về, tiếp tục."

Lăng Vô Song gật đầu, chậm rãi nhắm mắt, huyền lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, mà thủy tinh cầu trong tay nàng theo tinh thần lực không ngừng rót vào mà dần dần hoá đen, màu đen như mực không ngừng khuếch tán, không bao lâu, thủy tinh cầu trong suốt đã trở nên giống như một khối than đen.

"Răng rắc --"

Một tiếng thanh thúy vang lên giữa đại điện yên tĩnh, bề mặt thủy tinh cầu như trứng gà nở, xuất hiện vết nứt mỏng như mạng nhện vô cùng rõ ràng!

"Đây... là tình huống gì vậy?" Lăng Vô Song mở mắt ra nhìn tình hình trước mặt, trên trán rót xuống một hàng hắc tuyến, hơi yếu ớt hỏi: "Cần rót vào nữa không?"

Thiên Dạ Vân nhìn thủy tinh cầu lại nhìn Lăng Vô Song, vô cùng khiếp sợ, phát phát tay áo xanh thắm chặn lại: "Được rồi, được rồi, ngươi còn rót vào nữa thì thủy tinh cầu này của lão sư sẽ vỡ thành bột phấn."

"Mới này người kêu ta đừng có ngừng, tiếp tục rót..." Lăng Vô Song mặt vô tội thu tay về, hơi ngượng ngừng vuốt mũi, mới hỏi: "Tinh thần lực thế nào?"

Khảo nghiệm tinh thần lực thôi mà đã phá hư thủy tinh cầu của lão sư.

"Chưa từng nghe thấy." Thiên Dạ Vân như nhìn thấy trên bảo có một không hai, ánh mắt nhìn đăm đăm thủy tinh cầu bị vỡ, thất thần lắm lắm: "Chưa từng nghe thấy, chưa từng nghe thấy."

Thiên Dạ Vân nói liền hai câu chưa từng nghe thấy khiến Lăng Vô Song khó hiểu mờ mờ, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Có nghĩa là kết thúc rồi?"

"Chẳng lẽ còn chưa?" Thiên Dạ Vân phục hồi tinh thần, buồn cười lắc đầu, giờ tay nâng thủy tinh cầu chẳng chịt vết nứt lên nói: "Loại thủy tinh cầu thí nghiệm tinh thần lực này, lúc rót tinh thần lực vào sẽ hiện lên một chút màu đen, đại biểu tinh thần lực dồi dào, nói cách khác chính là có thể trở thành một đan dược sư."

"Còn hoá đen hoàn toàn thì sao?" Lăng Vô Song đứng một bên, vẻ mặt nhàn nhạt hỏi nhỏ một câu.

Thiên Dạ Vân buồn cười liếc mắt trừng Lăng Vô Song một cái: "Hoá đen toàn bộ có nghĩa là tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ!"

Năm đó khi hắn khảo nghiệm, cổ hết sức cũng chỉ đến thế thôi.

"Vậy, ta khiến nó vỡ vụn..." Lăng Vô Song ngượng ngừng sờ sờ chóp mũi, lời nói yếu ớt có chút chột dạ: "Nhưng ta vẫn chưa dụng lực lắm."

Còn chưa dụng lực lắm? Nghe Lăng Vô Song nói, người ưu nhã bình tĩnh như Thiên Dạ Vân cũng bị chọc đến vui vẻ, giả vờ tức giận nói: "Tiểu nha đầu ngươi quá dọa người, bảo ngươi dùng chút tinh thần lực, ngươi lại trực tiếp phá vỡ thủy tinh cầu, chuyện này quả thật trước nay chưa từng nghe thấy."

Thiên Dạ Vân mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lăng Vô Song, kinh ngạc cảm thán: "Có lẽ tinh thần lực rót vào đầy quá nên thủy tinh cầu không chịu nổi, mới vỡ ra!"

Nha đầu này trời sinh chính là luyện dược sư, không ngờ hắn lại vô tình nhặt được một khối bảo bối tuyệt thế. Hơn nữa tiềm lực của nàng còn chưa được khai phá hết, ngọc chưa mài, một khi qua gọt giũa, tất nhiên sẽ trở nên chói lọi nhất thiên hạ!

"Từ giờ trở đi ngươi sẽ theo ta học luyện đan, hoặc nói chính xác hơn, chúng ta cùng nghiên cứu." Thiên Dạ Vân cười thu lại thủy tinh cầu, từng cái giờ tay nhắc chân đều giống như quý tộc, phong thái tao nhã.

"Kính xin Thiên Dạ lão nhân chỉ bảo nhiều." Lăng Vô Song nói rất cung kính, bàn về phương diện kinh nghiệm và kỹ xảo luyện đan, không ai có thể so được với người trước mắt.

Trên khuôn mặt tuấn nhã của Thiên Dạ Vân hiện lên ý cười, vỗ vỗ bả vai Lăng Vô Song: "Vậy lão sư không khách khí nữa, luyện dược là một môn học rất chuyên sâu, kiến thức không giới hạn, ai, nếu chậm chạp không vượt qua được rào cản, lão sư sợ cũng chỉ có thể dừng bước tại đây."

Nói xong lời cuối, giữa mày Thiên Dạ Vân mờ mờ có chút mất mát khó hiểu, chỉ là rất nhanh sau đó đã khôi phục như thường. Hắn đánh giá thiếu nữ trước mặt, cười hài lòng, tiểu nha đầu này e là sẽ còn cho hắn thêm nhiều tin vui hơn nữa.

"Vào --"

Một vệt màu đỏ hiện lên, tiểu thú biến mất này giờ trở lại ngồi xổm trên bả vai Lăng Vô Song. Tiểu Cửu lười biếng duỗi móng vuốt nhỏ ra vuốt vuốt cái bụng lông lá đỏ rực, vừa lúc đó mấy viên đan trên bàn cạnh đài cũng biến mất không thấy đâu, không biết đã vào bụng ai rồi.

"Hoả Linh?" Thiên Dạ Vân co rụt lại đồng tử đen, kinh ngạc ra tiếng, rất nhanh sau đó lại lắc đầu nhún mày nói: "Không đúng... thứ này không phải Hoả Linh."

***Vì tuần này mình phải tập quốc phòng, nên đây là chap cuối của tuần này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Phong hào thánh giả ra đời

"Không phải Hoà Linh?" Lăng Vô Song hơi kinh ngạc, mang Tiểu Cửu trên đầu xuống, nắm ở trong tay đánh giá, nghi ngờ nói: "Vật nhỏ này là cái gì?"

Nàng vẫn luôn cho rằng Tiểu Cửu là một con Hồn Hoà Linh.

Đôi mắt màu đen của Thiên Dạ Vân tối xuống, suy tư, nhẹ lắc đầu, đưa tay chạm nhẹ lên da lông sa tanh mượt mà của Tiểu Cửu. Tiểu Cửu lập tức giơ vuốt bạc lên, nhưng lại bị Lăng Vô Song hung dữ trừng một cái, mới thành thật ngồi yên, đôi mắt uất ức ngăn ngăn nước mắt, nháy nháy nháy, có chút xa cách.

"Rốt cuộc là hoá chứa thú hay là thú chứa hoá, bây giờ ta cũng không thể khẳng định." Kiến thức rộng rãi như Thiên Dạ Vân còn không xác định được, hần từ từ thu lại tay, yên lặng một lát mới nói: "Nhưng trông nó quá bình thường, cũng không giống với mấy loại huyền thú trong truyền thuyết."

Lăng Vô Song nghe hiểu lời Thiên Dạ Vân nhưng không đáp trả, mắt nhìn chăm chăm Tiểu Cửu, mày nhăn lại. Nói cách khác, có lẽ là Hồn Độn Chi Hoá sinh ra Tiểu Cửu, hoặc Tiểu Cửu là một loại huyền thú hệ hoá, còn Hồn Độn Chi Hoá chỉ là một ngọn lửa *bản mệnh của nó!

(*bản mệnh: là đặc tính thể chất cơ bản)

Nếu Hồn Độn Chi Hoá chỉ là ngọn lửa bản mệnh của nó? Vậy Tiểu Cửu rốt cuộc là huyền thú cấp bậc gì!

Thiên Dạ Vân đưa tay ra sau, cười khê: "Vật nhỏ này, lai lịch e là không đơn giản"

Dù là loại nào, dưới bạo động của các yếu tố trong trời đất, ngọn lửa có thể dụng dục ra Hoà Linh đều cực kì lợi hại, đối với luyện được sư bọn họ mà nói chính là trợ lực hiếm có, càng đừng nói tới thứ có thể tác động tới nguồn gốc thiên địa, vậy càng thêm khủng bố. Tiểu nha đầu này thật đúng là may mắn mới có được sự gặp gỡ kì lạ này.

"Thật ra nó chính là một tiểu tham ăn mà thôi, biết ăn chứ không biết làm gì." Lăng Vô Song mỉm cười, xoa xoa vật nhỏ như chơi búp, trêu đùa: "Tuy người chỉ có được hai lượng thịt, nhưng ăn còn hơn heo."

"Pi pi ——"

Tiểu Cửu không hài lòng thừ nhẹ răng, bốn cái chân ngắn vừa nhảy nhót vừa kêu to hai tiếng, vung vung cái đuôi còn lớn hơn thân thể, quay mông lại với Lăng Vô Song, tỏ vẻ nó đang rất tức giận.

"Nó có thể nghe hiểu tiếng người, chẳng lẽ là Thánh Vực huyền thú, Vân Hoà Hồ?" Thiên Dạ Vân bị một người một thú chọc cười, dương đầu sáng khoái cười to: "Bất quá, thoát nhìn nó cũng có chút giống."

Không ngờ một nhóc con như vậy lại có linh tính như thế, chỉ có Thánh Vực huyền thú mới có thể sơ khai linh trí, nhưng huyền thú muốn đột phá Thánh Vực huyền thú còn khó hơn con người đột phá tới phong hào Thánh giả, cực kỳ hiếm thấy.

"Vân Hoà Hồ?" Lăng Vô Song đánh giá đôi mắt hẹp dài của tiểu gia hoá, mắt ngân đỏ sẫm cơ hồ kéo dài tới hai bên lỗ tai tinh xảo, lẩm bẫm nói: "Chẳng lẽ thật sự chỉ là tiểu hồ ly thôi sao?"

"Pi ——"

Tiểu Cửu vừa nghe, biểu cảm như bị đâm phi đuôi, tức khắc liền dựng lông, hồ ly? Nó mới không phải là hồ ly thôi!

"Chi chi ——"

Tiểu Cửu dựng thẳng lông tóc lửa đỏ, thân hình nho nhỏ nháy mắt phình to ra một vòng, vung vung móng vuốt nhỏ ôm lấy cái đuôi to, khoa tay múa chân nửa ngày. Chỉ thấy Lăng Vô Song và Thiên Dạ Vân liếc mắt nhìn nhau, vẫn tràn đầy nghi hoặc như cũ. Thân thể nhỏ bé của nó tức khắc suy sụp, xụi lơ như khối giẻ lau trên tay Lăng Vô Song.

"Đúng là vật nhỏ thú vị!" Thiên Dạ Vân cười cười, tùy ý để tóc đen nhẹ nhàng bay bay.

Học viện Già Nam, được điện, mùi đàn bốn phía, ngọn lửa đỏ đậm liếm lấp vách lò, tùy ý phục cháy, không ngừng toả ra khí nóng.

Mấy ngày nay Lăng Vô Song theo Thiên Dạ Vân học tập luyện được, gần như không ngủ không nghỉ, đọc sách thường xuyên có thể học được rất nhiều thứ, nhưng ở mặt luyện đan, cuốn sách cô sống Thiên Dạ Vân này đã tích lũy được vài thập niên kinh nghiệm, cộng thêm kết quả nghiên cứu của hắn lúc trước, hoàn toàn có thể so được với kho sách tuyệt thế, giúp Lăng Vô Song thu hoạch được rất nhiều, thậm chí còn được lợi cả đời.

Lăng Vô Song vừa luyện chế đan dược, huyền khí trong cơ thể vừa nhanh chóng vận chuyển, qua thời gian mấy ngày ngắn ngủn không ngừng cùng cố rèn luyện, nàng đã từ cấp bảy lên đến cấp chín, chỉ còn một cấp nữa là có thể đột phá.

Màn trời đen nhánh, ánh sao lấp lánh, trăng tròn treo cao, đêm lạnh như nước.

"Tiểu nha đầu con học rất nhanh!" Thiên Dạ Vân lại lần nữa cảm thán ra tiếng, thiên phú bậc này quả thật ngay cả hần cũng theo không kịp.

Hần ôm mấy quyển thư tịch đến cho Lăng Vô Song, cười nói: "Sợ là không lâu nữa, lão sư sẽ không còn gì để dạy con, con cầm mấy thứ này trước đi."

"Đan Thiên Huyền, đan Liệt Hoả, đan Hoá Rồng..." Lăng Vô Song lật xem hai trang ngẫu nhiên, không khỏi kinh ngạc ra tiếng: "Lão sư, này..."

Lăng Vô Song đột nhiên ngừng đầu nhìn ánh mắt đầy ý cười của Thiên Dạ Vân, nháy mắt nàng liền thấy ám áp.

Đồ trong tay Lăng Vô Song là một vài cách điều chế đan cực phẩm, cùng với cách luyện chế chi tiết. Kỹ xảo luyện đan, Thiên Dạ Vân hạ bút rất tỉ mỉ cẩn thận. Đối với một đan dược sư mà nói, đồ vật trân quý cũng lắm cũng chỉ thế này thôi, không có cách điều chế còn nghiêm trọng hơn không có dược liệu gấp trăm lần, giống như không bột đồ gột nên hồ.

"Lão sư, cái này quá quý, con không thể nhận." Lăng Vô Song thầm cảm động trong lòng.

"Chỉ là vài cuốn sách cũ nát mà thôi." Thiên Dạ Vân cười nhẹ, phát tay áo xanh đậm lên vỗ nhẹ vai nàng, cười ôn nhu: "Tiểu nha đầu không cần quan tâm, cầm đi, mấy thứ này không có nhiều tác dụng với ta."

Thiên Dạ Vân nói chuyện nhẹ nhàng như mây gió, nhưng Lăng Vô Song biết rõ, chồng sách mỏng trong tay nàng thật sự có bao nhiêu giá trị.

"Được, vậy đa tạ lão sư!" Lăng Vô Song cũng không chấp trễ, cười nhận lấy.

Ngày đó Thiên Dạ Vân ra tay tương trợ ở Vân Khê Lâu đã khiến nàng nảy sinh cảm kích, sau còn thu nàng làm đồ đệ, lúc đó nàng vừa kính ngưỡng cũng vừa nghi ngờ hẳn, nhưng hiện tại, cảm nhận được nhiệt tình cùng quan tâm của Thiên Dạ Vân, Lăng Vô Song rất cảm động, là cảm động tận đáy lòng.

Ngay lúc này, linh khí chung quanh trời đất đột nhiên nổi lên dị động, Thiên Dạ Vân nhui mày chậm rãi đi đến cửa đại điện, ngừng đầu nhìn lên bầu trời mây mù dày đặc trên kia, một tia màu ráng mang theo hơi thở diễm lạnh phóng lên cao, lượn lờ lan ra, giữa bóng đêm, vô cùng rõ ràng.

Thiên Dạ Vân chấp tay sau lưng, cử chỉ ưu nhã, bên trong lời nói lại ngầm có ý sắc bén: "Qua nhiều năm, lại có người đột phá."

"Lão sư, đó là gì vậy?" Lăng Vô Song đến bên người Thiên Dạ Vân, cũng ngừng đầu nhìn màu ráng phía chân trời, nghi hoặc lên tiếng.

Thiên Dạ Vân thu lại ánh mắt, giấu sắc bén giữa mày đi, cười khê: "Phong hào Thánh giả ra đời, Đông Lâm có người đột phá cấp thánh, sợ là sắp tới phải có một trận mưa gió rồi."

(*cấp thánh = phong hào Thánh giả)

Thiên Dạ Vân nói mấy chữ cuối cùng có chút cảm khái, mỗi lần có một phong hào Thánh giả ra đời, nghĩa là mỗi lần có một thế lực mới quật khởi hoặc là một thế lực cũ bị phân chia. Đông Lâm sợ là không còn được yên bình bao lâu nữa.

"Có người đột phá cấp thánh!?" Nghe vậy, Lăng Vô Song nhanh chóng ngừng đầu, nhìn phương hướng có đám mây tia lượn lờ, phương hướng đó là....

Lăng Vô Song nhẹ dương môi đỏ, trong mắt ẩn ẩn kích động.

ĐÓ VUI TẶNG CHAP:

Hôm nay mình được về sớm là edit liền, tuần này có thêm chap nữa. Và ngày mai mình được nghỉ có time edit, mình muốn mở mini game cho xóm nhà xóm cửa:)).

Câu hỏi để vui tặng chap:

1. Thiên Lí Thiên Đẳng xuất hiện đầu tiên trong chap nào?
2. Lăng lão gia tử có bao nhiêu nhi tử? Và phụ thân Lăng Vô Song đứng hàng thứ mấy?
3. Phải vượt qua bao nhiêu cấp, huyền thú mới trở thành Thánh Vực huyền thú? (Gợi ý đặc biệt: chi tiết này đã có chỉnh sửa trong truyện, nằm ở chap 2)
4. Hiện tại ad có bao nhiêu bộ truyện đang hoạt động?

Và nếu không may không đủ số lượng trả lời đúng thì tuần sau 3 chap / 1 tuần nhé.

Thời gian: 15/6 - trước 18h 17/6.

Phần thưởng: 5 chap liên tiếp vào tối thứ 2.

Yêu cầu: 5 đọc giả trả lời đúng.

Phạm vi: tất cả đọc giả của THVSVPQKN.

(Mình có ý định tháng 7 để lịch post là 2 ngày / 1 chap, mấy bạn thấy ổn k?:)))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Yêu Nữ Lý Mị Nhi

Đó là hướng Lăng gia, chẳng lẽ Lăng lão gia tử đột phá!? Lăng Vô Song nhủ mảy suy nghĩ, kinh mạch Tứ thúc chưa đã thông hoàn toàn, không thể hấp thu năng lượng Thánh Quả nhanh như thế, còn lão gia tử vốn đã là Thiên huyền cấp chín, mấy ngày trước ăn Thánh Quả, hôm nay đột phá cũng không phải là chuyện không thể.

"Lão sư, Vô Song có việc trở về Lăng gia một chuyến, hôm nay sẽ đi ngay!" Lăng Vô Song vừa nghĩ liền làm, vẫn quyết định trở về một chuyến.

Thiên Dạ Vân cười khẽ một tiếng, phát phát tay, tóc đen nhẹ đong đưa: "Vậy mau trở về đi, học luyện đan không thể vội, e là mấy ngày nay con cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi cho tốt."

"Cảm ơn lão sư." Lăng Vô Song dẫn mi cười nhẹ, không mang theo một chút giả tạo, một tiếng cảm tạ chân thành tha thiết, nàng gật gật đầu đi về phía ngoài điện.

Giấy bó Thiên Dạ Vân chậm rãi bước lên trước một bước, tay chấp lại trong ống tay áo huyền bào xanh đậm để ra sau lưng, ánh mắt ôn nhu nhìn theo bóng lưng Lăng Vô Song, cảm thán: "Có được đệ tử xuất sắc như vậy, sợ là may mắn của ta."

Tiểu nha đầu này học tập quá nhanh, dựa vào tư chất nói một hiểu mười của nàng, thứ hấn cần giảng không nhiều lắm, lão sư hấn mới là người phải hỗ thẹn.

Mà lúc này, toàn bộ kinh thành Đông Lâm từ phố lớn đến ngõ nhỏ, trà lâu tửu quán, nơi nơi đều sôi trào.

Kẻ Đan thánh Thiên Đan Vân cùng Kiếm thánh Lý Thiên Nhất, Đông Lâm lại có người đột phá cấp thánh! Tức khắc, mây di chuyển khắp nơi, tám phương nổi lên cảnh giác, dường như chỉ có thể cục Đông Lâm mới xảy ra biến hoá, ngay cả thiên hạ tứ quốc cũng phải đánh giá lại Đông Lâm một lần nữa!

Lúc này sư sinh trong học viện Già Nam cũng không ngoại lệ, cũng nghị luận đến khí thế ngút trời.

"Thế nhưng có người đột phá cấp thánh, cũng không biết gia tộc nào có may mắn bức này, vậy là Đông Lâm chúng ta có tất cả ba Thánh giả, nhiều hơn ba quốc gia khác rồi."

"Đúng vậy, ta đoán là người của tứ đại gia tộc, người nhìn hướng kia đi, không phải Lăng gia thì là Cơ gia, người nói thử xem, có thể là Cơ công tử không?"

"Chắc không phải đâu, Cơ công tử còn quá trẻ, ta thấy, hấn là Lăng gia lão gia tử."

"Có khả năng, Lăng lão gia tử vốn đã là Thiên huyền cấp cao."

"Không sai... không sai, chắc chắn là vậy."

"Chúng ta đừng đoán nữa, chờ đến ngày mai tự nhiên sẽ biết được, Hoàng thượng cũng phải phái người tới cửa chúc mừng chứ."

Mây mù chân trời đã sớm tan, mỗi viện trong học viện, chỉ cần là nơi có người là có tiếng tranh luận suy đoán, giống như gió to thổi tới, một lượt chưa dứt một lượt khác đã kéo tới, tiếng đàm luận liên miên không dứt, hăm mộ có, kích động có, phần hấn càng phải có. Có thể nói trăm người trăm sắc thái, không giống nhau, chỉ một người đột phá đã dẫn tới thanh thế bức này, bởi vậy có thể thấy được trình độ gian nan để đột phá cấp thánh.

Lăng Vô Song làm như không nghe không thấy tiếng nghị luận chung quanh, nện bước nhẹ nhàng về phía cửa học viện, trong ánh mắt ẩn ẩn vui mừng. Lão gia tử đã đột phá, việc thi châm cho Tứ thúc phải nhanh lên, một cấp thánh là uy hiếp, hai cấp thánh thì còn người nào dám khinh?

"Hừ, đám chưa thấy việc đời này, chẳng phải chỉ là một cái Thánh giả thôi sao, kích động đến nỗi như vậy, cũng đâu phải là chưa từng thấy qua."

Giọng nói không có ý tốt này không hề hài hoà với đám người kia, khiến Lăng Vô Song chú ý, nàng thả chậm bước chân, lơ đãng ngược mắt nhìn sang.

Một nữ tử áo đỏ được một đám người vây quanh, hai chân vô cùng thon dài, váy bào đỏ thắm bó sát người, bao vây lấy dáng người quyến rũ đầy đặn, nâng bộ ngực tuyết trắng kiêu ngạo lên cao, tựa như một cây hoa anh túc, khiến người sinh dục vọng, mắt phượng, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ ửng, dưới mắt trái có một nốt ruồi nhỏ tạo cho nàng ta vài phần quyến rũ, lạnh lùng xinh đẹp không gì sánh được.

"Đúng vậy, Lý đại tiểu thư, mấy ngày không gặp, người càng thêm xinh đẹp rồi nha." Một đám người đang trò chuyện nhìn thấy Lý Mị Nhi bước tới, vội nhanh chân chạy đến khen ngợi, biết sao đây? Tiểu yêu nữ này không chọc được.

Hạ nhân phía sau Lý Mị Nhi hừ hừ, lạnh lùng nói: "Một cái cấp thánh mà thôi đã khiến các người kích động đến nỗi như vậy, nói người biết, không tới hai năm nữa Đại tiểu thư chúng ta cũng có thể đột phá tới."

Đừng quên lão gia tử phủ Hộ Quốc bọn họ chính là phong hào Thánh giả cấp hai đấy, một tên *vô danh tiểu tốt vừa tiến vào phong hào Thánh giả mà thôi lại khiến oanh động lớn như vậy. Phủ Hộ Quốc bị người khác đoạt đi nói bật, hạ nhân kia tự nhiên rất bất mãn trong lòng.

(*vô danh tiểu tốt: tên tốt đến vô danh, thường chỉ những người tầm thường không tên tuổi)

Một ít người chớp đúng thời cơ chạy đến vuốt mông ngựa, vui tươi hơn hờ cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy, dựa vào tốc độ tu luyện của Đại tiểu thư, đừng nói hai năm, một năm sau đã có thể đột phá cấp thánh rồi."

"Đúng vậy, chính là như vậy, Đại tiểu thư là thiên tài thể nào chứ."

Thấy vẻ mặt Lý Mị Nhi vẫn lãnh đạm như cũ, mọi người thầm toát mồ hôi lạnh. Ở học viện Già Nam, không ai dám chọc đến tiểu yêu nữ này, vài ngày trước có người nói sai một câu trước mặt nàng ta, lập tức một người đang sống sờ sờ bị mấy roi của nàng ta quất thành thịt nhão!

Ngoại trừ Thiên Dạ lão sư, tiểu yêu nữ này ngay cả viện trưởng cũng không bỏ vào mắt, nhưng hành tung Thiên Dạ lão sư bất định, thời gian ở học viện ít ỏi, sao lão sư màng quan tới mấy việc vặt vãnh đó này!

Lý Mị Nhi hai tay khoanh trước ngực, bầu ngực được nâng lên cao ngất càng thêm dụ hoặc mê người, nhưng có ai dám nhìn thẳng? Nàng ta chậm rãi cong môi cười, ánh mắt yêu mị lãnh đạm nhìn người chung quanh như nhìn mấy con kiến.

"Lý Mị Nhi?" Lăng Vô Song ngừng lại một giây, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, nữ nhân này mới nhìn qua đã thấy vô cùng lăng lợ diễm dúa, khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

"Này, là ai, người đứng lại đó cho ta!" Hạ nhân bên cạnh Lý Mị Nhi đột nhiên lớn tiếng quát ngăn: "Thật to gan, Đại tiểu thư đang ở đây mà người dám rời đi trước, người không muốn sống nữa rồi đúng không!"

Lăng Vô Song ngừng chân lại, có chút kinh ngạc xoay người lại nhìn hạ nhân mặt mày hung ác kia, lại nhìn nhìn bộ dáng tránh không kịp của đám người chung quanh, nhẹ giọng nói, mỗi anh đào cười hỏi: "Người nói ta?"

"Vô nghĩa, người là kẻ điếc sao, không nói người thì nói ai, mắt chó người mù à!" Hạ nhân kia lạnh lùng quát, từ khi nào học viện Già Nam có người không biết điều như vậy, mà Lý Mị Nhi đứng ở bên rất thờ ơ lạnh nhạt, thái độ hiển nhiên là dung túng cho hạ nhân.

"Rất tốt" Lăng Vô Song chậm rãi gật đầu, đột nhiên quát lạnh: "Sau này nhớ mở to mắt chó người ra!"

Tay đẹp giương lên, một tia huyền khí cam đậm lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ầm ầm bay đi!

"A ——"

Hạ nhân kia không kịp né, kêu thảm một tiếng, miệng phun ra máu tươi, toàn bộ thân thể bay ngược ra sau. Người chung quanh tức khắc giải tán, hạ nhân kia bay lên đập vào bức tường đối diện, phạch một tiếng rớt xuống đất.

"Hít ——"

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, khiến mọi người cùng mở rộng tầm mắt, hít hà một hơi, là ai? Từ khi nào học viện Già Nam của bọn họ có "nhân tài" như vậy? Thế nhưng lại dám đánh người của Lý Mị Nhi ngay trước mặt nàng ta, lần này xong rồi.

"Hừ" Lăng Vô Song như không có việc gì thu tay về, hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhấc chân rời khỏi chỗ tối.

"Thì ra là nàng!"

"Lần này có kịch vui xem rồi."

"Nàng là ai nha?"

"Nương ta ơ, người không biết nàng ta là ai ư!"

"Mau mau, chúng ta trốn xa chút."

Thấy rõ người tới, mọi người tức khắc mặt đầy hắc tuyến lui ra xa xa, thì ra là tiểu tổ tông này... hạ nhân kia chọc ai không chọc, cố tình lại chọc phải sát

tình này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Tức giận hại thân

Chung quanh, dù là học sinh hay lão sư đều nhanh chân lùi về sau, có người nhỏ giọng cười nói: "Người không biết sao, nữ tử này là Lăng tiểu thư Lăng Vô Song, quả thật rất to gan lớn mật. Mấy hôm trước trước cổng học viện chúng ta, nàng ta dám đánh cả Quý phi và công chúa, người chưa nghe qua chuyện này sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, đánh đến người ta không dám đánh lại, nghe nói sau khi Hoàng quý phi trở về, tức giận đến bệnh nặng một hồi, bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường kia kìa." Có người nói đến vui sướng khi người gặp họa, âm thầm sáng khoái.

Có người vô cùng kích động nhìn chằm chằm hai người, cười hắc hắc đầy gian trá: "Các người đều chưa nói đến trọng điểm rồi, ngày đó đệ đệ Lý Minh Huy của Lý Mị Nhi chính là bị Lăng Vô Song này một chân đá phé đấy!"

"Ông trời của ta ơi, thật sao?"

"Đương nhiên, chính ta tận mắt nhìn thấy một chân oai con mẹ nó hùng kia đá thẳng vào nơi yếu hại!"

"Ồ —— còn có việc này ư"

Có người che miệng lại, sợ mình kêu ra tiếng, kẻ thù gặp mặt nha! Lát nữa còn chẳng phải máu bắn đầy đường sao, nhưng nhìn bộ dáng tiểu yêu nữ, hình như còn chưa biết chuyện này.

Người chung quanh lui ra thật xa, chỉ nhỏ tiếng bàn luận, tự nhiên vẫn chưa lọt vào tai Lý Mị Nhi.

Lý Mị Nhi chỉ liếc liếc thị vệ miệng phun máu tươi nằm ở góc tường một cái, mắt đẹp khẽ đảo, mở miệng nói chuyện rất lãnh đạm: "Nói đi, người là người phương nào, báo danh, thủ hạ của bốn đại tiểu thư cũng không giết mấy kẻ vô danh tiểu tốt."

Về mặt nàng ta như thường, giống như hạ nhân kia không có liên quan gì tới bản thân, nốt ruồi dưới khoé mắt khiến khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp dưới ánh trăng mỏng lung càng thêm quyến rũ đến vô cùng quý dị.

"Khẩu khí thật lớn!" Nhưng Lăng Vô Song còn chưa lên tiếng, sau lưng đã truyền đến một giọng nam mang theo cười nhạt khinh thường, châm chọc nói: "Lý Mị Nhi người cuồng vọng quá rồi."

Lăng Vô Song kinh ngạc như ong mảy, sao tiểu tử này lại chạy tới đây, chỉ thấy đám người tản ra, Cơ Vân Dương người mặc trường bào, phong độ nhẹ nhàng, trần quần khăn bay, thần thái sáng láng chậm rãi bước đến.

"Cơ Vân Dương?" Nhìn thấy người tới, Lý Mị Nhi nhẹ nhõm mảy, thần sắc khẽ biến nhưng vẫn không có biểu tình gì như cũ, khinh thường nói: "Không ngờ người cũng đột phá."

"Không sai, Lý đại tiểu thư thật tinh mắt." Cơ Vân Dương cười đến sáng láng, ngữ khí quái dị, khi nói chuyện để lộ ra một phần hàm răng trắng tinh, chậm rãi đi đến bên cạnh Lăng Vô Song.

Lý Mị Nhi cười lạnh một tiếng, lời nói rất cao ngạo, tràn đầy tự tin: "Rất tốt, ta còn đang lo tìm không thấy đối thủ đây."

"Người thật rảnh rồi" Lăng Vô Song liếc Cơ Vân Dương một cái, giương khoé môi trêu: "Đúng là đột phá rồi này, đừng nói tiểu tử người nuốt hết nguyên lực Phá Ách đó đấy?"

Cơ Vân Dương cười hắc hắc hai tiếng, bàn tay to dừng cảm vung lên tuyên bố: "Một lực đan Phá Ách thì tính là gì, lần này vì đột phá, bản công tử liều mạng, thiếu chút nữa đã nuốt luôn cả bình dược người đưa."

Vô Song cho hán nhiều đan Phá Ách như vậy, còn có một ít Trúc Cơ Hoàn, nếu còn không đột phá được Thiên huyền cấp cao thì hán có thể chết được rồi.

"Khụ ——" Lăng Vô Song ho nhẹ, nuốt bình dược? Cơ Vân Dương người rất giỏi.

"Nuốt một lực đan Phá Ách?"

"Đây là nhà giàu mới nổi từ đâu đến vậy?"

"Ai u, cái tên bại gia tử này!"

Người chung quanh nghe thấy vô cùng đau lòng, một viên Phá Ách đối với bọn họ đã cực kỳ trân quý rồi, Cơ gia công tử này thế nhưng một lần nuốt một lọ. Không sợ nổ tan xác xa mười trượng sao! Hơn nữa là do Lăng Vô Song đưa, ra tay hào phóng như vậy quả thật khiến người ta phải hâm mộ ghen tị.

"Bất quá, đan dược Vô Song ngươi đúng là dùng được." Cơ Vân Dương gật đầu, bộ dáng vô cùng kích động, vui cười nói: "Ta nói, hay là ngươi cho ta thêm mười tám bình nữa đi, nói không chừng ta sẽ trực tiếp nhảy lên cấp thánh luôn"

Đan dược của Vô Song có hiệu quả rất thần kì, không nhắc đến hấn đột phá đến Thiên huyền cao cấp cấp bảy, càng quý hơn chính là đan của nàng so với các loại đan Phá Ách khác, không có tác dụng phụ gì, tận bây giờ hấn vẫn còn có chút cảm giác như lọt vào sương mù.

"Chỉ cần ngươi không sợ bị nổ tan xác" Lăng Vô Song gian trá liếc hấn.

"Nói vậy là đồng ý rồi!" Cơ Vân Dương miệng cười đến sắp rách, giải quyết dứt khoát, sợ Lăng Vô Song đổi ý. Nhưng hấn cũng biết trên con đường tu luyện của huyền sư, đan dược chỉ là phụ, chủ yếu vẫn phải dựa vào bản lĩnh hiểu biết của mình.

"Lại thêm mười tám bình?" Người chung quanh nghe được đều muốn học máu, hai mắt sáng quắc nhìn Lăng Vô Song như muốn bốc lửa, sao bọn họ không có được may mắn như vậy.

Nhưng nếu để bọn họ biết tiểu thú nào đó của Vô Song thường ngày lấy đan dược làm đậu phộng ăn, phỏng chừng sẽ tức giận đến trợn mắt bắt tỉnh.

"Các ngươi đủ rồi" Lý Mị Nhi bị xem nhẹ đã lâu, rốt cuộc không nhịn được nữa chen ngang, giọng nói trầm thấp, độc ác lạ thường.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lăng Vô Song và Cơ Vân Dương, Lý Mị Nhi ngày thường đi đến đâu được người người vây quanh tới đó, có từng bị đối xử thế này bao giờ?

"A ——" Đột nhiên một người bên cạnh Lý Mị Nhi run run tay chỉ vào Lăng Vô Song, vừa kinh ngạc vừa rống lên: "Tiểu thư, tiểu thư, ta nhớ ra rồi, ngày đó ở Minh Khê Lâu chính là nữ nhân này đã thương tiểu công tử, làm hại, làm hại..."

Làm hại Lý Minh Huy từ đây không lên được nữa, câu tiếp theo hạ nhân không dám nói ra.

"Ngươi nói cái gì!" Lý Mị Nhi nháy mắt nổi lên lửa giận, gờ tay vung lên, không biết rút roi ra từ đâu đánh lên đất một tiếng vang dội, một roi đánh người bên cạnh văng ra ngoài, âm thanh như đã được ngâm qua đá, rét lạnh chói tai: "Sao ngươi không nói sớm"

"Khụ ——" Người bị đánh văng ho ra một ngụm máu tươi, còn chưa kịp nói thêm lời nào đã trực tiếp hôn mê bất tỉnh

Mọi người mở to mắt nhìn, sôi nổi lùi về sau, sợ chuốc họa vào thân, ngay cả người một nhà còn ra tay độc ác như vậy, yêu nữ quả nhiên tàn nhẫn độc ác.

"Tốt, rất tốt!" Lý Mị Nhi mắt như rắn độc trối chết Lăng Vô Song, nghiêng răng nghiêng lợi rít ra từng chữ từng chữ: "Thì ra chính là ngươi, đánh đệ đệ ta"

Gia gia vẫn luôn điều tra kẻ hạ thủ, nếu không phải có Thiên Dạ Vân âm thầm che chở cho bọn họ, Lý gia đã sớm bắt được nàng. Dù có rút xương quất xác cũng khó tiêu hận trong lòng, không ngờ đi mòn giày sắt tìm không ra, hôm nay lại bị nàng bắt gặp được!

"Lý Mị Nhi? Ngươi muốn làm gì?" Cơ Vân Dương vung tay áo lên, bảo vệ trước người Lăng Vô Song, biểu tình nghiêm trọng: "Nếu ngươi dám động vào Vô Song, ta đảm bảo ngươi sẽ hối hận cả đời."

Một thân huyền công của Lý Mị Nhi rất kì lạ, ngay cả hấn hiện tại đã đột phá đến Thiên huyền cao cấp cũng không dám nói có thể dễ dàng đánh thắng. Vô Song hiện tại cũng lắm là cấp thấp thôi, sao sẽ là đối thủ của Lý Mị Nhi?

"Cơ Vân Dương, từ trước đến nay tứ đại gia tộc và phủ Hộ Quốc Tướng quân là nước sông không phạm nước giếng, nếu ngươi khăng khăng ra mặt cho nữ nhân này, vậy đừng trách ta không khách khí!" Lý Mị Nhi vẻ mặt dữ tợn, thù mới hận cũ chồng chất, sao có thể bình tĩnh.

"Ha ha!" Lăng Vô Song cong đầu lưỡi quệt qua hàm trên, cười khê một tiếng, mở miệng nói chuyện nhợt nhạt như không có việc gì: "Ta nói vị đại nương này đừng có nhăn mặt như thế, tức giận dễ hại thân, vói lại nếp nhăn trên mặt ngươi vốn cũng không ít rồi"

Người chung quanh lập tức bùm trán cảm thương, bọn họ liền biết nữ nhân này không sợ rắc rối, không sợ mất mạng. Ngay cả Cơ Vân Dương cũng nhìn không được run run khoe miệng, hấn ở đây liều mạng bảo hộ giúp nàng, gia hỏa nàng ngược lại rất tốt, còn cố tình chọc vào họng súng, yêu nữ này mà phát điên lên là sẽ toi mạng người đấy.

Lăng Vô Song không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng quả thật là một câu chơi vạ câu, trực tiếp phang vào yếu điểm, còn lẩn hấn một chậu dầu hỏa đến tưới thẳng xuống Lý Mị Nhi đang lửa giận ngập đầu.

"Nữ nhân đáng giận, ngươi nói cái gì?" Lý Mị Nhi nghiêng như muốn mài nhỏ răng, ngón tay siết roi phát ra tiếng kéo kẹt: "Ngươi tìm đường chết!"

Một nữ nhân có thể bỏ qua bất cứ chuyện gì, nhưng chạm đến tuổi tác và dung mạo đều trở nên cực kì miễn cảm, càng đừng nói đến người tự tin tự phụ như Lý Mị Nhi.

Nhưng mọi người cũng nghĩ giống vậy, Lý Mị Nhi năm nay hai mươi, bộ trường bào đồ tươi làm nổi bật dung nhan xinh đẹp động lòng người của nàng, đích thật có chút tiềm chất của đại nương, không khác bao nhiêu so với Hoàng quý phi Khương thị. Còn Lăng Vô Song cùng lắm mới mười lăm mười sáu tuổi, dáng người nhỏ xinh, thon dài thướt tha, cảm y phục trắng thuần đơn giản năng động, tóc buộc đuôi ngựa, dung nhan tuyệt sắc như U Lan đầy cốc, đối lập như thế tự nhiên sẽ hiện rõ chênh lệch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Đến đông đủ

"Nghe không hiểu?" Lăng Vô Song nhẹ điểm mũi chân lên đất, dung nhan thanh linh tuyệt sắc, cười đến khiến người như được tắm mình trong gió xuân, chế nhạo nói: "Xem ra đại nương người lớn tuổi, lỗ tai nghe không rõ nên muốn ta lặp lại lần nữa."

Lý Mị Nhi sắc mặt không tốt nhưng lực khống chế lại rất tốt, cực lực kiềm chế lửa giận trong lòng ngực và thất thố trên mặt, dù làm gì, nàng đều sẽ không thua!

Mắt đẹp xoẹt qua một tia sáng, trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị, vô cùng ngoan độc. Nàng ta liếc nhìn dáng người nhỏ xinh của Lăng Vô Song, ngoài cười trong không cười châm chọc: "Phải không, bốn tiểu thư không giống một số người, nhóc con nhỏ nhỏ còn chưa mọc dài lông đã muốn bay lên trời, nhờ không cẩn thận sẽ rơi xuống tan xương nát thịt đấy!"

Lý Mị Nhi càng nói càng tàn nhẫn, người chung quanh càng lùi ra xa.

"Ta còn chưa biết, thì ra người Lý đại tiểu thư đã dài lông rồi." Lăng Vô Song cười cười, ánh mắt như có như không liếc nhìn bầu ngực vuron cao kiêu ngạo như sóng mãnh liệt của Lý Mị Nhi, nói nhẹ nhàng bằng giọng một câu: "Dài lông hay không dài lông ta không thấy được, bắt quá, dáng người này của Lý đại tiểu thư cũng không tồi, không biết có phải ăn cái gì cũng không nuôi nổi đầu óc, chỉ nuôi lớn được chỗ nào đó thôi hay không."

Mọi người ghen cười, Lý đại tiểu thư dài lông? Còn ngực lớn nào teo, lần đầu nghe có người nói mới lạ như vậy.

Lăng Vô Song như suy tư điều gì, không nhìn được rung đùi đắc ý, nói đến nghiêm trang, liếc bộ dáng ngực tấn công mộng phòng thủ của đối phương, tiếp tục bổ sung một câu: "Có thể nói là *hoành khan thành lĩnh trắc thành phong, viễn cận cao đề các bất đồng", Lý đại tiểu thư vẫn nên cẩn thận, đừng để ngày nào đó bị long trời lở đất, vậy thì không tốt lắm."

(*Nhìn ngang thành dãy, nhìn nghiêng thành ngọn,

Cao thấp xa gần sẽ khác ngay)

(*Giải thích câu trên: ý là bà kêu bà kia coi chừng có ngày xệ)

Lăng Vô Song nhẹ giương khoé miệng lên, có ý châm chọc, lời nói thông thả, từng câu từng chữ rõ ràng, âm cuối kéo dài thật lâu.

"Phốc —— ha ha ha ha ——"

Nghe vãn từ nhà nhận kia đi, lại còn có thể tổn hại người mà không thô tục một chữ, người chung quanh thật sự không nhìn được cười phốc ra tiếng. Nàng có thể dùng mấy câu khen người ra chế nhạo được bức này, Lăng Vô Song thật sự rất biết cách chọc giận người. Cơ Vân Dương mặt cũng hơi đen, lắc đầu bùm trán, ứa nước mắt đồng cảm với Lý Mị Nhi, đi đầu vô mồm với Lăng Vô Song còn không phải là tìm đường chết hay sao.

"Nữ nhân đáng giận, người nói bậy bạ gì đó, ta giết người." Nghe tiếng cười nhạo chung quanh, Lý Mị Nhi mặt mày xanh mét, tâm trạng nào còn lo lắng có thất thố hay không.

"Vậy xem người có bản lĩnh đó không đã." Lăng Vô Song ánh mắt chợt lạnh, cổ tay trong tay áo nhẹ xoay, nàng muốn chống mắt xem thử Lý Mị Nhi này có bản lĩnh gì.

"Người dám." Cơ Vân Dương nhanh chóng mở miệng ngăn cản quát: "Lý Mị Nhi, Vô Song là đệ tử của Thiên Dạ lão sư, nếu người dám động vào nàng, dù có toàn bộ phủ Hộ Quốc Tướng quân hay Kiếm thánh Lý Thiên Nhất ở đây, cũng không bảo vệ được người!"

"Cái gì!" Lý Mị Nhi mặt rớt cuộc biến sắc, đại ra nửa ngày, chỉ vào Lăng Vô Song, không dám tin rằng to ra tiếng: "Người nói nàng là đệ tử của Thiên Dạ lão sư?"

Nàng ta vì nghe nói Thiên Dạ lão sư thu nhận đồ đệ nên lúc này mới vội vàng trở lại học viện, muốn nhìn thử Lăng tiểu thư kia rốt cuộc có bản lĩnh gì mà lại được Thiên Dạ đại nhân coi trọng. Thế nhưng lại không ngờ nữ nhân trước mặt chính là nữ nhân phé đi đệ đệ của nàng, còn như nước với lửa với phủ Hộ Quốc Tướng quân!

"Không sai!" Cơ Vân Dương nhếch miệng cười, ngón tay thon dài nhẹ vuốt cằm, ngược mắt nhìn về hướng đại điện luyện được, mày tuấn dật hơi cau, như suy nghĩ nói: "Bọn ta vừa mới bước ra từ được điện, hình như bây giờ Thiên Dạ lão sư vẫn còn đang ở học viện. Nếu để lão sư biết có người không để mình vào mắt, bắt nạt đệ tử thân truyền, cuối cùng không biết ai sẽ chịu thiệt thòi, phù Hộ Quốc Tướng quân sợ là cũng không bảo vệ được vị Đại tiểu thư nào đó..."

Cơ Vân Dương vừa mở miệng liền không khép được, bắt đầu lưu loát nói lung tung thao thao không dừng, đồng thời ám chỉ một phen. Sao hắn có thể quên mất chuyện quan trọng này, chỉ cần có Thiên Dạ lão sư ở đây, đừng nói là một Lý Mị Nhi nhỏ nhoi, dù là Kiếm thánh Lý Thiên Nhất tự mình đến, cũng không dám động nhẹ vào Vô Song!

"Người nói có phải hay không, Lý đại tiểu thư?" Cơ Vân Dương cầm chổi lông gà như cầm quân lệnh, lời nói muốn thiếu đánh bao nhiêu liền có thiếu đánh bấy nhiêu.

Lăng Vô Song cười nhẹ một tiếng, Cơ Vân Dương này đổi nghề sang hát tuồng từ khi nào.

"Đáng giận, đáng giận!" Lý Mị Nhi nghiêng răng, tức giận đến dậm chân, mặt dữ tợn: "Không thể có chuyện này, sao có thể!"

Chẳng phải Lăng Vô Song kia là phế vật Thất hoàng tử ghét bỏ sao, tư chất thiên tài đệ nhất Đông Lâm của nàng có điểm nào thua nữ nhân phế vật Lăng Vô Song này? Dựa vào cái gì nàng ta được Thiên Dạ lão sư thu làm đồ đệ còn Lý Mị Nhi nàng thì không, dựa vào cái gì!

"Là người!" Bầu không khí đang lúc giăng co, một giọng nam thuần hậu êm tai đột nhiên vang lên, trong ngữ khí ấy, chần chờ có, kinh ngạc có, phần nộ càng phải có.

Lăng Vô Song thuận mắt đảo qua, có hơi kinh ngạc, rốt cuộc hôm nay là ngày mấy, mà bọn người này đến đông đủ thế.

Cách đó không xa, khuôn mặt tuấn tú của Nam Cung Diệp hơi tối xuống, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ xinh kia, ánh mắt không rõ có ý gì. Một bộ huyền bào xanh đen nhanh chóng bước đến, theo sau tất nhiên là Văn Khanh Trần dẫn đầu đám công tử bột.

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là Thất hoàng tử điện hạ!" Lý Mị Nhi mắt hiện lên ngoan độc, vươn tay vuốt ve tóc dài trước ngực, từng cử động đều vô cùng quyến rũ, cặp mắt lặng lẽ liếc sang Lăng Vô Song. Lúc này mới bước đến chào đón, cố ý đặt tay lên vai Nam Cung Diệp, câu cổ hủ, khẽ cười nói: "Thất điện hạ, đã lâu không gặp, thật khiến Mị Nhi rất nhớ nhưng, nhưng mà hôn thê của người đã thương hạ nhân của ta rồi, người nói xem, vậy phải làm sao mới tốt đây."

Đối với Lý Mị Nhi nhu nhược động lòng người trước mặt, lúc này Nam Cung Diệp không có tâm tình quan tâm tới, nhanh chóng lướt qua nàng ta. Lý Mị Nhi đơ người, không dám tin đứng sững sờ tại chỗ, tức khắc kinh ngạc không thôi.

Nam Cung Diệp mắt trối chết nữ tử tuyệt sắc đối diện, cắn chặt răng giận dữ nói: "Vì sao gạt ta?"

Vì sao nàng rõ ràng tuyệt sắc như vậy, lại có tình biến thành không có đức hạnh trước mặt hắn, vì sao nàng rõ ràng thân mang tuyệt kỹ, lại luôn tỏ ra nhu nhược không xương trước mặt hắn. Quá khứ như vậy, bây giờ lại không che giấu nữa, chơi đùa hắn như ngọc tử, chẳng lẽ chỉ vì muốn khiến hắn chú ý? Như vậy thì nàng thành công rồi!

Lăng Vô Song giương mày liễu, hơi kinh ngạc, hiếm khi cười khẽ ra tiếng: "Ta có từng nói ta không phải Lăng Vô Song?"

Từ đầu tới đuôi nàng chưa từng phủ nhận thân phận của mình, nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi đi phí tâm chơi đùa Nam Cung Diệp, là do nam nhân này tự cho mình là đúng.

"Người ——" Nam Cung Diệp bức dọc xấu hổ không thôi, lại không thể nói gì hơn, hôm ở Lạc Nhật, hắn chỉ cho rằng nữ nhân này cùng tên với phế vật Lăng Vô Song mà thôi!

Nam Cung Diệp hung hăng mím môi, phần nộ vung tay áo, có chút tùy tiện mà phiến miệng nói: "Nếu không phải người cố ý nói dối thì sao bản điện hạ phán đoán sai, Lăng Vô Song, đừng tưởng người như vậy thì có thể khiến bản điện hạ chú ý, vô dụng thôi, dù người có làm gì ta cũng không muốn liếc mắt nhìn người lấy một cái!"

Nghe vậy, Lăng Vô Song thật thụ bị Nam Cung Diệp chọc cười, lòng tự tin bành trướng của người này rốt cuộc là ở đâu có vậy?

Hì vọng hết tháng này ad có thể đưa tới chap 60 =))))))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Đấu Sinh Tử

"Diệp, thật không ngờ nàng lại là vị hôn thê của người!" Vân Khanh Trần bạch y tung bay đứng bên cạnh Nam Cung Diệp, nhẹ phẩy quạt lông, cảm thán ra tiếng, lại có chút vui sướng khi người gặp họa: "Tuyệt sắc nhân gian cỡ này nha, Diệp, người đúng là nhìn lầm rồi."

"Người cảm mến cho ta!" Nam Cung Diệp phát tay áo hừ nhẹ, lời của Vân Khanh Trần không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Như tìm lại mặt mũi trước mặt người khác, Nam Cung Diệp chuyển mắt nhìn Lăng Vô Song, tự quyết định nói: "Lăng Vô Song, người cư nhiên đã thương hạ nhân của Mị Nhi, nhanh chân đến đây xin lỗi, chuyện này xem như xong."

Xong? Làm gì có chuyện tiện nghi như vậy, Lý Mị Nhi nàng dễ tống cổ như vậy?

"Chỉ xin lỗi là xong?" Lý Mị Nhi đến bên người Nam Cung Diệp, cười khanh khách một trận: "Thất hoàng tử điện hạ, người hãy công bằng một chút đi, không thể bởi vì nàng là vị hôn thê của người mà thiên vị giúp đỡ được, bốn tiểu thư đây muốn nàng ta phải quỳ xuống dập đầu xin lỗi!"

"Nam Cung Diệp..." Môi đỏ khê mở, từ tốn kêu, Lăng Vô Song cất bước tiến lên.

Nghe tiếng nhỏ nhẹ từ tốn của nữ tử, sắc mặt Nam Cung Diệp hơi thả lỏng, ánh mắt hơi lấp loé, vẫn đứng bên cạnh Lý Mị Nhi như cũ, khoé môi hơi cong, đúng vậy, phải dạy dỗ nàng một lần, ai bảo nữ nhân này chơi đùa hân như ngọc tử!

Ánh mắt Cơ Vân Dương hiện lên một chút lo lắng cùng phẫn nộ, Nam Cung Diệp đáng giận, thật quá đáng, hân dựa vào cái gì mà quyết định thay Lăng Vô Song, nói chuyện cứ như thể Lăng Vô Song là người của hân ta không bằng! Bất quá, Vô Song ái mộ Thất hoàng tử là sự thật khắp Đông Lâm ai cũng biết, nhưng trực giác nói cho hân biết, sự thật tuyệt đối không phải như vậy, bởi vì nếu như thế, thì sự tình ở Lạc Nhật phải giải thích thế nào?

"Nam Cung Diệp, người cho rằng người là ai!" Ai ngờ Lăng Vô Song đột nhiên hạ xuống, vô cùng lãnh đạm, phảng phất tựa như gió lạnh phớt qua: "Người cho rằng, người là ai?!"

"Cái... cái gì?" Nam Cung Diệp kinh ngạc há to miệng, không dám tin, giương mắt nhìn ánh mắt sắc bén của nữ tử, kinh ngạc không thôi, nàng nói cái gì, có phải hân nghe lầm hay không?

"Thất hoàng tử cao cao tại thượng?" Lăng Vô Song câu môi cười nhẹ, khoanh tay trước ngực, mắt uyển chuyển nhẹ liếc, giọng thờ ơ: "Ồ trong mắt ta, người chỉ là tên nhĩ thế chủ ăn no chờ chết mà thôi, bỏ đi lớp da kia, người là cái gì? Còn dong dong dài dài nữa bốn cô nương sẽ đánh người!"

"Lăng Vô Song!" Bị bêu xấu, Nam Cung Diệp tức giận muốn học máu, tàn nhẫn phát tay áo: "Lớn mật, người biết người đang nói gì không!"

Không đứng, tất cả đều không đứng, nàng không nên có phản ứng này.

Lăng Vô Song nói khiến người chung quanh cũng phải mở rộng tầm mắt, không phải nói Lăng tiểu thư yêu Thất hoàng tử đến chết đi sống lại sao? Bây giờ là tình huống gì? Nữ nhân tuyên bố sẽ đánh cả Hoàng tử, thật sự là Lăng Vô Song? Nhưng mọi người đảo mắt nhớ lại, ngay cả Quý phi công chúa nàng còn dám đánh, thì còn có chuyện gì nàng không dám chứ!

Cơ Vân Dương ôm miệng cười trộm, hân vừa nghĩ thế nào Lăng Vô Song liền nói như thế đấy.

Đám công tử bên người Nam Cung Diệp đều tròn lớn mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin, Lăng Vô Song cứng đầu dính chặt Nam Cung Diệp như thế nào, dù không tới một ngàn lần nhưng ít nhiều cũng tới mấy trăm lần, bây giờ sao lại đột nhiên đổi tính rồi?

"Đương nhiên ta biết mình đang nói gì, người chưa rõ là người!" Lăng Vô Song cười lạnh, gằn từng chữ: "Nam Cung Diệp, người nghe rõ cho ta, bây giờ là Lăng Vô Song ta không cần người."

Lý Mị Nhi chuyển động mắt đẹp, nốt ruồi khoé mắt ả ả quyến rũ người, cố ý dán sát cơ thể lên người Nam Cung Diệp, cười duyên nói: "Điện hạ, hình như nữ nhân này không hiểu tình cảm của người nhỉ"

"Tốt, rất tốt!" Nam Cung Diệp hung hăng run run khoé môi, choàng tay ôm chặt vòng eo mềm mại khiến nam nhân điên cuồng của Lý Mị Nhi, cả giận nói: "Nếu người đã không hiếm lạ gì phi vị này, bốn điện hạ rất lấy làm vui mừng."

Khi nói chuyện, mắt hắt gao nhìn chằm chằm dung nhan thanh linh tuyệt mỹ không nẩy may biến đổi của Lăng Vô Song, hân muốn nhìn thử nữ này có thể nguy trang bao lâu!

"Một khi đã như thế, các người cứ từ từ nói chuyện đi." Lăng Vô Song nhẹ nhếch đuôi mày, khẽ lay cổ tay áo trắng thuần, xoay người rời đi, tóc đuôi ngựa đơn giản, lưu loát vẽ một độ cong duyên dáng giữa không trung, bỏ lại một câu: "Hai vị cần thoải mái, ta sẽ không quấy rầy."

Nàng không có nhiều thời gian ở lại với đám người nhằm chán này, không biết bây giờ Lăng gia thế nào rồi, gia gia có thật sự dễ dàng lên cấp không, Lăng Vô Song có chút lo lắng.

"Người đứng lại đó cho ta!" Lý Mị Nhi rống to một tiếng, nàng vốn định dựa vào Nam Cung Diệp chọc tức nữ nhân kia, nhưng nàng ta lại cứ thể xoay người rời đi, giống như thật sự không thèm để ý!

"Lăng Vô Song..." Nam Cung Diệp sắc mặt càng khó coi, trực tiếp tái xanh, mở miệng gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Trước kia nếu để Lăng Vô Song thấy có nữ nhân khác tới gần hân, nàng sẽ lập tức phát điên, nhưng bây giờ nàng lại như không một chút quan tâm?

Không phải vậy, nữ nhân này chắc chắn đang già rồi! Đúng, chắc chắn là vậy, nàng chắc chắn đang có ý ngụy trang vì muốn khiến hân coi trọng, chẳng phải nữ nhân luôn thích lật mềm buộc chặt sao? Không ngờ bây giờ Lăng Vô Song cũng thông minh hơn rồi, suy nghĩ như vậy, sắc mặt Nam Cung Diệp mới chuyển biến tốt lên.

Lý Mị Nhi bước lên vài bước, dưới tình thế vội vàng quát: "Lăng Vô Song, ta lấy danh nghĩa Thánh chủ khiêu chiến đấu sinh tử với ngươi, không chết không ngừng!"

Đại lục Thiên Tinh, người dân thiên hạ tứ quốc đều tin ngưỡng Thánh Đường, địa vị Thánh chủ đương nhiên là chí cao vô thượng, nếu có người dùng danh nghĩa Thánh chủ để lập lời thề hoặc khiêu chiến, vậy thì đó nhất định phải là sự thật.

"Không chết, không ngừng" Lý Mị Nhi ung dung từ tốn đi đến trước mặt Lăng Vô Song, đôi môi đỏ tươi kéo ra đường cong âm độc.

Phủ Hộ Quốc quả thật không dám động đệ tử Thiên Dạ lão sư, nhưng nếu người chết trên chiến trường tỷ thí khiêu chiến, thì dù là Thiên Dạ Vân cũng làm gì được nàng? Là đệ tử của mình vô dụng, trách được người khác sao? Sao bây giờ nàng mới nghĩ ra chứ!

"Đấu sinh tử, đây là muốn mạng người ư" Ngươi chung quanh nghe thấy thản nhiên không thôi, đồng thời cũng cảm thấy Lý Mị Nhi mặt dày quá rồi, thân là học tỷ lại buông lời tuyên chiến với một học sinh vừa nhập học như Lăng Vô Song!

"Mị Nhi..." Nam Cung Diệp giật giật lông mày, muốn nói lại thôi, vẻ mặt rất không đồng ý.

"Lý Mị Nhi, người đừng khinh người quá đáng!" Cơ Vân Dương mặt mày thâm trầm, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện lên sát ý: "Đấu sinh tử? Được, bản công tử nhận lời khiêu chiến, ta thật ra muốn xem thử rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì mà cuồng vọng như thế."

"Cơ Vân Dương, ta nhớ quan hệ Cơ gia và Lăng gia cũng không tốt, ngươi cần gì phải bảo vệ cho nữ nhân này." Lý Mị Nhi khẩu khí thiếu kiên nhẫn, hình như cũng ý thức được có điểm không thích hợp, khuôn mặt quyến rũ hơi nhăn nhó, bất quá lời đã nói ra như bát nước đổ đi, không thu về được.

Lý Mị Nhi quyết định không quan tâm ánh mắt chung quanh, hai mắt nhìn chằm chằm Lăng Vô Song, căng da đầu nói: "Lăng Vô Song, ngươi dám nhận lời không?"

Không quan tâm nhiều, nàng chỉ cần Lăng Vô Song chết!

"Đấu sinh tử sao?" Giọng nói nhàn nhạt phảng phất như âm thanh hoa nở, Lăng Vô Song nhẹ giậm chân, ngón tay xoa cằm, dung nhan sạch sẽ xinh đẹp hiện lên nụ cười tươi rói, Cơ Vân Dương thấy vậy không khỏi nổi da gà một trận, sau đó nàng lại ung dung phun ra hai chữ: "Không nhận."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Đánh Cược Kinh Thế

"Tại sao không nhận?!" Lý Mị Nhi há miệng thờ đốc, giống như một quyền đánh vào bông, không cậy mạnh được, nàng không ngờ câu trả lời sẽ như vậy, vốn đã chuẩn bị một đồng lõa lễ nhưng lại không có đất dụng võ, không phải nói nữ nhân này rất hay xúc động ngốc nghếch sao? Sao nàng ta có thể từ chối.

"Tại sao phải nhận?" Lăng Vô Song câu môi cười nhẹ, hai tay khoanh lại, ánh mắt nghi hoặc như muốn hỏi ngươi bị ngốc sao?

Lý Mị Nhi híп đôi mắt hồ ly thon dài, đáy mắt chợt loé qua tàn nhẫn, uốn vòng eo mềm mại, cười nhạt, khiêu khích: "Lăng Vô Song, chẳng lẽ ngươi không dám?"

Xem ra nữ nhân này còn biết thức thời, tham sống sợ chết, không dám nhận khiêu chiến của nàng! Nhưng nếu nữ nhân này nhất quyết không tiếp, vậy thì còn phiền hơn.

Mọi người đồng loạt khinh bỉ, Lý Mị Nhi quá không biết xấu hổ rồi, làm học tỷ lại chủ động khiêu chiến thì không nói, Lăng tiểu thư đi theo Thiên Dạ lão sư học tập luyện đan, tu luyện huyền sư không phải là chính, vậy mà nàng ta còn muốn đấu sinh tử, cái này còn không phải cố tình chơi xấu sao, có bản lĩnh thì ngươi với người ta so luyện đan đi.

Lý Mị Nhi tiếp tục mở miệng: "Hay đúng như lời đồn, ngươi chính là một tên phế vật, vài ngày trước chỉ ở đó cố làm ra vẻ bí ẩn thôi, thật không ngờ đệ tử Thiên Dạ lão sư lại nhát gan như thế, ngay cả một khiêu chiến nho nhỏ cũng không dám nhận."

Ai ngờ, mặc kệ Lý Mị Nhi kích thích thế nào, nói đến phun nước miếng đầy miệng ra sao, Lăng Vô Song vẫn bất động như núi, quay đầu đi, không hề không nặng ném lại một câu: "Dù giết ngươi ta cũng không được gì, nếu ai đến cửa khiêu chiến ta đều phải nhận thì chẳng phải muốn chết sao, huống chi chi là con chó sủa bậy mà thôi, ta cần gì phải để ý tới."

"Lăng Vô Song!" Lý Mị Nhi hai tay siết chặt, gầm nhẹ ra tiếng, ánh mắt như nọc độc cực phẩm, lửa giận nóng cháy như dung nham, khuôn mặt quyến rũ

hơi nhẩn nhó, nghiêng răng nghiêng lợi: "Đừng cho rằng ta thật sự không dám động vào ngươi!"

Tức chết nằng, đúng là tức chết nằng, Lý Mị Nhi tức giận đến dậm chân, nằng nhất định phải khiến Lăng Vô Song đẹp mặt!

"Chỉ gào không thì làm được gì, có bản lĩnh liền làm đi!" Cơ Vân Dương nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú cười đầy chế nhạo, thêm mắm thêm muối một câu, có Thiên Dạ lão sư ở đây, ai dám động vào một cọng tóc Vô Song?

"Nhưng mà..." Bỗng nhiên Lăng Vô Song dừng chân, kéo dài câu nói như đang suy tư điều gì.

"Nhưng mà cái gì?" Lý Mị Nhi hít sâu một hơi, cực lực khống chế cảm xúc.

"Nếu là đấu sinh tử, không có gì trợ hứng thì sao được." Lăng Vô Song lúc này chậm rãi xoay người lại, ý cười trên mặt như đoá hoa sen nở rộ, mở miệng không chút hoang mang: "Ta nghe nói lão gia tử quý phủ rất hứng thú với các loại kỳ thạch bảo quặng, đồng đồ sắt khiết, nên góp nhặt được không ít."

Thậm chí còn có lời đồn toàn bộ bảo quặng của Đông Lâm còn kém hơn đồ Kiếm thánh Lý Thiên Nhất giấu riêng.

"Thì thế nào, việc này toàn bộ người Đông Lâm đều biết." Lý Mị Nhi vẻ mặt khê động, nhưng cũng không ngu ngốc, rất nhanh đã nhận ra Lăng Vô Song muốn nói cái gì, yêu mắt hơi híp: "Ý của ngươi là muốn cùng ta đánh cược? Khẩu khí không nhỏ, nói đi, ngươi muốn thế nào."

Chỉ cần nữ nhân này đồng ý khiêu chiến thì nói gì cũng được, dù sao kết quả cuối cùng Lăng Vô Song cũng sẽ chết! Quá trình như thế nào nàng không quan tâm, cũng không quan trọng

"Không sai!" Lăng Vô Song bước vài bước trở về, khoanh tay trước ngực, ngón tay gõ nhẹ khuỷu tay, dung nhan trong suốt linh động, cười vô hại: "Nếu ngươi thua, thì toàn bộ bảo khố phủ Hộ Quốc Tướng quân sẽ thuộc về ta"

Nghe vậy, người chung quanh tức khắc cả kinh, tròn mắt như muốn rớt ra ngoài, nói như vậy cũng được sao?

"Trời ạ, đánh cược thế này cũng quá khoa trương rồi."

"Đúng vậy, bảo quặng phủ Hộ Quốc chính là tích tụ của cả một đời Kiếm thánh Lý Thiên Nhất, nghe nói còn nhiều hơn cả toàn bộ bảo quặng Đông Lâm gộp lại."

"Đúng vậy, ai cũng biết Kiếm thánh Lý Thiên Nhất vô cùng yêu thích các loại bảo quặng, ký trân dị bảo càng không ít, có thể so với quốc khố"

Cơ Vân Dương cũng rất ngạc nhiên, gia hoả Vô Song này đang nghĩ gì, sao vòng vòng vẫn quay lại, nàng muốn một đồng tình quặng làm gì, luyện đan chưa đủ, còn muốn luyện cả vũ khí?

"Khẩu khí rất lớn, không sợ bị nổ tung sao, nhưng chuyện đã thế này cũng không cần suy xét." Lý Mị Nhi khinh thường cười lạnh, dương tay vung lên, roi da liền đánh ra, để lại một vết lằn trên đất, khoé môi kéo lên độ cung quý dị, giọng nói tàn nhẫn: "Nếu ngươi thua, thì thế nào?"

"Một quả Thánh Quả có đủ không?" Lăng Vô Song thuận miệng nói, khiến người chung quanh đều đỏ mắt, nhin không được sợ hãi kêu lên liên tục.

"Trời ạ, thế nhưng là Thánh Quả!"

"Thánh Quả ư, dù có thế nào đi nữa, ngay cả khi đã ăn mười năm tám năm, người đó vẫn có thể trở thành phong hào Thánh giả."

"Đến thứ đó còn có thể mang ra cược, quá *nhà giàu mới nổi rồi."

(*từ này dùng nhiều rồi nhưng không biết mấy bạn đã hiểu hết chưa, nghĩa là làm màu khoa trương đó)

Ngay cả đám người Nam Cung Diệp cũng nhin không được đỏ mắt, không ngờ trong tay nữ nhân này lại có Thánh Quả!

"Thánh Quả!" Lý Mị Nhi càng khoa trương hơn, đôi mắt trực tiếp đỏ bừng lên như vừa tiêm máu gà, trong lòng điên cuồng cười to, đúng là cơ hội trời cho, có Thánh Quả, không tới một năm, Lý Mị Nhi nàng sẽ trở thành phong hào Thánh giả trẻ tuổi nhất Đông Lâm! Cái gì Nam Cung Diệp, cái gì Cơ Vân Dương, cái gì thiên tài Thánh Đường, còn chẳng phải đều bị nàng ném xa ra sau lưng sao.

"Ngươi thật sự có Thánh Quả?" Cực lực kiềm chế hưng phấn, Lý Mị Nhi như sợ sẽ đoạ đến Lăng Vô Song.

"Tất nhiên ta có" Tuy nó có chút dấu vết, có chút tì vết, có chút... nhưng, ặc, nó miễn cưỡng vẫn còn được xem là một quả Thánh Quả đi.

"Được!" Lý Mị Nhi đồng ý, trong mắt đẹp chuyển động ám quang, nói: "Nhưng ta phải trở về bẩm báo gia gia một tiếng, ta không làm chủ được bảo quặng, nhưng ta không mong Thánh Quả ngươi nói được ra khỏi miệng lại không quyết định được, cuộc đấu sinh tử của chúng ta sẽ diễn ra bảy ngày sau, thế nào?"

Dùng một kho vật chết đổi lấy một phong hào Thánh giả, gia gia sẽ đáp ứng, huống chi Lăng Vô Song này chắc chắn phải chết không nghi ngờ! Một quả Thánh Quả đưa tới cửa, sao lại có thể không lấy? Quan trọng hơn, nàng sẽ không dễ dàng buông tha cho nữ nhân dễ tiền Lăng Vô Song, nàng muốn giết một người răn trăm người, muốn cho thiên hạ Đông Lâm đều biết, kết cục đắc tội phủ Hộ Quốc Tướng quân, hậu quả đắc tội Lý Mị Nhi nàng!

"Được!" Lăng Vô Song đồng ý, vừa lúc hiện tại nàng cũng không có thời gian.

"Quyết định vậy đi, Lăng Vô Song, ngươi phải biết rằng một khi đã nhận lời đầu sinh tử, thì không thể đổi ý nữa!" Lý Mị Nhi thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng, không ngờ Lăng Vô Song lại ngu ngốc đến thế, dâng lên một mạng của mình chưa đủ, còn muốn tặng không nàng một quả Thánh Quả.

"Mị Nhi, cho nàng chút dạy dỗ là được rồi, các ngươi cũng có thể đánh bạc cược tiền, còn đầu sinh tử, dù..." Nam Cung Diệp tàn nhẫn nhún mày, hẳn chắc là điên rồi, vậy mà lại không muốn để nữ nhân kia gặp phiền phức.

Lý Mị Nhi khẽ dựa vào người Nam Cung Diệp, tay quần quần lấy một sợi tóc của hắn, lưỡi nhẹ liếm môi đỏ, yêu mị, quyến rũ, từng tiếng cười duyên phát ra từ trong miệng: "Nề mặt Thất hoàng tử điện hạ, có lẽ ta sẽ tha nàng một mạng cũng nói không chừng."

Lăng Vô Song lại cười khê: "Hay là Thất hoàng tử cũng muốn chen một chân vào? Nhưng đường đường là một Hoàng tử, ra tay phải phóng khoáng chút, khởi điểm là một trăm vạn lượng hoàng kim."

Nam Cung Diệp và Lý Mị Nhi quả nhiên là rắn chuột một ổ, chỉ sợ giao tình không bình thường, nếu đã muốn bẫy người thì phải bẫy một bút lớn.

"Lăng Vô Song, ngươi đừng không biết tốt xấu" Nam Cung Diệp khó thở.

"Nếu đã như vậy, bản công tử cũng muốn cược, một trăm vạn lượng hoàng kim" Vân Khanh Trần cũng tiến lên góp mặt, phe phẩy quạt xếp trong tay, phong độ hệt như một công tử điệu dàng, hẳn nhìn Lăng Vô Song cười nói: "Đánh cược, ngươi thua."

Tuy hẳn không biết tại sao Lăng Vô Song tự tin như vậy, nhưng nàng tuyệt đối không thể thắng được Lý Mị Nhi, người khác thì có lẽ không biết Lý Mị Nhi này còn một con át chủ bài chưa bao giờ lật, nhưng hẳn biết rất rõ. Hẳn là thương nhân, khoản tiền như vậy, sao có thể không kiểm, chỉ đáng tiếc cho một nữ tử tuyệt sắc như thế.

Cơ Vân Dương hừ lạnh: "Mỗi tiểu bạch kiểm ngươi có tiền sao, hai trăm vạn lượng hoàng kim, bản công tử cược Vô Song thắng chắc!"

Cơ Vân Dương thấy Lý Mị Nhi âm thầm đắc ý sắp cười ra tới miệng, trong lòng có cảm giác quái quái, sao hắn lại có linh cảm Lăng Vô Song đang cố ý bẫy người. Nhưng bẫy người khác thì được, xin đừng bẫy luôn cả hắn chứ.

"Ba trăm vạn lượng hoàng kim, Mị Nhi thắng!" Thấy Cơ Vân Dương bảo vệ Lăng Vô Song, Nam Cung Diệp tức khắc nổi giận, hiện tại Lăng Vô Song vẫn còn là vị hôn thê của hắn, khi nào đến phiên Cơ Vân Dương đến khoa tay múa chân, thù mới chồng thêm hận cũ, Nam Cung Diệp không chút đắn đo liền mở miệng thêm một trăm vạn lượng hoàng kim.

Người chung quanh nghe thấy đều hải hùng khiếp vía, đánh cược xa hoa kinh thế như vậy, trước nay chưa từng có!

Phải biết rằng một lượng vàng đã đủ cho một nhà thông thường ăn suốt một năm, liền tính là Vân gia có tiền nhất tứ đại gia tộc, muốn bọn họ đưa ra một trăm vạn lượng hoàng kim bọn họ cũng phải đau tiếc đứt ruột!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quả Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43

Thoát khỏi dây dưa của Lý Mị Nhi, lúc Lăng Vô Song chạy về tới Lăng gia thì trăng đã lên giữa trời.

Quảng trường Lăng gia là chỗ chúng đệ tử Lăng gia huấn luyện, bản luận thường ngày và là nơi gia tộc giảng bài, truyền đạt sự kiện quan trọng. Lúc này, màn trời đen đặc, mây đen dày đặc ùn ùn kéo đến, phía trên giáo trường to lớn, đèn đuốc sáng trưng, ngoài biên đặt mấy chục chậu than thật lớn, giá trị cao, ngọn lửa bay múa phát ra tiếng nổ bùm bùm, ánh lửa chiếu rọi lên mặt mây hồng hào của mấy ngàn đệ Lăng gia.

Lăng gia, ngoại trừ trực hệ cùng đệ tử chỉ thứ ra, còn có ngoại hệ phụ thuộc ở bên ngoài. Mà trong mạch trực hệ, trừ bỏ chỉ thứ Lăng Thương cùng chúng đệ tử, cũng chỉ dư lại hai người Lăng Mạc Thu và Lăng Vô Song. Hiện giờ trên giáo trường có khoảng hai ngàn người, trực hệ lại có thể đếm trên đầu ngón tay, ít ỏi không bao nhiêu, có thể thấy được hoàn cảnh đáng lo trước đó của Lăng gia, đã muốn kết thúc đến mức ra sao, nhưng hiện giờ Lăng Kinh Thiên đột phá, đối với Lăng gia đang dần xuống dốc, đối với đệ tử Lăng gia thiếu tự tin, điều đó giống như một viên thuốc an thần, một viên thuốc trợ tim!

*trực hệ và ngoại hệ: quan hệ máu mủ và họ hàng.

Gia chủ đột nhiên đột phá cấp thánh! Chính là phong hào Thánh giả mà chúng huyền sư tha thiết mơ ước, theo đuổi cả đời, cuối cùng gia chủ bọn họ lại đột phá, hiện giờ người nào dám khinh Lăng gia? Coi như là hoàng thất cao quý, cũng phải cẩn thận cân nhắc.

Lăng Kinh Thiên mặc trường bào huyền sư màu xanh đen, đang ngồi ở ghế dựa Hắc Mộc trên đài cao, đứng bên cạnh lão chỉ có Nhị tử Lăng Thương và Tử tử Lăng Mạc Thu. Lăng lão gia tử nhẹ vuốt râu, im miệng không nói, đôi mắt sáng ngời có thần, thân thể uy nghi, mười phần trung khí, cả người thu liễm lại huyền khí như một thanh kiếm cổ, châu báu chung thành quy về giản dị, sắc bén ẩn giấu không hiện ra ngoài.

"Hôm nay lão phu triệu mọi người đến là có vài chuyện muốn nói, đầu tiên, ta tại đây phải cảnh tỉnh mọi người." Lăng Kinh Thiên quét mắt xuống bên dưới, ngữ khí thông thả trầm ổn, nhìn chăm chú một lúc lâu mới từ từ mở miệng: "Tuy lão phu may mắn đột phá được cấp thánh, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là các ngươi sẽ ý vào đó làm chỗ dựa, không kiêu ngạo gì, cần phải biết trời đất bao la, người giỏi còn có người giỏi hơn."

Lăng Kinh Thiên quát một tiếng chói tai, chấn đến những người đứng gần lão đều đầu váng mắt hoa.

Nếu đệ tử Lăng gia ý vào gia tộc có được một cấp thánh mà tung hoành ngang ngược, ức hiếp người vô tội, vậy thì so với hành vi của ác đồ phủ Hộ Quốc Tướng quân có gì khác nhau, vậy thì Lăng Kinh Thiên lão cả đời chính trực có gì khác lão thất học Lý Thiên Nhất kia?

"Quan trọng nhất, các ngươi không được lơ lỏng tập luyện, ngược lại phải luôn nâng cao thực lực chính mình." Lăng Kinh Thiên bổ sung một câu, mặt đầy nghiêm túc, không giận mà tự uy, đôi mắt tối đen hiện lên một tia lo lắng khó hiểu: "Có nghe rõ chưa, các ngươi đều phải ghi nhớ điều đó cho ta."

Nếu tất cả mọi người đều vì gia chủ đột phá cấp thánh mà lo là huấn luyện, như vậy lúc kỳ hạn Lăng Kinh Thiên kết thúc sẽ chính là thời khắc Lăng gia đại nạn. Lăng Kinh Thiên vừa đột phá thành cấp thánh đã triệu tập mọi người đến dạy bảo, hung hăng gõ lên một hồi chuông cảnh báo, tất nhiên không phải không có nguyên nhân.

"Vâng....."

Chúng đệ tử phía dưới tùy ý đáp một tiếng rất có lễ, mặt vẫn đầy vui mừng như cũ, không biến hoá nhiều lắm, không cảm nhận được bất kỳ nguy cơ nào, gia chủ đã đột phá cấp thánh rồi, bây giờ ai dám chọc Lăng gia nữa, có đi ngang ở Đông Lâm cũng không người dám quản, bọn họ còn cực khổ huấn luyện làm gì? Ngu ngốc mới làm như vậy!

Nghe được tiếng hô yếu ớt như tiếng muỗi vo ve, Lăng Kinh Thiên nhíu chặt mày, cảm nhận mọi người nói qua loa, lửa giận càng bùng lên, cái đám người bần lầy không đỡ nổi tường này!

"Nói lớn lên, chưa ăn cơm chiều sao?" Đang lúc Lăng Kinh Thiên chuẩn bị quát ra tiếng, một giọng nữ lạnh lùng chọt vang lên, trong veo thanh thúy như gió lạnh từ tám hướng tấp đến.

Phá vỡ bình bạc, đao kiếm vang dội, leng keng có lực, nói năng khí phách!

Mọi người thầm giật mình một cái, giống như dòng nước đá thấm sâu đóng băng đến xương cốt, đầu óc mê man, là ai đang nói chuyện? Thế nhưng còn chân nhiếp hơn cả gia chủ!

Lăng Vô Song không biết từ đâu bước ra, một thân hắc y bó sát người, giày bó cao đến đầu gối, tóc cột đuôi ngựa, khuôn mặt tuyệt sắc, tư thế oai hùng hiên ngang, từ tốn bước ra, đưa lưng về phía mọi người, làm mặt quỷ chọc cười với Lăng lão gia tử và Lăng Mạc Thu.

Lăng Kinh Thiên mất lộ ra một chút kinh ngạc cùng vui mừng, thì ra là con nhóc này, Lăng lão gia tử mắt đen toả sáng, một tay chậm rãi vuốt râu, gật gật đầu nhẹ đến khó thấy với Lăng Vô Song, phát tay áo trở lại ngồi xuống ghế dựa Hắc Mộc.

"Vô Song?" Lăng Mạc Thu giật mình, không phải tiểu nha đầu này đang ở học viện Già Nam sao, chạy đến đây làm gì.

Lăng Vô Song nhẹ cong môi đỏ, nhận được ánh nhìn của Lăng lão gia tử, lúc này mới xoay người đối mặt với mọi người, sắc mặt đột nhiên sa sầm, ánh mắt hiện lên sắc bén, giọng nói lạnh lùng: "Có biết các ngươi thiếu cái gì không!?"

Mọi người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, không hiểu ý Lăng Vô Song muốn nói gì, ở Lăng gia không lo ăn không lo uống, bây giờ còn có thể đi ngang trên phố, bọn họ còn thiếu cái gì? Hình như không thiếu gì cả.

"Biết vì sao các ngươi mãi dậm chân không tiến triển không!?"

Câu kế tiếp lại đánh vào lòng rất nhiều người, đệ tử Lăng gia ở đây, người đột phá được Huyền đã ít lại càng ít, nhưng số người đứng chết tại cảnh giới Huyền giả lại nhiều không kể xiết, thậm chí còn có người mãi nhảy nhót ở cảnh giới Huyền sĩ thấp kém nhất, âm thầm buồn rầu.

"Hừ, ngươi có tư cách gì dạy dỗ bọn ta, coi như có thể luyện được mấy viên đan dược rách thì sao, còn chẳng phải chỉ là một phế vật không thể tu luyện huyền lực thôi sao."

Người nói chuyện là một trong những đệ tử được Lăng Thương coi trọng nhất, tuổi chừng hai mươi, thiên phú khá tốt, hiện giờ đã là Huyền cấp ba, nhận được ánh mắt ánh nhìn của Lăng Thương bên trên, lập tức tự đứng ra, đi đến đám người bên cạnh Lăng Vô Song, mở miệng châm chọc khiêu khích một phen.

"Quả thực là buồn cười, một tên phế vật như ngươi cũng muốn dạy bọn ta vì sao không tập luyện thành ư."

Lăng Vô Song mặt không biến sắc, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước như cũ, ai ngờ người nọ còn chưa kịp chớp mắt một cái, Lăng Vô Song vung tay nện một quyền lên mũi hắn, theo âm thanh xương mũi vỡ vụn là tiếng kêu rên thảm thiết, mũi bắn ra máu, người nọ thẳng tắp ngã xuống đất, khiến tro bụi bay tứ tung.

"Xem phế vật ta làm cách nào đánh người rơi rãng đầy đất." Lăng Vô Song không chút hoang mang thu tay về, giọng nói nhàn nhạt, cả người toả ra huyền khí.

"Huyền cấp chín!" Lăng lão gia tử như mộng chạm lửa, từ ghế dựa bật dậy, ánh mắt trừng lớn như trâu, kinh ngạc đến không khép được miệng, Lăng Vô Song thần không biết quỷ không hay tiến đến Huyền cấp chín, chuyện quan trọng như vậy mà con nhãi này lại gạt lão!

"Mới mấy ngày trôi qua đã đột phá nữa?" Lăng Mạc Thu đã bị dọa thành thối, nhưng hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi lắm lắm một tiếng.

"Nữa?" Lăng lão gia tử khó hiểu.

Thấy Lăng Kinh Thiên mặt như thấy quỷ, Lăng Mạc Thu đứng kế bên ngưỡng ngừng sờ sờ mũi, thầm nói mình vẫn đừng nên nói tại đây, nếu cho lão gia tử biết Lăng Vô Song trong một đêm đã nhảy đến Huyền cấp bảy, qua mấy ngày lại nhảy tiếp lên cấp chín, không khéo lão sẽ trợn mắt hôn mê bất tỉnh.

"Đáng giận" Đau lòng cho đệ tử của mình, Lăng Thương tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhấn nhó đầy mặt, phế vật này cư nhiên đã đến Huyền cấp chín rồi!

Mà lúc này, ánh mắt đệ tử Lăng gia nóng rực, cách nhìn của bọn họ đã thay đổi. Mới mười lăm tuổi đã là Huyền cấp chín, đệ tử thân truyền của Thiên Dạ đại nhân, luyện được sư tương lai sáng lạn. Dù là thân phận nào, bọn họ dù muốn cũng không thể với tới.

Lăng Vô Song làm như không thấy người ngã dưới chân mình, giống như chỉ mới tiện tay đập chết một con muỗi, mắt thẳng tắp quét qua chung quanh, ánh mắt ẩn chứa sắc bén núi cao biển rộng, lớn tiếng nói: "Các người có muốn trở nên mạnh mẽ, các người có muốn vị trí hơn người, các người có muốn dựa vào thực lực của mình khiến vạn người kính ngưỡng, các người có muốn không?"

Âm thanh lạnh thấu xương chuyển thành kích động.

"Nói cho ta biết, các người có muốn không?"

Lăng gia đệ tử mắt nóng rực như lửa đốt, hai tay nắm chặt, ý chí chiến đấu sôi sục!

"Muốn ——"

Đồng thanh đáp lại, âm thanh xuyên thấu trời đất, giữ bầu trời đêm, vang vọng thật lâu.

Muốn, bọn họ đương nhiên muốn!

Thiếu niên thiếu nữ, khí phách hăng hái, ai không có nhiệt huyết? Ai không có cảm xúc mãnh liệt? Ai không khao khát tương lai? Lăng Vô Song nói thanh thúy có lực, giống như một viên đá khổng lồ khuấy động lên sóng gió mãnh liệt trong trái tim vô vọng của bọn họ!

Lăng Vô Song khoanh tay quát lạnh: "Nói lớn nữa cho ta."

"Muốn!"

"Muốn!"

"Muốn!"

Trăm miệng một lời, kinh sợ thiên địa, vang vọng thật lâu giữa bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 44

"Tốt...." Lăng Vô Song lúc này mới ung dung bước lên, trầm giọng nói: "Muốn trở thành cường giả, bước lên một bước"

Chúng đệ tử Lăng gia ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm bóng dáng phong nhã tuyệt thế kia, cả người máu nóng sôi trào, bước chân bước đều, sợ bị người ta bỏ lại phía sau, đồng loạt bước lên trước.

Trên đời này, không có ai không muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ là thường bị bản thân mình xem nhẹ.

Lúc này ánh mắt Lăng Vô Song đột nhiên lạnh lẽo nhìn mọi người chung quanh, hỏi ngược lại: "Các người có điều kiện tốt nhất, có gia tộc tốt nhất chống đỡ, nhưng vì sao người ta có thể biến mạnh còn các người thì không, người khác có thể làm được, vì sao các người không thể? Hiện tại ngay cả phế vật

ta các người còn không so được, vậy thì ngoài ăn no chờ chết ra các người còn làm được cái gì, Lăng gia giữ lại đám sâu mọt để làm gì!"

Giọng Lăng Vô Song quanh quẩn nghiêm khắc, thậm chí không tiếc mạng mình ra làm mục tiêu, nói chuyện cũng không chút lưu tình, từng câu từng chữ từng tiếng từng lời giống như chuông thần cảnh thế, chuẩn xác gõ vào trái tim của mọi người, gài đúng chỗ ngứa khiến mọi người không thể che giấu nơi nào.

Đệ tử Lăng gia có chút khốn cùng, sôi nổi cúi đầu hổ thẹn, trong lòng cũng có bất bình, vì sao? Vì sao bọn họ không thể?

"Thứ các người thiếu nhất chính là dục vọng, một loại dục vọng biến mình thành cường giả, niềm tin tức là sức mạnh, kiên định sẽ có hi vọng!" Lăng Vô Song thông thả nện bước lên đài cao mười bậc, chuyển mắt nhìn xung quanh giáo trường rộng lớn, lạnh lùng nói: "Bây giờ, các người muốn biến mạnh, đây chính là khởi đầu."

Âm thanh Lăng Vô Song rất lạnh lẽo, lại mang theo nhiệt huyết cùng cảm xúc mãnh liệt, bóng dáng nhỏ xinh đầy oai hùng hiên ngang tản ra một loại hơi thở thuộc về cường giả, chỉ một mình nàng, thiên địa thất sắc, truyền lệnh thiên hạ, ai dám bất tuân!

"Dục vọng, niềm tin, kiên trì, hi vọng, mấy thứ này ta đều có, mỗi người các người cũng phải có!"

Một lời này giống như đòn cảnh cáo, gõ tỉnh những ai đang trong trạng thái dần dần mờ mịt, đồng thời khơi dậy sức mạnh nơi sâu nhất trong đáy lòng. Nhưng Lăng Vô Song không biết, bắt đầu từ giờ khắc này trở đi, bóng dáng hắc y bó sát trên đài cao mười bậc đã trở thành tín ngưỡng vĩnh viễn trong lòng chúng đệ tử Lăng gia, thậm chí còn áp đảo hết thảy phía trên!

Lăng Vô Song mắt hiện tia nghiêm khắc tối tăm, môi đỏ hé mở, lớn tiếng hỏi: "Biển đánh đến cuối trời làm bờ, gấm lên đỉnh núi ta làm ngọn, niềm tin như vậy, dục vọng như vậy, mục tiêu như vậy, các người có dám hay không?"

(nguyên văn là *海到尽头天做岸, 山登绝顶我为峰 = hải đảo tận đầu thiên tố ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh ngã vi phong = Biển đánh đến cuối trời làm bờ, gấm lên đỉnh núi ta làm ngọn)

Mọi người thầm rung mình, "gấm lên đỉnh núi ta làm ngọn", đây là loại khí thế cỡ nào, bọn họ nhỏ bé thế này, thật sự làm được sao?

"Chỉ cần nói với ta, các người có dám muốn như vậy hay không!" Lăng Vô Song nhanh chóng truy kích, không cho cơ hội lùi bước.

"Dám, chúng ta dám!"

Chúng đệ tử Lăng gia chỉ hơi chần chờ, liền đồng thanh đáp lại, thanh âm trào dâng, vang vọng khắp giáo trường trống trải thật lâu, bọn họ đương nhiên dám, có gì không dám, Vô Song tiểu thư có thể làm được, bọn họ dù đầu rơi máu chảy cũng phải làm được!

"Gấm lên đỉnh núi ta làm ngọn" Ngay cả Lăng lão gia tử nghe một phen cổ động này còn thấy nhiệt huyết dâng trào khó ức chế, ánh mắt già nua nhìn chằm chằm bóng người Lăng Vô Song, không dám tưởng tượng lúc đầu cảm thán, người kia vẫn là Vô Song nhỏ bé chỉ biết núp sau lưng lão, khóc quỵ làm nũng? Dường như bất cứ lúc nào con nhãi này cũng có thể cho lão kinh hi, đám bần lân kia ngay cả lão cũng không đỡ nổi, Vô Song nói vài câu đã chinh đồn đến dễ bảo.

"Rất tốt" Lăng Vô Song câu môi cười nhạt, rốt cuộc lộ ra nụ cười tương đối hài lòng, mở miệng nói: "Người nào hiện giờ đã là Huyền, bước ra khỏi hàng."

Hơn một ngàn đệ tử Lăng gia, có khoảng ba mươi người bước ra khỏi hàng, người nào cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt mày toả sáng, trong lòng vô cùng kích động, ánh mắt ngăm ngăm qua chung quanh, thần sắc tự hào lạ thường, may mắn thường ngày bọn họ có nỗ lực luyện công, nhất định phải biểu hiện thật tốt trước mặt Vô Song tiểu thư.

Ít như vậy? Lăng Vô Song lắc đầu nhẹ đến khó thấy, mở miệng nói: "Bây giờ chia thành ba mươi tiểu đội, mỗi tiểu đội lấy một Huyền đứng đầu, mau lên!"

Lăng Vô Song vừa dứt lời, đám người vội vã di chuyển, không đến thời gian vài phút, ba mươi tiểu đội đã đứng thành hàng chỉnh tề trên quảng trường.

Lăng Vô Song chậm rãi bước xuống bậc thang, cặp giày bó tới đầu gối bước chậm, bên môi treo một nụ cười ưu nhã nhàn nhạt như đoá U Lan chậm rãi nở rộ nơi đáy vực, khiến mọi người nín cười theo, ánh mắt sắc bén nhiễm ý cười vô hại, không nhanh không chậm nói: "Bây giờ ta muốn nói, tượng tượng quả thật tốt đẹp, nhưng các người có thể chịu đựng nổi quá trình hay không là chuyện khác, nếu có người muốn lùi bước thì bây giờ vẫn còn kịp, còn trên đường mà kêu ngừng, đừng trách ta không lưu tình."

Câu cuối cùng như gió lạnh thổi qua, mọi người nghe thấy đều run rẩy giật mình, âm thầm nuốt nước miếng, vẫn như cũ không ai lùi bước, con mẹ nó, coi như liều mạng cũng không để Vô Song tiểu thư coi khinh.

"Không tòi, không tòi, xem ra, tất cả mọi người đều rất quyết tâm." Nhìn phản ứng của mọi người, Lăng Vô Song vừa lòng, vung tay dương lên: "Từ người ở đây hiện tại có thể đến đan đường lãnh mười viên Hộ Tâm."

Một lời không nặng không nhẹ lại chẳng khác nào một tia sấm sét nổ vang trong đầu mọi người.

Đan Hộ Tâm, một loại linh đan hệ chữa trị, đan Địa Linh cũng chỉ có đệ tử trực hệ mới có thể dùng, mà Hộ Tâm so với Địa Linh, tốt hơn gấp mấy lần, chẳng những có hiệu quả chữa trị mà còn có tác dụng tăng huyền lực, một người mười viên? Đếm sơ sơ, ở đây không dưới ngàn người, một vạn viên Hộ

Tâm?? Đan đường Lăng gia từ đầu có nhiều như vậy, tất cả luyện được sư ở Lăng gia không ăn không uống luyện chế mười năm cũng không đủ bấy nhiêu đó, xong rồi xong rồi, không lẽ Vô Song tiểu thư điên rồi, hay là lỗi tai bọn họ có vấn đề, ảo giác.

"Di, con thô chết bầm này!" Lăng Kinh Thiên nghe thấy, lập tức nhảy dựng lên từ ghế dựa Hắc Mộc, nằng nặng là cái gì cũng nói được, lao chạy đi đâu tìm được nhiều đan Hộ Tâm như vậy!!

"Phụ thân!" Lăng Mạc Thu lạnh tay lẹ mắt níu chặt Lăng lão gia tử, ấn ngồi lại ghế, biểu tình trên mặt có chút dờ khóc dờ cười: "Nếu Vô Song đã nói thì chắc chắn có cách, phụ thân đừng vội tức giận."

Chúng đệ tử Lăng gia ngơ ngẩn nhìn ta ta nhìn người, lỗi tai tất cả bọn họ không thể cùng có vấn đề được, vậy thì chính là Vô Song tiểu thư....

"Các ngươi không nghe lầm" Lăng Vô Song cười như không cười, nói chuyện có chút thờ ơ: "Chỉ là mười viên Hộ Tâm mà thôi, ta tin các ngươi sẽ cần dùng, nói không chừng còn không đủ dùng nữa."

Bọn họ không nghe lầm, mỗi người đều có mười viên Hộ Tâm! Mọi người vừa không dám tin vừa rung mình, mười viên Hộ Tâm còn không đủ dùng, nương ta ơi, bọn họ sắp phải bị ngược thành dạng gì?

Lăng Vô Song tiếp tục nói: "Nhưng không sao, chỉ cần các ngươi nỗ lực luyện tập, các loại đan dược trân quý, các ngươi sẽ có nhiều chứ không ít"

Mọi người như bị tiêm máu gà, đan dược trân quý như vậy, Vô Song tiểu thư phát tay là cho bọn họ, sau này sẽ còn cho nữa, vậy nếu bọn họ không khắc khổ luyện tập thì thật sự phụ người này rồi.

"Các tiểu đội trưởng trở về thu xếp thời gian, chuẩn bị đơn giản là được, ngày mai bắt đầu theo ta đi đến một nơi tu luyện bảy ngày, trong thời gian đó những người khác cũng không được lơ là, ta sẽ tự có an bài."

Vừa nghe lời này, mọi người nhìn đội trưởng phía trước, trong lòng ghen ghét không thôi, đáng giận, trước kia tại sao bọn họ lại đầu heo như vậy, không nỗ lực luyện tập. Nếu đạt tới Huyền là được đi theo Vô Song tiểu thư. Mấy chục đội trưởng được điểm danh, nét mặt toả sáng vô cùng đắc ý, không ngờ tiếp theo lại bị Lăng Vô Song gọi xuống một chậu nước lạnh.

"Nhưng vị trí đội trưởng cũng không phải cố định, người có năng lực thì được đứng cao, phải khiêu chiến công bằng, nếu trong các ngươi ai có thể đánh bại đội trưởng, thì vị trí này chính là của người đó."

Câu này vừa dứt, những người đứng hàng sau mắt như lang sói, xấn tay áo, chỉ kém chưa nhào lên. Còn các đội trưởng tức khắc cảm nhận được nguy cơ, tiểu thư ơi người có thể nói một lần hết một câu được không, không được, dù liều mạng cũng không được để kẻ khác đuổi kịp!

Học viện Già Nam, một lão nhân râu bạc trắng đang nổi trận lôi đình ở được điện, lớn tiếng rít gào, thanh âm rung động trời đất, dọa chim tung bay tán loạn: "Lăng Vô Song, tiểu nha đầu lừa đảo nhà ngươi! Ngươi trở lại đây cho ta, còn cái lão bất tử Lăng Kinh Thiên kia, ngươi chờ đó, ngươi chờ đó"

Cạnh kệ sách, một thân trường bào huyền sư màu xanh da trời ung dung đứng, nam tử cầm một quyển sách được trong tay, ngón tay ngọc ngà thon dài, thi thoảng lật một trang sách, hoàn toàn mất điếc tai ngơ với tiếng rít gào chung quanh, trong ánh mắt tuần nhã cũng chỉ có lạnh nhạt.

"Thiên Dạ, ngươi, sao ngươi có thể dung túng cho tiểu nha đầu kia can quấy" Lão viện trưởng nhìn giá thuốc trống trải xung quanh, tức đến đấm ngực dậm chân, sao lão có thể để về ngoài vô hại của Lăng Vô Song lừa gạt, lão hối hận.

Thiên Dạ Vân bất đắc dĩ cười nhẹ, cầm quyển sách đưa ra sau lưng, từng cái gõ tay nhắc chân đều toát lên quý khí ưu nhã, trong giọng nói mang theo sùng nịnh, cười cười: "Có một chút dược liệu thôi mà, tiểu nha đầu cũng chỉ muốn luyện tập."

"Ngươi nói là một chút dược liệu, một chút? Còn chỉ là luyện tập?" Thiên Dạ Vân và Lăng Vô Song quả nhiên không hổ là hai sư sinh, công phu chọc giận người khác đều rất giỏi.

Lão viện trưởng nghe thấy liền dậm chân, vô cùng đau lòng hét lên: "Đúng là tức chết ta, lão bất tử Lăng Kinh Thiên kia làm sao tạo ra tiểu biến thái như vậy, sao hắn không nói ta biết sớm, sao không nói ta biết sớm."

Lão nào biết tiểu nha đầu lừa đảo đó, một mình luyện đan mấy ngày, lại có thể ngón hết đồng dược dược liệu đủ cho luyện dược sư khác luyện suốt mười năm! Còn thêm mấy lần nữa, sợ là toàn bộ học viện Già Nam sẽ bị nàng quậy đến sụp đổ, không được, lão phải cho người trông coi công lớn học viện, bị đánh chết cũng không được cho tiểu biến thái kia bước vào lần nữa.

Na9 không vội không vội, mấy chap đầu tiên là thuộc về mu9 trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Người làm mấy chuyện bình thường được không?

Cửa đan đường bình thường vắng vẻ, hôm nay người ra người vào, các luyện được sư vội đến chân không chạm đất. Còn chúng đệ tử Lăng gia từ lúc cầm mười viên Hộ Tâm từ đan đường ra, tâm trí vẫn còn lơ lửng trong sương mù, cảm giác như đang nằm mơ.

"Nhìn đi, đây là mười viên Hộ Tâm của ta, ha ha, nghe là muốn nuốt hết một lần."

"Dùng tiết kiệm đi, bắt đầu từ ngày mai đã không còn nhẹ nhàng như trước, nhưng hãy chờ xem, ta chắc chắn sẽ biến mạnh."

"Vô song tiểu thư quả thật là thần, làm sao làm được chuyện này."

"Người ngọc sao, Vô Song tiểu thư là luyện được sư, đương nhiên mấy thứ này là do nàng luyện chế."

Trong mắt chúng đệ tử Lăng gia, bây giờ Lăng Vô Song quả thật là một truyền kỳ! Đồng thời cũng cảm thấy may mắn khi là một thành viên của Lăng gia, nghĩ đến cuộc huấn luyện sắp tới, trong sợ hãi lại ẩn ẩn có chút chờ mong.

Bên ngoài đan đường rất náo nhiệt, phần lớn chúng đệ tử Lăng gia đều đã lĩnh được đan, kết thành tốp năm tốp ba lục đục trở về, người nào cũng sục sôi ý chí, xoay tay hâm hê, đều muốn chơi lớn một phen. Mà ở góc tường bên cạnh có vài người đang đứng, chần chờ, nhìn chằm chằm đồ vật trong tay người ta, mắt phát đỏ, vẻ mặt vô cùng mất mát.

Trong đó có hai người biểu hiện đặc biệt rõ ràng, nam tử tuấn lãng xuất chúng, nữ tử xinh xắn đáng yêu, Lăng Hoa và Lăng Thiên, cả hai đều là đệ tử chi thứ, nhưng tư chất rất tốt, hiện tại đều đã đến Huyền.

Vài người đứng ở cái xó xỉnh này là đệ tử mạch Lăng Thương, trên đường tới đây không hiểu vì sao lại bị Lăng Thương âm thầm chặn lại, còn bị hung hăng cảnh cáo một hồi. Không cho phép bất kì ai trong bọn họ bị Lăng Vô Song tác động, còn dụ dỗ rằng khỏi suy nghĩ đến Lăng Vô Song thật sự có đan được hay không, dù có đi nữa cũng không cho bọn họ. Nhưng Lăng Thương chân trước vừa đi, mấy người này vẫn không nhận được lạng lẽ đến đây.

Nghĩ đến đây, Lăng Thiên có chút uất ức, hàm răng tuyết trắng cắn cắn môi, trong lòng khó chịu, không được, rõ ràng nàng cũng đã tới Huyền, vì cái gì không thể theo Vô Song tiểu thư huấn luyện!?

"Người" Đang lúc mọi người còn chần chờ, một bàn tay trắng mịn sạch sẽ giơ đến trước mặt Lăng Thiên, trong tay cầm bình đan được.

Lăng Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng thâm thấu đối diện, không dám tin kinh ngạc nói: "Vô Song tiểu thư!"

"Còn đứng ở đây làm gì, sao không đi vào?" Ý cười trong mắt Lăng Vô Song trong veo như không khí, thuận tay nhét đan được vào lồng ngực Lăng Thiên, nàng có chút ấn tượng với mấy người này, đều là đệ tử mạch Lăng Thương.

"Chúng ta cũng có sao?" Lăng Hoa đứng một bên, kinh ngạc nhìn đôi mắt Lăng Vô Song, có chút chần chờ hỏi, quan hệ giữa Vô Song tiểu thư và Nhị gia có thể nói là như nước với lửa, mới vừa rồi Nhị gia còn cảnh cáo bọn họ, không cần tự rước lấy nhục, vậy bọn họ...

Lăng Vô Song khoanh hai tay trước ngực, buồn cười hỏi ngược lại: "Tại sao không có, chẳng lẽ các ngươi không phải đệ tử Lăng gia?"

"Thật sự?" Lăng Thiên tương đối ngay thẳng, nghe Lăng Vô Song nói, trực tiếp nhảy lên nắm chặt đan được trong tay, mặt đầy hưng phấn nói: "Nói cách khác ta đây có thể theo Vô Song tiểu thư huấn luyện? Không không, ý ta là, tất cả chúng ta đều có thể"

Lăng Thiên nói xong, hơi ngượng ngùng gãi đầu, cười ha hả hai tiếng, có phải nàng làm hơi mất mặt không.

"Đương nhiên" Lăng Vô Song nhún mày cười khê, Lăng Thương là Lăng Thương, nhưng còn những người này đều là đệ tử Lăng gia, nàng đều đối xử công bằng.

"Thật tốt quá" Lăng Thiên cùng Lăng Hoa nhìn nhau vô cùng kích động

Nhị gia nói không đúng, Vô Song tiểu thư căn bản không hề bài xích bọn họ, nghĩ đến ngày ấy Vô Song tiểu thư chọc Nhị gia tức đến hộc máu, hai người lại ghen cười, mặt hơi vẩn vơ, thầm nghĩ lần này e là do Nhị gia lòng dạ quá tiểu nhân rồi!

Lăng Vô Song cười khê một tiếng, nhìn tiểu cô nương tuổi xấp xỉ nàng trước mắt, hỏi: "Người tên gì?"

Thân người Lăng Thiên hơi sùng sốt, sau đó vội vàng mờ miệng: "Ta ta, gọi là Lăng Thiên!"

Ngôn ngữ rất kích động, lời nói không rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ghen đến đỏ bừng như quả táo, khi nói chuyện, để lộ ra hai răng nanh trắng tuyết, vô cùng đáng yêu.

"Vô Song tiểu thư, ta gọi là Lăng Hoa!" Thấy vậy, Lăng Hoa bên cạnh cũng xưng phong đọc tên, hi vọng có thể được Lăng Vô Song chú ý.

"Trở về chuẩn bị đi, sáng sớm ngày mai theo ta khởi hành" Lăng Vô Song dương dương khoé môi, Lăng Hoa là Huyền cấp năm, còn Lăng Thiên đã đến cấp bảy, là nhân tài đáng bồi dưỡng, qua lâu nữa, tất nhiên có thể khởi động một vùng trời cho Lăng gia. Lăng Vô Song thâm than trong lòng, khó trách Lăng gia xuống dốc, thật không biết Nhị bá tốt của nàng thường ngày làm gì, có mầm non tốt như vậy lẩn lút ở trước mặt, lại làm như không thấy.

"Vâng!" Hai người đứng thẳng eo, lập tức trả lời như sợ Lăng Vô Song đổi ý.

Lăng Vô Song nhẹ gạt đầu, xoay người đi về phía thư phòng, thuận miệng chế nhạo một câu: "Các ngươi còn không vào lãnh, để chậm thì không có thật đấy, lúc đó ta không chịu trách nhiệm đâu."

"A!?"

Nghe vậy, những người đó liền nhanh chân chạy đến đan đường, nhìn cổng lớn một cái, lập tức quay cuồng chui vào, về mặt sắp khóc tới nơi, sao không nói sớm, rõ ràng kéo dài thời gian lâu như vậy, mười viên Hộ Tâm, nếu không còn, bọn họ sẽ đâm đầu chết

[CaarmTus1510]

Ánh trắng mờ mờ, thư phòng Lăng gia, phòng đỏ chạm hoa, ánh đèn lập lòe.

Lăng Kinh Thiên và Lăng Mạc Thu mặt sáng quắc nhìn chăm chăm Lăng Vô Song như quái vật, nhìn nửa ngày, đổi tư thế, lại nhìn tiếp, không mở miệng là không mở miệng, một bộ dạng như dân trận hội thẩm

"Khụ-" Lăng Vô Song ho nhẹ một tiếng, duỗi tay sờ sờ mũi, chép miệng nói: "Đây là ánh mắt gì, mọi người bình thường chút được không?"

"Chúng ta bình thường?" Lăng Mạc Thu run cổ tay áo, tức giận trừng Lăng Vô Song, lúc này mới mở miệng: "VẬY con cũng làm ra mấy chuyện bình thường chút được không?"

Tiểu nha đầu này, nếu ngày nào đó nàng nói mình đã chọc trời thùng một lỗ, hấn sợ là hấn cũng sẽ bình tĩnh hỏi lại một tiếng, thùng bao lớn?

"Vô Song ơ!" Lăng Kinh Thiên vuốt râu, cười tủm tỉm mở miệng: "VẬY con, có phải quên gì hay không?"

Lăng Vô Song ần ần nhếch miệng, thật không hổ là lão gia tử, mũi thính hơn bất cứ thứ gì, vì thế, Lăng Vô Song lặng lẽ duỗi tay móc trong lòng ra hai bình sứ, một bình đưa cho Lăng Mạc Thu, một bình đặt lên bàn sách cho Lăng Kinh Thiên, cười lấy lòng: "Vô Song sao mà quên gia gia được, đây là của người và Tử thúc."

"VẬY thì còn tạm được" Lăng Kinh Thiên vui cười hớn hở cầm trong tay, lão tự hỏi sao mình vẫn chưa vớt được một viên Hộ Tâm nào, dù một viên đan được luyện từ cỏ dại, tiểu nha đầu cũng không được quên gia gia lão chứ

Lăng lão gia tử ghen tị, nếu để Lăng Vô Song nghe được suy nghĩ trong lòng lão, có lẽ sẽ bùm trán than thở, yêu cầu thấp như vậy? Đan được từ cỏ dại cũng được? VẬY thì nàng còn lẩn lộn cái gì nữa.

"Chỉ có một viên?" Lăng lão gia tử đồ ra, không hài lòng tí nào, bọn ngoài kia ai cũng có mười viên, nhưng đợi lão nhìn kỹ, đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, mặt đại biến, cả kinh nói: "Đan Thánh Nguyên!"

"Cái gì?" Lăng Mạc Thu nhanh tay đồ bình đan của mình xuống, tập trung quan sát cẩn thận, kích cỡ như đầu ngón tay, xanh như phi thủy, mùi đan toả ra xung quanh, bề ngoài bóng loáng mê người, ần ần còn có hoa văn như được chỉ vàng thêu lên.

"Đan cấp thánh sẽ có đan văn, quả nhiên là đan được cấp thánh, đan Thánh Nguyên." Lăng Mạc Thu không dám tin, Vô Song cư nhiên đã trở thành Thánh dược sư!

Phải biết rằng, sau khi tới phong hào Thánh giả, ngay cả đan Thiên Huyền cũng không có tác dụng lớn nữa, nhưng đan Thánh Nguyên không giống vậy. Đối với một người vừa đến cấp Thánh, tác dụng bồi dưỡng nguyên khí là chủ yếu cơ bản nhất không nói, đáng nói là nó còn có thể giúp nâng cao trọn một cấp bậc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 46: Kiến huyết phong hầu

Vì như Kiếm thánh Lý Thiên Nhất đã đột phá phong hào Thánh giả từ mười mấy năm trước, nhưng để thăng đến cấp hai lại phải tốn mất chừng mấy chục năm, từ đó có thể thấy được mức độ khó khăn của việc tăng cấp ở cảnh giới này. Nhưng viên đan Thánh Nguyên mà Vô Song đưa ra, có thể giúp Lăng lão gia tử tăng lên một cấp rất nhẹ nhàng, hơn nữa không hề để lại bất kì tác dụng phụ nào, tác dụng như thế, có thể thấy được mức độ trân quý

của nó.

Thấy tâm tình Lăng lão gia từ không tệ, mặt phiếm hồng nhìn chăm chăm đản Thánh Nguyên trong tay, Lăng Vô Song cười nhẹ, thử thăm dò: "Gia gia, Vô Song có một chuyện phải nói trước với mọi người một tiếng."

"Nói đi, nói đi" Lăng lão gia vui mừng hơn hờ phất phất tay, mặt đỏ chót, cung chiêu nói: "Dù con muốn làm cái gì gia gia ta cũng sẽ dốc sức chống đỡ cho con."

"Thật?" Lăng Vô Song nhíu miệng cười xấu: "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi."

Chỉ là trong lúc nói chuyện, giày bó dưới chân Lăng Vô Song lại lặng lẽ lùi về sau một bước, mở miệng nói nhanh như cây đậu phun: "Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là con nhận lời đấu sinh tử với Lý Mị Nhi thôi, thời gian là bảy ngày sau."

"Con nói là đấu sinh tử phải không?" Lăng lão gia từ vẫn cười vui vẻ, nhưng trong đầu lướt qua lời nàng một lần, ý cười tức khắc cứng ngắt, sắc mặt sa sầm, lửa giận bùng thẳng lên trên, Lăng Kinh Thiên đập bàn đứng lên quát: "Người nói cái gì, đấu sinh tử!"

"Người nói không giữ lời" Thấy tình hình không tốt, Lăng Vô Song lập tức chạy trốn nhanh như thỏ, chớp mắt đã chuồn ra khỏi thư phòng.

"Con nhãi nguoi quay lại đây cho ta" Lăng Kinh Thiên đã đến cấp thánh rồng to một tiếng, sóng âm thật sự khiến người ta sợ hãi, thiếu chút nữa đã chấn sụp cả thư phòng, cả giận nói: "Mạc Thu, đi bắt con nhãi ranh kia về đây cho ta!"

"Phụ thân, người bình tĩnh trước đi" Lăng Mạc Thu đứng dậy, nhủ chặt mày, mở miệng nói chuyện lại tương đối bình tĩnh: "Vô Song đã không còn là tiểu nha đầu trước kia, nếu nàng dám nhận lời tỷ thí thì nhất định đã nắm chắc, chúng ta phải tin tưởng nó, chẳng phải mới vừa rồi người cũng nói là sẽ chống đỡ nó sao."

"Ta chống đỡ cái rắm, lão nhân ta chỉ có một bảo bối như vậy thôi, nếu xảy ra chuyện gì không hay thì ai chịu trách nhiệm, nguoi chịu!?" Lăng Kinh Thiên nổi điên như trâu chọi, vừa lo vừa giận: "Hiện giờ Lý Mị Nhi đã là Thiên huyền cấp tám, hai người cách nhau tận một bậc, chênh lệch như thế còn đánh làm sao?"

[□ *Lại nhắc nhở:*

có các cảnh giới/bậc: Huyền sĩ, Huyền giả, Huyền, Thiên huyền, phong hào Thánh giả, Đỉnh Cao Thần Nhân.

Tổng cộng có 9 cấp trong 1 bậc/cảnh giới

Có 3 giai đoạn trong 1 bậc/cảnh giới (cấp 1.2.3 = sơ cấp, cấp 4.5.6 = trung cấp, cấp 7.8.9 = cao cấp)]

"Cái này..." Lăng Mạc Thu mặt mày nghiêm túc, bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, chỉ cùng bậc kém cấp là tỷ lệ thắng đã không lớn rồi, huống chi Vô Song còn kém yêu nữ kia tới chín cấp, tương đương một bậc. Lăng Mạc Thu có hơi đau đầu, lần này hình như Vô Song chơi quá lớn rồi.

"Aiz" Lăng Kinh Thiên nặng nề thở dài, kiềm nén lửa giận, trầm giọng nói: "Đương nhiên ta tin Vô Song, nhưng chênh lệch này thật sự quá lớn, với lại nguoi cho rằng lão bất tử Lý Thiên Nhất kia chỉ biết ăn cơm trắng sao? Đệ tiện vô liêm sỉ, chuyện gì cũng làm được."

"Cứ nhìn là thấy, Lý Mị Nhi quả thật là một người khó đối phó" Suy tư nửa ngày, cuối cùng Lăng Mạc Thu càng nghĩ càng lo, vì thế cắn răng một cái nói: "Bằng không đến ngày đó cứ tìm cái khoá lớn đến khoá chặt tiểu nha đầu lại, sau đó tìm thí cách giải thích nào đó rút khỏi tỷ thí, nói chung không thể nhìn Vô Song.."

Vừa nghe đề nghị này, lửa giận Lăng Kinh Thiên vừa đề nén xuống lại bùng lên, vung tay áo một cái, cánh tay chỉ về hướng tiểu viện của Vô Song, râu cũng dựng thẳng: "Nguoi nói thử có loại khoá nào khoá được con nhãi ranh kia? Ngay cả cái tiểu viện nó còn làm nổ được!"

"Điều này cũng đúng" Lăng Mạc Thu ngượng ngùng sờ mũi, nhưng dựa vào hiểu biết của hắn với Lăng Vô Song trong thời gian gần đây, muốn nha đầu đó thay đổi chủ ý là việc khó như lên trời.

Trăng tròn vành vạch, trời sao lấp lánh, đêm nay khắp Lăng gia chỗ nào cũng náo nhiệt.

Hôm sau, còn chưa đợi Lăng lão gia từ bước tới cửa, lúc những tia sáng đầu tiên còn chưa ló ra khỏi đường chân trời, Lăng Vô Song đã dẫn theo mấy chục đệ tử đạt đến Huyền đứng chính tề ra cổng phủ, hướng đi chính là hướng rừng Lạc Nhật chồng chất nguy hiểm!

Làm thế nào để khai quật được tiềm lực của một người? Chính là chung quanh nguoi đều là nguy hiểm, chính là nguoi vật lộn bên bờ sinh tử, lúc đó mới chính là cơ hội nâng cao tốt nhất. Điều đó cũng hợp ý Lăng Vô Song, chính bản thân nàng cũng rất cần cơ hội thể này!

Nhưng cái này cũng chỉ là vừa mới bắt đầu.

Đoàn người tập luyện ở Lạc Nhật đã được nhiều ngày, càng vào sâu, huyền thú càng hung ác, cấp bậc càng cao, trùng độc hoa độc càng bá đạo, hang

độc đâm lầy, nhiều vô số kể, hơi sợ ý một chút sẽ rơi vào kết cục xương cốt không còn.

Đêm đen gió lớn, Lạc Nhật vào đêm, gió lạnh từ trên thổi vào và xuống dưới, như một đám mây đen kịt hình cây nấm đang xôn xao tản đi, hơi thở tràn ngập thần bí mà nguy hiểm, nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng huyền thú rống gào.

"Chinh đồn nghỉ ngơi tại chỗ"

Lăng Vô Song nhìn mọi người mỗi một không nản, quay đầu lại quan sát cây rừng rậm rạp và suối nước chảy ra giữa hai bên vách núi đá, chủy thủ trong tay mạnh mẽ cắm lên đá vụn, khoanh chân ngồi xuống trên đá xanh, nhắm mắt dưỡng thần.

"Thật tốt quá, rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi rồi."

Mọi người hoan hô một trận, bọn họ đã không được nhắm mắt suốt ba ngày ba đêm! Nghe được lời Lăng Vô Song, có người cứ như vậy ngã thẳng xuống giữa suối, bọt nước bắn lên tung tóe, chọc vài người tức giận mắng ra tiếng.

"Mệt chết ta, ta không nhắc nổi chân nữa."

"Còn không cho nghỉ ngơi ta tới thờ cũng thờ không nổi."

"Vừa này thiếu chút nữa đã chết trong miệng con hổ Nanh Kiếm kia, quá độc ác, huyền thú cấp sáu quả nhiên lợi hại, thiếu chút nữa cắn đứt luôn tay ta."

Chúng đệ tử Lăng gia thường ngày sống trong nhung lụa, hiện giờ kẻ nào cũng bụi đất đầy người, mặt xám mày tro, thật là, trên người mỗi người đều có những màu sắc khác nhau, có vết thương do huyền thú xé rách, do cô độc bụi gai vẽ ra, chỉ đơn giản dùng mảnh vải nẹp được thảo băng bó lên. Mười viên Hộ Tâm, cẩn thận dùng, xem ra cũng còn không đủ, nhưng mỗi khi có ai có ý muốn lùi bước từ bỏ, chỉ cần nhìn đội ngũ và một bóng dáng mảnh khảnh nhất đằng trước, lại cảm thấy vô cùng khinh bỉ bản thân mình, âm thầm cắn răng kiên trì.

"Đây là cây gì, thật đẹp mắt!" Lăng Thiên ngồi xổm xuống cạnh suối nước, đang chuẩn bị rửa mặt thì nhìn thấy một gốc cây màu trắng bạc, dưới ánh trăng lấp lánh toả ra một vầng hào quang nhìn rất đẹp mắt, Lăng Thiên cười lộ ra hai răng nanh, giờ tay định hái, nàng muốn hái cho Vô Song tiểu thư xem, thứ này chắc chắn là dược liệu trân quý nào đó.

"Ông ——"

Bỗng nhiên, một thanh chủy thủ nhanh như tia chớp xẹt qua sát đầu ngón tay Lăng Thiên, găm sâu vào bùn đất bên chân nàng ta.

"Dừng tay!"

Ngay sau đó là một tiếng quát lạnh, Lăng Thiên bị quát đến đờ người, sững sờ tại chỗ.

"Ta nói bao nhiêu lần rồi, đồ ở chỗ này không được tùy tiện chạm vào lung tung!" Lăng Vô Song bước nhanh đến bên cạnh Lăng Thiên, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nghiêm nghị mà tối xuống, mọi người đang nghỉ ngơi tại chỗ đồng loạt nhìn qua.

Bị Lăng Vô Song quát lạnh một tiếng, Lăng Thiên cảm thấy có chút ủy khuất, nhỏ giọng nói: "Cây này trông xinh đẹp, ta tưởng là dược liệu trân quý nên mới định hái về cho tiểu thư luyện dược."

Lăng Vô Song hơi ngạc nhiên, hiếm khi thờ dài dây bắt đắc dĩ, ánh mắt dừng lại trên gốc cây màu trắng bạc kia, ngữ khí tuy dịu lại nhưng vẫn rất nghiêm túc, mở miệng giải thích: "Cây này gọi là Kiến Huyết Phong Hầu, không thể chạm vào lung tung"

"Kiến Huyết Phong Hầu?" Lăng Thiên có chút khó hiểu.

"Ừ, là một loại độc thảo" Lăng Vô Song gật đầu, khi nói chuyện tiện tay bẻ một đoạn nhánh cây kế bên, chạm nhẹ nó một cái, chỉ thấy lá cây hình thoi như cây mắc cỡ, hơi gấp tròn, nhưng một thứ râu mỏng như tơ nhện xuất hiện trên nhánh thảo mảnh khảnh, nhanh chóng bám vào nhánh cây trong tay Lăng Vô Song. Nhánh cây đang tràn ngập sức sống, lá cây lại như nhiễm độc, khô héo rũ xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Khi nọc độc sắp lan đến đầu ngón tay Lăng Vô Song, nàng mới ném nhánh cây đen nhánh khô khốc xuống, phui phui tay, giọng lạnh lùng nói: "Lúc mới tiến vào nơi này ta đã cảnh cáo các ngươi không được động lung tung vào bất cứ thứ gì ở đây. Thứ càng độc, vẻ ngoài càng xinh đẹp, giống như gốc cây Kiến Thuyết Phong Hầu này, giết người vô hình, nếu vừa này ngươi đụng vào nó, thì hiện tại chỉ còn là một khối thi thể."

Lăng Thiên hít hà một hơi, chớp mắt rung cả người, mồ hôi lạnh tuôn tuôn ra.

"Trời ạ, độc như vậy"

Những người đến hơi gần gốc cây kia đều lập tức nhảy dựng lên, né ra xa, cẩn thận nghiêm ngấm lời Lăng Vô Song, hình như còn có thâm ý khác.

Nhưng trong nháy mắt, tròng mắt mọi người đều phải trừng lên, chỉ thấy Lăng Vô Song ngồi xổm xuống, khoé môi nhếch lên đường cong quý dị, nhanh chóng vươn tay bắt lấy gốc Kiến Huyết Phong Hầu, nhỏ tận gốc!

Bộ *Tuyệt thế thần y của Tiêu Thất Gia* hôm qua đăng sẽ bị gỡ xuống, vì vấn đề bản quyền của qidian. May mắn chỉ mới làm 3 chap, k thì ad tiếc đứt ruột mắttt:(

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Bầy nguyệt lang

"Tiểu thư, cẩn thận!" Lăng Thiên đỏ hết mặt.

Lăng Vô Song vừa chạm vào thân cây Kiến Huyết Phong Hầu, tơ nhện mảnh mai màu trắng bạc lập tức vươn ra, đánh úp về hướng lòng bàn tay nàng. Chỉ là nó còn chưa găm vào thịt, tơ râu mảnh khảnh giống như chạm phải lửa đỏ, đột nhiên cuộn tròn, rút về thân thảo.

"Quả nhiên" Lăng Vô Song câu môi cười, quả nhiên đúng như nàng sở liệu!

Thời điểm nọc độc (râu) của Kiến Huyết Phong Hầu từ trên thân thảo vươn tới gần nàng, nàng cảm giác được sức mạnh sinh mệnh cả người nhanh chóng vận chuyển, ung dung chống lại sự xâm nhập của nọc độc, thân thể của nàng cứ nhiên lại bách độc bất xâm!

"Sức mạnh sinh mệnh của Thiên Lí Thiên Đẳng thật đáng sợ, rốt cuộc nó có lai lịch gì?" Lăng Vô Song nhìn không được lắm bả ra tiếng, thuận tiện dùng khăn vải bọc lại Kiến Huyết Phong Hầu cất vào lồng ngực, độc tính sợ là đã tan biến mất, độc vật như vậy, giữ lại cũng có tác dụng.

Lăng Hoa đứng cách đó không xa, kinh ngạc đến sắp rơi cằm xuống đất, không khỏi thất thần lắm bả: "Vô Song tiểu thư, thì ra so với Kiến Huyết Phong Hầu, người còn độc..."

Đoàn người bên cạnh cười ra tiếng, Lăng Vô Song ngoảnh đầu lại, môi đỏ kéo ra một đường cong nhẹ nhàng, mọi người trông thấy đều rung mình, tức khắc ngừng đầu nhìn trời, động tác đồng đều nhanh nhẹn hơn bất cứ lúc nào, bọn họ chưa nói gì hết nha, Lăng Hoa cũng nhanh chóng ngừng đầu nhìn trời, ánh trăng đêm nay thật tròn.

"Nếu không nghỉ ngơi nữa thì đi tiếp" Lăng Vô Song nhàn nhạt nói một tiếng, mọi người lập tức giải tán, thật vất vả mới được nghỉ ngơi một lát.

"Ngao ô --"

Mọi người còn chưa đặt móng xuống đất, thanh linh xuất hiện một tiếng hí gào kéo dài như lệ quỷ than khóc, nương theo gió đêm lạnh lẽo đánh lại đây, khiến người ta sồn tóc gáy.

"Là sói!"

Nghe được lời này, đoàn người thâm tê da đầu, giữa Lạc Nhật mà gặp bầy sói trung cấp, sẽ khủng bố như gặp phải đám sư tử lão hồ cao cấp. Một khi chạm mặt với chúng nó, thì chính là không chết không ngừng! Dù bọn họ là cao thủ Thiên huyền, muốn đối mặt với nó vẫn phải tính toán cẩn thận, huống chi bọn họ mới chỉ là Huyền.

"Vô Song tiểu thư, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không sẽ gặp phiền toái lớn." Một đệ tử Lăng gia có chút kinh nghiệm hoảng sợ nhắc nhở, sắc mặt trắng bệch.

Lăng Vô Song nhẹ chép môi, lặng lẽ rút thanh chủy thủ ra khỏi đất, nói: "Chờ"

Vừa nói dứt câu, giữa khoảng rừng rậm tối đen xung quanh liên tục hiện ra những đôi mắt xanh đáng sợ như lệ quỷ. Mấy con Nguyệt Lang nhẹ nhàng nâng tứ chi, không tiếng động đạp xuống đất, chậm rãi bước ra khỏi rừng rậm, càng lúc đến càng nhiều, đông đúc, bao vây chặt chẽ đám người Lăng Vô Song. Bọn chúng nhe ra rất nhiều nanh trắng, mấy trăm đôi mắt xanh rờn nhìn chòng chọc vào đám người như đang nhìn bữa ăn thịnh soạn sắp vào bụng.

"Trời ơi, hầu như đều là Nguyệt Lang cấp sáu, sắp đột phá lên cao cấp, con yếu nhất cũng đã là cấp bốn!"

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, lần này chết chắc rồi."

Vài người sợ nhũn chân, mặt như sắp khóc tới nơi, bọn họ chỉ là Huyền, muốn một người đánh với một con Nguyệt Lang trung cấp đã là vấn đề khó khăn, nguyên một đàn thế kia... chẳng lẽ hôm nay bọn họ thật sự sẽ bỏ mạng tại Lạc Nhật hay sao!!

"Sợ cái gì!" Lăng Vô Song lạnh giọng quát: "Ta đưa các ngươi đến đây để làm gì? Nếu sợ hãi thì mãi mãi chỉ có một con đường chết!"

Lăng Vô Song ánh mắt sa sầm, sát khí chen chúc toả ra như thủy triều, hai chân giẫm một cái, lập tức nhảy về hướng bầy sói, tay chém ngang chủy thủ một nhát, giải quyết xong đầu Nguyệt Lang gần nàng nhất, máu tươi bắn lên, ngã xuống đất.

"Giết!"

Thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị, chém đĩnh chặt sắt, không được bất tuân!

"Nếu muốn sống, chỉ có thể mở một đường máu!"

"Ngao ô --"

Một con Nguyệt Lang ngã xuống, những con Nguyệt Lang chung quanh tức khắc ngửa đầu rống to, tứ chi cường tráng đập đất, tấn công về phía Lăng Vô Song.

"Vô Song tiểu thư!" Mắt thấy bóng dáng nhỏ xinh bị bảy sói bao vây, chúng đệ tử Lăng gia đồ hết hai mắt, cắn răng một cái, tay rút đao kiếm ra, giận dữ hét: "Giết, chẳng lẽ chúng ta sợ một đám súc sinh hay sao!"

Huyền lực màu cam bốc lên ngùn ngụt từ đám người, lên tới cực hạn, lớn tiếng hò hét cổ vũ chính mình, vùng lưỡi đao sắc bén trong tay, bắt chập khó khăn nhào về phía bảy sói!

"Chúng ta liều mạng!"

Bọn họ không muốn chết ở đây, bọn họ phải sống sót bước ra ngoài!

Lăng Vô Song giơ chân đá ngang một đường, một con Nguyệt Lang ngã xuống đất rên ư ừ, cùng lúc đó tay nhanh nhẹn chia chùy thủ ra, chẻ, chém, gọt, bửa, động tác vô cùng đơn giản, động tác chuyển động chùy thủ trong tay sạch sẽ lưu loát như thái dưa, không chút chậm trễ dài dòng, một đao một mạng!

"Bịch -- Bịch --"

Ánh bạc hiện ra, bóng dáng nhỏ xinh tự do di chuyển giữa bảy sói, đi qua nơi nào là tàn sát khốc liệt nơi đấy, máu sói chảy dài thành sông!

"Trời của ta ơi, Vô Song tiểu thư thật dũng mãnh!"

Đệ tử Lăng gia chung quanh vừa đối kháng với đám Nguyệt Lang tập kích, vừa nhìn bóng dáng nhỏ xinh đằng trước, kinh ngạc đến không khép được miệng. Nguyệt Lang cấp năm hay cấp sáu rơi vào tay nàng đều trở nên như nhau, phải biết rằng Vô Song tiểu thư là Huyền cấp chín, chỉ tương đương với Huyền thú cấp sáu, nhưng sức chiến đấu đó lại đáng sợ như Thiên huyền!

"Giết --"

Nhìn thấy tình hình thế này, mọi người không còn sợ hãi nữa, bởi vì hình như Lăng Vô Song còn đáng sợ hơn đàn Nguyệt Lang này!

"Hừ --"

Lăng Vô Song mắt hiện ra ánh sáng lạnh, gấp khủy tay về, lách mình tránh né Nguyệt Lang nhào đến từ phía sau, một tay đánh ra một chưởng, một chưởng đó nhìn như có vẻ nhẹ nhàng, nhưng khi đập lên đầu sói, thân hình như gấu của Nguyệt Lang bị đánh bay về phía sau, tảng đá khổng lồ nện xuống trung tâm bảy sói.

Trong đám đệ tử có hai mươi mấy người là nam nhân, chứng kiến thân thủ cỡ này của Lăng Vô Song đều âm thầm cắn răng, Vô Song tiểu thư không sợ hãi chút nào, đám bọn họ là đại nam nhân còn sợ cái quỷ, thật là mất mặt!

"Ngao ô --"

Một đám nhân loại nhỏ bé cư nhiên lại dám phản kháng, bảy sói hiển nhiên bị chọc giận, gào rống, rít gào, công kích tập thể!

"A, tên súc sinh nguoi dám cắn bọn đại gia." Dưới vuốt sói hung ác, một người bị thương trước ngực, nhưng người nọ cũng không kêu đau, một kiếm dứt khoát chém Nguyệt Lang thành hai nửa, cắn răng tiếp tục xông vào bảy sói!

"Các huynh đệ, lên cho ta, ai giết được nhiều nhất, trở về bọn đại gia ta mời người đó đi ăn cơm!" Thậm chí có người một thân đã phủ đầy máu, còn tranh thủ lúc rảnh tay mở miệng rêu rao.

"Ngao ô -- ngao ô --"

Bảy sói gào rống, mọi người hò hét, một trận đại chiến giữa người với sói, giằng co không bao lâu đã đến gần hồi kết, tiếng rống to của Nguyệt Lang càng lúc càng biến thành tiếng kêu rên thảm thiết.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Mấy chục người cùng quát chói tai, thậm chí áp cả tiếng tru của Nguyệt Lang, khí thế chiến đấu tràn ngập trong lòng ngực mỗi người!

Không sợ bất cứ điều gì là có thể đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi!

Mấy chục người hình thành vòng phòng hộ, Lăng Vô Song xông trước dẫn đầu, lưỡi dao đen nhánh sắc bén liên tục quay cuồng trong tay, mỗi lần ánh bạc hiện ra là máu tanh lại đỏ, vài con Nguyệt Lang đằng trước theo tiếng chém của nàng lần lượt ngã xuống đất, run rẩy không dậy nổi, vòng vây của bọn chúng bị mạnh mẽ tách ra một lối nhỏ.

"Đi --"

Lăng Vô Song hét lớn, dùng sức uốn gối giẫm lên lưng một con Nguyệt Lang, xoay nhẹ một cái nhảy ra khỏi bầy sói, chúng đệ tử Lăng gia nện bước theo Lăng Vô Song, cũng sôi nổi nhảy ra khỏi bầy sói.

"Ngao ô --"

Đột nhiên một tiếng gào mãnh liệt truyền đến từ xa xa, rùm rà mà chậm chậm, mây đen tản đi, trăng tròn treo cao, phẳng phất mơ hồ có một đầu sói hiện ra, nghe được tiếng rống khàn khàn đó, bầy sói chung quanh lập tức im bật, thậm chí những con Nguyệt Lang cấp thấp còn nằm rạp xuống mặt đất, cả người run rẩy.

"Không hay" Lăng Vô Song khẽ biến sắc.

"Rầm rầm --"

Cách đó không xa, đất cát tung bay, một con Nguyệt Lang cao chừng ba mét, cả người phủ kín lông tóc màu trắng bạc, hai mắt cũng là một màu trắng bạc lạnh lùng nghiêm nghị, từ chỉ to hơn cả thân thú, cấp tốc chạy nhanh về phía đám người Lăng Vô Song, tấn công trực diện!

Lăng Thiên hét lớn ra tiếng: "Là Nguyệt Lang vương!"

Good morning everyone...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48: Ta cho ngươi rống!

Khó trách bầy sói này khó chơi như thế, có Lang vương dẫn dắt, sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp đôi!

"Rầm rầm ——"

"Ngao ô ——"

Trăng tròn trời đen, cát bụi che lấp bầu trời, một tiếng tru áp đảo bốn phương, Nguyệt Lang vương chạy băng băng như gió táp, đập ánh trăng mà đến, miệng gào rống vang vọng khắp núi rừng, lông tóc trắng bạc xoã tung như lớp sa tanh đẹp đẽ.

"Hít" Sau khi nhìn rõ, đoàn người chớp mắt hít hà một hơi: "Trời ạ, là Nguyệt Lang vương cấp chín!"

Nguyệt Lang vương cấp chín, sự tồn tại tối cao dưới Thánh Vực huyền thú, Thánh Vực huyền thú không ra mặt, ai còn dám tranh phong với nó?!

(*tranh phong = *giành vị trí đứng đầu*)

Nguyệt Lang vương không lộ tấn công trực diện, bầy sói chung quanh nhe răng gầm gừ, mấy trăm đôi mắt xanh rờn hình thoi đầy nguy hiểm, nhưng chúng đệ tử Lăng gia đối mặt với hoàn cảnh khốn cùng như vậy, mà lại không có một ai lùi bước, ngược lại còn siết chặt đao kiếm trong tay hơn, căn răng nói: "Liều mạng!"

"Vô Song tiểu thư, người mau đi đi, bọn ta sẽ ở lại kéo dài thời gian" Lăng Hoa không do dự chắn trước người Lăng Vô Song, khuôn mặt tuấn lãng dính đầy máu me, thần sắc lại vô cùng kiên định.

Bọn họ có thể chết, nhưng Vô Song tiểu thư tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

"Các ngươi quên hết mấy lời ta nói rồi sao?!" Lăng Vô Song đẩy người chắn đường trước ra, động tác nhẹ nhàng từ tốn, âm thanh lạnh lẽo.

Mọi người ngẩn ra, sau đó cùng kêu lên xen kẽ với tiếng gầm gừ của Nguyệt Lang: "Không vứt bỏ, không buông tay!"

Đồng thanh hò hét, khí phách tận trời, kinh sợ một phương, vĩnh viễn không vứt bỏ đồng đội của mình, dù đối mặt với địch nhân mạnh hơn nữa, cũng không được buông niềm tin chiến thắng trong lòng!

*Oan gia ngõ hẹp, đừng giả vô địch!

(*Gặp kẻ thù ở ngõ hẻm, người đừng cảm sẽ vô địch)

Mọi người không ai biết, nếu Lăng Vô Song muốn rời đi một mình, với tốc độ của Hồn Hoả Dực, coi như Nguyệt Lang vương có thể *phi thiên độn thổ cũng không bắt được nàng!

(*bay lên trời chui xuống đất)

"Tốt... tất cả nhớ kỹ cho ta, mãi mãi nhớ kỹ" Lăng Vô Song nhủ chặt mày, bàn tay đặt ở sau lưng âm thầm cuộn lại, giữa kẽ hở các ngón tay, lò mờ thoát ra một luồng ánh sáng màu đỏ nhè nhẹ.

Hiện tại, chỉ có thể đánh cược một phen!

"Ngao ô ——"

Nguyệt Lang vương đập tới, ngựa đầu gào khàn, bốn chân đột nhiên giẫm đất, thân thủ cao lớn nhảy lên không trung, vuốt sắc loé ánh bạc như chùy thủ sắc bén, vẽ ra một đường cung trắng bạc giữa trời đêm, lướt về phía mặt Lăng Vô Song!

Dường như nàng có thể cảm giác được cả luồng gió vuốt bén khoi lên khi nó lướt qua, da mặt bị cắt trúng sinh đau, trong chớp nhoáng, Lăng Vô Song cắn răng, ánh sáng màu đỏ trong tay chợt bùng lớn!

"Ta cho ngươi rống!"

Hét lớn một tiếng, Lăng Vô Song vung tay chống trời, hai ngọn lửa cực nóng tróc ra từ lòng bàn tay, màu sắc rực rỡ, cùng lúc đánh về phía đầu sói bên trên, nó giống như một đoá hoa sen lửa đỏ nở rộ giữa bầu trời đêm đen kịt, nổ tung vang dội!

"Oanh!"

"Ngao ngao ngao....."

Nguyệt Lang vương không phản ứng kịp, bị đánh văng khỏi không trung, phát ra tiếng kêu rên thê thảm như chó con.

"Ta ta, này..."

Mọi người rớt mắt đầy đất, trừng lớn, khoé mắt trừng lớn như muốn nứt ra, lập tức hỗn độn trong gió, đánh chết bọn họ bọn họ cũng không đoán được kết cục sẽ như thế này!

Chỉ thấy Nguyệt Lang vương uy phong lẫm liệt, lúc này lông tóc đen nhánh như than, thỉnh thoảng còn rơi rụng bay theo gió, một bộ lông xinh đẹp như thảm cỏ mềm mại đảo mắt đã bị gọt cắt hơn phân nửa, trên người vẫn còn vài đốm lửa tí tách, rống to ngao ngao, vô cùng thê thảm.

"Oanh ——"

"Ta cho ngươi rống!" Lăng Vô Song bước lên trước một bước, giờ đôi tay lên trời, lại một ngọn lửa nữa được triệu ra bay đi, nện xuống đầu thú.

"Ngao....."

Nguyệt Lang vương nhanh chóng trốn tránh, bộ lông đen nhánh run lên, bốn chân lung lay né tránh, trong mắt thú trắng bạc run run rẩy rẩy, hoá thành tràn đầy sợ hãi như con người, rồi lại mang theo một loại cứng đầu không chịu thua.

"Ta cho ngươi rống!" Lại một đoá hoa sen lửa đỏ rời khỏi tay!

"Ngao ——"

Nguyệt Lang vương nhanh chân trốn tránh, nhưng vẫn như cũ không thoát được, kết cục bị đánh ngã xuống đất, liên tục kêu thảm thiết.

Lăng Thiên nhìn, cắn cắn môi, lộ ra một cây răng nanh, bộ dạng kêu rên của con sói này nhìn thật đáng thương.

"Ta cho ngươi lựa chọn, thuận phục ta, hoặc là, chết" Sau trận ném bom liên hồi, Lăng Vô Song rút cuộc cũng ngừng tay, mắt hơi sa sầm, thần sắc lạnh lùng, phực một tiếng, một ngọn lửa đỏ đậm lại bùng ra khỏi tay nàng, khi nói chuyện, thể lửa càng lúc càng lớn, như thể đã sắp rời khỏi tay lần nữa.

"Ô ô ——"

Bị ăn đau nhiều như vậy, Nguyệt Lang vương rất sợ ánh sáng màu đỏ thần bí trong tay Lăng Vô Song, mắt thú hơi run run, tru lên như nước nổ.

"Oanh!"

Một ngọn lửa nện xuống trước người Nguyệt Lang, thậm chí bị đốt thành than luyện, lập tức tạo ra một cái hố to mấy mét!

Lăng Vô Song toát mồ hôi trán, sức mạnh sinh mệnh của Thiên Lí Thiên Đẳng trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, không ngừng hấp thu linh lực trời đất để bổ sung tràn đầy trở lại, thật ra nàng chỉ đang kiên cường duy trì mà thôi, thực lực hiện tại của nàng thật sự quá yếu, mạnh mẽ điều động một lượng lớn Hoả Linh, hầu như đã xả hết tinh thần lực của nàng có!

Không sai, nàng chỉ đang uy hiếp!

Nếu Nguyệt Lang vương phản kháng, nàng sẽ thật sự không có cách nào.

"Đây là lựa chọn chết?"

Nguyệt Lang vương thờ ơ, Lăng Vô Song cũng đã nỗ lực hết đà, trong đầu âm thầm căng thẳng, hô hấp tăng nhanh vài phần, nhưng lưng vẫn thẳng tắp, ánh mắt lạnh lùng sâu hun hút nhìn chằm chằm Nguyệt Lang vương, im miệng không nói lời nào, một bộ dáng cao nhân cách xa trần thế. Nhưng thật ra lại là... nếu Lăng Vô Song thả lỏng khớp hàm, nói không chừng sẽ học một búng máu!

"Ngao ô ——"

Đoán hồi lâu, Nguyệt Lang vương dựng lông tru lên một tiếng, giống như có chút không cam tâm tình nguyện, nghe tiếng, bảy sói chung quanh đứng lên tại chỗ, tốp năm tốp ba lùi ra sau. Còn Nguyệt Lang vương ngoan ngoãn khụy chân nằm rạp lên đất, luồng sáng bạc loé lên, nó hoá thành một con chó nhỏ không cao tới nửa thước.

"Ngao ngao"

Lăng Vô Song nhẹ nhõm thở dài, cùng lúc đó trong đầu ông một tiếng như bị kim đâm, thiếu chút nữa đã dứt khoát hôn mê bất tỉnh, cắn răng mạnh mẽ chống đỡ, thầm mắng Nguyệt Lang vương quả nhiên khó chơi, còn giằng co nữa thì có thể nàng đã không kiên trì nổi!

Từ đó có thể thấy được, trong chiến đấu, lớn tiếng dọa người, khí thế cường chế đối thủ là việc quan trọng cỡ nào. Đáng thương cho một con Nguyệt Lang vương tung hoành ở Lạc Nhật mấy chục năm, cứ như vậy bị Lăng Vô Song lừa.

"Ngao ngao" Nguyệt Lang vương thu lại hơi thở huyền thú cao cấp, lông trên người cũng trở nên trắng hơn, bốn chân nho nhỏ ngoan ngoãn quỳ rạp trên đất, nhìn thoáng qua tựa như một con chó con vô hại.

"Nha, đáng yêu quá" Lăng Thiên không nhịn được bé tiểu thú trước mắt lên, dường như đã quên nó là một con Nguyệt Lang vương vô cùng nguy hiểm.

Lăng Vô Song từ từ nhắm mắt, qua hồi lâu mới mở mắt ra, cười nhẹ: "Sau này cho nó đi theo người đi"

Nếu huyền thú đã lựa chọn thần phục thì sẽ đi theo cả đời, đặc biệt là sói. Tại mảnh đại lục này, tính ra số huyền sư nắm giữ được huyền thú rất ít, mười người không một ai làm được, nhưng chúng lại rất có lợi cho huyền sư, và loại huyền thú lớn mạnh có thể tăng thêm sức chiến đấu cho bọn họ lại càng "chỉ có thể thấy chứ không thể cầu", cách duy nhất để được huyền thú chấp nhận, chính là đánh bại chúng nó! Cho nên vài hoàng thất quý tộc hay đệ tử thế gia, đều chỉ có thể nuôi huyền sư sủng.

"Tiểu thư, cái này" Lăng Thiên không dám tin, vươn tay vuốt ve Nguyệt Lang vương bé nhỏ trong lòng ngực, khuôn mặt đáng yêu nghẹn đến đỏ bừng, hồi lâu mới vấp vấp hỏi: "Ý của người là nói tặng nó cho ta?"

Đây chính là một con huyền thú đạt tới cấp chín, còn là Nguyệt Lang vương trân quý nhất, đừng nói khắp Đông Lâm, dù có nhìn toàn bộ tứ quốc cũng không tìm được mấy người có thể địch nổi, không phải nàng đang nằm mơ chứ? Ý của Vô Song tiểu thư là muốn tặng cho nàng?!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Hình người khổng lồ Đại chiến cuồng mãnh che trời

"Ngao ô" Tiểu Lang vương hình như rất bất mãn, giương đầu lên, Nguyệt Lang vương cao quý chỉ cúi đầu với người đánh bại nó!

Ai ngờ, Lăng Vô Song nghiêm khắc liếc qua, giả vờ giờ tay điều động ngọn lửa, tiểu Lang vương lập tức rút đầu im lặng, nhưng vẫn gằn cổ kêu rên ngao ngao hai tiếng, mới hoàn toàn rút đầu nhỏ vào lòng ngực Lăng Thiên.

"Cảm ơn, cảm ơn tiểu thư" Lăng Thiên vuốt ve tiểu Nguyệt Lang vương, cười vô cùng sáng lạn, đầu óc trống rỗng mù mờ như đang nằm mơ, đây là sự thật, Vô Song tiểu thư thật sự tặng một con Nguyệt Lang vương cao cấp cho nàng!

"Thật tốt quá, sau này chúng ta là bằng hữu, được không?" Lăng Thiên cúi đầu nhìn đôi mắt màu bạc của con sói trong lòng ngực, mặt tròn đáng yêu cười sáng lạn, yêu thương trân trọng vuốt ve bộ lông thưa thớt của nó: "Ta còn có thể cho ngươi ăn thật nhiều đồ ăn ngon"

Nguyệt Lang vương khẽ run mắt bạc, có chút khó chịu mà ô ô hai tiếng.

"Đứng rồi, đồ tham ăn Tiểu Cửu kia chạy đi đâu rồi!" Nghe lời Lăng Thiên nói, Lăng Vô Song nhẹ chau mày, lúc này mới nhớ tới vừa bước vào Lạc Nhật đã không thấy bóng dáng Tiểu Cửu. Nếu có tiểu thú đó ở đây, nó trực tiếp phun ra một ngụm lửa là xong việc, không đến lượt nàng phải cố sức như vậy, vào thời khắc quan trọng lại bỏ rơi nàng!

"Trời ơi, đây chính là Nguyệt Lang vương cấp chín!" Đệ tử Lăng gia chung quanh, hai mắt đỏ chót.

Trên đường, trong bọn họ cũng có người hợp lực săn bắt được một ít huyền thú lợi hại, nhưng đều là trung cấp, cao nhất chỉ có hổ Nanh Kiếm cấp bảy, so với Nguyệt Lang vương trong tay Lăng Thiên đúng là cách biệt một trời. Lúc này mọi người vô cùng hâm mộ nhìn Lăng Thiên, không có gì là bất bình, tuy Lăng Thiên nhỏ tuổi nhưng lại là người có cấp bậc cao nhất trong bọn họ, chịu khó tu luyện nhất, Vô Song tiểu thư cho nàng Nguyệt Lang vương là hợp lý, trách chỉ trách bọn họ trước kia không chăm chỉ luyện tập!

Lăng Vô Song quan sát Nguyệt Lang vương hồi lâu, âm thầm gật đầu, xem ra Lăng Thiên với Nguyệt Lang vương rất hợp, lần này phải xem thử vận may của Lăng Thiên, nếu nàng và Nguyệt Lang vương vô duyên, không khuất phục, vậy thì nàng cũng không có cách.

"Nghỉ ngơi tại chỗ nửa khắc, chuẩn bị khởi hành trở về Lăng gia" Lăng Vô Song cẩn thận quan sát chung quanh, thầm đưa ra quyết định, còn đi vào sâu nữa thì không phải là huấn luyện, mà là tìm chết.

"Vâng" Mọi người tuân lệnh, lập tức nghỉ ngơi tại chỗ.

Vài người thừa lúc này ăn vào đan Hộ Tâm, đan được vào miệng là tan, từng luồng nước ấm xuyên thấu qua nội tâm, lan tràn đi khắp người, phần da thịt bị sói cào trúng dùng tốc độ mất thương có thể thấy được nhanh chóng khép lại, huyền khí quay cuồng trong cơ thể, cả cơ thể như được ngâm trong suối nước nóng. Đoàn người ngồi khoanh chân, thân thể từng người bốc lên huyền khí màu cam có độ đậm nhạt khác nhau.

"Tiểu thư, ta đột phá rồi!" Lăng Hoa kinh ngạc thét lớn, hận không thể hưng phấn la to, dặm chân suốt hai năm, lúc này hần cư nhiên đột phá Huyền cao cấp.

"Ta cảm giác tăng lên không ít"

"Đúng vậy, mới mấy ngày, ta cũng tăng lên một đẳng cấp"

"Đan Hộ Tâm của Vô Song tiểu thư thật sự kì diệu, cảm giác không giống với Hộ Tâm trước kia ta từng dùng."

Huyền khí trên người mọi người có độ đậm nhạt không giống nhau, màu sắc rực rỡ bốc lên đều có mức độ tăng lên khác nhau, thật là đẹp. Trải qua huấn luyện mấy ngày nay, vật lộn sinh tử với huyền thú hung ác hoang dã, có đôi bụng cũng vận chuyển huyền khí chống đỡ, dùng huyền khí lâu dài, không ngừng củng cố tăng mạnh, huyền khí của mọi người càng hỗn hậu thêm vài phần, huyền kỹ cũng thành thạo lên không ít, hơn nữa có tác dụng thần kì của Hộ Tâm, đệ tử Lăng gia ngày thường sống trong nhung lụa, lúc này tuy cả người chật vật, thậm chí máu tanh đầy mặt, nhưng một đám vẫn hưng phấn không thôi, mấy ngày gần đây sức chiến đấu của bọn họ tăng lên rất nhiều!

"Lập tức trở về" Lăng Vô Song mở mắt ra, điều động hơi thở nửa khắc, tinh thần lực đã khôi phục hơn nửa.

"Rống!" Bỗng nhiên một tiếng gào rống kinh trời vang lên, không biết là tiếng gào của huyền thú gì, chỉ biết tiếng gào này truyền đến từ chỗ xa xa cách đây ít nhất mười dặm, sóng âm cuộn cuộn mang theo khí thế chấn động vang vọng khắp toàn bộ rừng Lạc Nhật!

"Đây là huyền thú cấp bậc gì, cách chúng ta ít nhất mười dặm mà tiếng rống vẫn khí thế như vậy!" Mọi người giật mình trong lòng, cảm giác các dãy núi chung quanh giống như đều lung lay sắp đổ, mặt nhỏ của Lăng Thiên nhăn thành một nhúm, có chút không tưởng, nàng cư nhiên cảm giác được tiểu Lang vương trong lòng ngực mình đang run rẩy nhè nhẹ!

Lăng Vô Song hí mắt lại, ánh mắt đột nhiên thay đổi, thầm suy đoán đây là huyền thú cấp bậc gì?

"Lăng Hoa" Lăng Vô Song bỗng nhiên đứng lên, phân phó: "Ngươi dẫn dắt mọi người về phủ trước đi, ta sẽ theo sau"

Lăng Hoa nghe vậy, thần sắc đột biến, vội vàng lên tiếng: "Vô Song tiểu thư, không thể vào sâu hơn nữa, nơi này đã là trung bộ Lạc Nhật rồi, nếu còn vào nữa sẽ tới trung tâm Lạc Nhật, coi như gia chủ ở đây cũng sẽ có nguy hiểm!"

(*trung bộ là bộ phận giữa bìa rừng và tâm rừng)

Chỉ ở trung bộ đã gặp huyền thú cấp chín hung ác như Nguyệt Lang vương, nếu còn vào sâu nữa, vậy có khả năng gặp phải Thánh Vực huyền thú, là Thánh Vực huyền thú. Cái thứ đó không thể đùa, ngay cả phong hào Thánh giả cũng khó địch nổi!

"Không có việc gì" Lăng Vô Song nhẹ lắc đầu, chỉ nói: "Ta tự có chừng mực, các người đi trước đi, giao cả đội cho người và Lăng Thiên"

Nơi này chỉ là trung bộ rừng Lạc Nhật, có Nguyệt Lang ở đây, trên đường trở về sẽ không sợ đối mặt với bất kì huyền thú nào, hơn nữa lúc tới, nàng đã chuẩn bị chu đáo các dấu hiệu, chỉ cần lần theo đường cũ là được, chắc chắn an toàn.

"Vâng..." Mọi người bất đắc dĩ đồng thanh đáp ứng.

Nhìn một hàng mấy chục người đã đi xa xa, Lăng Vô Song nhẹ cong môi đỏ, cả người bỗng loé ra ánh sáng màu đỏ, Hoả Dực dài cả trượng xôn xao mọc từ sau lưng, toả ra loại ánh sáng đỏ thắm xa hoa lộng lẫy. Cánh chim đỏ thắm nhẹ nhàng cử động, thân hình nhỏ xinh phóng lên cao, về ra một độ cung duyên dáng giữa bầu trời đêm. Trời đêm tối đen, vệt đỏ loé ngang, cấp tốc bay về hướng trung tâm Lạc Nhật!

"Rầm rầm ——"

"Rống ——"

"Xè xè ——"

Càng vào sâu tiếng động gào rống càng lớn, dưới tác động của sóng âm quay cuồng, mây đen dày nặng cuộn cuộn áp xuống. Bên trong ánh trăng mờ mờ, từ xa xa nàng nhìn thấy một thân hình khổng lồ như ngọn đồi, rất mơ hồ, đang gào rống, rít gào, đánh đá lung tung như trâu điên, tiếng vang kinh trời, núi đá văng tứ tung, vụn cây bay phát phối.

"Ít nhất cũng là một con huyền thú cấp chín" Lăng Vô Song mắt hơi tối xuống, thu lại Hoả Dực, giẫy bó không tiếng động đáp xuống đất, nhanh chóng xuyên qua đám cỏ thụ che trời như một con li miêu. Dưới cây mấy xơ xác già nua, nàng chậm rãi đến gần phương hướng kia, lặng yên không một tiếng động.

Tiếng gào rống càng ngày càng gần bên tai, càng làm cho người ta thêm phần sợ hãi. Lăng Vô Song nằm rạp trên mặt đất, nấp sau một bụi cỏ cao bằng người che giấu thân thể, duỗi tay tách dây đằng rậm rạp trước mắt ra, tầm nhìn mới rõ ràng, Lăng Vô Song vừa nhìn da đầu liền lập tức tê dại.

Thánh Vực huyền thú!

Còn là hai con Thánh Vực huyền thú!

Một con hình người khổng lồ, cao hơn hai trượng, cả người khoác lên bộ lông tóc màu xám dài qua một mét, cái đầu to lớn rất giống tinh tinh, trông hệt như người nguyên thủy, trên thân hình cường tráng như trâu hoang của nó là một con mãng xà điên cuồng đang sít sao quấn chặt, thân hình lu nước của mãng xà to khỏe, bốn người không thể ôm hết, dài hơn năm trượng, toàn thân đen nhánh như được phủ lên khối giáp làm bằng sắt thép, đồng đen đúc thành, răng nanh ngoạm chặt người khổng lồ, thân rắn vận vẹo quấn quanh. Hai con huyền thú đánh đến khó phân thắng bại!

"Xè xè ——"

"Rống!"

Người khổng lồ vùng cánh tay vươn ra, khí thế nhỏ đứt núi non, có thể dễ dàng đụng vỡ núi đá to lớn. Mãng xà che trời vùng ngang cái đuôi như thanh kiếm khổng lồ sắc bén qua, mấy chục cây cỏ thụ ngàn năm chớp mắt đã bị chém đứt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Song Sinh Tịnh Đế Liên!

Người khổng lồ cơ hồ hoá điên, sống chết vật lộn với cuồng mãng kinh trời, trong nhất thời, đá vụn bay ngược lên cao, cỏ cây bay tứ tung, chung quanh dường như đã trở thành mảnh phế tích.

Lăng Vô Song nín thở tập trung, sau lưng đánh từng trận gió lạnh: "Sức chiến đấu của Thánh Vực huyền thú quả nhiên đáng sợ"

Khi nói chuyện, ánh mắt nhanh chóng quét qua chung quanh, như đang tìm kiếm gì đó, nơi có huyền thú cao cấp, nhất định có thể sinh trưởng ra dị bảo, huống chi còn là hai Thánh Vực huyền thú, không có bảo bối thì khác nào không có thiên lý!

"Quả nhiên" Lăng Vô Song mắt đảo qua một nơi, con người cấp tốc rút lại, trong mắt hơi sáng, không ức chế được nhỏ giọng cả kinh nói: "Thế nhưng là Băng Tuyền Lam liên!"

Chỉ thấy cách đó không xa có một hồ nước rộng lớn, mặt nước trong veo nhẹ gợn, hoa cỏ chung quanh xanh mướt như tấm đệm, ngang đầu hồ là một núi đá to lớn, nước suối màu trắng ngà dạt ra, lan qua núi đá màu xanh lá, hình thành màn nước, dưới khe hở giữa màn nước, mọc ra hai đoá hoa sen màu xanh dương, Băng Tuyền Lam liên, mới nở ra một nửa, lớn bằng bàn tay, linh khí xanh nhạt rực rỡ lưu chuyển bên ngoài, không ngừng trao đổi linh

khí với trời đất, hấp thu tinh hoa trời trăng

"Có gì đó không đúng..." Lăng Vô Song tập trung nhìn kỹ hai nắm đấm chợt siết chặt, thiếu chút nữa đã sợ hãi kêu ra tiếng, trong lòng vô cùng kích động, không phải là Băng Tuyền Lam liên bình thường, mà là Song Sinh Tịnh Đế liên!

Dưới ánh trăng, màn nước lỏng lạnh, một thân hoa chia làm hai nhánh, nở ra hoa xen màu xanh, Song Sinh Tịnh Đế!

Băng Tuyền Lam liên trân quý trăm năm khó gặp, mà Song Sinh Tịnh Đế liên càng là cực phẩm trong cực phẩm, trong ngàn vạn đoá Lam liên không tìm thấy được một gốc Song Sinh Tịnh Đế. Bảo vật trời đất thế này sợ là vạn năm nữa cũng không thấy được một gốc, hơn nữa, hoa nở không giữ được lâu, nửa khắc là tàn! Nói cách khác, nếu hái được hoa lúc hoa nở, mà không dùng cách thức đặc biệt bảo quản, thì chưa đến thời gian nửa chung trà hoa sẽ héo tàn, trở thành phế thảo, cơ duyên bực này, mấy ai có thể gặp được?

Lăng Vô Song cẩn thận quan sát bốn phía, hồ nước này hẳn là địa bàn của con cuồng mãnh kia, có lẽ vì bảo vệ cây Tịnh Đế Liên mấy trăm năm này, mà con hình người khổng lồ cảm ứng được hoa nở, bị linh khí dày đặc nơi đây hấp dẫn đến, cả hai dưới thềm khát mới vùng tay đánh nhau.

Hình người khổng lồ cùng cuồng mãnh kinh trời đều là Thánh Vực huyền thú, nếu đợi Song Sinh Tịnh Đế liên hết sức chín mùi, một ngụm nuốt vào, có lẽ sẽ dễ phá được đến Thần thú trong truyền thuyết! Đó là công dụng đặc sắc của Song Sinh Tịnh Đế liên.

Dưới ánh trăng, Song Sinh Tịnh Đế liên lỏng lạnh ánh xanh, sáng long lanh, đột nhiên toả ra một mùi hương thanh nhã ra ngoài, hoa sen run run rẩy rẩy, lần lượt bung ra từng cánh hoa, cánh hoa xanh nhạt gần như trong suốt, từng luồng hương biết thấm thấu lòng người mạnh mẽ tuôn ra. Lăng Vô Song cảm nhận linh khí trong không khí, phảng phất đã nồng đậm thêm vài phần!

Hoa nở!

"Rầm rầm --"

"Xè xè --"

Nhìn thấy Tịnh Đế liên nở rộ, cuồng mãnh kinh trời và hình người khổng lồ cách đó không xa càng đánh đến khó chia lìa, tình hình chiến đấu càng thêm gay gắt, nóng lòng phân ra thắng bại. Hình người khổng lồ cực lực thoát khỏi trói buộc của cuồng mãnh, phóng về phía Song Sinh Tịnh Đế liên, chân to vừa giơ được một nửa, đất núi chung quanh liên rung chuyển, đây chính là cơ hội trở thành Thần thú! Nhưng cuồng mãnh kinh trời cũng đâu phải ăn chay, thân rắn như dây đẳng vạn năm tuổi, uốn éo quấn chặt lấy người khổng lồ, bụng rắn cử động mềm dẻo nhưng lại cứng cáp như xương cốt thép, liều mạng trói chặt.

"Rống!"

Tiếng thét điên cuồng rung trời khiến Lăng Vô Song giật mình một cái, ngón tay sờ sờ cảm, cup mắt thăm suy nghĩ, đồ thì tốt, nhưng một con Nguyệt Lang vương cấp chín, nàng còn phải đánh tới sống tới chết, huống chi hai con này đều là Thánh Vực huyền thú, so với hai phong hào Thánh giả cao cấp còn khủng bố hơn mấy lần, thật đau đầu....

Cân nhắc nửa ngày, Lăng Vô Song âm thầm cắn răng, liều mạng!

Lăng Vô Song cấp tốc vận chuyển sức mạnh Thiên Lí Thiên Đẳng trong cơ thể, tụ lực chuẩn bị lao ra, dự định hái xong liền chạy, nhưng bỗng nhiên phát hiện, cùng lúc vận chuyển sức mạnh Thiên Lí Thiên Đẳng, cỏ cây chung quanh đang lay động theo gió, thế nhưng phục lên mấy mét!

"Đây là có chuyện gì?" Lăng Vô Song vô cùng kinh ngạc, dưới kinh ngạc, nàng giương tay vẫy một cái, một cây dây leo xanh nhạt hơi trong suốt nhanh chóng vụt ra từ bàn tay nàng, Lăng Vô Song mắt sáng rực, khoé môi kéo lên độ cong quỷ dị, khẽ cười: "Hình như càng ngày càng thú vị rồi."

Hai con Thánh Vực huyền thú đang liều chết vật lộn ở cách đó không xa, một đoạn dây đẳng màu xanh nhạt như cỏ cây bình thường xung quanh, chậm chậm vươn tới hồ nước có Song Sinh Tịnh Đế liên, lặng yên không tiếng động đến gần.

"Xè xè --"

Đôi mắt hình thoi của cuồng mãnh kinh trời lớn như bồn, đỏ tươi một mảnh, nanh nọc nhe ra, ra sức cắn xé da dày thịt béo của người khổng lồ, giật ra một chút máu, chọc người khổng lồ vốn đã có nhân tính phải ngửa mặt rống to, nhấc tay bóp lấy thân rắn, siết chặt.

Dây đẳng xanh nhạt càng ngày càng đến gần Song Sinh Tịnh Đế liên, nghe tiếng huyền thú điên cuồng hét lên bên tai, trái tim Lăng Vô Song đã muốn nhảy lên tới cổ họng, giơ tay lên, dây đẳng xanh quấn lấy rễ cây nhỏ cả cây lên, sau đó cấp tốc lao về hướng Lăng Vô Song!

"Xè xè --"

Cuồng mãnh kinh trời đang đại chiến đột nhiên ngừng lại, đỏ mắt đỏ sạm tràn trề không dám tin trừng lớn nhìn xuống màn nước, nham thạch trống rỗng, thân rắn hình thoi vụn vụn qua lại, cấp tốc trườn tới hướng này, người khổng lồ cũng ngửa mặt lên trời rống một tiếng, một bước bằng mấy trượng nhanh chóng chạy đến, đất rung núi chuyển.

"Không tốt, bị phát hiện!" Lăng Vô Song rửa thầm một tiếng, dây đẳng xanh nhạt vùng lên, Song Sinh Tịnh Đế liên liền vẽ ra một độ cung duyên dáng giữa không trung, bay về phía nàng, Lăng Vô Song vươn hai tay định bắt lấy.

"Rống --"

Người khổng lồ liếc mắt một cái liền khoá chặt vết sáng Tịnh Đế bay qua để lại giữa không trung, đồng thời phát hiện Lăng Vô Song đang nấp trong đám cỏ cao dày, nó điên cuồng hét lên một tiếng, cát đá chung quanh tung bay tán loạn, nhân loại!

"Tì --"

Cường mẽ kinh trời đã đạt đến cấp bậc Thánh Vực, tốc độ cực nhanh, quả thực khó có thể tưởng tượng, đuôi lớn vung lên, vẩy đuôi cắt ngang gió lạnh, Song Sinh Tịnh Đế liền sắp rơi vào trong tay Lăng Vô Song lập tức bị cuốn rơi trở lại hồ nước!

"Đáng giận" Lăng Vô Song âm thầm cắn răng, chỉ còn mấy mét như vậy nữa thôi!!

Trận gió thổi quét cỏ cây, Lăng Vô Song nấp trong đó phút chốc đã bị bại lộ ra ngoài, hai con Thánh Vực huyền thú nhìn chăm chăm bóng dáng màu trắng nhỏ xinh kia, nhân loại nhỏ yếu, Lăng Vô Song ánh mắt sa sầm, mỗi lỗ chân lông trên người đều ứ đọng một cỗ khí lạnh.

"Rống"

Hình người khổng lồ bị chọc giận, cánh tay vươn to khoẻ dựng thẳng đập xuống, chân ngọc của Lăng Vô Song đập lên, xoay người chạy đi, đồng thời Hoả Dực trên lưng nhanh chóng vươn ra, ánh đỏ chói lóe, bay đến không trung. Bỏ lại trận vang ầm ầm sau lưng, người khổng lồ cậy mạnh, đứng tại chỗ đập ra một cái hố khổng lồ sâu mấy trượng!

Hai con huyền thú tuy đã đạt tới Thánh Vực, nhưng đều không phải loại huyền thú biết bay, nếu Lăng Vô Song bay lên cao, chúng nó cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Hoả Dực rung rung, Lăng Vô Song nhẹ lướt qua mấy cái, mạo hiểm né tránh công kích của người khổng lồ, người khổng lồ đứng tại chỗ quơ chân múa tay, nhưng vẫn không bắt được người, không khỏi luôn miệng rống giận. Nhưng cường mẽ kinh thiên lại thừa lúc này, trườn về phía Song Sinh Tịnh Đế liền. Lăng Vô Song hai mắt tối sầm, cũng cấp tốc bay về phía hồ nước.

Tay vung lên, Song Sinh Tịnh Đế liền vào tay!

Hoả Dực rung nhẹ, một vết sáng đỏ đậm phóng lên cao!

"Tì --"

Cường mẽ kinh thiên phát ra tiếng thét chói tay quý dị, người khổng lồ xoay đầu, cũng là một tiếng rít rào rung trời. Hình thành hai làn sóng âm chấn động mặt đất, quét về phía Lăng Vô Song!

"Oanh!"

Lăng Vô Song vẩy cánh tránh né, nhưng mà khoảng cách quá gần, mà khí thế trận gió đó thật sự bức người, giống như chùy khổng lồ mạnh mẽ đánh lên người nàng, khí huyết dâng cuộn cuộn trong lồng ngực. Lăng Vô Song ngửa đầu phun ra một ngụm máu, Song Sinh Tịnh Đế liền cũng không xong, rút khỏi tay!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 51: Ngàn cân treo sợi tóc

Yết hầu tanh ngọt, khoe môi chảy xuống một vết máu uốn lượn, nhiễm đỏ xiêm y trước ngực, Lăng Vô Song chấn động đến đần độn một giây, trong đầu đau nhức như bị kim đâm liên hoàn, tầm mắt mê mang, không thể nhìn rõ.

"Không xong" Lăng Vô Song không khống chế được cơ thể, lao đảo giữa không trung, tinh thần lực suy yếu, Hoả Lực sau lưng cũng không duy trì nổi, đột nhiên tan biến, thân hình nhỏ xinh giống như điều đứt dây, cắm đầu ngã xuống không trung!

"Tì ——"

Cự mẽ vẩy đuôi, phát ra tiếng kêu bén nhọn quý dị, cuốn gió lớn quét tới cây cối chung quanh, khiến chúng bay phấp phới, đuôi lớn như đúc thành từ đồng đen quơ ngang, đánh tới thân ảnh đang rơi xuống bên kia. Người khổng lồ nổi điên, vung cánh tay nện về hướng Lăng Vô Song, hai tập kích có tính chất hủy diệt mang theo làn sóng khủng bố. Biển khí màu xanh nhạt từ dưới đất cùng hợp nhất lại, hướng về phía thân ảnh đang rơi xuống!

"Oanh ——"

Thân hình Lăng Vô Song bị giam cầm chặt chẽ giữa không trung, như lún vào vũng bùn, khí huyết quay cuồng trong lồng ngực, trong đôi mắt hơi trong

suốt lại bình tĩnh đến dọa người. Huyền khí và lực lượng Thiên Lí Thiên Đẳng trong cơ thể cấp tốc di chuyển, nhưng một lần không ổn định, lại phun ra một ngụm máu tươi, đôi tay cố sức cử động, ánh lửa hiện ra.

Cuồng phong quét đến, làn sóng khiến cho người ta sợ hãi công kích tới, ập vào trước mặt!

"Liều mạng!" Lăng Vô Song cắn răng, đối mặt với hai con Thánh Vực huyền thú hợp lực công kích mình, đồng tử co lại cơ hồ thành đầu châm, làn sóng thổi quét tới nhanh như thiểm điện, thân ảnh nhỏ xinh nháy mắt bị chôn vùi vào bên trong vực sâu đại dương mệnh mông, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc!

"Hình như ngươi rất có tài gây rối, lá gan tiểu gia hỏa thật không nhỏ."

Đột nhiên bên tai nghe thấy một tiếng cười khê khản khản, lời nói nhẹ nhàng chậm chạp mà trầm thấp, âm điệu lãnh đạm, lại mang theo một vầng khí thế không thể đỡ, gió tan mây tàn, nháy mắt bầu không khí chung quanh như đã bị động lại thành thực chất.

(*thực chất ở đây ý nói bầu không khí như bị cô đặc lại, tới nỗi chạm được)

Một hơi phá vạn vật!

Một lời ngăn sát phạt!

Có thể tưởng tượng được, người tới có thực lực khủng bố cỡ nào.

"Ài?" Nói chưa dứt câu, bên hông Lăng Vô Song đã bị kéo đi, còn chưa kịp phản ứng lại, áo choàng tinh xảo màu đen phát một cái, thân hình nhỏ xinh nháy mắt rơi vào một vòng tay rộng lớn ấm áp, lời nói lãnh đạm mang theo loại ý vị không nói nên lời: "Lại là ngươi!"

Lăng Vô Song ngạc nhiên ngược mắt, trong đôi mắt trong vắt của nàng bỗng phản chiếu một đôi tuấn mắt đỏ sẫm, lạnh đến tận cùng nhiệt độ, phảng phất tất cả mọi thứ đều không lọt nổi vào mắt hắn, tia ý cười mờ mờ, không thể nhìn rõ, khiến Lăng Vô Song bồi hồi phân vân đó là ảo giác hay không phải ảo giác.

Giữa bầu trời đêm, nam tử hai chân đạp không, dáng người thon dài, vai như tùng trúc, một bộ áo đen tinh xảo, tóc dài chưa chải, tùy ý xõa tung trên đầu vai, uốn lượn xuống tới eo, đỉnh đầu mang màu đỏ đậm thần bí, giống như ngọn lửa mãnh liệt, lông mày rậm, mũi thẳng, môi mỏng hồng nhuận.

Dung nhan lạnh lùng, góc cạnh rõ ràng, diêm dúa lăng ló như đoá hoa nhiễm máu nơi địa ngục, không gì sánh bằng, khí phách cuồng ngạo, lại khiến người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

"Là ngươi...." Lăng Vô Song hoảng hốt ra tiếng, là nam nhân kia, nam nhân ở Lạc Nhật, nam nhân dùng một chiêu đánh bại ba Đỉnh Cao Thần Nhân!

Lâu Quân Viêm nhẹ cong môi mỏng, nhưng khiến người ta cảm giác hắn cũng không phải đang cười, ánh đen chột lóe sau lưng, xuất hiện đôi cánh to lớn dài cả trượng, xôn xao giương lên, hơi thở thần bí mờ mờ lan ra, hình thành một vòng sáng màu tím đen, bao bọc hai người vào trong. Hai Thánh Vực huyền thú như hai ngọn đồi, người khổng lồ và cuồng mãnh kinh trời đều không ngờ nửa đường lại nhảy ra thêm một nhân loại. Nhưng khi đối mặt với thân ảnh đạp không mà đứng kia, trong lòng hai con huyền thú không ức chế được, sinh ra vô tận sợ hãi.

Nam nhân này, không địch nổi!

Lâu Quân Viêm chuyển mắt liếc về hướng hai con Thánh Vực huyền thú, lạnh giọng cười nhạt: "Tên Thánh Vực hèn mọn"

Lăng Vô Song thật sự ngây ngốc trong lòng ngực Lâu Quân Viêm, được vòng tay vững vàng ôm lấy, bản thân cũng không cảm giác được có gì không đúng, nhưng nghe thấy lời hắn, nàng vốn đang nín nhịn khí huyết, thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu.

Trong mắt hắn Thánh Vực chi là kẻ hèn? Trong mắt nhân loại, đây chính là cảnh giới cao nhất của huyền thú! Mấy con này còn là kẻ hèn, vậy thì con nào mới không phải là kẻ hèn?

"Rống ——"

"Ti ——"

Hai đầu Thánh Vực huyền thú tung hoành Lạc Nhật mấy trăm năm, ngoại trừ lão đầu ngu ở nơi thâm sâu nhất kia, khi nào từng chịu qua khinh thường cỡ này? Nhận thấy được khinh thường trong lời nói lãnh đạm của Lâu Quân Viêm, tức khắc nổi giận, ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, uy nghiêm của Thánh Vực huyền thú, không cho phép nhân loại nhỏ bé khiêu khích!

Thánh thú giận dữ, uy lực chế biến cắt sông, người khổng lồ vung vung gậy gỗ trong tay, cuồng mãnh kinh trời chia ra cặp ngân giác (cặp sừng màu bạc) sáng bóng, hai con Thánh Vực huyền thú hợp lực, hét rồng đã man, rít gào rung trời, cả người bốc lên huyền khí màu xanh lá, đánh về thân ảnh giữa không trung!

"Không biết tự lượng sức" Thanh âm lãnh đạm như con giếng cổ tĩnh lặng, một bàn tay thon dài dò ra khỏi áo choàng đen nhánh, một luồng huyền khí xanh đậm uốn lượn như kéo tơ lột kén, cấp tốc tụ hợp, chớp mắt, tụ hợp thành quả cầu ánh sáng, bay khỏi bàn tay, lấy khí thế không thể đỡ ném thẳng về phía hai đầu Thánh Vực huyền thú!

"Oanh ——"

Quả cầu ồn ào nổ tung, giống như đôi tay khổng lồ che trời, nhẹ nhàng bằng quơ áp xuống, chụp lên hai con huyền thú!

"Rống ——"

Khiến cho bọn chúng sợ hãi tru lên, toát ra loại ý vị thê thảm, hai đầu Thánh Vực huyền thú khổng lồ bay ngược ra sau, mạnh mẽ nện xuống vị trí cách đây hơn mấy trăm trượng, đầu mờ mịt đâm vào một dãy núi, đá lớn sập xuống, tràn ngập bụi đất, chỉ để lộ ra một đoạn đuôi rắn khổng lồ.

Lăng Vô Song cứng ngắc ngược mắt, liếc sườn mặt có góc cạnh rõ ràng của nam tử, nhìn đến chăm chú, nam nhân này rốt cuộc mạnh đến cỡ nào? Đây chính là hai con Thánh Vực huyền thú, là sự tồn tại không thể địch nổi trong chúng huyền thú, nhưng những thứ đó đối với hắn mà nói, nhẹ nhàng như chụp đưa chuột.

Hay gia hoả này là một con Thần thú hoá thành hình người?

Lâu Quân Viêm phát tay áo, lớp đá bên kia như bỏ đao chẻ búa, xóc lên từng tầng từng lớp, chỉ chốc lát đã lộ ra hai thân hình của Thánh Vực huyền thú, bọn chúng bị đánh đến thương thế đầy mình, cả người máu me bê bết.

"Rống rống ——"

"Xè xè ——"

Người khổng lồ nặng nề thờ, gần như thoi thóp.

"Hai lựa chọn" Lâu Quân Viêm chân nhẹ bước mấy cái, nháy mắt đã xuất hiện ở khoảng không trên đầu bọn chúng, ánh mắt đỏ sậm lạnh lẽo như ngọn lửa đã bị bao vây giữa hàn băng suốt vạn năm, âm lãnh nói: "Lập tức mất mạng, hoặc là, giao ra ngọc hồn của các ngươi!"

Hai con huyền thú đều đạt tới cấp bậc Thánh Vực, tự nhiên nghe hiểu tiếng người, mắt thú to lớn liếc nhau, giao ra một vòng ngọc hồn? Thân thể cao lớn ần ần có hơi run, làm vậy chẳng khác nào giao cả đời cho nhân loại quản chế, nhưng nhân loại này thật sự quá mạnh, căn bản sẽ không cần chúng nó mới đứng.

"Sống, hoặc chết" Thanh âm lãnh đạm, mang theo khí thế người bên trên, sát phạt quyết đoán, không cho xía vào!

Tuy hai con Thánh Vực huyền thú không muốn, nhưng thần phục dưới nhân loại cường đại như vậy, so với chết, tự nhiên sẽ chọn cái trước. Đối với huyền thú sống mấy trăm năm mà nói, chúng nó còn tiếc mạng hơn nhân loại. Vì thế, hai Thánh Vực huyền thú không dám nghĩ nhiều, há mồm phun ra một vòng huyền khí, giữa không khí, chậm rãi tụ thành hạt châu lớn bằng trứng gà. Một viên màu đen thẫm, một viên màu vàng đất, hai viên trần châu bay lên trời cao.

Lâu Quân Viêm nhẹ cong môi mỉm cười, dương tay vẫy một cái, hai vòng ánh sáng lấp lánh lập tức bắn vào giữa ấn đường Lăng Vô Song, hai Thánh Vực huyền thú cơ hồ muốn trừng hết cả tròng mắt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Đấu sinh tử

(bản đầy đủ + beta)

Lăng Vô Song ngẩn ra, cảm nhận ấn đường rất ấm, đau đớn trong đầu biến mất trong chốc lát, ngọc hồn của Thánh Vực huyền thú quý giá hơn cả tinh hạch, bởi vì chỉ khi đạt tới cảnh giới Thánh Vực, huyền thú mới có thể tụ hợp linh khí thiên địa, mới có thể dựng dựng ra ngọc hồn. Thứ này đối với huyền sư có thể nói là đồ đại bổ.

Lăng Vô Song hô hấp nặng nề, hít vào thở ra, tinh thần lực hao tổn nhanh chóng tràn đầy, toàn thân được sưởi ấm, thậm chí cuối cùng còn ần ần muốn phá tan giới hạn cao nhất, nếu điều động hơi thở một chút, nhất định có thể đột phá!

Ngọc hồn quan trọng như sinh mệnh huyền thú, một khi đã giao ra, nếu lòng dám sinh ý phản bội, chủ nhân tìm cách tiêu diệt ngọc hồn, là có thể trực tiếp xoá bỏ! Hai viên ngọc hồn hoá thành ánh sáng lấp lánh, hoàn toàn tiến vào nhận thức mệnh mông của Lăng Vô Song, hai con Thánh Vực huyền thú vẫn như cũ không cam lòng, nữ tử này nhỏ yếu như thế, ngay cả Thiên huyền còn chưa tới, như thế nào xứng làm chủ nhân của chúng nó?

Người khổng lồ thờ phỉ phò, có vẻ hơi tức giận bất bình, nhưng ngại Lâu Quân Viêm, không dám phát ra bất cứ âm thanh gì, cự mãng nuốt trôi vung vung đuôi, ngân giác bóng lưng trên đầu bị núi đá khổng lồ đè lên, có lòng nhưng không có lực.

Lăng Vô Song thất thần, không biết khi nào chân đã vững vàng bước xuống đất, lúc phản ứng lại, mảy liễu hơi chau, nhanh chóng tránh thoát cánh tay bên hông, chân từ từ thối lui vài bước, ánh mắt nhẹ chuyển, âm thầm đánh giá nam tử đối diện, mờ miêng nói: "Đa tạ"

Lời nói bình tĩnh, hơi đề phòng.

Lâu Quân Viêm nhàn nhạt thu tay về đặt ra sau lưng, ánh mắt tối đen, thâm thúy như giếng cổ, biểu tình cực kì thờ ơ, đôi mắt đỏ thẫm nhìn chăm chăm nữ tử có làn tóc hỗn độn nhưng thần sắc vẫn thanh lãnh như cũ, chỉ là rất có hứng thú mà nhẹ giương mày rậm, không mở miệng nói chuyện.

Một đen đỏ, một đen đặc, bốn mắt nhìn nhau, không ai nhường ai, dấu điểm mũi nhọn!

Lăng Vô Song bề ngoài bình tĩnh, vẻ mặt tự nhiên, thật ra đây là lần đầu tiên biết được cảm giác không tự nhiên khi bị người ta nhìn chăm chăm, lưng như bị kim chích, nam nhân này có thực lực cường đại đến khó tưởng, nhưng tại vì sao hắn lại nhiều lần ra tay cứu giúp? Rốt cuộc hắn là ai, hiện tại còn mang hai con Thánh Vực huyền thú giao cho nàng.

"Không tốt, Song Sinh Tịnh Đế liên!" Bỗng nhiên Lăng Vô Song giật mình một cái, mắt nhanh chóng quét qua chung quanh, kéo dài lâu như vậy, Tịnh Đế liên ngàn vạn lần đừng bị héo nhá.

Chỉ thấy hồ nước cách đó không xa, vẫn gọn sóng lăn tăn, suốt ngọt dạt dào như cũ. Bên dưới đó, thứ bị gió đem vòn đến ngã nghiêng trái phải, nặng nề chìm nổi chính là đoá hoa sen dù ngâm mình trong nước, vẻ ngoài ảm đạm không ánh sáng, nhưng rõ ràng đã héo tàn hơn phân nửa.

"Song Sinh Tịnh Đế liên, nơi này cũng có thứ này ư?" Dừng dừng nói một câu, Lâu Quân Viêm vẫy vẫy tay, hất lên một cái, hai đoá hoa sen khô héo rời khỏi mặt nước, nhẹ nhàng xoay tròn giữa không trung, bay về hướng Lăng Vô Song.

"Đáng giận" Lăng Vô Song nhanh chóng vươn tay tiếp lấy Tịnh Đế liên đang phá gió bay đến, vô cùng cẩn thận nâng trong lòng bàn tay, đánh giá kỹ càng.

Cánh hoa màu xanh lam trong suốt đã biến thành nâu thẫm, không còn ánh sáng, giống như tùy ý chạm một cái, cũng có thể khiến nó chia năm sẻ bảy. Nhìn cánh hoa xanh lam đã sắp héo tàn hết toàn bộ trong tay, Lăng Vô Song thăm đau lòng một trận, tiếc nuối nói: "Vậy mà héo rồi"

Một gốc linh dược nghìn năm khó gặp, cứ như vậy lãng phí vô ích!

"Chỉ vì một đoá hoa mà ngơ ngác như vậy?" Thanh âm nam tử trầm khàn, rất dễ nghe.

"Chỉ, chỉ một đoá hoa như vậy?" Lăng Vô Song hung hăng đáp lại, khi nói chuyện, nhìn nam tử ước chừng cao hơn nàng một cái đầu, có chút khóc không ra nước mắt, chỉ vì một đoá hoa như vậy? Nói cũng thật dễ nghe, đây chính là Song Sinh Tịnh Đế liên, linh dược còn trân quý hơn Thánh quả, nếu thành công, còn có thể luyện thành đan dược tuyệt phẩm!

Chỉ là, Lăng Vô Song quay đầu nhìn vào khoảng đó sậm kìa, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâu Quân Viêm rất ư lạnh lùng, môi mỏng nhẹ nhấp, hình như không giống đang nói giỡn, một đoá Song Sinh Tịnh Đế liên đối với hắn mà nói giống như thật sự không đáng nhắc tới.

"Rỗng rỗng"

"Xè xè"

Song Sinh Tịnh Đế liên héo tàn, biểu tình hai con Thánh Vực huyền thú càng muôn màu muôn vẻ hơn, vốn hơi thờ còn đang thoi thóp, hiện tại phát ra tiếng gầm nhẹ rên mòng đầy nức nở, đặc biệt là người khổng lồ, khuôn mặt nguyên thủy bị bao phủ bởi lớp lông dài, chỉ lộ ra mắt thú thật lớn, nhìn vào có thể cảm giác được, ánh mắt kia đang ngẹn nước mắt, sắp khóc tới nơi, nếu không phải sợ Lâu Quân Viêm, e là sẽ nằm tại chỗ kêu rên ra tiếng.

Lăng Vô Song cắn răng, bỗng nhớ tới cái gì, trừng mắt nhìn Song Sinh Tịnh Đế liên trong lòng bàn tay, thăm rưng mình, cắn giận nói: "Quên đi, coi như chạy chữa ngựa què thành ngựa chết cũng phải thử một lần!"

Khi nói chuyện, mở tay ra, Lăng Vô Song bỗng nhiên vận chuyển lực, một luồng huyền khí cam đậm lan ra ngoài, đoá hoa màu nâu đậm rời khỏi tay, chậm rãi xoay tròn giữa không trung.

Lâu Quân Viêm hí đôi mắt đỏ sậm nhìn bộ dáng giận dữ của nữ tử, hần hơi cong môi mỏng, rất hứng thú mà cười, khoanh tay trước ngực, yên lặng đứng một bên, môi mỏng nhếch thành đường cong đẹp đẽ.

Lăng Vô Song trố mắt giữa không trung, điều động lực lượng sinh mệnh trong cơ thể, bao vây lấy Song Sinh Tịnh Đế liên cơ hồ đã hoàn toàn héo tàn, huyết mạch xanh biếc cấp tốc lưu chuyển, một tia sức mạnh sinh mệnh giống như suối ngọt, tưới xuống nó. Một cảnh tượng không tưởng đang xảy ra. Luồng ánh sáng xanh biếc tinh khiết như suối băng đỏ xuống, hòa cùng với âm thanh chồi non vươn ra khỏi mặt đất từ cánh hoa màu nâu sẫm, nghìn dây vạn sợi tập hợp bao quanh, càng ngày càng nhiều, Song Sinh Tịnh Đế liên khô héo lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, tái sinh!

Cánh hoa sen rụng rời, nhụy hoa phun châu, rụng rời lung linh, linh khí bức người.

"Thành công" Lăng Vô Song dương tay bắt lấy Song Sinh Tịnh Đế liên: "Không ngờ, thật sự thành công."

Tịnh Đế liên trong tay, từng cánh hoa sen nhỏ nhắn oanh oánh sắc xanh, sáng long lanh, dưới ánh trắng, phảng phất như mới sinh, sáng lạn bắt mắt, xa hoa lộng lẫy. Lăng Vô Song lòng kinh ngạc cảm thán, sức mạnh Thiên Lí Thiên Đẳng thể nhưng có thể khôi từ hồi sinh cho cỏ cây! Còn có bao nhiêu tác dụng nàng chưa phát hiện nữa?

"Đây là...sức mạnh căn nguyên sinh mệnh" Lâu Quân Viêm mắt chợt tối sầm lại, một lời nói toạc ra thiên cơ: "Thiên Lí Thiên Đẳng!"

(*nhắc lại: căn nguyên = nguồn gốc)

Làn tóc đỏ đậm của Lâu Quân Viêm nhẹ bay theo gió, ánh mắt sắc bén chuyển động, trôi chạt từ phía trước, môi mỏng hồng nhuận nhẹ cong, lời nói ngắn gọn khẳng định: "Ồ trong cơ thể ngươi"

Lăng Vô Song trong lòng vang lên lộp bộp (lo lắng), bàn tay mềm bất giác nắm chặt, sao hắn biết?

"Thì thế nào?" Hơi suy tư, Lăng Vô Song nhẹ giương cái cảm tinh xảo lên, trong mắt lãnh ngạo một mảnh, hừ nhẹ nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn cường đoạt?"

Tuy lời như thế, nhưng thật ra trái tim Lăng Vô Song đang treo vắt vẻo lên cao, mỗi lỗ chân lông trên người đều tràn ngập cảnh giác. Người nam nhân này hạ gục hai con Thánh Vực huyền thủ chỉ bằng một cái phát tay, nếu muốn ra tay với nàng, hiện tại nàng căn bản không có một chút sức phản kháng.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng sẽ gờ tay chịu trời!

"Ha ha ha ha" Thấy nàng bình tĩnh, dung nhan thanh linh tuyệt mỹ vô cùng lãnh ngạo, rồi lại làm ra bộ dạng cứng đầu không chịu thua. Lâu Quân Viêm dương đầu cười to một trận, làn tóc đỏ đậm không gió tự lay, thanh âm nam tử từ từ tính động lòng người, quyến rũ mà khí phách, cười đến trái tim Lăng Vô Song như đang kẻ gần lưỡi dao sắc, nghe hắn nói chuyện hiểm khi hài hước: "Thật đúng là tiểu gia hỏa thú vị"

Lâu Quân Viêm mắt hơi trầm xuống: "Nhưng, nếu hôm nay đổi lại là kẻ khác, cũng nói không chừng."

Nghe lời này, Lăng Vô Song âm thầm rủa một tiếng, đồng thời nhẹ nhõm thở dài một hơi, xoay người đi: "Đại ân không lời nào cảm tạ được hết, mặc dù vậy, xin không hẹn ngày gặp lại."

Không thể trâu vào, nàng trốn còn không được sao, nam nhân này quá nguy hiểm, nàng không muốn vừa thoát khỏi bầy sói đã bước vào miệng hổ, vẫn nên cách xa chút mới tốt.

"Tiểu gia hỏa, chẳng lẽ ngươi không muốn biết Thiên Lí Thiên Đẳng này là thứ gì, và cũng không muốn tìm hiểu nó có tác dụng thế nào sao?" Tiếng nói nhật nhèo truyền đến từ sau lưng, khiến bước chân Lăng Vô Song từ từ dừng lại, nhú mày đắn đo. Cuối cùng vẫn không thắng được tò mò trong lòng, xoay đầu lại, nhúc nhích cánh môi, ngược mắt nhìn bóng dáng nói đến vui vẻ bên kia, hỏi: "Rốt cuộc nó là cái gì?"

Trực giác nói với nàng thứ đồ này nhất định có lai lịch không tầm thường, huống chi ngay cả hắn cũng coi trọng như thế, tất nhiên không phải vật phạm

Lâu Quân Viêm mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Vô Song, nửa ngày, chậm rãi cất bước đi về phía nàng, thanh âm khàn khàn như rượu ngon ủ suốt vạn năm, thuần hậu mà mê tâm thần người: "Thiên Lí Thiên Đẳng, bảo vật chỉ tồn trong thất bảo Hồng Mông, thời thượng cổ, khi sơ khai thiên địa, buổi đầu tạo hóa, từ trên đỉnh của bầu trời vô tận (vũ trụ) rơi xuống một hạt giống màu đen, nó tập hợp sinh mệnh cỏ cây, sở hữu sức mạnh căn nguyên sinh mệnh....."

Nghe tiếng nói từ tính mê hoặc lòng người của Lâu Quân Viêm, Lăng Vô Song dần dần lâm vào trầm tư, tâm trí như bức tranh cuộn tròn đang dần dần mở ra, đại thụ chọc trời, cảnh lá xum xuê cuốn mây, chạm đến vòm trời, gốc cắm suối vàng, Cù Long vây quanh, rễ bám tận Cửu U, bụi mây khổng lồ lượn lờ, Hoành Sơn vượt biển, nó chính là cây sinh mệnh viễn cổ sao...

"Cây sinh mệnh, bầu bạn với công pháp chỉ tôn *nguyên sinh, công pháp nuôi dưỡng người, rồi lại cần người nuôi dưỡng, nếu tu luyện sức mạnh sinh mệnh đến cực điểm, có thể làm người chết sống lại, thậm chí còn tái sinh cho cây cỏ, Thiên Lí Thiên Đẳng, chính là vật quý báu nhất đối với mọi huyền sư."

(*Nguyên sinh: chỉ thời gian, là nguyên đại thứ hai trong lịch sử Trái Đất)

Tiên độ âm dương miện, cần khôn tạo hóa điện, tru thần địa hoàng tuyền, nhật nguyệt cộng nhất thiên.....

Nghe Lâu Quân Viêm nói, trong đầu Lăng Vô Song chớp động lại khẩu quyết của công pháp chỉ tôn, cái hiểu cái không, nháy mắt đã hiểu, khó trách tinh thần lực mở rộng nhanh như vậy, hơn nữa không lúc nào không hấp thu lực lượng sinh mệnh chung quanh, thì ra viên đá đen nhánh kia là hạt giống cây sinh mệnh, là do nó đang ngưng tụ lực lượng sinh mệnh căn nguyên của nó!

Chỉ là, đào mắt tương tượng, Lăng Vô Song lập tức cảnh giác, nếu bị người khác phát hiện thứ này đang trong cơ thể nàng, vậy nàng chẳng phải sẽ biến thành bia ngắm, tập thể công kích?

Thấy biểu tình Lăng Vô Song trở nên nghiêm trọng, Lâu Quân Viêm nhẹ cong môi mỏng, khoanh tay nhìn về hướng trời đêm, lời nói nhàn nhạt: "Chúng ta tìm khắp nơi cũng không thấy nó, không ngờ nó cứ nhiên sẽ di dừng ở nơi này, bất quá, tại mảnh trời đất này sẽ không có ai biết, ngươi an toàn."

Nghe hắn nói, Lăng Vô Song nao nao, mắt cấp tốc xẹt qua kinh ngạc, không tự chủ được thử mở miệng: "Ngươi, cũng không muốn?"

Hắn vẫn luôn tìm kiếm, nhưng hiện tại biết được nó trong cơ thể nàng lại không có chút mơ ước, điều này không hợp lẽ thường.

"Đương nhiên muốn" Lâu Quân Viêm nhìn ánh mắt thăm dò của Lăng Vô Song, môi mỏng gọi lên độ cung như cười như không, *ý hữu sở chỉ: "Bất quá bây giờ, hình như ta cảm thấy hứng thú với một thứ khác hơn."

(*ý hữu sở chỉ: ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác)

Dung nhan lạnh lùng bỗng nhiễm một chút ý cười, giữa bóng đêm lại giống như đoá hoa anh túc nở rộ, tuấn mỹ độc tôn, yêu dã vô song, chỉ một bóng lưng hay mỗi cái giờ tay nhắc chân, cũng đủ khiến thiên địa thất sắc, cả người tản ra hơi thở kẻ bề trên, tôn quý không gì sánh kịp.

Ánh trăng đổ lên cây rừng tươi tốt, mùi cỏ cây thoang thoảng, con suối trong vắt gọn gọn sóng, một nam một nữ đều mang suy nghĩ của riêng mình. Lăng Vô Song nhẹ động đuôi mày, thu lại ánh mắt, có thể bỏ qua bảo vật như thế, còn thứ gì khiến nam nhân này cảm thấy hứng thú nữa?

"Vèo vèo --"

Lúc này, một vệt màu đỏ nhanh chóng xẹt qua giữa đám cây rừng, tốc độ nhanh như sấm đánh tia chớp, thỉnh thoảng phát ra âm thanh pi pi.

"Hô hô"

Đỉnh đầu Lăng Vô Song thụp xuống, một bóng dáng nho nhỏ lớn bằng nắm tay, hai chân đạp dăm ba cái, nhanh chóng chạy đến, Tiểu Cửu thoải mái ngồi xồm xuống đỉnh đầu Lăng Vô Song, trông giống như đoá hoa lửa nở rộ, làm nổi bật sợi tóc đen bóng của nàng.

"Pi pi" Giữa móng vuốt to mập của Tiểu Cửu có một khối đá nhỏ, óng ánh trong sáng như trứng gà lột, không biết cướp ở đâu ra, chân ngắn vui sướng nhảy nhót, đột nhiên con người tròn xoe của nó quét tới nam nhân đối diện Lăng Vô Song, Tiểu Cửu thét lên chói tai, lông tóc cả người dựng thẳng, thân thể nho nhỏ nháy mắt to ra vài phần, ngay cả cái đuôi cũng thẳng.

"Tiểu Cửu?" Lăng Vô Song hơi kinh ngạc, Tiểu Cửu luôn không sợ trời không sợ đất, thế nhưng còn có một ngày biết sợ tới phát run thế này.

Lâu Quân Viêm mắt trằm xuống, khoe môi kéo lên, chậm rãi bước lên một bước, thật không ngờ huyền thú đã tuyệt tích lại lâm thế, chuyến đi lần này phát hiện được không ít thứ thú vị.

"Pi pi" Tiểu Cửu run rẩy rụt rụt người, bộ dạng như thật sự rất sợ hãi.

"Người, biết Tiểu Cửu là huyền thú gì?" Lăng Vô Song kéo vật nhỏ trên đầu xuống, đề lại cái đuôi cứng đờ muốn dựng lên, nhìn Lâu Quân Viêm, mắt lộ nghi hoặc, nhìn biểu tình của hắn, hắn biết chút gì đó.

"Lai lịch của nó không nhỏ" Lâu Quân Viêm khàn giọng cười nhẹ, nhìn tiểu thú đỏ đậm trong lòng bàn tay trắng nõn của nữ tử, môi mỏng nhẹ nhấp, chưa nhiều lời, nhìn thoáng qua Lăng Vô Song như đang suy tư gì đó, lại liếc sang Tiểu Cửu: "Đến lúc đó, tự nhiên người sẽ biết"

Tiểu Cửu ngồi xồm trong tay Lăng Vô Song, con người đen lúng liếng liếc qua liếc lại, bỗng nhiên hai chân trước thẳng lên, cầm đồ vật giữa móng vuốt đưa cho Lâu Quân Viêm, cái đuôi còn lớn hơn thân mình xoắn rồi cuộn tròn, lác qua trái phải, chỉ là... ánh mắt nhìn chăm chăm đồ vật trong móng vuốt nhỏ, lại lưu luyến không rời, bộ dáng đáng thương hề hề.

Lăng Vô Song sắc mặt hơi đen, nháy mắt không biết nói sao cho phải, nghĩ cũng lạ, tiểu tham ăn chuyên bắt nạt kẻ yếu này ngay cả Thiên Dạ đại nhân nó còn xa cách, sỡ phải nó một chút nó liền không vui nửa ngày, hiện tại lại lấy lòng Lâu Quân Viêm như thế, cả ăn còn bỏ được, phải biết rằng đồ ăn vào trong tay nó, muốn nó nhả ra là việc khó như lên trời.

"Không cần" Cuối cùng, Lâu Quân Viêm lên tiếng, lạnh giọng phun ra hai chữ.

"Pi pi" Tiểu Cửu vừa nghe, nhảy nhót lung tung, hưng phấn kêu to, đôi mắt hồ ly hẹp dài vì mừng rỡ mà híp thành sợi chỉ, móng vuốt mập mập đầy thịt vung lên, đưa tay nhét hòn đá nhỏ như trứng gà nhét vào miệng, nhai nhai, phát ra tiếng lộp rộp thanh thúy.

"Hô --"

Ăn xong, tiểu thú mới nhìn thấy hai tòa núi nhỏ thương thế chồng chất nằm cách đó không xa, đúng là người khổng lồ và cuồng mãnh nuốt trời, đây là... tiểu thú như nhìn thấy lão bằng hữu, nháy mắt tinh thần tỉnh táo, vệt đỏ chột lóe, giây tiếp theo đã đặt móng ngồi lên cái mũi đen kịt của người khổng lồ. Nhưng điều khiến Lăng Vô Song thấy kỳ quái chính là, cự thú ngang ngược thô lỗ không hề có phản kháng gì, thậm chí một chút bất mãn trong mắt cũng không có!

Theo lý thuyết, thân là Thánh Vực huyền thú, hiện tại dù vết thương chồng chất cũng sẽ không cho phép huyền thú khác làm cản trước mặt nó mới đúng, huống chi Tiểu Cửu lác móng, bộ dáng vô cùng thiếu đánh, ngồi xồm lên cái mũi to đang thờ phỉ phò.

"Pi pi"

Tiểu Cửu móng vuốt nhỏ nhéo nhéo, vung nắm đấm nhỏ đấm lên mũi người khổng lồ, lại nhảy nhảy, Lăng Vô Song mắt hơi mở to, lúc hiểu lúc không, hình như tiểu thú... đang giao lưu với chúng nó.

"Rống rống --"

"Xè xè --"

Người khổng lồ thấp giọng gào rống, phát ra tiếng gầm rú bất mãn, cuồng mãnh nuốt trời mờ to mắt lớn nhìn chăm chăm Lăng Vô Song cách đó không

xa, thét hai tiếng chói tai quý dị.

"Chỉ!" Tiểu Cửu nhẹ rặng, trong mắt vụt lửa, giống như tức giận, lông tóc sa tanh dựng đứng, giờ ra vuốt bén, đột nhiên vung lên.

"Xoẹt!" Giữa trời đêm, bóng đỏ chột lóe, chỉ nghe một tiếng xoẹt thanh thúy, trên thân mình cứng như sắc thiết của cuồng mãnh nuốt trời xuất hiện một vết máu! Máu tươi đỏ sậm nhanh chóng tuôn ra, thân rắn vận vẹo, liên tục kêu thảm.

"Pi pi" Tiểu Cửu hung ác nhẹ rặng, móng vuốt nhỏ chỉ chỉ Lăng Vô Song, lại chỉ chỉ chính mình, sau đó đắc ý ngược đầu nhỏ, đánh một quyền lên mũi người không lồ lớn hơn nó gấp mấy lần.

Hai con Thánh Vực huyền thú đối diện trần trệ không tin, nhưng vẫn thành thật cúi đầu xuống. Lăng Vô Song kinh ngạc nhưn mảy, chậm rãi đi đến trước người hai Thánh Vực huyền thú, ánh mắt tối đen một mảnh, sao lại thế này, hình như bọn nó rất sợ Tiểu Cửu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hai Thánh Vực huyền thú, Lăng Vô Song vươn tay vận chuyển sức mạnh sinh mệnh, từ thân hình nhỏ xinh của nữ tử thoát ra một cỗ lực lượng dồi dào hướng đến hai con thú khổng lồ, quán quanh bọn chúng, người không lồ cùng cuồng mãnh nuốt trời nháy mắt cảm thấy như được ngâm mình trong suối nước nóng. Xương cốt cả người vang lên đùng đùng, da thịt bị thương dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại!

"Nhanh như vậy đã phát hiện" Lâu Quân Viêm khàn giọng cười, mắt lộ tán thưởng.

Lát sau, Lăng Vô Song thu tay về, hai quyền nắm chặt, cảm thụ được sức mạnh thần bí kia, môi đỏ nhẹ nhàng giương lên, quả nhiên như nàng dự liệu!

Qua hồi lâu, Lăng Vô Song mới nhìn về phía hai con Thánh Vực huyền thú, dừng dừng nói: "Nếu các ngươi không muốn, hiện tại ta có thể tha cho các ngươi đi."

"Rống --"

Hai đầu Thánh Vực huyền thú đang thờ thoi thóp, nháy mắt đã có thể nhảy nhót tung tăng, sức sống khôi phục hơn phân nửa, hai thú liếc nhau, rất nhân tính hóa mà hiện lên suy nghĩ sâu xa và mừng như điên, đảo mắt nhìn sang bóng dáng nho nhỏ cùng đôi mắt đen lúng liếng phục lửa trên vai Lăng Vô Song, uy hiếp....

Hai Thánh Vực huyền thú đứng tại chỗ gầm nhẹ hai tiếng, hai luồng sáng chột lóe, biến thành một con sinh vật kỳ quái nhìn như tiểu tinh tinh, cao nửa thước, trên người quán theo một con rắn nhỏ trông rất vô hại, cả người ần ần tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

"Khụ --"

Bỗng nhiên, Lâu Quân Viêm sau lưng nhẹ cúi đầu, khuôn mày tuấn đạt nhíu chặt.

"Ngươi có nội thương?" Lăng Vô Song quay đầu lại nhìn Lâu Quân Viêm, bước đến vài bước, cẩn thận đánh giá sắc mặt của hắn, mới mở miệng nói: "Hắn là nội thương, còn thương không nhẹ, nếu không điều trị kỹ càng sẽ để lại hậu quả không tưởng."

Trong ánh mắt Lăng Vô Song ần ần hiện lên kinh ngạc, thế nhưng còn có người có thể làm nam nhân này bị thương, bất quá, nhớ lại tình huống nàng gặp được ở Lạc Nhật ngày ấy, địch nhân của hắn cũng rất cường đại.

"Chỉ là chút vết thương nhỏ" Lâu Quân Viêm giãn ần đường, môi mỏng giương lên, nói không để ý lắm.

Lăng Vô Song mím môi, hơi suy tư, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, duỗi tay lấy ra một viên đan dược đỏ đậm: "Cho ngươi, đây là một viên Thánh Tâm đan, tuy không thể chữa khỏi hoàn toàn nhưng cũng có chút hiệu quả"

Đan dược đỏ đậm, châu tròn ngọc sáng, ần hiện đan văn, dường như còn có ánh lửa lượn lờ.

Thánh Tâm đan, đan dược cấp thánh, hệ chữa trị, người khác ăn vào chữa thương chữa bệnh không nói, còn nâng cao được ít nhất mười năm công lực, nhưng đối với Lâu Quân Viêm, Lăng Vô Song không chắc, gia hỏa mạnh thế nào nàng không biết, nhưng phỏng chừng có nuốt đan thánh phẩm này, e cũng chỉ như quăng đá xuống vực sâu không đáy, không bắn nổi bọt sóng. Thứ trong tay nàng có hạn, phương thuốc luyện đan cao cấp càng ít ỏi đáng thương, hiện tại nàng có dư lòng cũng không đủ lực.

"Đan dược thánh phẩm?" Lâu Quân Viêm nhẹ động tuấn mi, hai ngón tay ngọc thon dài kẹp đan dược đỏ đậm, cặp mắt đánh giá, trong mắt chớp hiện kinh ngạc: "Tiểu gia hỏa, ngươi là luyện dược sư?"

"Hiểu sơ thôi" Lăng Vô Song thần sắc nhàn nhạt, không nhiều lời.

Lâu Quân Viêm thấp giọng cười, vừa lật bàn tay, giữa ánh mắt kinh ngạc của nàng, thu hồi đan dược, tạm chưa dùng.

"Không xong, có người đang đến đây" Lăng Vô Song đột nhiên nhỏ tiếng nói, nổi cảnh giác, tinh thần lực của nàng kinh người, vừa tập trung lắng nghe liền phát hiện, người tới không chỉ có một, nàng nhớ rất rõ lần trước ở Lạc Nhật, nam nhân này đã dẫn tới tận ba tên Đình Cao Thần Nhân!

Tiếng gió xào xạc, bên trong bóng tối, nơi xa đen như mực, hai bóng người dùng tốc độ cực nhanh bay qua trời cao, xuyên qua cỏ cây núi rừng như hai bóng quỷ, chạy về hướng này.

"Không sao" Lâu Quân Viêm xoay người, về mặt lạnh lẽo, khoanh tay đứng.

Hai bóng dáng một trước một sau, chớp mắt đã đến trước mặt.

"Quân..." Một người sắc mặt trầm ổn, quỳ một gối xuống đất, ngẩng đầu nhìn Lâu Quân Viêm, bỗng nhìn thấy bạch y nữ tử đứng bên cạnh hắn, vừa định nói, vội phanh gấp, lập tức nghẹn vào bụng, chỉ nói: "Chủ thượng"

"Chủ thượng" Một người khác lưng đeo trường kiếm màu đen cũng đến, nhìn thấy Lăng Vô Song, có hơi kinh ngạc.

Lâu Quân Viêm thò bàn tay thon dài ra khỏi áo choàng trường bào, chỉ vào hai người phía trước, ánh mắt đỏ sậm nhìn Lăng Vô Song: "Kiếm Nô, Vân Thần"

Lăng Vô Song hơi hoảng hốt nhìn hai người cung kính quỳ một gối trên đất, nhẹ gạt đầu, ánh mắt nàng chợt ngưng trọng, đồng tử co chặt, hai người kia đều là Thánh giả cấp chín. Hai Thánh giả cấp chín chỉ là thù hạ của nam nhân này, hơn nữa thù hạ của hắn, tựa hồ bên trong không đơn giản như mặt ngoài!

Vân Thần nghe Lâu Quân Viêm giới thiệu, mặt như thấy quỷ, hai tròng mắt trừng lớn, âm thầm nhìn Lâu Quân Viêm, không dám tin há miệng thở dốc, sau đó cũng ngơ ngác gật đầu về phía Lăng Vô Song.

"Chủ thượng, thuộc hạ đã tra được vị trí đại khái" Kiếm Nô lưng đeo trường kiếm đen nhánh, mắt nhìn thẳng, trên vẻ mặt chỉ cung kính với một người Lâu Quân Viêm, đôi tay hợp lại, khi nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng liếc sang Lăng Vô Song, muốn nói lại thôi.

"Đứng lên đi" Lâu Quân Viêm nhẹ phát tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói"

"Vâng" Kiếm Nô gạt đầu, đứng dậy mở miệng nói: "Nếu không có gì ngoài ý muốn, khu vực đáy đầm Nhật Nguyệt Thần giữa trung tâm Lạc Nhật có khả năng chính là cửa vào chỗ kia, thuộc hạ đã phái người vào tra xét, vị trí cụ thể, còn phải xin chủ thượng cho thuộc hạ thêm ít thời gian."

Vân Thần từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, tiếp lời Kiếm Nô, bổ sung: "Mấy ngày nay, thuộc hạ phát hiện rừng Lạc Nhật có người của Thiên Âm cốc và Vạn Lý Lộ Nguyên, thậm chí còn có người Hồn tộc và Bàn Long Linh. Hình như bọn họ đang tìm kiếm đồ vật gì đó, cũng không biết có phải bọn họ phát hiện ra gì hay không. Còn nữa, lần trước ba vị Thái Thượng trưởng lão của Vạn Lý Lộ Nguyên bị chủ thượng đánh gục, thuộc hạ nghĩ, chỉ sợ sẽ khiến cho bọn họ nổi lòng đề phòng."

"Mấy tên hề nhảy nhót mà thôi" Lâu Quân Viêm lạnh giọng cười, mắt đen nhìn bầu trời đêm, mở miệng nói: "Vạn Lý Lộ Nguyên, Thiên Âm cốc, còn có Hồn tộc, khoản nợ này, sớm hay muộn bốn quân cũng sẽ tính đến!"

Đầm Nhật Nguyệt Thần, Vạn Lý Lộ Nguyên, Thiên Âm cốc, Hồn tộc... Đó là gì? Lăng Vô Song nghe mấy cái tên xa lạ, âm thầm suy tư, bỗng dưng cảm giác nàng tựa hồ chỉ mới thấy được một góc tảng băng của thế giới này, hoặc là ngay cả một góc tảng băng cũng chưa nhìn thấy hết.

"Chủ thượng, càng ngày đồn đãi càng hăng, nhưng người vẫn mãi không lộ mặt, Thiên Đình không người làm chủ, gần đây Vạn Lý Lộ Nguyên và Thiên Âm cốc gây động tĩnh rất lớn" Vân Thần lo lắng nhìn Lâu Quân Viêm, chần chờ nói: "Vài vị Thái Thượng trưởng lão, cũng có phần không áp nổi."

Kiếm Nô mày cứng đờ nhún lại, tiếp lời: "Nhưng chủ thượng trọng thương chưa lành, nếu bây giờ trở về, tình huống sẽ càng bất ổn hơn."

Lâu Quân Viêm nhíu mày rậm, trầm tư nửa ngày, lạnh lùng quyết đoán: "Lập tức đưa ta đến đầm Nhật Nguyệt Thần, nếu lại không tìm thấy, tức khắc khởi hành trở về."

"Thiên Đình..." Lăng Vô Song hơi chau mày, dùng giọng nhỏ đến không thể nghe lắm lắm, đó là nơi nào nữa.

"Vâng" Vân Thần gạt đầu, lại nhìn về phía Lăng Vô Song, muốn nói lại thôi, bỗng nhiên thoáng nhìn qua thân ảnh nho nhỏ trên vai nàng, ánh mắt trừng lớn, không ức chế được cả kinh ra tiếng: "Đây là, Cừu Cừu..."

Mọi lời còn chưa nói xong, Vân Thần đột nhiên cảm thấy, vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận đánh giá bóng dáng lửa đỏ lớn bằng bàn tay, có phải hắn hoa mắt hay không?

Kiếm Nô không quan tâm liếc qua một cái, mặt cũng cứng đờ, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, thật không ngờ huyền thú đã tuyệt tích thời thượng cổ lại xuất hiện! Nếu để nó trưởng thành, sao trời rơi xuống, sấm phạt cây rừng, sợ rằng sẽ như rắn mất đầu.

"Chỉ chỉ" Tiểu Cừu nhếch miệng nhe răng, uốn éo móng, vung vung đuôi to khiêu khích hai người kia, khôi phục bộ dáng kiêu ngạo, thái độ đối với hai người này và thái độ đối với Lâu Quân Viêm, quả thực là cách biệt một trời.

"Cừu gì?" Lăng Vô Song nhăn mày liễu, cảm giác về mặt hai người bọn họ nhìn nàng có chút kì lạ, thầm nghĩ, rốt cuộc Tiểu Cừu là huyền thú gì.

"Không xong" Lăng Vô Song đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, cắn răng rủa thầm một tiếng, đáng chết, thiếu chút nữa quên mất hôm nay có trận đấu sinh tử đã ước định với Lý Mị Nhi, kéo dài lâu như vậy, sắc trời sắp sáng rồi, hi vọng có thể về kịp.

Nghĩ đến đây, Lăng Vô Song nhìn Lâu Quân Viêm, gạt gạt đầu, nhanh chóng mở miệng: "Đa tạ cứu giúp, cáo từ"

Nói xong, Lăng Vô Song liền xoay người đi, cổ tay bị cánh tay cường tráng bắt chặt, nghe răng rắc một tiếng, thanh thúy như tiếng ngọc thạch va chạm. Lăng Vô Song cúi đầu nhìn lại, không biết từ khi nào trên cổ tay trái đã đeo một chiếc vòng tay, rộng bằng hai ngón tay, cổ ngọc hiện lên màu xanh lá đậm, bề ngoài nổi hoa văn, đơn giản cổ xưa, lộ ra hơi thở thần bí cổ thần, rất đặc biệt, nhưng hình ảnh chỉ loé một cái, lập tức tan biến vào hư không!

"Người làm gì?" Lăng Vô Song kinh ngạc, vuốt vuốt cổ tay trống không, dù vuốt thế nào cũng thấy trống không không có gì, nhưng mà vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy một vòng ngọc màu xanh lá đậm.

Lâu Quân Viêm cười mỉm, trong đôi mắt đỏ đậm cười như không cười: "Bảo quản kỹ càng, bên trong đồ vật này sẽ hữu dụng cho ngươi, tiểu gia hỏa, sau này gặp lại."

Câu cuối cùng trầm thấp mà động lòng người, thanh âm vẫn thanh lãnh như cũ, lại mang theo chế nhạo.

"Người..." Lăng Vô Song hung hăng nhăn mày, ngược mắt trừng, nhưng nơi này làm gì còn bóng dáng Lâu Quân Viêm.

Vân Thần cùng Kiếm Nô nhìn nhau, như suy nghĩ gì đó, ánh mắt nhìn Lăng Vô Song bỗng cung kính hơn nhiều, cuối cùng hai người nhìn thật kỹ Lăng Vô Song một lần nữa, mới xoay người bay về phía trung tâm Lạc Nhật. Bóng đen chớp động, nháy mắt liền biến mất giữa đám cỏ thụ rậm rạp che trời.

Lăng Vô Song không hiểu, híp híp mắt, giật mình tại chỗ, cân nhắc một lát, chậm rãi nhắm mắt, ý niệm vừa động, trên cổ tay quả nhiên hiện lên vòng ngọc xanh đậm!

"Một vòng ngọc?" Lăng Vô Song giơ tay nhìn thử trên cổ tay, duỗi tay xoay xoay, nhưng thế nào cũng không tháo xuống được, nghiêng răng nghiêng lợi lắm bầm: "Thật đúng là một người kỳ quái!"

"Pi pi" Tiểu Cửu rất nhàn nhã, móng vuốt chụp lên vòng ngọc, thân thể lớn bằng bàn tay lơ lửng giữa không trung như đang chơi đánh đu, kêu to pi pi, đây là đồ tốt, đồ tốt.

"Cái này không ăn được" Lăng Vô Song bắt lấy nó, bắt không được cũng không rới rắm, bây giờ nàng còn một chuyện cần giải quyết, ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, lầm bầm: "Mau chạy về, nếu không sẽ muộn mất."

Lý Mị Nhi này quả thật có chút khó chơi, bất quá hiện tại tinh thần lực của nàng đã khôi phục hơn phân nửa, thương thế không còn sai biệt lắm, đối phó với nàng ta hẳn không vấn đề gì, chợt, Lăng Vô Song mắt sáng ngời, lấy Song Sinh Tinh Đế liền bỏ vào miệng, nuốt.

Hoà Dược sau lưng vươn ra, nhẹ động, ánh đỏ loé lên, liền biến mất tại chỗ.

Kinh thành Đông Lâm, mấy ngày nay vô cùng náo nhiệt, từ vương tôn quý tộc cho đến khát cái tiểu nhị đều đang thảo luận một vấn đề, bàn luận đến khí thế ngất trời. Tiểu sát tinh Lăng Vô Song của Lăng gia và thiên tài yêu nghiệt Lý Mị Nhi của phủ Hộ Quốc Tướng quân, một trận đấu sinh tử, ai sẽ hơn ai? Một trận đánh cuộc xa hoa kinh thế, cuối cùng chiến thắng sẽ rơi vào nhà nào?

"Ta thấy chắc chắn Lý Mị Nhi của phủ Tướng Quân sẽ thắng, người đầu phải không biết nữ tử lợi hại tàn nhẫn độc ác kia mạnh hơn bất kỳ ai mà, quả thật không phải là một nữ nhân."

"Ta vẫn cảm thấy không chắc chắn, Lăng tiểu thư đã từng dùng tay không bắt được công kích từ Thiên huyền cao cấp, ta tận mắt nhìn thấy!"

"Đó thì đã tính là gì, người cảm thấy có khả năng sao, tuy nói Lăng Vô Song thiên tài, nhưng cũng chỉ mới là Thiên huyền cấp chín, khoảng cách ở đây là một cấp bậc đấy, ngu ngốc cũng biết nàng đánh không lại!"

"Lần đó có lẽ là mèo mù gặp được chuột chết mà thôi, hoặc là dùng thủ thuật nào đó che mắt cũng nói không chừng!"

"Ha ha ha, đúng đúng, vậy người đánh cược ai thắng?"

"Người ngu ngốc ư, đương nhiên là Lý tiểu thư, đây chính là chuyện chắc chắn, ta đánh cược một trăm lượng, lần này gia ta kiếm được món hời lớn rồi."

Nhắc đến nơi náo nhiệt nhất, thì không đâu bằng sòng bạc, biển người tấp nập, chiêng trống vang trời, ngay cả sòng bạc nằm ở góc xó xinh nhỏ hẹp thường ngày ít được người hỏi thăm tới cũng bị vây đến chật như nêm cối, tiểu nhị bụng trà bận đến chân không chạm đất.

Trận đánh cược xa hoa kinh thế về Lý Mị Nhi và Lăng Vô Song chỉ mới mấy ngày, trải qua quấy nhiễu của người nào đó, hoàn toàn thăng cấp lên cấp độ cao hơn, tổng kết cũng ít nhất là mấy ngàn vạn lượng hoàng kim, coi như là xây dựng một tòa cung điện bằng vàng cũng còn dư dả, nhưng tiền đặt cược cho Lý Mị Nhi phòng chừng vượt xa hơn hai lần Lăng Vô Song.

Thấy tình hình như vậy, Vân Khanh Trần như nắm được thắng lợi, tự cho mình là một gian thương, hình như vì muốn trợ hứng, nên u mê vung tay thêm một trăm vạn lượng. Cơ Vân Dương dưới tức giận, hung hăng mắng tiểu bạch kiểm người đẩy mùi tiền, phui tay liền cược thêm hai trăm vạn lượng, cược Lăng Vô Song tất thắng! Mấy ngày nay, Cơ Vân Dương đáng thương bị Cơ gia chủ truy đuổi đến nỗi phải chạy vòng vòng khắp kinh thành, người không biết đã trốn đi nơi nào rồi.

Trong nháy mắt, bảy ngày đã trôi qua, hôm nay thời tiết rất tốt, giữa kinh thành, đấu trường cao một trượng được thiết đặt trên phố, trải ra tám thảm đỏ đậm lên đất, tiếng người ồn ào, muôn dân đều đổ xô ra đường!

Hai bên đấu trường, một bên lấy Lăng Kinh Thiên dẫn đầu, ngồi bên người lão là Lăng Mạc Thu và Lăng Thương, sau lưng là mấy chục đệ tử Lăng gia

mặt mày hào hứng. Bên còn lại chính là chỗ ngồi của người dẫn đầu phủ Hộ Quốc Tướng quân, một lão già râu bạc trắng, trường bào xám trắng, đôi mắt như mắt cá, nhẹ nhàng hip thành một đường rãnh, nhìn như cứng ngắc nhưng lại hết sức kì lạ, người này là Lý Thiên Nhất, hiện giờ đã là phong hào Thánh giả cấp hai.

Lăng lão gia từ chối mắt với Lý Thiên Nhất, hai người cùng cấp thánh, không ai nhường ai, không khí bắt đầu gấp gáp, cơ hồ muốn bắn ra tia lửa, khó phân thắng bại, Lý Thiên Nhất mất lộ hung ác, dữ tợn nói: "Lăng Kinh Thiên, đừng đắc ý quá sớm"

Coi như Lăng Kinh Thiên may mắn đột phá thì sao, lão hiện giờ đã là phong hào Thánh giả cấp hai, hơn nữa hôm nay lão phải làm Lăng gia mất mặt, khiến ranh con họ Lăng bỏ mạng! Không, dù mang nha đầu thú đó ra băm thành trăm mảnh cũng khó tiêu hết thù hận trong lòng lão, nếu không phải Thiên Dạ Vân che chở, sao lão có thể nhẫn nhịn đến nói ra lời này, hết thảy hôm nay là do tự nằng nết lấy, lão sẽ cho Lăng Kinh Thiên cùng ném thử mùi vị mất tôn từ!

Lăng Kinh Thiên hừ lạnh thu mắt, nói: "Lý Thiên Nhất, người khác e sợ mặt mũi người nhưng Lăng Kinh Thiên ta thì không, có bản lĩnh gì mang ra đối phó với Lăng Kinh Thiên ta, đừng lén lút làm mấy chuyện chó mèo, mưu tính tiểu bối nữa."

Lý Thiên Nhất này là một tên dê tiện vô sỉ, chuyện gì cũng làm được.

"Hừ" Lý Thiên Nhất cười nhạt: "Một tên phế vật mà thôi, cũng chỉ có người mới xem như bảo bối, chờ lát nữa ta xem người còn cười được nữa hay không."

"Phụ thân" Lăng Mạc Thu có hơi nóng nảy, gạt lại tay áo Lăng Kinh Thiên, ngẩng đầu nhìn thời gian, lo lắng nói: "Đã sắp đến giờ rồi, sao Vô Song vẫn chưa tới"

Đệ tử Lăng gia theo nằng ra ngoài đã chạy về đêm qua, hẳn không ngờ Vô Song mang mọi người vào rừng Lạc Nhật chồng chất hiểm nguy, nơi đó dù là cấp thánh đi vào cũng có thể đi không trở lại, Vô Song quá lớn gan! Hôm nay hẳn tới đây vốn định tìm cách ngăn cản trận đấu sinh tử, nhưng càng không ngờ đã đến canh giờ này mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng tiểu nha đầu kia, hiện tại chỉ hi vọng Vô Song trở về an toàn là tốt rồi.

Lăng Kinh Thiên run rầu, mắt liếc qua Lý Thiên Nhất, lúc này mới thấp giọng trách mắng: "Vô Song thật là càn quấy"

Lăng Thương một bên vô cùng vui vẻ đắc ý, ngồi thoải mái, hôm nay hẳn tới đây chỉ có một mục đích, chính là muốn xem Lăng Vô Song chết như thế nào, nếu chết ở Lạc Nhật, bị huyền thú ăn đến xương cốt không còn, vậy càng hợp ý hắn!

Thấy Lăng Vô Song chậm chạp không tới, Lăng Thương cười nhạt ra tiếng, châm chọc: "Bây giờ rốt cuộc biết sợ rồi, lúc nhận lời khiêu chiến của người ta cũng nhận thật mau."

"Người cầm mồm cho ta!" Lăng Kinh Thiên khề quát một tiếng, hung hăng chỉ vào Lăng Thương, tức giận phát tay áo bảo: "Lăng Thương ới Lăng Thương, cắt, người cắt cho ta, lập tức cắt về cho ta."

Mấy chữ cuối cùng, Lăng Kinh Thiên chột đề cao giọng, tức giận không thôi, Lăng gia bọn họ sao lại có một kẻ ăn cây táo rào cây sung như vậy!!

"Àm——"

Vang một tiếng vang lớn, trên đấu trường, một nữ tử kiều mị ngồi xuống ghế dựa màu vàng, nàng ta mặc quân trang màu đỏ rực, cúi eo thon ngồi xuống, mặt đẹp sáng lấp lánh, có thể nói là tuyệt sắc nhân gian, cặp mắt đưa nghịch móng tay của mình, liếc về hướng Lăng gia, cười nhẹ, nói: "Chẳng lẽ Lăng Vô Song sợ, nên không dám tới."

Không ngờ Lăng Vô Song thật sự gặp nằng lại lâm trận bỏ chạy, nhát như chuột, sợ chết thì đừng nhận lời đấu sinh tử của nàng nha!

"Đây là chuyện gì?"

"Chẳng phải nói đấu sinh tử sao, chỉ có một người thì đấu thế nào được, Lăng gia tiểu thư chẳng lẽ lâm trận bỏ chạy?"

"Ha ha ha ha, thì ra nàng nhát gan đến thế, một trăm lượng hoàng kim của ta không ngờ dễ dàng vào tay như vậy."

....

Dưới đấu trường đứng đông đảo dân chúng, cơ hồ trên mười nghìn người, nhìn thấy tình hình bên trên, năm mồm mười miệng bắt đầu ồn ào lên.

Cơ Vân Dương ngồi một bên đấu trường, trên trán quấn một vòng khăn sẫm màu, dưới nắng sớm trở nên rực rỡ lấp lánh, hắn vuốt cằm như đang suy nghĩ gì đó, dựa vào tính cách Lăng Vô Song, lâm trận bỏ chạy là chuyện tuyệt đối không có, chẳng lẽ gặp phiền toái gì rồi?

"Cơ huynh, xem ra trận đánh cuộc lần này của chúng ta, phần thắng của người không lớn rồi." Vân Khanh Trần kể bên quạt quạt lông, cố tình mở miệng nói mát: "Nếu hiện tại người đối ý, ta có thể cho người cơ hội này, suy cho cùng chúng ta ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại thấy, làm mất mặt mũi Cơ huynh thì không tốt."

Cơ Vân Dương ngẩng đầu cười nói: "Ai thắng ai thua còn chưa nói được."

"Hừ" Nam Cung Diệp hừ lạnh một tiếng, ần ý nói: "Có một số người luôn không biết tự lượng sức mình."

Hôm nay Nam Cung Diệp vận một bộ trường bào màu lam nạm vàng, đầu đội ngọc quan, càng làm nổi bật khuôn mặt tuấn đạt, mười phần quý khí.

"Là ai không biết tự lượng sức mình, đến lúc đó sẽ biết." Cơ Vân Dương cười to ra miệng, dựa người vào sau ghế, một chân gác "bịch" lên ghế dựa lớn, tràn đầy tự tin: "Đến lúc đó đừng có bật khóc nha."

Tuy nói như vậy, nhưng thật ra đáy lòng Cơ Vân Dương lại đang than khóc, tiểu nha đầu kia rốt cuộc làm gì vậy, không đáng tin chút nào. Nếu còn không tới nữa, hẳn sẽ bị đàn gia hỏa này cắn nuốt mất.

Nam Cung Diệp, Cơ Vân Dương, Vân Khanh Trần, ba nam tử dù nói về diện mạo hay gia thế, đều là ngàn năm có một. Ba người ngồi cùng một chỗ, cơ hồ đã hấp dẫn được ánh mắt của toàn bộ nữ tử đang có mặt bên dưới đấu trường, thỉnh thoảng bọn họ còn thốt lên chói tai.

Nghe thấy đủ dạng bàn tán xung quanh, Lý Mị Nhi hơi nhú hai mắt, ngoắc ngoắc ngón tay với người bên cạnh, một gã sai vặt liền từ sau lưng tiến lại gần.

"Tìm vài tên cao thủ *cấp thiên, đi ngăn trở Lăng Vô Song một lát, dù thế nào cũng phải khiến nàng đến trễ." Giọng nói kiêu mị nhưng hung ác, đôi môi đỏ ừng của Lý Mị Nhi chậm rãi nói: "Ý của ta, hiểu không?"

(*cấp thiên = Thiên huyền)

Gã sai vặt cười gian một tiếng: "Tiểu nhân hiểu rõ."

"Vậy thì tốt, đi đi" Lý Mị Nhi chậm rãi bật cười, nốt ruồi như giọt lệ ở khóe mắt khiến khuôn mặt xinh đẹp càng thêm quyến rũ, nữ nhân kia không dám tới thì càng tốt, đã gọi là đấu sinh tử mà nàng ta vẫn trốn được sao? Sớm chết muộn cũng chết, là gì cũng đều phải chết. Dù Lăng Vô Song có gan tới, cũng phải làm nàng ta đến trễ, càng nghe tiếng chế nhạo chung quanh, lòng nàng càng thoải mái.

Lăng Mạc Thu từng giây từng phút luôn chú ý người trên đấu trường, nhìn thấy tình hình kia, nghi hoặc nói: "Lý Mị Nhi muốn làm gì?"

Lăng Kinh Thiên duỗi tay vuốt vuốt chòm râu, trầm tư một hồi: "Mạc Thu, con cũng đi xem thử đi, nếu có sự cố gì, lập tức trở về Lăng gia."

Nếu Lăng Vô Song còn không trở về, lão nhất định phải đến Lạc Nhật!

"Vâng" Lăng Mạc Thu đáp lại, vội vàng nện bước rồi đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang, cạnh đấu trường là một cây nhang dài đang cháy gần hết, tro tàn rơi xuống, đến giờ!

"Xem ra, tên phế vật nào đó sợ hãi trốn ở nhà không dám tới rồi." Lý Mị Nhi đứng lên, miệng phát ra tiếng cười khanh khách, chuyển mắt nhìn về phía Lăng gia nói: "Nếu đã như thế, vậy bốn cô nương sẽ đại nhân độ lượng, không so đo, bắt quá các ngươi phải thay ta chuyển lời tới người nào đó, trận đấu sinh tử cũng không thể hủy bỏ, nói cách khác chính mà thoát được hôm nay không trốn được ngày mai..."

Lý Mị Nhi thoải mái toàn thân.

"Àm"

Chỉ là... Lý Mị Nhi còn chưa nói dứt câu, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng vang nặng nề, thứ gì đó bị hung hăng vứt bay xuống đấu trường, bắn lên đầy tro bụi, mọi người vừa tập trung nhìn liền thấy... một người ăn mặc như thị vệ phủ Hộ Quốc Tướng quân, mặt mũi bầm dập, y phục rách nát, cả người chật vật không chịu nổi.

Mọi người còn chưa phản ứng lại, tiếp sau đó, một bóng dáng màu trắng chợt lóe qua, giơ giày bó đập lên mặt người nọ!

"Lý đại tiểu thư quả thật nhiệt tình, thế nhưng còn phái một đoàn người đến ghèngh đoán chặn ta ngoài cửa thành, dù chỉ nói chuyện trời đất, nhưng thật sự rất nhiệt tình." Bạch y nữ tử ăn mặc kín đáo, nhẹ cong môi đỏ, để giày dẫm lên mặt người nọ, cười nhạt: "Không biết ta nói chuyện nhân sinh cùng lý tưởng với hần như vậy, Lý đại tiểu thư cảm thấy thế nào?"

"Àm——"

Nói xong, bạch y nữ tử đá một cước, người nọ giống lăn mấy cái trên đấu trường như bao tải, dừng lại ngay trước Lý Mị Nhi.

"Vô Song!" Nhìn thấy người tới, Cơ Vân Dương trực tiếp nhảy lên, Lăng Kinh Thiên duỗi tay vuốt râu, lo lắng trong lòng nháy mắt tan biến, giả vờ tức giận nói: "Ranh con này!"

"Lăng Vô Song!" Lý Mị Nhi tức giận đến trán nhảy lên thỉnh thỉnh, roi đỏ da rần quất xuống, trực tiếp đánh đứt hơi người dưới chân, tùy tiện giơ chân đá xuống đấu trường, tàn nhẫn nói: "Cút xuống đi đồ vô dụng!"

Một đám người, thế nhưng không ngăn được một phế vật Lăng Vô Song!

Lăng Vô Song ung dung cười nói: "Như thế nào, chẳng lẽ Đại tiểu thư không hài lòng với cách thức ghèngh đón của bọn họ? Nhưng chính miệng bọn họ nói tất cả đều do người tự mình phân phó nha."

Mọi người nghe Lăng Vô Song nói tràn ngập chăm chọc, tức khắc suy nghĩ kĩ càng, mắt bỗng nhìn thẳng Lý Mị Nhi, thì ra chuyện này đều là do Lý Mị Nhi xếp đặt, muốn làm Lăng tiểu thư đến trễ, đúng là lòng dạ hiểm ác, quá ngoan độc.

"Lăng Vô Song, ngươi không cần nói với ta mấy lời vô nghĩa, đừng ý mình có một chút hậu thuẫn thì không sợ." Lý Mị Nhi đánh một roi lên đùi, đùi đỏ rực bị đánh rách, để lại một vết trắng bạc: "Hôm nay bốn tiểu thư sẽ cho ngươi biết, có một số người, là ngươi không thể trêu vào!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Ta cho ngươi xem! Ai mới là thiên tài? (1)

"Phải không?" Lăng Vô Song dương môi cười, khoanh tay, đầu ngón tay nhẹ gõ lên cánh tay: "Lý Mị Nhi, ta cũng muốn tặng mấy lời đó cho ngươi, đừng ý mình có chút hậu thuẫn thì không lo ngại gì."

Hôm nay nàng muốn bắt Lý Mị Nhi làm đá kê chân cho mình!

"Hừ" Lý Thiên Nhất lạnh lùng hừ nhẹ, ánh mắt xám trắng nhìn Lăng Vô Song có vẻ âm độc, chậm rãi lên tiếng: "Tuổi còn nhỏ, vẫn đừng nên quá cuồng vọng, miễn trêu chọc người, tạo hậu quả mình không gánh nổi."

Một cái ranh con mà cũng dám khiêu chiến Mị Nhi, còn có thù phé Minh Huy. Hôm nay lão nhất định làm cho Lăng Vô Song trả lại cả vốn lẫn lời!

Nghe Lý Thiên Nhất hung ác nói, Lăng Kinh Thiên tức khắc nổi giận, đập một chưởng lên tay vịn ghế dựa, đứng dậy mắng to: "Lý Thiên Nhất, cái tên lão thất học nhà ngươi, nếu ngươi dám động vào một sợi tóc của Lăng Vô Song, liền tính Thiên Vương lão tử đang ở nhà ngươi, Lăng Kinh Thiên ta cũng phải diệt phủ Hộ Quốc ngươi!"

Người chung quanh đều nghe thấy, Lăng lão gia tử quả nhiên yêu tôn nữ này như mạng.

"Lăng Kinh Thiên, đây là đầu sinh tử, mọi trận đấu sinh tử đều phải theo thiên mệnh, một khi đã nhận lời, tức không còn đường lui, đây là do các ngươi tự tìm" Lý Thiên Nhất vừa nghiêng răng vừa nói, có vẻ lướt nhẹ, lại khiến người ta cảm thấy âm hiểm lạ thường.

Lý Thiên Nhất mắt lộ hung ác, cho dù có Thiên Dạ Văn che chở, thì hôm nay Lăng Vô Song vẫn nhất định phải chết.

Lăng Vô Song ung dung ngược mắt nhìn Lăng lão gia, ngụ ý bảo lão yên tâm, Lăng Kinh Thiên hung hăng trừng lại ánh mắt Lăng Vô Song, nhưng cũng không nói thêm gì. Con ranh này không gì không dám làm, quả thật can quấy, Lăng Kinh Thiên vuốt râu bình tĩnh mình, mới chậm rãi nhấp môi gật đầu, lão nên tin tưởng Lăng Vô Song.

"Lăng Vô Song" Một giọng nam từ từ một bên truyền đến.

Nam Cung Diệp bước ra khỏi đám người, ngọc quan tóc đen, tuấn dật tiêu sái, con ngươi đen nhánh hơi chớp động, nhìn thật sâu vào Lăng Vô Song, trên mặt hiện lên ít vẻ kì lạ, cực lực nhấp môi, hơi ập a ập ứng nói: "Ngươi cần bản không phải đối thủ của Mị Nhi, bây giờ muốn đổi ý vẫn còn kịp, bốn điện hạ có thể dùng danh nghĩa hoàng thất ra tay ngăn cản trận đấu sinh tử này."

Suy cho cùng, nữ nhân này trên danh nghĩa vẫn là vị hôn thê của hắn, hắn không thể trơ mắt nhìn nàng chết. Nam Cung Diệp tự dùng lí do đó thuyết phục chính mình, nhưng lại miễn cưỡng đến bản thân nghe thấy cũng khó lòng tin tưởng.

"Chuyện này không nhọc Thất hoàng tử điện hạ lo lắng." Lăng Vô Song nhẹ chuyển mắt nhìn sang Nam Cung Diệp, lời nói nhàn nhạt, mang theo một tia trào phúng: "Ngươi chỉ cần chuẩn bị tốt hai trăm vạn lượng hoàng kim đưa đến Lăng gia đúng hạn là được rồi."

"Nam Cung Diệp, càng nhìn càng ngứa mắt" Cơ Vân Dương mấp máy môi, lại nghe Lăng Vô Song nói, liền nhếch miệng cười, Nam Cung Diệp đúng là kẻ phiền toái, tự cho mình sinh ra hơn người, có thể tùy tiện không hề chuyện người ta.

Hắn cho rằng Lăng Vô Song hiện giờ sẽ không từ chối hắn!?

"Ngươi ——" Nam Cung Diệp không ngờ Lăng Vô Song sẽ mở miệng bác bỏ mình, khẽ cắn môi, vung tay áo, trán châu ngọc quan trên đầu vì đó mà nhẹ lắc, phần nộ nói: "Nói khoác không biết ngượng!"

Nữ nhân này đúng là, đúng là không biết tốt xấu!

Người chung quanh nghe thấy, đều nghi hoặc nhìn nhau, chẳng phải nói Lăng Vô Song yêu Thất hoàng tử đến chết đi sống lại sao, Nam Cung Diệp nói hướng đông, Lăng Vô Song sẽ không dám đi hướng tây, nhưng nhìn tình huống trước mắt xem, nhìn thế nào cũng thấy Thất hoàng tử mới giống người

không chịu buông tha, đây là có chuyện gì?

"Nam Cung Diệp, không bằng chúng ta đánh cuộc nữa đi." Lăng Vô Song mắt chợt lóe, gọn sóng như mặt hồ.

"Ngươi lại muốn làm gì?" Nam Cung Diệp khoanh tay đứng, mặt như quan ngọc, tuấn dật tiêu sái, không hổ là một quý công tử.

Lăng Vô Song cười khê: "Nếu trận tỷ thí này, ta thắng, thì hôn ước giữa chúng ta cứ như vậy hủy bỏ, ngươi thấy thế nào?"

Ái ngờ, Nam Cung Diệp vô cùng khinh thường hừ lạnh, náo loạn lâu như vậy, nữ nhân này rốt cuộc cũng chịu lộ đuôi, hắn còn tưởng nàng thật sự không sợ chết, vì thế không khỏi mở miệng châm chọc: "Cứ như vậy hủy bỏ?"

Người khác chắc không biết, nhưng sao hắn không rõ cho được, nữ nhân quả nhiên đều khẩu thị tâm phi, Lý Mị Nhi sẽ không dễ dàng buông tha nàng, nàng căn bản không thắng được, cho nên lúc này nói như thế, là muốn nhắc nhở hắn đừng quên giữa bọn họ còn có hôn ước! Nói thẳng ra, cho rằng ý có hôn ước hoàng thất, sẽ thật không chết! Không ngờ Lăng Vô Song càng lúc càng thông minh ra rồi.

Nếu Lăng Vô Song biết được suy nghĩ trong lòng Nam Cung Diệp, phỏng chừng sẽ giơ ngón cái lên, người có năng lực tưởng tượng phong phú như vậy rất hiếm có.

"Nữ nhân, hậu quả không biết tự lượng sức mình rất nghiêm trọng đấy, ngươi nhất định sẽ hối hận" Nam Cung Diệp vung tay áo lên, giầy bó thêu hoa vẫn mẫm xà bằng chỉ vàng đập vài cái đã trở lại chỗ ngồi, vung tay áo, trầm giọng châm chọc: "Vây bốn điện hạ chờ ngươi thắng."

Nữ nhân không biết tốt xấu như thế, dù chết trên chiến trường hắn cũng sẽ không can thiệp!

"Được, cảm ơn lời chúc của Thất hoàng tử" Lăng Vô Song thờ ơ nói, không thèm để ý lời nói trong ngoài không giống nhau của Nam Cung Diệp.

Cơ Vân Dương cười, Vô Song không buông tha bất cứ cơ hội nào, luôn lớn hoá lợi ích hết sức có thể.

"Vô Song, ngươi cẩn thận đấy" Cơ Vân Dương nhắc nhở một câu, tuy hắn tin Lăng Vô Song, nhưng Lý Mị Nhi âm ngoan độc ác, không từ thủ đoạn, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Lăng Vô Song gật đầu nhẹ đến không thể thấy, chuyển mắt nhìn Lý Mị Nhi, vẫy tay: "Bắt đầu đi"

"Được thôi!" Lý Mị Nhi môi ửng đỏ nhẹ cười khanh khách: "Thì ra ngươi nôn nóng muốn chết đến vậy, ta thành toàn cho ngươi!"

Nói xong, cả người Lý Mị Nhi thoát ra huyền khí màu vàng sẫm, chen chúc xuất hiện, quay cuồng sôi trào như làn sóng, thổi quét về hướng Lăng Vô Song!

Huyền sư cấp bậc càng cao, huyền khí càng thuần túy, hoá thành thanh gươm có sức tấn công càng mạnh, tinh thần lực tự nhiên tăng lên theo, hình hành uy áp khiến người ta sợ hãi, còn nữa, người cấp bậc càng cao, khả năng tu luyện huyền kỹ cũng càng tốt, những điều trên chính là nguyên nhân cấp nhỏ không thể chiến thắng cấp cao hơn. Nếu huyền sư lợi hại, tinh thần lực có thể tạo nên áp suất, đè ép người cấp thấp hơn hắn, người đó sẽ khó cử động được nửa bước, thậm chí, quý xuống đất không dậy nổi!

Lý Mị Nhi giải phóng tinh thần lực ra ngoài, huyền khí cả người mãnh liệt bắn đến Lăng Vô Song, ý đồ muốn đánh vỡ Lăng Vô Song xuống đường, làm nàng quý xuống xin tha bên đường.

Bất quá, mang tinh thần lực ra so với Lăng Vô Song, Lý Mị Nhi quả thật không khác gì đâm đầu vào hòng súng. Lăng Vô Song nhẹ động đuôi lông mày, huyền khí cam đậm trào ra, hai cổ tinh thần lực vô hình chạm vào nhau giữa không trung, vang lên ồm ồm, gần như sấm sét cả tia lửa thật sự.

"Oanh ——"

Dư âm lan rộng, không khí chung quanh tựa hồ hơi dập dờn, Lý Mị Nhi và Lăng Vô Song đều phải thối lui một bước.

"Trời của ta ơi, Lăng Vô Song chỉ là Huyền cảnh, nhưng tinh thần lực lại bất phân cao thấp với Lý Mị Nhi là Thiên huyền cao cấp, chuyện này thật dọa người."

"Cũng chưa chắc đâu, nhất định là Lý đại tiểu thư còn chưa ra tay hết lực, chỉ mới như thử một hồi."

"Ta thấy không giống vậy, Lăng Vô Song là luyện được sư, tinh thần lực cao hơn thường nhân là đúng."

Người thấp kém, không tới mười ngàn người nhưng vẫn phải có vài ngàn, tùm năm tùm ba châu đầu ghé tai, mỗi người một câu cãi cộ ầm ĩ. Cơ Vân Dương câu môi cười khinh, đi so tinh thần lực với Lăng Vô Song, Lý Mị Nhi đúng là tìm chết, hắn rất rõ người đó có biến thái cỡ nào, mới vừa rồi sợ là còn chưa lấy ra hết một phần lực nữa kia.

"Có hơi thú vị." Lý Mị Nhi cười duyên một tiếng, vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi ửng đỏ, kiêu mị cười, thế nhưng còn nhắc nhở: "Bất quá, tiếp theo sẽ không đơn giản như vậy, ngươi phải cẩn thận."

"Đồng ——"

Tiếng trống không lồ chấn vang, như gõ vào lòng mọi người, Lăng Kinh Thiên lập tức cảnh giác, siết chặt tay vịn ghế dựa, gấp gấp lên vài phần, ánh mắt thất chặt Lăng Vô Song trên đấu trường.

"Ha ——"

Lý Mị Nhi dương tóc hét lớn một tiếng, cả người bốc lên trần ngập huyền vàng đậm, hai chân nện bước đầy quỹ dị, tần số bước chân cực cao, tay vung ngang, roi dài đỏ đậm cấp tốc quét về hướng Lăng Vô Song, tốc độ cực nhanh, tựa hồ chỉ mới thấy chân nàng ta vừa trượt, tức khắc đã xuất hiện trước người Lăng Vô Song!

"Bang ——"

Huyền khí hộ thể tràn ra, Lăng Vô Song nghiêng người né, tóc đen uốn thành đường cung hoàn mỹ giữa không trung, cả người lộn ngược ra sau tránh thoát. Roi của Lý Mị Nhi đánh vào không khí, một tiếng thanh thúy vang lên, trực tiếp cắt đứt miệng chén treo cờ vững chắc bên cạnh đấu trường.

"Oa, nguy hiểm quá!"

"Một roi đỏ mà quét lên người, còn mạng để sống ư?"

"Bởi vậy, khó trách người ta nói một roi của Lý Mị Nhi có thể đánh chết một Thiên huyền trung cấp, nhìn tình thế này, không giống là giả."

.....

"Lăng Vô Song, người trốn nhanh lắm, nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu." Lý Mị Nhi lệ chí (nốt ruồi dưới khoé mắt) quyến rũ, không chờ Lăng Vô Song đứng vững người, đã vung tay ra roi, hét lớn: "**Thị huyết roi, **Thần Long Bái Vĩ!"

(*thị huyết: ham thích máu

**Thần long bái vĩ: rồng thần vẫy đuôi)

Roi dài như lợi kiếm, chung quanh được bao vây bởi huyền khí vàng đậm, nghiêng tay gạt dọc xuống, dưới động tác đó, roi dài uốn quanh như con rắn độc, thoắt quét đến mặt Lăng Vô Song, gió lạnh áp sát, nháy mắt ập đến trước mặt.

"Người đúng là nghiện quét roi." Lăng Vô Song nghiêng người, lui về sau vài bước, tránh thoát trận gió đánh tới trực diện, cổ tay mảnh khảnh quay cuồng, một dây roi xanh biếc không biết từ đâu mà đến, chợt rời tay xông ra, nàng quát lạnh: "Mỗi người có roi sao!"

"Xoẹt ——"

"Kèo kẹt ——"

Huyền khí cam đậm và vàng sẫm lơ mờ hiện ra, cùng với tiếng cắt không khí chói tai vang lên, dây đẳng xanh biếc không biết từ đâu đến cùng dây roi da rắn đỏ tươi va chạm trên không trung, quấn vào nhau như một đoạn dây thừng.

"Hừ" Lý Mị Nhi nhấn lại hàng mày đen, bước chân trái lên một bước, đạp đất chống toàn thân, trở tay kéo roi về.

Lăng Vô Song phản ứng nhanh hơn, giờ tay cầm roi lên, dây đẳng xanh biếc quấn lấy hông tiên cấp tốc xoay vòng, âm thầm vận động dây đẳng xanh biếc, quát lạnh một tiếng: "Nhìn cho kỹ, chiêu này gọi là *Thần Long Bái Vĩ!"

(*Thần long bái vĩ: rồng thần không có đuôi)

Gọi Thần Long Bái Vĩ của người không có đuôi, ta xem người còn bái (vẫy) như thế nào!

"Kèo kẹt ——"

Giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ thấy hai đoạn roi dài trên không trung run run mấy cái, dây đẳng xanh biếc như có sinh mạng, chợt siết chặt lấy roi đỏ, phát ra tiếng vang "đùng đùng bang bang", thế nhưng khiến roi dài đang nguyên vẹn của Lý Mị Nhi bị cắt thành chục mảnh, từng mảnh từ không trung rơi xuống đất.

Xà tiên không dấu hiệu mà đột nhiên đứt lìa, thân người Lý Mị Nhi chênh vênh, lui liên tiếp hai bước, giờ một chân chống ra sau một bước, ổn định thân hình, lúc này mới hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nghi hoặc nói: "Đây là thứ gì!"

Roi của nàng dùng da của huyền thú thuộc loài rắn cao cấp trên quý chế thành bởi thợ sư giỏi nhất Đông Lâm, nhưng lại bị cắt đứt như vậy?

Nhìn thấy tình hình này, Lý Mị Nhi hơi kinh ngạc, Lăng Vô Song cũng có chút bản lĩnh, có tư cách đánh vài chiêu với nàng.

"Rất tốt, không ngờ người có thể tiếp được mấy chiêu của ta." Lý Mị Nhi chậm rãi câu môi cười như ma quỷ: "Như vậy chẳng phải sẽ càng thú vị sao, đừng vui mừng quá sớm, đây chỉ là bắt đầu, vừa rồi ta mới chỉ dùng ba tầng công lực, thử chút mà thôi."

Tuy Lý Mị Nhi thường ngày cuồng vọng tự đại, mở miệng kiêu ngạo, nhưng trên đấu trường, lúc quyết đấu sinh tử, dù đối thủ của nàng là một kẻ tay

chối gà không chặt, nàng vẫn sẽ cực kì cẩn thận, thử xem bản lĩnh đối phương, sau đó sẽ không cho địch nhân có bất kì cơ hội xoay chuyển nào, đó mới là chỗ đáng sợ chân chính của nàng.

"Phải không." Lăng Vô Song giờ tay phát lên, roi dài xanh lục trong tay lập tức biến mất: "Vậy cho ta xem thử người rốt cuộc có bản lĩnh gì đi."

"Đừng mạnh miệng quá sớm, đến lúc đó muốn thu về cũng không kịp." Lý Mị Nhi hừ lạnh một tiếng, vừa nhắc tay phẩy nhẹ qua mặt, thân hình nhanh chóng biến mất như ảo ảnh.

Trong nháy mắt, trên thảm đỏ đấu trường, xung quanh đều là bóng người, nói rõ thì chính là hơn mười bóng người Lý Mị Nhi, bao vây chung quanh Lăng Vô Song, bóng đỏ thoáng hiện, không phân biệt được ai thật ai giả, Lăng Vô Song đứng vững vàng trên đấu trường, thân hình bất động như núi, cao ngạo như từng bách thắng xanh, tinh thần lực âm thầm toả ra từng góc.

"Ách Chủy Trảm!" Đột nhiên, các thân ảnh từ tám hướng hợp thành một, Lý Mị Nhi hiện ra sau lưng Lăng Vô Song, một tay thành hình đao, thân người bỗng lui về sau, một luồng huyền khí vàng sẫm hình thành một làn khí thể đánh thẳng xuống Lăng Vô Song.

Ách Chủy Trảm, công pháp địa giai trung cấp, uy lực khiến người ta sợ hãi.

"Oanh ——"

Ánh sáng vàng sẫm lấp lánh lóe lên, phát ra một tiếng sụp núi to lớn, dư âm khuếch tán, người cấp thấp đứng bên dưới liên tục lui về sau. Trên đấu trường, bụi đất ngập tràn, vụn gỗ tung bay, để lại một màn trắng xóa, sàn đấu trường thiếu chút nữa bị chém thành hai nửa, nhưng giữa màn khói bụi cuộn cuộn, lại không thấy bóng dáng Lăng Vô Song đâu!

"Uy lực thật sự khiến cho người ta sợ hãi, không ngờ Hộ Quốc phủ lại có công pháp địa giai trung cấp." Vài người tránh đi xa xa, có chút nghĩ mà sợ vuốt ngực, lo lắng nói: "Xong rồi, chẳng lẽ Lăng Vô Song đã bị văng ra ngoài."

Huyền kỹ công pháp, chia làm bốn cấp bậc: thiên, địa, huyền, hoàng. Lấy thiên giai đứng đầu, mỗi một phẩm giai lại chia thành ba cấp bậc: thấp, trung, cao. Thiên hạ tứ quốc chưa bao giờ nghe nói có người dùng qua công pháp thiên giai, cỡ như thế gia danh môn có được huyền kỹ địa giai cấp thấp thôi, đã đủ trân quý rồi. Hay dù là Lăng gia, cũng chỉ sở hữu một bộ công pháp địa giai cao cấp trấn quý nằm trong tay Lăng Kinh Thiên.

"Oanh ——"

Ách Chủy Trảm đánh xuống, vụn gỗ tung bay, thảm đỏ bị xé rách thành mảnh nhỏ, bay phát phối giữa không trung, bị gió vòn đi khắp nơi, huyền khí vàng sẫm tán đi.

"Vô Song!" Cơ Vân Dương cò mòng một cái, nhảy dựng lên khỏi ghế, cẩn thận nhìn xung quanh, vội tìm kiếm hình bóng Lăng Vô Song. Lý Mị Nhi quả nhiên độc ác, thế nhưng vừa ra tay đã là công pháp địa giai trung cấp, không chừa lại bất kì đường sống nào!

"Không xong."

Bỗng nhiên, Lý Mị Nhi nhíu chặt mày, lập tức sinh cảnh giác, chớp nhoáng, một trận gió lạnh chợt đánh úp từ phía sau, lưng như bị kim đâm, Lý Mị Nhi tinh thần lực kinh người, phản ứng cực nhanh, đột nhiên quay người lại nghiêng về sau.

"Vù ——"

"Xoẹt ——"

Lý Mị Nhi nghiêng người, khăn cấp khom lưng, thân hình cong chín mươi độ, giây tiếp theo, bàn chân ngọc với khí thể sét đánh không kịp bưng tai mang theo huyền khí cam đậm, cơ hồ xẹt qua chớp mũi của nàng.

Mọi người tập trung nhìn kỹ, thì ra Lăng Vô Song không biết từ khi nào, thân không biết quỷ không hay tránh thoát công kích Lý Mị Nhi, lạng lẽ mò đến sau lưng nàng ta, thừa dịp Lý Mị Nhi không đề phòng sau lưng, Lăng Vô Song giẫm chân ngọc, bay lên đá ngang một cước.

"Xích ——".

"Vậy mà không đá trúng." Lực cảnh giác của Lý Mị Nhi thật nhạy, Lăng Vô Song âm thầm bội phục một tiếng, quả nhiên khó chơi, so đệ đệ phế vật của nàng ta với nàng ta, không cùng đẳng cấp.

"Uông!"

Một chân đá không, Lăng Vô Song nhanh chóng thu chân ra tay, cong lại đầu gối, nhắm thẳng bụng Lý Mị Nhi đánh tới, đồng thời tay trắng vừa lật, chủ thủ uyển chuyển, nhanh chóng đâm đến.

"Hừ, trò mèo." Lý Mị Nhi nghiêng vai trái, tay bắt lấy thảm đỏ của đấu trường, kéo chặt, lực đạo to lớn, trực tiếp khiến hắc thạch bên dưới thảm đỏ ầm ra đất năm ngón tay, không biết là do ảo giác hay vì sao, mọi người nhìn thấy Lý Mị Nhi chụp tay thành nắm đấm, năm ngón tay cuộn lại, thế nhưng chỉ còn lại bộ xương trắng muốt!

Bàn tay xương khô chợt lóe qua!

Cơ Vân Dương kinh hãi, trái tim nháy mắt nảy lên, liếc mắt một cái liền phát hiện không đúng, Lý Mị Nhi cư nhiên luyện thành Âm Trảo công, đây là một môn huyền công vô cùng ngoan độc, tay phân cân thác cốt, hơn nửa hàng năm cần được ngâm trong nọc độc, nạn nhân nếu bị tay nàng đánh thành thương thế, nhẹ thì cả người hư thối, sống không bằng chết, nặng thì lập tức bỏ mạng, thì cốt không còn!

(*đọc truyện huyền huyền xưa đến nay mới biết cụ thể phân cân thác cốt là chia gân nghiền xương:))

"Đi chết đi."

Lý Mị Nhi mắt độc ác, tay trái quắp lại, vung về phía cổ Lăng Vô Song. Lăng Vô Song nhẹ nhúu mày, cảm nhận được trận gió lạnh vù vù, lập tức thu tay về, hai tay xếp thành hình chữ 十, đỡ trước ngực, để Lý Mị Nhi đánh lên cánh tay mình, một tay phá tan công kích của nàng ta.

Lăng Vô Song phản ứng cực nhanh, chủy thủ trong tay nhẹ chuyển, về ra một độ cong duyên dáng giữa không trung, từ góc độ rất là xảo quyệt, quơ tay liền chém về phía Lý Mị Nhi, chiêu thức nối tiếp, lưu loát như nước chảy mây bay!

"Đáng giận." Lý Mị Nhi mắng một tiếng, đột nhiên ngừng đầu: "Nha ——"

Lý Mị Nhi phát ra một tiếng kêu to đầy quý dị, nhưng cũng không trì hoãn giây nào, dựa vào lực đạo đón đỡ của Lăng Vô Song, lập tức xoay tay lại, hai chân bên dưới nhẹ gấp, thân người nhảy lên, tay trái quắp lại thoát ra huyền khí vàng sẫm bỗng hoá thành xương trắng, lúc ẩn lúc hiện, đánh về phía đỉnh đầu Lăng Vô Song, phân cân thác cốt!

Mọi người phía dưới xem đến trái tim sắp nhảy tới cổ họng, bị bàn tay kia đánh trúng, còn mạng được sao?

Lăng lão gia trán toát mồ hôi, đôi mắt nhìn chăm chăm bảo bối cực cưng trên đầu trường, tay vịn ghế dựa bị lão nắm đến thay hình đổi dạng. Nam Cung Diệp nhẹ cắn môi, cần chờ thêm chút nữa, nữ nhân này phải dạy dỗ, ăn thiệt một chút, mới biết ngoan ngoãn.

"Xuy ——"

Áp lực vô hình đánh tới từ trên đầu, Lăng Vô Song vẻ mặt hơi nghiêm trọng, chân trái giơ lên, lộn một vòng, cặp giày bó trắng thuần dài tới đầu gối, đập một chân lên ma trảo của Lý Mị Nhi, thân hình chợt lóe, đã không còn thấy bóng dáng, mà xuất hiện cách Lý Mị Nhi hơn một trượng.

Lý Mị Nhi tay xoay vài cái trên không, thân hình hai người nhanh chóng tách ra, đánh tay đôi mấy chiêu, chưa ai chiếm được thế thượng phong.

Lăng Vô Song nâng lên hai tay, tay trái đánh về trước, tay phải về sau, tay trái song song tay phải, lớn tiếng quát: "Tiềm Long Xuất Hải!"

"Ngao ô ——"

Từng đợt từng đợt huyền khí màu cam đậm chậm chạp tụ thành một dải lụa, giống như đầu rồng nhô ra khỏi biển, thổi quét về phía Lý Mị Nhi, chung quanh nổi lên gió lớn!

Lăng Thương trên khán đài không dám tin, hai mắt chợt trừng lớn, cả kinh nói: "Sao có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Vô Song: Vương Phi Quá Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.